

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

T I E S   T H A T   B I N D

MINE & HIS

The Complete Duet

NATASHA KNIGHT

USA Today Bestselling Authors

A. ZAVARELLI

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BENİM VE ONUN

TÜM DÜETİ BİRBİRİNE BAĞLAYAN BAĞLAR

A. ZAVARELLI

NATASHA KNIGHT

Copyright© 2020 by A. Zavarelli and Natasha Knight

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı: Coverluv

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Maden

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27

Onun

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4

Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Epilog 1
Epilog 2

Crow'dan örnek

Unholy Union'dan bir örnek

Ayrıca Natasha Knight
tarafından Ayrıca A.
Zavarelli tarafından A.
Zavarelli Hakkında
Natasha Knight Hakkında

MAYIN

S Bazen bir koku bir anıyı tetikler. Tıraş losyonu. Onun özel markası. Diğer zamanlarda ise müziktir; örneğin, çaldığı heavy metalin ritmine o kadar çok benzer ki Dans pisti.

Bu gece, daha kulübe gitmeden önce içtiğim votka her şeyi daha da yoğunlaştırdı. O ve Nina'nın bana verdiği küçük hap.

O burada değil, diyorum kendime. Bu mümkün değil. Paranoyaklaşıyorum. Ve biraz hava almam lazım.

Kulübün arka tarafına doğru ilerledikten sonra ağır metal kapıyı çekip açıyorum. Kapı arkamdan çınlayarak kapanıp müziği ve insanları dışarıda bıraktığında soğuk hava beni şok ediyor. Tuğla duvara yaslanarak etrafıma bakıyorum ve sigarasından son bir nefes çektikten sonra izmariti bırakıp botunun altında ezerek söndüren bir kadının gözleriyle karşılaşıyorum.

O gülümsemiyor ama erkek arkadaşı onu içeri götürürken ben de gülümsemiyorum.

Başım dönüyor. Gözlerimi kapatıp, sakinleştirici olmasını umduğum bir nefes çekiyorum. En azından soğuk yardımcı oluyor.

Kapı tekrar açılıyor, müzik ve sesler duyuyorum. Erkek sesleri.

Gözlerimi açıp doğruluyorum, arkama baktığımda üç kişi olduklarını görünce sırtım sertleşiyor.

Beni fark ettiklerinde konuşmayı bırakıp beni içlerine alıyorlar, açıkça beni süzüyorlar.

Biri sırtlıyor, sonra bir adım öne çıkıyor. "Sigara?" Yarısı boş bir sigara paketi uzatıyor.

Gece kulübü dolu ama dışarıda sadece biz varız.

"Hayır, teşekkürler," diyorum, kapıyı yakalamak için onları itiyorum ve tamamen kapanmadan önce içeri giriyorum.

Aynalı duvarlardan birinde yansımamı yakalıyorum ve yeni saçlarımla neredeyse kendimi tanıyamıyorum. Magenta. Bu bir savurganlıktı, ama sadece bir kez on dokuz yaşına giriyorsun. Nina için kulübü tarıyorum ve onu dans pistinde birkaç erkekle görüyorum.

Beni görüyor ve gülümsüyor. Ağzımın da gerildiğini hissediyorum ve yüzüme dokunuyorum. Uyuşmuş hissediyorum. Daha önce bir kez Ecstasy almıştım ama böyle bir şey hissetmemiştim.

Müzik beni etkiliyor. Sürekli tempo. Kalbim ona ayak uydurmak için çarpıyor ve ter, alkol ve çok fazla insan kokusu midemi bulandırıyor.

Nina'ya kendimi iyi hissetmediğimi söylemek için dans pistine yönelmek üzereydim ki kapı açıldı ve az önce dışarıda olan adamlar sigara dumanı içinde geri geldiler.

Bana sigara ikram eden adam beni gördüğünde, ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor. Bana doğru yürüyor ve arkadaşları da geliyor.

"Hey, güzelim."

Uzaklaşmak için dönüyorum ama arkadaşlarından biri beni engellemek için etrafımda dolanıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar.

Yönümü değiştiriyorum ama diğeri şimdi önümde. Tekrar dönüyorum ama üçüncü adam tarafından engelleniyorum. Onların ötesine, dans pistine bakarken başımın döndüğünü hissediyorum ama Nina'yı göremiyorum.

artık.

Yine konuşuyor, lider, ama müziğin sesi çok yüksek ve sözleri boş geliyor. Önce onun, sonra arkadaşlarının yüzlerini tarıyorum. Neredeyse şeytani görünüyorlar ve arkalarında, oda teknik renklerden oluşan bir ışık denizinde dönüyor.

"Affedersiniz," diyorum, beni engellemek için ördükleri duvarı aşmaya çalışarak.

Liderleri tam önüme geçerek önümü kesti. Geri çekildiğimde, ellerini başımın iki yanındaki duvara koyarak beni etkili bir şekilde kafesledi.

"davranmayın. Sadece biraz eğlenmek istiyoruz."

"Bak, burada erkek arkadaşımla birlikteyim," diye yalan söyledim.

Bana doğru eğildi. "Ben bir erkek arkadaş göremiyorum." Bakışlarının üzerimde gezinmesine izin veriyor. "Aslında, giyim tarzınla bir erkek arkadaş arıyormuş gibi görünüyorsun."

Tepeden tırnağa siyah, kıvrımlarımı biraz fazla sıkı saran suni deri pantolon, korse bir üst, kollarımın yarısına kadar uzanan dantel parmaksız eldivenler ve yüksek topuklu, bağcıklı botlar giyiyorum. Kıyafetin tamamını Nina'dan ödünç almış olmama ve kesinlikle her zamanki tarzım olmamasına rağmen burası için sıra dışı değil.

"Ben ." Kolunun altından sıyrılmaya çalışıyorum ama o sadece vücudunu kaydırarak bir kez daha beni engelliyor. "Benden uzak dur."

"Ben ve arkadaşlarımla bir dans. Tam burada. İlk ben gideceğim."

Etrafımızdaki ışıklar beni hasta ediyor. Duvara doğru yığılıyorum, botlarımın yüksek topuklarıyla dengesizleşiyorum. bunda ne bilmiyorum, çünkü bir bakıyorum, bana yaslanmış.

"Ne oluyor be?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve onu ittim. "Ne yapıyorsun? Bırak beni dedim!"

"Ve ben bir dans dedim."

"Sağır mısın?" Onu itmeye çalışırken kendi kendime sorduğumu duyuyorum.

Geriye doğru. Duvarlar titreşiyor gibi görünüyor, bas sesleri başıma ve göğsüme çarpıyor. Yoksa bu kalbim mi? Buradan çıkmam gerek. "Benden uzak durman için seni uyarıyorum."

Düpedüz gülüyor ve arkadaşları da maymunlar gibi onu takip ediyor. "Beni uyarıyor musun?"

"Evet, pislilik. Seni uyarıyorum." Bir an bile tereddüt etmeden dizimi kasıklarına geçirdim.

Homurdanıyor, kamburunu çıkarıyor ve kolları benden uzaklaşıyor. Bunu yaptıkları anda, kaçma telaşımıyla dönüp ayaklarına takılıyorum. Yüzüstü düşeceğime eminim. göğsüne çarptığım adam olmasaydı. "Vay be."

İri ellerim kollarıma dolanıyor, yere yığılmadan önce beni yakalıyor ve burnum onun sert göğsünün ortasına çarpıyor.

Az önce diz çöktürdüğüm pisliğin arkamdan bir küfür mırıldandığını duyuyorum. "Her şey yolunda mı, tatlım?" diye soruyor adam Ben sadece tam olarak çıkaramadığım bir aksanla çarptı. Tanıdık ama değil ve güzel kokuyor. Ter, bira ya da sigara gibi değil.

Gözlerimi kırıştıyorum, eflatun ruj lekesi olmasa tertemiz beyaz V yaka tişörtüne bakıyorum. Benim saçıma uyuyor ve onun tişörtünü mahvetmiş.

"I..." Geriye doğru küçük bir adım atıyorum çünkü beni hâlâ yakalamış durumda. Bakışlarımı yukarı çeviriyorum.

Ve yukarı.

İlk gördüğüm şey onun güzel ve karanlık gözleri oluyor ve bir an için gözlerimi kaçıramıyorum.

O da duraksıyor, ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorum. Ben gülümsediğimde o da gülümsüyor ve sağ yanağında küçük bir gamze oluşuyor. Yüz hatlarını yumuşatıyor ve gözlerini aydınlatıyor.

Sonra etrafındaki oda kararır, müzik ve insanlar çok gürültülüdür.

"lazım." Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Nefesinin altında bir küfür mırıldanıyor ve beni yakalıyor.

"Kız arkadaşım içkiyi biraz fazla kaçırmış," diyor dışarıdan gelen adam kolumu acıtacak kadar sert bir şekilde kavrarken.

"Ben-"

"Kız arkadaşın, ha? Bir dakika önce öyle görünmüyordu," diyor aksanlı olan.

Koluma dolanan ele bakıyorum ve canımı yaktığını söylemek için ağzımı açıyorum ama buna fırsat bulamadan aksanlı olan beni kaydırıyor ve vücudunu kısmen ikimizin arasına yerleştiriyor. Bırakması için adama dokunmasına bile gerek kalmadı. Ben bile onun daha iri, daha kötü olduğunu görebiliyorum ve sadece beden dili bile diğer adamın bir adım geri çekilmesine yetiyor.

Dizlerim tekrar bükülüyor ve beni sıkıca kavrayarak yanına çekiyor.

Nina'yı bulup eve gitmeliyim. Doğrulamaya, uzaklaşmaya çalışıyorum ama sanki bedenim beynimi dinlemiyor. Ödünç aldığım botlarımın içinde ayaklarım karıncalanıyor. Tüm vücudum karıncalanıyor.

"Bana neler oluyor?" diye soruyorum. Kimsenin beni duyduğundan emin değilim çünkü kimse cevap vermiyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve sanırım Nina yanlış hapi almış. Eğer bu Ecstasy ise, kendimden geçmiş hissetmeliyim, değil mi? Sadece kontrolden çıkmış hissediyorum.

"Çıkarın şu salakları buradan," diyor aksanlı olan ve kafamı kaldırdığımda az önce diz çöktürdüğüm adamın arkasından iki iri adamın daha geldiğini görüyorum.

Ama sonra Nina geldi. "Hey, iyi misin?" diye soruyor, yüzüme bakarak. "Kahretsın."

"Sanırım eve gitmem gerekiyor," diyorum ona.

Beni tutana bakıyor ve endişeli bir ifade alnını kırıştırıyor. "Hadi, gidelim buradan," diyor ama elinden kurtulmaya çalıştığımda beni bırakmıyor.

"Ne aldı?" diye sorar Nina'ya.

"Hiçbir şey. Sadece votka," diye yalan söyler.

Ardından gelen sessizlikten ona inanmadığını anlıyorum. "Siz ikiniz kaç yaşındasınız?"

Bakışlarım Nina'nın kılere kayıyor. Yirmi bir yaşında değiliz.

"Nina beni adamdan ayırmaya çalışıyor ama adam gitmeme izin vermiyor. Kavrayışı acıtmıyor, diğer adam gibi değil, ama o izin verene kadar hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorum.

"Kulüpte birinden bir şey mi satın aldın?" diye soruyor sanki hiç konuşmamış gibi.

Nina nefes verir, etrafına bakınır ve sonunda başını sallar. "Kim?"

"Kimsenin başını belaya sokmak istemiyorum."

"Kimin?"

İşaret ediyor.

". Onu eve götürün," der ve adamlarından biri öne çıkar.

"Kat'i terk etmiyorum," diyor Nina. "Kat mi?" diye soruyor.

Adım söylendiğinde, onun güzel, karanlık gözlerine bakıyorum. Beni inceleme şekli, gözleri o kadar yoğun ki yüzümün yandığını hissediyorum.

"Kat hiçbir yere gitmiyor," diyor. Hâlâ bana ama Nina'yla konuşuyor.

Ben değil miyim? "Ama-"

"Satın aldığınız adamın burada satış yapma izni yok. Elinde ne var bilmiyorum ama işler ters giderse diye ona göz kulak olmam gerekiyor."

"Hiçbir şey gitmeyecek. Ben sadece-" "Benim kim olduğumu biliyorsun, değil mi Nina?"

Adını nereden bildiğini merak ediyorum ama Nina sadece dudağını ısırp başını sallıyor. Onu tanımasına şaşırdığını sanmıyorum.

"Kim o?" Ona sordum.

Sadece bana bakıyor ama cevap vermiyor.

"Polis çağırmak zorunda kalmak istemiyorum," diye uyarıyor.

"Polisler mi?" Birden panikleyerek sordum. Sahte kimlik kullandık. Başımız belaya girecek.

"Şşş. Sorun yok," diyor bana, beni koluna sıkıştırarak. Benimle konuşurkenki tonu Nina'yla konuştuğundan farklı ve beni sakinleştirmeye çalıştığını hissediyorum.

"Onu eve götürmeme izin ver, tamam mı? İstersen adamlarından biri bizi bırakabilir. O iyi olacak. Ona ben bakarım," diye yalvarıyor Nina.

Hemen cevap vermiyor. Sanırım onun isteğini düşünüyor ve o anda ne istediğimden emin değilim.

"Hiç sanmıyorum," diyor sonunda. "Andrei seni eve götürecektir. Kat burada benimle kalacak."

"Ama-"

"Andrei," diye sözümü kesiyor, Nina'nın omzunun üzerinden görünüşünden hoşlanmadığım bir adama bakıyor. "Nina'yı eve götür," diyor.

Andrei Nina'ya bakıyor ve yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmiyor. "Onu eve götür, duydun mu beni?" diyor Andrei'ye.

Andrei homurdanır. "Emredersiniz efendim." Sahte bir selam verir, sonra başını sallar. "Gidelim," diyor Nina'ya, kolundan tutarak.

"Birlikte gitmeliyiz," demeye çalışıyorum ama Nina çoktan Andrei'yle birlikte uzaklaşıyor.

Nina dönüp omzunun üzerinden bana bakarken, "Sakin ol Kat," diyor. "Nina iyi olacak," diye ekliyor ve başımı kaldırdığımda onu yine beni incelerken buluyorum.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diyorum, tam dizlerimin bağı çözülürken. Bu sefer, hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kollarının arasına alıyor ve Nina'nın gittiği yönün tersine doğru yürümeye başlıyor.

"Sadece gözlerini kapat," dedi bana. Bir dakika sonra asansördeyiz. Kapılar kapanıyor ve en azından sessiz olduğu için tekrar düşünebiliyorum.

"Müziğin sesi çok yüksek."

Bana bakıyor ve benimle dalga geçer gibi gülümsüyor.

"Yüksek sesli müzikten hoşlanmıyorsun ama Delirium'da mısın?"

Delirium. Bu ve isim . ve Kulüp. Nina'nın

olmuştur ama bu benim ilk seferim. "Nereye gidiyoruz?"

"Dinlenebileceğin bir yer."

Başımı salladım. Dinlenmek istiyorum.

"Kat, Catherine'in kısaltması mı?"

"Katerina."

"Katerina." Söylediğinde kulağa yabancı geliyor. "Saf anlamına geliyor." Yüzü düşünceli bir hal alıyor. "Sen bu kulübe ait değilsin, Katerina. Burada sadece kirlenirsin."

Ne demek istediğini düşünemedim asansörün kapıları açılıyor ve beni büyük, sessiz bir odaya taşıyor. Diğer odalara açılan birkaç kapı ve alt kattaki kulübün çeşitli görüntülerinin yanıp söndüğü üç ekranın bulunduğu büyük bir masa var.

Beni kanepeye oturttu. Nina'nın otoparkta yürüdüğünü ve sonra o adamla arabaya bindiğini gösteren monitörü izliyorum.

"Nina?" Jöle gibi hissettiren bacaklarımın üzerinde ayağa kalkmaya çalışıyorum. Nina ve benim bir anlaşmamız var. Birlikte geleceğiz ve birlikte gideceğiz. Her zaman.

"Şşşt, Kat," diyor. Omzumdaki eli beni nazik ama sert bir şekilde sıkıyor. "Nina iyi. Andrei onu eve bırakacak."

"Birlikte gitmemiz gerekiyordu," diyorum ona tekrar.

"Bu gece olmaz."

Yanımda oturuyor ve ayağa kalkmak zorunda olmadığımı seviniyorum çünkü ayakta durabileceğimi sanmıyorum.

bakıyorum, gerçekten bakıyorum. Tüm o yanıp sönen, renkli ışıklar olmadan burada farklı görünüyor. Dağınık kahverengi saçları var ve beni incelerken gözleri artık o kadar koyu değil. Artık sıcaklar. Çikolata gibi.

Çikolataya bayılırım.

Hiç düşünmeden uzanıp yüzüne dokunuyorum, çenesindeki sert kirli sakalı hissediyorum. Kaşını kaldırıyor ama bana izin veriyor.

"Ne aldığını biliyor musun?" diye soruyor.

Gömleğine sürdüğüm pembe ruj lekesini görünce elimi bırakıyorum. Ovalayarak çıkarmaya çalışıyorum ama bileğimi çekiyor.

" yok. Ne aldın?"

Gözlerimi kısıyorum ve hatırlamaya çalışarak bakışlarımı tavana çeviriyorum. "Şekere benziyordu. Doğum günü hediyemdi."

"Mutlu yıllar, Katerina. Kaç ?"

"On dokuz," diyorum düşünmeden, sonra kimliğimde yirmi iki yaşında olduğumun yazdığını hatırlıyorum.

Cevabımı düzeltmek için ağzımı açıyorum ama asansör sesi bizi bölüyor. Ayağa kalktı. Adını bilmediğimi fark ettim. Tam soracaktım ki çelik kapılar kayarak açıldı ve içeriye bir adam girdi. Bir elinde paltomu, diğer elinde de şu renkli haplardan oluşan küçük bir poşet taşıyordu.

"Bunlar onlar," diyorum ona.

İkisi de bana bakıyor ama beni görmezden geliyor ve konuştuklarında söyledikleri tek kelimeyi bile anlamıyorum çünkü farklı bir dilde konuşuyorlar. Rusça, fark ettim.

Başımı kanepenin arkasına yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Kendimi sıcak hissediyorum ve kulaklarımın arasında alt kattan arta kalan ses gibi bir gümbürtü var. Keşke dursa ama en azından gürültüden kurtuldum ve oturuyorum.

Biri bana dokunuyor. Tek gözümü açmaya zorladı. "Hey!" Başımı çeviriyorum.

", " diyor, sonra tekrar Rusça'ya benzer bir sese geçiyorlar.

Ne zaman I açık benim gözler Tekrar, Biz Yalnız,
ve Ayaklarımın dibine çömelmiş, botlarımın

bağcıklarını çözüyor.

"Tekrar uyanın," diyor.

Dalmış olduğum için utanıyorum.

Bir botu çekip çıkarıyor ve gitmiş olması çok iyi hissettiriyor.

Nina'nın ayakları benimkilerden yarım numara daha küçük ve botlar ayaklarımı sıkıyordu.

Diğer botunun bağcıklarını çözüp onu da çıkarırken karanlık kafasını izliyorum, sonra ayağa kalkıyor. Şimdiye kadar gördüğüm en uzun adam olabilir.

"Çok güzelsin," diyorum ona, başımı tekrar kanepenin arkasına yaslayarak.

"Ve sen trip atıyorsun. Al." Uzaklaşıyor, bir süre sonra geri dönüyor ve bana açık bir şişe su uzatıyor.

Onu alıyorum ve bir yudum içiyorum, sonra birkaç yudum, kavrulduğumu fark ediyorum.

Yanımda oturuyor ve elindeki şeye bakıyorum. Bu benim çantam. Onu açıyor ve eşyalarımı çıkarıp sehpanın üzerine koyarken yavaş hareket ediyorum.

"Hey," dedim. "Bunu yapamazsın."

Beni görmezden geliyor, sahte kimliğime bakıp cebine atıyor, sonra da gerçek kimliğimi inceliyor.

"Saçların çok güzel. Neden boyuyorsun?"

Saçıma dokunuyorum, beğenmediği için hayal kırıklığına uğruyorum ve aniden inanılmaz derecede üzülüyorum.

"Ah, . Ağlama." fark etmemiştim.

"Çok güzelsin," diyor. "Ben sadece doğal kırmızının zaten çok güzel olduğunu söylüyorum."

Gülümsüyorum, bir damla gözyaşının tuzunu tadıyorum ve yanağımı tekrar kanepeye yaslıyorum. Çantamdaki bir şeyin fotoğrafını çekerken onu izliyorum.

O benim güzel olduğumu düşünüyor. Ben de onun güzel olduğunu düşünüyorum.

Yüzümde bir sırtmanın yayıldığını hissediyorum ve normalde yapmaya utandığım bir şeyi yapıyorum. İki elimle yüzüne uzanıyorum, ağzımı onunkine bastırıyorum ve onu öpüyorum.

Şaşırdığını söyleyebilirim, ama bir an sonra beni geri öpüyor. Ağzının tadı güzel, viski gibi ama bayat değil, sadece güzel. Çenesindeki tüyler yanağımı gıdıklıyor ve ben

Onu. Onu o kadar çok istiyorum ki, bacaklarımın arasında bir sızı ve içimde daha önce hiç hissetmediğim bir boşluk var.

Ama dilimi dudaklarının arasından geçirmeye çalıştığım da geri çekiliyor.

"Hey, hey." Bana baktı ve gözleri karardı. "Kafan güzel."

Kafam karıştı, ama sonra aşağı baktım ve onun da beni istediğini gördüm, bu yüzden ona gülümsedim. "Bunu istiyorum," diyorum ve onu tekrar öpüyorum.

Bu sefer öpüşmemizi kestiğinde inliyor. "Katerina," diyor, sesi alçak ve derin ve durmak istemiyor gibi. "İyi ol."

İyi ol.

Bir anda zamanda yolculuk yapıyorum ve o his kayboluyor; o sıcak, ağırlı istek yok oluyor.

İyi ol.

"Özür dilerim." Başımı eğiyorum ve ellerimi kucağıma çekiyorum, sonra birini parmaksız eldivenimin altına sokup tırnaklarımı ön koluma acıyana kadar bastırıyorum. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Hey." Yüzüme dokunuyor. "Her şey . Benimle misin?"

Gözlerimi ovuşturarak kırıştırıyorum.

"Ne bilmiyorum ama kafan güzel. Sadece rahatlamaya çalış."

Başparmaklarını yanaklarıma siliyor ve parmaklarında siyah lekeler görüyorum. Ellerimi ters çeviriyorum ve arkalarının nasıl siyaha bulandığını görüyorum. Dumanlı göz yanlış gitti. Nina bunu yapmak için yarım saat harcamıştı. Şimdi neye benzediğimi merak ediyorum. Muhtemelen bir rakun.

Ama sonra ellerimi tutup birbirinden ayırıyor ve ikimiz de aynı anda aşağı bakıyoruz.

Kahretsin. Eldivenim.

Örtmek için kolumu çekmeye çalışıyorum ama izin vermiyor. Bunun yerine eldiveni sıyrıyor ve kolumu çeviriyor, böylece her yerini görebiliyor. Her çirkin, engebeli santimini.

Ben de bakıyorum ve bazen onu gördüğümde hala ne kadar acıdığını hissedebiliyorum.

Ama şu anda bunun bir önemi yok.

Elimi yaranın üzerine koyuyorum, ancak yaranın yarısını ancak kapatıyor.

"Üşüyorum," diyorum ona.

Bana bakıyor ve bir an için bana nasıl olduğunu soracağını düşünüyorum, ama sonra tek kelime etmeden ayağa kalkıyor ve bir an sonra kanepeye uzanıyorum kalın bir yün örtü seriyor. Altına bir yastık koymak için başımı kaldırıyor. Kaşındırıyor ama umurumda değil.

Bir ses duyuyorum ve yine asansörün geldiğini düşünüyorum. Oturmaya çalışıyorum ama bana bir kez daha rahatlamamı söylüyor, ben de tekrar uzanıyorum.

Cebinden telefonunu çıkardı. Bir mesaj olmalı, asansör değil.

Bir şeyler yazıp tekrar cebine koymasını izliyorum. Bana bakıyor. "Neden biraz gözlerini kapatmıyorsun? Bazı işleri gerekiyor ama geri döneceğim, tamam mı? Sen burada kal ve biraz uyu."

Başımı sallıyorum. Yorgunum. Gerçekten yorgunum.

Başka bir şey söylüyor ama ben çoktan dalıp gitmişim, sanki süzülüyormuşum gibi hissediyorum, yumuşak bir bulutun üzerinde yatıyormuşum ve öylece süzülüyormuşum gibi. Tekrar konuştuğunu duyuyorum ama kelimelere tutunamıyorum.

Hiçbir şeye tutunamıyorum.

"Levka."

Gözlerimi açtığımda Andrei'nin üzerimde dolaştığını görüyorum. Dalmış olmalıyım. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek dik oturuyorum, bakışlarım hâlâ kanepede uyuyan kıza kayıyor. Andrei onu izlememi izliyor ve merak ediyor. Bu asla iyi bir şey değildir.

"Kim o?"

"Hiç kimse," diye sertçe cevap veriyorum. Çok keskin. Andrei'nin dudağının kenarı yukarı kalkıyor ve sanki bir meydan okumaymış gibi bakışlarının kızın vücudunu boydan boya dolaşmasına izin veriyor. Üzerine örttüğüm battaniyenin altından hiçbir şey göremiyor ama beni sinir ediyor ve bunun farkında. Andrei'nin istediği bu. Onun için her şey bir meydan okumadır. Amcamın beni kanatları altına aldığı günden beri kuzenim başımın belası oldu. Kıskanç ve aşağılık biri ve her şey onunla bir rekabete dönüşüyor.

"Ne istiyorsun?" Ayağa kalkıyorum ve Katerina'yı görmesini engelliyorum.

"Babam yolda," diyor. "Bu öğleden sonra ikimizle de bir görüşme talep etti."

Ona sert bir baş selamı verirken dilimi acı bir tat kaplıyor. Bu konuyu tartışmanın bir faydası yok. Amcam ne derse desin

Hukuk. Ama yine de Andrei'nin bardan bana bu haberi vermek için ayrılmadığından şüpheleniyorum. Kulüpteki diğer tüm erkekler gibi o da Katerina'yı merak ediyor. Buraya bir kadın getirmek benim için yaygın bir uygulama değil. Andrei'nin aksine, Delirium'a sık sık gelen sarhoş kadınlardan oluşan kolay havuzda balık avlamayı alışkanlık haline getirmedim. Burada dikkat çekmememin bir sebebi var. Vory'nin geri kalanı söz konusu olduğunda, hiçbir bağlılığım yok. Çünkü bağlılıklar savunmasızlığa dönüşür.

Kollarımı kavuşturuyorum ve Andrei'nin gitmesini bekliyorum. Tereddüt ediyor, gidişini geciktirebilecek bazı alternatifleri düşünüyor. Bugün onunla uğraşmakla uğraşamam, bu yüzden deri ceketime uzanıp omuzlarımla üzerinden geçirerek işleri hızlandırıyorum.

"eve götüreceğim," dedim. "Vasily ne zaman buluşmak istiyor?"

"Öğlen," diye .

"O zaman öğlen görüşürüz."

Homurdanarak asansörde kayboluyor ve ben Katerina ile yalnız kalıyorum. Yabani saç perdesinin altından bana baktığında şaşıyorum ve gözlerini açmadan önce konuşmanın ne kadarını duyduğunu merak ediyorum.

"Günaydın," diyor hırıltılı bir sesle.

"Günaydın." Gözlerim makyajlı yüzünde geziniyor. Cehennem gibi bir gece geçirmiş gibi görünüyor ama bir şekilde hâlâ güzel. Onun kadar genç, güzel ve savunmasız biri böyle bir yerde olmamalı. Ama o sadece on dokuz yaşında, kendime hatırlatıyorum. Daha iyisini bilmek için çok genç. Dün gecedan bir şey hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Benim yerimde başka biri olsaydı gecesinin ne kadar kötü bitebileceğinin farkında mı acaba? Onu gözlemlemek için kendime izin verdiğimde gerginlik vücudumu sarıyor; bu trajik, vahşi yaratık benimle karşılaşmak gibi talihsiz bir şansa sahip.

yol. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum, dün gece onu köşeye sıkıştırmaya çalışan canavarlar mı, yoksa içimdeki canavarın kendime sadece bir tadımlık izin vermemi istemesi mi? Bir öpücük. Bir dokunuş. Tek bir sikiş.

Tanrım. O soluk yeşil gözleriyle bana bakıyor ve ben odadaki sıcaklığın arttığının farkına varıyorum. Başka tarafa bakmalıyım. Mantıklı bir düşünceye tutunmam gerekiyor. Çünkü şu anda tek düşünebildiğim, dün gece bana bir ağaç gibi tırmanmaya çalışırken vücudunun benimkine verdiği his. Bunu hatırlayıp hatırlamadığını bilemiyorum ama boğazını temizlediğinde bir şeyler söylemem gerektiğini fark ediyorum.

"Şurada bir şişe su var." Masayı işaret ediyorum. "Ve biraz Ibuprofen. Bu sabah başın ağrıyabilir diye düşündüm."

Tepkisini bekliyorum, yarı yarıya aramızda olanlarla ilgili cevaplar istemeye başlamasını bekliyorum. Ama onun yerine sadece doğruluyor ve suya uzanmadan önce gözlerindeki uykuyu siliyor. "Bunun için teşekkür ederim. Boğazım çok kurudu."

"Çok sıkı parti yaparsan böyle olur," diye gözlemliyorum, ses tonum niyetimden daha sert.

Yüzünü buruşturuyor ve sanki hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyor. "Biliyorum. Yaptığım gerçekten aptalca bir şeydi."

"Aynı değilim."

Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Pislik gibi davranıyorum ve bunun farkındayım. Dün gece onu becermem için yalvarıyordu. Sanki cankurtaran sandalı gibiydim. Şimdi bu illüzyon bozuldu ve o çoktan en yakın çıkışı aramaya başladı. Gitmesine izin vermek istemiyorum ama gitmesine her şeyden çok ihtiyacım var. Şu anki ruh halimle gerçekten anlayamadığım nedenlerden dolayı, kendimi avına bakan bir avcı gibi hissediyorum. Bu kıza, daha önce hiç kimseye çekilmediğim bir şekilde çekiliyorum. İşte tam da bu yüzden ona izin vermeliyim.

Koşabildiği kadar hızlı ve uzağa koşacak.

"Bu kadar vaktinizi aldığım için özür dilerim," diyor. "Bayılmak istememiştim. Tanrım, bu çok utanç verici."

Saçlarını parmaklarıyla tarayıp yerine oturturken ve bir saç bağıyla ensesinde düğümlerken bana endişeyle baktığında kelimeler kifayetsiz kalıyor. Tüm bu karşılaşma özellikle alışık olduğum bir şey değil. Havadan sudan konuşmak gibi bir alışkanlığım yok ve genellikle, eğer o benim takıldıklarımından biri olsaydı, şimdiye çoktan gitmiş olurum. Ama o bir fahişe değil. Hâlâ dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyor ve kendini bana bir kurban gibi sunarkenki uyarılmışlığının kokusunu alabiliyor olsam da. Hatırladıkça sikim zonkluyor, içine girmek ve bunun asla olamayacağının tüm nedenlerini unutmak için sabırsızlanıyorum. Sol tarafını işaret ettiğimde bunu düşünmemeye çalışıyorum.

"Kullanmak istersen bir tuvalet var."

"Ah, teşekkür ederim," diye mırıldanıyor sanki aklını okumuşum gibi. Battaniyeyi bir kenara atıp geriniyor, sırtını kamburlaştırıyor ve farkında olmadan vücudundaki her kıvrımı sergiliyor. Gün ışığında, dar siyah pantolonu ve korsesi hislerimi köreltmek için hiçbir şey yapmıyor.

Çıplak ayaklarıyla banyoya doğru ilerliyor ve ben bir plan yapmaya çalışırken telefonumda mesaj olup olmadığını kontrol ediyorum. Onu eve götürüp bırakmalı ve iyi bir hayatı olmasını söylemeliyim. Yapılacak en akıllıca şey bu. Ama kendime bunu söylerken bile, gerçekten ne yapmak istediğimi düşünüyorum.

Katerina banyodan taze yüzlü ve biraz da utangaç bir şekilde çıkar. Makyajını temizlemiştir ve şimdi geriye kalan tek şey kırılگانlığıdır. Ön kolunun iç kısmındaki yara izini örten dantelli eldivenleri tekrar giydiğinde bu belli oluyor. Gördüğümünden beri düşünmeden edemediğim yara.

Seni kim incitti?

Sormak istiyorum, ama bu istediğim bir yol değil. Bu kız, her , bana göre değil. Ben bağlanmam.

Ben çökmüş kadınları kurtarmam. Onu yola getirecek, yemeğe ve sinemaya götürecekt iyi, tatlı bir adama ihtiyacı var. Bu asla ben olmayacağım ve şimdiden onunla bu şeyleri yaşayacak olan orospu çocuğunu öldürmek istiyorum.

"Seni eve götüreceğim." Paltosunu ve botlarını giyerken kelimeleri zorla çıkarıyorum.

"Gerek yok." Bana utangaç bir gülümseme sunuyor. "Nina'yı aradım bile. Beni almaya geliyor."

"Nina mı?" İsmi bariz bir küçümsemeyle tekrarlıyorum ve bu fark edilmiyor.

"Onu tanıyor musun?" Katerina sorar.

Girmek istediğim bir konu değil, bu yüzden konuyu saptırıyorum. "Seni benim için sorun değil."

Katerina cevap veremedi asansörün kapıları açılır ve Andrei, Katerina'nın uyandığını görünce yüzünde boktan bir sırıtışla tekrar belirir. Orosu çocuğu.

"Özür dilerim, Levka. Arkadaşınızın hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim."

Tabii ki yapmadın, göt herif. "Başka bir şeye mi ihtiyacın vardı?" "Evet, seninle şu sözleşmeler hakkında konuşmam lazım."

"Şu anda mı?" Ona kuşkuyla bakıyorum. Bu sabah sinirime dokunmaya başladı. Lanet bir av köpeği gibi her hareketimi kokluyor. Elinde olsa şu anda Kat'in etrafında daireler çiziyor olurdu.

"Babamın gelmesine çok az bir zaman kaldı," diye cevap veriyor. "Hazırlıklı olmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

Her ne kadar haklı olduğunu inkar etmek istesem de, koca sersem haklı. Konuşmamız gereken iş herhangi bir sözleşmeyle ilgili değil ama zaman açısından hassas. Vasily bugün geldiğinde, kafamı oyuna vermeliyim. Ama bunu bilsem bile, Katerina'nın kaçmasına henüz izin vermeye hazır değilim. Bitmemiş bir işimiz varmış gibi hissediyorum ama henüz ne olduğunu bilmiyorum. Ona baktığımda, çoktan asansöre doğru ilerliyor ve elimden kayıp gidiyor.

"Seni tutmak istemiyorum," diyor sessizce. "Kendim çıkacağım. Nina aşağıda beni bekliyor."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama Andrei dikkatle beni izliyor ve onun yanında yanlış anlamayacağı hiçbir şey söyleyemem. Bunun yerine sadece başımı sallıyorum ve asansör kapıları onu kapatıp götürmeden önce bana son bir hüzünlü gülümseme sunuyor.

VASILY İLE VON BRANDT AİLESİNİ UZUN UZUN KONUŞTUKTAN SONRA, Andrei ve ben yürüyüş emirlerimizi aldık. Katerina ile olan yeni ilişkim göz önüne alındığında, bu iş hiç de içime sinen bir şey değil. Nina'yı pek de Kat onu arkadaşı olarak görüyor. İşler kötüye giderse bunun onu nasıl etkileyeceğini düşünmeden edemiyorum. Ama ne olursa olsun, bu benim elimde değil.

William von Brandt bunu kendi başına getirdi ve başına gelecek her türlü kötü kaderden sadece kendisi sorumludur. Yine de bizi düşürdüğü durumu düşündükçe içim rahat etmiyor. Vasily birden fazla uyarıda bulunmaz. Çoğu durumda, hiç uyarıda bulunma zahmetine bile girmiyor. William bir baba ve bir koca ve bu şekilde bir Vor'un sabrını sınavarak tehlikeli bir oyun oynuyor.

Bu duygulardan sıyrılıyorum ve aynadaki yansımama bakarken yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum. Bazen, böyle günlerde, bana bakan adamı tanıyamıyorum. Annem beni şimdi görseydi ne düşünürdü? Göğsüme keskin bir ağrı saplanırken gözlerimi kapatıyorum. Bu asla geçmeyen bir acı. Ne zamanın uzunluğu ne de onun hatırasından uzak olmak beni bu acıdan kurtarabilir. Seçimlerimi kesinlikle onaylamazdı ama bunu bana söylemek için burada değil. Burada değil çünkü biri onu bu dünyadan aldı ve şimdi elimde kalan tek çare kim olduğunu bulmak. Herhangi bir

Maliyet. Ortaya çıkmaya ve sıraya girmeye devam ederken beni ayakta tutan şey bu. İntikamımla arama hiçbir şey giremez. Onun ölümü cezasız kalamaz.

Banyo kapısını arkamdan kapatıyorum ve damarlarımdaki kanı kaliteli bir votka ile seyreltmek için bara gitmeyi düşünüyorum. Ama fırsat bulamadan kanepenin üzerindeki bir şey gözüme çarpıyor. Minderlerin arasından bir kumaş parçası görünüyor ve bunun Katerina'nın dün gece taktığı eşarp olduğunu anlıyorum. Elbette, onu alıp burnuma götürdüğümde hala onun kokusunu alabiliyorum.

Güzel ve trajik kadın, yokluğundan uzun süre sonra bile aklımdan çıkmıyor. Kumaşı parmaklarımla arasından geçirirken, onda beni çeken şeyin ne olduğunu merak ediyorum. O tam da şu anda hayatımda ihtiyaç duymadığım şey. Ya da hiçbir zaman, bu konuda. Kadınlar savunmasızdır. Ama bunu düşünürken bile, eşarbı ona iade etmek için planlar yapmaya başladım bile. Çünkü şimdi nerede yaşadığını merak ediyorum ve kendim görmem gerekiyor. Eve sağ salım vardığını bilmem gerekiyor.

Eşarbı ceketimin içine sokuyorum ve asansöre doğru giderken telefonumu alıyorum. Dün geceki ehliyetinin resmini çekip navigasyon uygulamama adresi yazıyorum. Görünüşe göre yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki bir apartman kompleksinde yaşıyor. Philadelphia'nın düşük kiralı bir bölgesinde, yani aynı zamanda suç oranının en yüksek olduğu bölge. Doğal olarak bu sokakları iyi biliyorum ama onun orada yaşadığını hayal edemiyorum.

Vory kardeşlerden bazıları kapıdan çıkarken yolumu kesmeye çalışırken göğsümde bir gerginlik hissediyorum. Toplantı biteli otuz dakika bile olmamıştı ve Andrei daha şimdiden sarhoş aptallığını sergilemeye başlamıştı.

"Bu kadar çabuk nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"İyi geceler, Andrei," cevap veriyorum ona.

Ayağa kalkmaya çalışırken bar taburesinden kayar ve kış üstü düşer. Barın etrafındaki adamlardan kahkahalar yükselir,

ve hızlı bir çıkış yapmak için dikkatimin dağıldığı anı değerlendirdim. Caddeye çıktığımda Audi'me binip kontağı çalıştırdım ve arabayı Katerina'nın dairesine doğru yönelttim.

Yol boyunca en az on kez geri dönmeyi düşündüm. Ya da atkıyı bir posta kutusuna atmayı. Belki de kapısının önüne bırakmayı. Bu işi onu görmeden en az bir düzine başka şekilde halledebilirim çünkü onu görürsem, sadece atkıyı geri vermekle yetinmeyeceğimi biliyorum. Ona sorular soracağım ve o da benim için insan olacak. Sonra da fena halde sıçmış olacağım.

Ne olursa olsun, Shady Grove apartmanlarının otoparkına girdiğimde benim için karar verilmişti. Beklediğimden daha da çöplük bir yer ve adresi bir şekilde yanlış girmiş olmalıyım diye düşünüyorum. Ama resme bir bakış doğru yerde olduğumu doğruluyor. Çatlak beton üzerine oturtulmuş köhne tuğla bina bir konuttan çok bir hapishaneye benziyor. Birkaç cılız çocuk ön avluda güneşten solmuş bir topu tekmeliyor, ben dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken merakla izliyorlar. Önce arabama, sonra da kıyafetlerime bakıyorlar, sonra da sitelerden birine doğru kaçıyorlar. Onları suçladığımı söyleyemem. Beni görseler ben de kaçırdım.

Kat'ın İkinci Bina'da olduğunu anlamadan önce ön tarafa doğru yürüyorum ve yerleşimi hissediyorum. Dairesini bulmak zor değil. Zemin katta ve ön kapının hemen dışında üzgün görünümlü bir çim sandalye ve solmuş bir bitki var. En azından evi dekore etmeye çalışmış sanırım.

Kapıda duraksıyorum, eşiği geçip geçmemeyi düşünüyorum. Buraya kadar gelmişim ama eşarbı sandalyeye bırakıp bir daha dönmek üzere gitmek zor olmazdı. Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum, ama kendimi harekete geçmeye zorlayamadan kadınsı bir ses beni korkutuyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Döndüğümde, Katerina'yı bir elbise giymiş olarak buldum.

garson üniforması. Gözleri elimdeki eşarba kayarken yorgun ve gergin görünüyor.

"Oh, Tanrı'ya şükür. Her yerde bunu arıyordum."

Almak için avucunu uzatıyor, ama tereddüt ediyorum, gözlerim vücudunun uzunluğuna doğru kayıyor. Fark ediyor ve boğazının narin derisinde bir kızarıklık oluşuyor. Yutkunuyorum ve aramızdaki gerilim her an patlamaya hazır bir bomba gibi şişiyor. Tanrım, bu kızda bana burada ne halt ettiğimi bile unutturan şey ne?

"İşten yeni mi geldin?" Sessizliği bozmak için sordum.

Başını salladı. "Evet, Beşinci Cadde'deki lokantada garsonluk yapıyorum. Ev için yazılacak bir şey değil ama faturaları ödüyor."

Öyle görünmüyor ama bunu ona söylemiyorum.

Dairenin kapısı gıcırdayarak açılır ve Kat'ten daha yaşlı görünen başka bir kadın kafasını dışarı uzatır. "Kat? Sen olduğunu sanmıştım. Burada her şey yolunda mı?"

"Hey, Rachel." Arkadaşına el sallıyor. "Sadece konuşuyordum... uh..."

"Lev," diye boşluğu dolduruyorum.

"Doğru." Kat'in yüzündeki kızarıklık derinleşir. "Lev sadece eşarbımı iade ediyordu."

"Tamam." Rachel kapıyı kapatmadan önce merakla bana bakıyor. "Birazdan görüşürüz."

Kat başını sallıyor ve kapı duyulabilir bir gümbürtüyle kapanıyor. Aramızda bir sessizlik oluyor. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum, ama anlaşılan sormama gerek yok.

"Adını bile sormadığıma inanamıyorum," diye ağzından kaçırıyor. "Kaba davrandıysam çok özür dilerim. Ama burada olman beni şaşırttı. Beni nasıl buldun ki?"

"Ehliyetin," diye hatırlatıyorum ona. "Dün gece çantanı karıştırmış ve sahte kimliğine el koymuştum, hatırladın mı?"

"Doğru." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Ve sonra adresimi hatırladın ve buraya kadar gelip

eşarbımı geri getirir misin?"

O söyleyince daha da ürkütücü .

"Ben de yemek yiyebileceğini düşündüm," diye teklif ettim.
"Bu sabah pek iyi bir ruh halinde değildim ve bunu telafî etmek istedim."

"Beni yemeğe mi davet ediyorsun?" Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Kabul ediyor musun?" Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ama direniyorum. "Akşam yemeği iyi olurdu aslında," diyor.

"Açlıktan ölüyorum.

Üzerimi değiştirmem için bana iki dakika verebilir misiniz?"

"Acele etme." Kendimi paslı çim sandalyeye bırakıyorum.

"Ben sadece burada manzaranın tadını çıkaracağım."

I Pembenin hala en sevdiğim renk olduğundan emin değilim ama Lev'in atkıyı geri getirmesine çok sevindim. Yıpranmış, ipliği kopuyor.

ama umurumda değil. Onu giydiğimde kendimi güvende hissediyorum. Rachel kaşlarını sallayarak, "Çok tatlı," diyor.

Heyecanımı bastırmaya çalışarak onu geçip yatak odama yöneliyorum. "Sanırım."

O takip eder Ben içinde. "Sen Tahmin mi? I gördüm nasıl sen ona bakıyordu. Ve onun sana nasıl baktığını."

Üniformamı başımın üzerine çekerken ona tekrar döndüğümde gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Öyle bir şey değil. Sadece iyi davranıyor." Lokantadan gelen kızarmış soğan halkalarının kokusunu . Muhtemelen saçıma da bulaşmıştır.

"Güzel. Mm-hmm. Geceyi Nina'da geçirdiğini söylediğini sanıyordum."

"Hızlı bir duş için zamanım var mı?"

"İstersen gidip ona eşlik edebilirim." Göz kırıyor. "Sakın buna cüret etme." Aceleyle ortak banyomuza giriyorum ve Suyu başlatmak için perdeyi geri itin. Isınması her zaman birkaç dakika sürer.

"Anlat bana," diyor, ben çekmecemde tıraş bıçağı ararken kapalı klozet kapağının üzerine tüneyerek.

"Dün gece bana yardım etti. Nina bana biraz

Doğum günüm için özel bir şey yapmak istedim ama işler planladığım gibi gitmedi."

Bunu söylediğimde yüzünün değiştiğini ve ciddileştiğini görüyorum ve bu kısmı ona söylediğim için anında pişman oluyorum.

"Kat-

"Önemli bir şey değildi." Şu anda nutuk çekecek havada değilim. "Her şey yoluna girdi."

İç çamaşırlarımı çıkarıp sıcak akıntının altına giriyorum. Bacaklarımı tıraş etmeden önce bir kez şampuanlıyorum ve saç kremimi saçlarıma yediriyorum. Lokantadaki vardiyamdan önce duş alacak vaktim olmamıştı ve dün geceki kaçamaklar ile bugünün çeşitli yemek kokuları arasında leş gibi kokuyordum.

Rachel perdeyi içeri bakacak kadar iterek açtı. "Hey, bu ciddi bir mesele. Dikkatli olmalısın. Öylece Bir gece kulübünden bir şey satın aldığınızda ödediğinizi düşündüğünüz şeyi almayı bekleyin. Dışarıda gerçekten kötü insanlar var Kat ve sen kendini kontrol etmediğinde senden faydalanacaklardır."

"Biliyorum. Aptalcaydı ama iyi sonuçlandı." Rachel iyileşmekte olan bir bağımlı ve böyle şeyler için fazla sabrı yok. "Bir şey fark edecekse, hoşuma bile gitmedi." Saç kremi saçımdan durulayarak çıkarmaya çalışıyorum, acelemden önce taramayı unutuyorum.

"O zaman her şeyi hatırlıyor musun? Bütün geceyi?"

Yalan söylemem gerektiğini bildiğim halde başımı sallıyorum.

Bana bir havlu uzatıyor, ben de onu kendime sarıyorum. Ellerimi tutuyor ve ben ona bakıyorum.

"Dikkatli ol, Kat. Sadece uyuşturucu değil. Yani, bu adamı tanımıyorsun bile. Sen bayıldıktan sonra ne olduğunu biliyor musun?"

Geri çekiliyorum. "Bak, eğer bir şey yapmış olsaydı, eminim ki beni buraya kadar getirmeye zahmet etmezdi.

Eşarbım. Ayrıca böyle bir Şey olsa haberim olurdu."

"Şart değil." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapının pervazına yaslanıyor. Yirmi beş yaŐından çok daha yaşlı görünüyor ve tüm hikâyesini de yeterince biliyorum.

Dikkatimi dolabımdaki yetersiz ürünlere veriyorum ve bir kot pantolon ile dar siyah uzun kollu bir tiŐörtte karar kılıyorum.

"Kat-"

"Bunu bir daha yapmayı planlamıyorum, Rach. Söz veriyorum." Ona sarılıyorum.

"Güzel. Çünkü bir kez Őansın yaver gitti. Bu tekrarlanmaz." Yürüyüp gitti ve ben onu hayal kırıklığına uğratmıŐım gibi hissetmekten nefret ediyorum.

Geniş diŐli bir tarağı saçlarımda gezdiriyorum, düğümlere takıldığında yüzümü buruŐturuyorum. Kurutmak için vaktim yok, bu yüzden mümkün olduğunca fazla nemini sıkıyorum ve yüzümün sağ tarafında bir tutam bırakarak yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağlıyorum. Kolumu zaten gördü. Şakağımdaki yarayı da görmesine gerek yok.

Rimel ve dudak parlaticısı sürdükten sonra deri bir ceket bulmak için ceketlerimi karıştırıyorum. Aslında pleather ama en azından bunun için ölmem gerekmedi. Vegan olduğumdan değil. Sadece lükse harcayacak param yok.

Yatağın kenarına oturuyorum ve dün gece giydiğim botları düşünüyorum. Odanın bir köğesinde atılmış halde duruyorlardı, ama lokantada dokuz saatlik bir vardiyadan sonra ayaklarımı onların içine sıkıŐtırmayı hayal edemiyorum, bu yüzden yıpranmış ve çok rahat Chucks'larıma uzanıp onları kaydırıyorum.

Aynaya son bir kez bakıyorum ve dün geceki gibi görünmemi bekleyip beklemediğini merak ediyorum. Ben öyle görünmüyorum. Aslında hiç öyle görünmüyorum.

Saçım hakkında ne dediğini hatırlıyorum. Ben hatırlamıyorum.

tüm detayları, ama bazı şeyleri asla unutacağımı sanmıyorum. En azından unutmamayı umuyorum. Doğal rengim bu kadar güzelken neden boyattığımı sordu. Ben kızıl , her şeyden çok komşu kızı gibi görünen altın sarısı. Annemin saç rengiyle aynı. Ama onun aksine bende çok fazla çil yok. Sadece sağ elmacık kemiğimin üzerinde küçük bir sıra halinde üç tane ve burnumun ucunda da bir tane var.

"Harika görünüyorsun," diyor Rachel odaya geri dönerken. Ben de gülümsüyorum.

"İşte." Biber gazı olduğunu bildiğim küçük bir kutu uzatıyor. "Her ihtimale karşı."

İç çekiyorum. Bazen çok fazla oluyor. "Buna ihtiyacım yok Rachel. Ben iyi olacağım."

"Sadece al. Kendimi daha iyi hissedeceğim."

Odamı bir yıldan az bir süredir Rachel'dan kiralıyorum ve bu süre içinde onun biriyle çıktığını ya da eve birini getirdiğini hiç görmedim.

"Tamam." Kutuyu alıyorum. "Ama ihtiyacım olmayacak." "Umarım olmaz."

"Görüşürüz."

Biber gazını çantama tıktırıyorum, bugünden kalan paramı hızlıca sayıyorum ve telefonumu cebime sokuyorum. Lev'in iade ettiği eşarbı alarak apartmandan ön kapıya doğru ilerliyorum ve gergin olduğumu fark ediyorum. Çok uzun zamandır hiç bu kadar gergin olmamıştım, hem de bu kadar iyi bir gerginlik değil.

Kapıyı açıyorum ve akşamın erken saatlerine adım atıyorum. Sonbahar havası berrak. O gün batımını izliyor, ben de bir an duruyorum. Çok güzeldi.

Lev ayağa kalktı. Bana bakıyor ve nasıl görüldüğümün aşırı farkındayım. Ve dün geceki gibi görünmediğimin.

"Saçımı kuruturken ya da makyaj yaparken seni burada otururken bırakmak istemedim."

Başını yana eğiyor ve çoğu insanın rahat kabul edebileceğinden biraz daha yaklaşıyor. Bunu yaptığında onu kokluyorum. Tıraş losyonunun kokusunu içime çekiyorum ve dün gece de onun kokusunu nasıl sevdiğimi hatırlıyorum.

Ama bu gece ağzımı sulandırıyor. "Bunu daha çok sevdim," diyor.

Yüzümün ısındığını hissediyorum ve dikkatimi atkımı boynuma dolamaya veriyorum.

"Hava bunun için yeterince soğuk değil, değil mi?" diye soruyor. Omuz silkiyorum. "Sadece sahip olmayı seviyorum."

"Hadi," diyor, beni Audi'sine götürürken büyük bir eli belimde geziniyor. Hatta kapımı açıyor ve sürücü tarafına geçmeden önce binmemi bekliyor.

Her şeyi içime çekiyorum. Spor arabasını, deri ceketini, hemen geri düşmesine rağmen dalgınlıkla yüzüne doğru ittiği saçlarını. Bu halini seviyorum. Belalı ama bir o kadar da sevimli görünüyor. Ve seksi.

Burası onun gibi kokuyor. Odunsu, temiz ve çok erkeksi. Arabanın kendisi de kusursuz derecede temiz. Sanırım odamı görse çıldırırdı.

Kapısını kapatır kapatmaz "Canın ne yemek istiyor?" diye soruyor.

Bu çok garip. Randevuya çıkıyoruz. "Um, sakıncası yok. İtalyan mı? Ama her şey iyidir."

Başını sallar ve arabayı çalıştırır. "Bir yer biliyorum."

Ona bakıyorum, benim mahallemde bir yeri nasıl bildiğini merak ediyorum ve sonra neyi beklediğini merak ediyorum. Bana eğildiğinde ve çok yaklaştığında, beni öpeceğini düşünüyorum. Dudaklarımı yalıyorum, çikolata gözlerine bakıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıp tek taraflı bir sırıtışa dönüşüyor ve ne düşündüğümü biliyormuş gibi gözleri biraz kısılıyor. Kaç yaşında olduğunu merak ediyorum. Ne kadar tecrübeli. Eğer kulüpte çalışıyorsa, kızlarla tanışıyor olmalı.

Her zaman. Kızları üst kata çıkarıyor olmalı.

Yüzümün ateşle kızardığını hissediyorum ve o tek taraflı sırtış genişleyerek yüzüne yayılıyor. Emniyet kemerime uzanıp onu göğsümden geçirirken ne yaptığını çok iyi biliyor, yüzü hala benimkinden birkaç santim uzakta, eli bana tam olarak dokunmuyor ama aramızda elektrik kıvılcımları olduğuna yemin edebileceğim kadar yakın.

"Önce güvenlik," diyor göz kırparak. Koltuğuna geri dönüp arabayı birinci vitese takmadan önce bakışları bir an için aşağıya kayıyor.

Yüzüme dokunuyorum. Sıcak hissediyorum. Gömleğimi düzeltiyorum çünkü baktığı şey, öpüşme beklentisiyle kumaşı yırtmaya çalışan meme uçlarımdı.

"Önce güvenlik," diye tekrarlıyorum. Öpmediğim için hayal kırıklığını duyabiliyor mu?

Park yerinden ustalıkla çıkıyor, hızlı sürüyor ama sportif Audi'sini tamamen kontrol ediyor. İri ellerinin sorunsuzca vites değiştirmesini, trafiğe karışmasını, vücudunun rahatlamasını, önce bana sonra yola bakarken rahatlamasını izliyorum.

Profilden bakıldığında artık sevimli değil, aşırı erkeksi ve çok seksi. Keskin ve sert çene çizgisi ve mükemmel saat beş gölgesi.

"Neye ?" diye soruyor bana.

Utanmış ve hâlâ gergin bir şekilde bakışlarımı önüme dikiyorum. Daha önce hiç kimseyle çıkmamıştım. Rachel'ın yanına taşındığımdan beri birkaç kez çıktım ama Lev gibi biriyle değil. Kimsenin yanında böyle hissetmemiştim.

Ona döndüm. "Neden onca yolu bana eşarbımı getirmek için geldin?"

Bir an bana bakıyor, koyu renk gözleri berrak. İçlerinde vahşi bir şey var. Şehvani bir şey.

Cevap vermeden önce dudaklarını yalıyor ve yutkunduğunda adem elmasının çalışmasını izliyorum. Bir erkeğin adem elması seksi olabilir mi?

Bende ciddi bir sorun var.

"Seni tekrar görmek istedim," diyor ve ben de bunu duymak istiyorum. "Bana hikayeni anlat, Katerina Blake."

Şaşırdım, soyadımı nereden bildiğini merak ettim. Ama sonra ehliyetimin fotoğrafını çektiğini hatırladım. Gerçek olanın. Beni ilk etapta bu şekilde bulmuştu.

"Soyadınızı bilmiyorum," diyorum.

Dikkatini tekrar yola verdikten kısa bir süre sonra "Ben Antonov," diye cevap veriyor.

"Nerelisin?" "Önce hikayeni sordum."

"Seninkinin benimkinden daha ilginç olacağına eminim." Benimkini anlatmayı sevmediğim gerçeğini boş verin. Güzel bir hikaye değil.

"Söyle bana, ben de sana haber vereyim."

"Tamam." Başlıyorum. "beri burada yaşıyorum. Yani, burada apartmanda değil ama bölgede, çoğunlukla Philadelphia'nın hemen dışında. Geçen yıl liseden mezun oldum ve o zamandan beri kendi başımayım. Lokantada çalışmanın yanı sıra yerel halk üniversitesinde gece okuluna gidiyorum." CliffsNotes versiyonu. "Gördün mü, sıkıcı."

"Ne okuyorsun?" diye soruyor.

Şimdi şehirdeyiz ve o Güney 2. Cadde'ye dönüyor. Beni nereye götürdüğünü merak ediyorum. Çok sevmeme rağmen şehrin bu kısmına nadiren giderim.

"Öğretmen olmak istiyorum. Bilirsin, çocuklarla çalışmak. Onlara yardım edin."

Bana aynı anda hem şaşırmış hem de memnun olmuş gibi bir bakış atıyor. "Peki ya ailen? Geçmişiniz? Doğu Avrupalı sanıyordum."

"Neden böyle düşündün?"

"Kemik yapısı. Ama sonra gözleriniz ve saçlarınız bana İrlandalı olduğunuzu düşündürdü?"

Şaşırdım. "Annem İrlandalıydı. Sanırım kimse fark etmiyor."

"O zaman dikkatlerini vermiyorlar. Biz buradayız," diye anons ederken Güney ². Cadde'nin yan sokağında park etmiş iki arabanın arasında dar bir yer kaptı.

Etrafa bakıyorum ama pek bir şey göremiyorum. "Nereye gidiyoruz?" "Giacomo'nun yerine" diyor, arabadan iniyor ve arabayı kapatıyor.

Kapısını.

Tam emniyet kemerimi çözüyordum ki beklenmedik bir şekilde kapımı açtı ve elini uzattı.

Ben... şaşırdım. O bir centilmen.

Elimi onun elinin içine koyarak bana yardım etmesine izin verdim. Kapıları kilitliyor, anahtarlarını kot pantolonunun cebine atıyor ve bir eli sırtımda, beni köşeyi dönüp muhtemelen iki kez bakmayacağım küçük bir yere götürüyor. Ama kapıyı açtığı anda ve nefis İtalyan kokusunu aldığım anda midem gurulduyor. Gürültülü olduğuna seviniyorum ve umarım o duymaz.

"Sadece İtalyanlar. Ve biz," diyor.

Birine başıyla selam veriyor, genişçe gülümseyen ve mekandaki tek boş masayı işaret eden yaşlı bir adama. Onun önünden yürüyorum, birbirine yakın yuvarlak masaların arasından geçiyorum ve yaşlı adamın benim için çektiği masaya oturuyorum, bu rahat yer, kırmızı beyaz kareli masa örtüsü ve köhne masa ve sandalyeler hoşuma gidiyor. Masanın üzerindeki mumlanmış Chianti şişesinde bir mum yanıyor ve mutfak restorana açılıyor, böylece aşçıyı görebiliyorum.

"Eski moda ama yemekleri çok lezzetli. Umarım beğenirsiniz."

"Harika ve harika kokuyor. Elfreth's Alley'in yakınındayız, değil mi?"

"Evet. Orayı seviyor musun?"

"Evet. Vaktim olduğunda orada dolaşmayı seviyorum." Lev'e gülümseyen yaşlı adam yanına geldi ve

El sıkışalım. Bize iki menü verdi. Lev bir şişe şarap sipariş etti, sonra bana döndü. "Kırmızı olur mu? Reşit olmadığını biliyorum ama..." sözünü bilerek yarıda kesiyor ve benimle dalga geçtiğini anlıyorum.

Adam giderken "Red harika," diyorum. "Dün gece benden aldığınız kimliği geri alabilir miyim?"

"Hayır, yapamazsın," diyor menümü almak için uzanırken. "Daha bakmadım bile" diyorum.

"İtalyanca biliyor musun?"

Aşağı bakıyorum ve lamine edilmiş ama hala yıpranmış menünün İtalyanca olduğunu görüyorum. "Oh."

"Gnocchi sever misin?" diye soruyor. "Bayılırım."

Adam elinde şarapla döner, şişeyi açar ve iki kadeh doldurur. Lev bizim için sipariş veriyor ve kendi alıyor. Benim de aynısını yapmamı bekliyor.

"Sizi tekrar tek parça halinde ve kendi başınıza konuşup yürüyebilir halde görmek." diyor.

Gülümsemem kayboldu ve bardağımı yere bıraktım. "Dün gece hakkında bana ders mi vereceksin? Çünkü eğer öyleysen, o zaman..." Sonra ne olacak? Eve taksiyle mi gideceğim? Gitmek istemiyorum.

Elini benimkinin üzerine koymak için uzanıyor. "Sakin ol. Sana ders vermeyeceğim, ama tanımadığın birinden o boku satın almanın oldukça aptalca bir şey olduğunu söyleyeceğim."

Omuzlarım çöküyor ve elimi onun elinin altından çekiyorum.

Gülümsemesi gitmiş ve kızgın görünmese de gözleri dün gece birkaç kez olduğu gibi daha sert.

"O durumdayken seni yukarı çıkarmamdan bahsetmiyorum bile. Başka bir adam senden faydalanmış olabilir. Sana zarar verebilirlerdi, Katerina."

", benden bu kadar." Ayağa kalkmak için hareket ettim, ama o

Elimi dizime koydum. Aşağı bakıyorum. O kadar büyük ki her yerini kaplıyor, neredeyse tamamen sarıyor.

"Kal," diyor, tek heceli, sessizce söylenen bir komut.

Karnımda bir şeyler kıpırdıyor ama bunu düşünmeme izin vermiyorum. Bunun yerine ters ters bakıyorum çünkü başka seçeneğim olmadığı hissine kapılıyorum.

"Özellikle Delirium gibi bir yerde dikkatli olmanız gerekir.

Oraya geri gelme, mı?"

"Merak etmeyin, artık hoş karşılanmadığımı bildiğim için bunu yapmayacağım."

Elini geri çekiyor ve bana doğru eğiliyor. "Hoş karşılanmadığın için değil. Sadece güvenli değil. Sen oraya ait değilsin."

"Ben oraya ait değil miyim?" Kızgın hissetmeliyim. Keşke kızgın hissetsem ama sadece incinmiş hissediyorum. Omuzlarım çöküyor ve kollarımı ortama sarıyorum, gömleğimin kolunun altındakini o noktaya kaydırıyorum, tümsekli deriyi kaşıyorum, bir kesiği yeniden açtığımda irkiliyorum.

"Dün gece sana ne söylediğimi hatırlamıyor musun?" diye daha nazikçe soruyor.

Benimle alay ettiğine dair bir işaret aramak için gözlerine bakıyorum ama zalim görünmüyor. Kızgın bile görünmüyor.

"Adın ne anlama geliyor?" diye devam ediyor cevap vermediğimde.

Elimi kolumun altından çıkarıyorum, zaten kırmızı olan peçetemdeki azıcık kanı siliyorum ve bardağımı alıyorum. Bir yudum alır gibi yapıyorum çünkü şu anda yutkunamıyorum.

"Katerina saf demektir. Orası iyi bir yer ve ben de genelde orada bulunmam Kat."

Sanki beni uyarıyormuş gibi hissediyorum. "Anlıyor musun?" diye soruyor.

"Nina seni tanıyordu." Birden hatırladım.

Yüz ifadesi değişmiyor ama gözleri biraz kapanıyor.

"Peki, sen kimsin?" Devam ediyorum.

"Babası amcam için çalışıyor."

"Amcan kim?" Zihnim senaryolar üretiyor, Rus aksanı birden çok daha belirginleşiyor.

O sırada yemeğimiz geliyor ve Lev İtalyanca konuşmaya devam eden yaşlı adama gülümsüyor. Her birimizin önüne kırmızı soslu bir tabak gnocchi konuyor ve bir dakika sonra adam gidiyor.

Lezzetli görünüyor ve daha da güzel kokuyor. Bütün gün bir şey yemedim ve bu rahatsız edici duruma rağmen açlıktan ölüyorum.

O gittiğinde, Lev'in gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu görmek için başımı kaldırıyorum. "Sen de İtalyanca biliyor musun?"

"Çok mu?"

"Arkadaşınla konuştuğunu duydum-"

"O benim arkadaşım değil," diye sözümü kesiyor, ifadesi sertleşiyor. "Ben Moskova'da doğdum. Hayatımın çoğunu Amerika'da geçirdim ve hayır, İtalyanca bilmiyorum ama biraz anlıyorum. Giacomo seni güzel bulduğunu ve yemeğimizin tadını çıkarmamızı söylüyordu." Yüz ifadesi tekrar yumuşuyor ve gülümsemeye çalışıyor. "Ders bitti, Kat. Şimdi eşarbını neden iade ettiğim konusuna gelelim."

"Çünkü beni tekrar görmek istedin." Bu düşünce içimi ısıttığı için aptal mıyım? İyi hissettiriyor mu? Ağzına bir çatal dolusu gnocchi koyuyor ve kocaman gülümsüyor. İfadesi ve üzerindeki azıcık kırmızı sos

ağzının köşesi beni de gülümsetiyor.

Akşam ilerledikçe Katerina'nın yanaklarında yumuşak bir parıltı beliriyor ve ben bunun şaraptan mı yoksa mum ışığından mı kaynaklandığını anlayamıyorum, Ya da benimle. Gevşiyor, bana hayatı hakkında ufak tefek şeyler anlatıyor. Arkadaşlarından. Yaşam koşullarını. İşinden. Bunlar normalde başka biri hakkında bilmek istemeyeceğim detaylar, ama onunla birlikte, yüzeyi zar zor çizdim.

Onun yaralarını bilmek istiyorum. Acılarını. Döktüğü her gözyaşını ve o dudaklardan dökülebilecek her sırrı. Ve daha da kötüsü, sikime yaklaşırken nasıl görüldüğünü bilmek istiyorum. Her yerinde çilleri var mı? Tüm vücudu elleri kadar yumuşak mı?

Tanrım. Yatağında bir kadının sıcaklığını hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. O kurak dönemi bozmam gereken kişi bu değil çünkü zaten çok derindeyim. Ama ona bakmadan duramıyorum. Onu içime çekiyorum. Her hareket ettiğinde ve biraz daha yaklaştığında kokusunu içime çekiyorum.

Ben farkına bile varmadan Giacomo, personeli gece için eve göndermeden önce başka bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Restoranın etrafına bir göz atınca saatlerdir burada olduğumuzu anlıyorum. Diğer tüm konuklar gitmiş ve ben fark etmemiştim.

Giacomo'ya teşekkür ediyorum ve Kat'in sandalyesini çekip ceketini giymesine yardım etmeden önce hizmeti için ekstra bir bahşış veriyorum.

Akşam sona erdiği için biraz üzgün görünüyor ve ben de ona öyle olmadığını söylemek istiyorum. Ama onu arabaya kadar geçirip kapısını açtığımda, yapılacak en doğru şeyin onu eve götürmek olduğunu biliyorum. Yapmak için geldiğim şeyi yaptım. Eşarbını geri verdim ve güvende olduğundan emin oldum. Bundan daha fazlası olamaz. Ama sürücü koltuğuna oturup ona baktığımda, bana meydan okurcasına gülümsüyor.

Emniyet kemerini bağlamadı ve tehlikeli bir oyun oynuyoruz. Tekrar ona doğru eğilip kemeri kalçalarından geçiriyorum ve yerine oturtuyorum. Parmaklarım koluna değdiğinde titriyor ve ben de ona bakarak ölümcül bir hata yapıyorum. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en yumuşak yeşil tonunda. Işıkla birlikte değişiyor gibiler ve şu anda kenarlarındaki derin mavi halka inkar edemeyeceği bir istekle titreşiyor.

Başparmağım dudaklarının üzerinde gezinirken sağlıklı düşünemiyorum. Onu bu şekilde deneyimlemeyi istemek ikinci doğam. Kat nefesini içine çekiyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve bir dakikalığına tüm sorunlarım yok oluyor. Dün gece yaptığı gibi beni tekrar kavıyor ve bu sefer ona karşı koymuyorum. Parmaklarım boğazında atan nabzın üzerine düşerken ağzım onunkine çarpıyor. Katerina bana doğru eğiliyor, ağzımın içinde inlerken parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. O lanet olası bir orman yangını ve ben onu söndüremiyorum.

"Katya," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Sen benim için çok büyük bir belasın."

Gözlerini kırıştırıyor ve bana bakacak kadar uzaklaşıyor. "Katya?"

Saçlarını tekrar düzeltiyorum ve iç çekiyorum. Kendimi çok fazla açığa çıkarıyorum. Onu çok yakından tanıyorum. Yalan söylemeliyim, ama ondan dürüstlük talep edeceğim, bu yüzden ona sadece aynısını verebilirim. "Adını Rusça söylemenin başka bir yolu. Bir takma ad gibi."

"Katya," diye tekrarlıyor. "Tekrar söyler misin?"

aksan?"

Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve ben de içine girdiğimde onun da aynı şeyi yapacağını düşünerek bir iniltiyi ısııyorum. Sonunda tekrar konuşmayı başardığımda, sesim daha önce hiç duymadığım kadar sertti.

"Seni eve götürmeliyim."

"Yapabilirsin," diye cevaplıyor tereddütle. "Ya da beni evine geri götürebilirsin."

"Tanrım." Kendi koltuğuma yaslanıp düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Beni burada öldürüyorsun."

"Bu zor bir karar olmak zorunda değil," diyor yumuşak bir sesle. "Çok seksisin ve senden hoşlanıyorum. Ve sanırım sen de benden hoşlanıyorsun, değil mi? O yüzden geri kalan her şeyi unut. Sadece bu geceye odaklanalım."

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Aletim rahatsız edici derecede sertleşmişti. Parmaklarımı kalçalarının arasına sokarsam benim için ıslanacağını biliyorum. Bu akıllıca ya da mantıklı değil, ama belki de o haklı. Sadece bu gece için, ona olan bu saplantımı şımartabilirim ve yarın, ona sonsuza dek veda edeceğim.

"Siktir et." Kontağı çalıştırdım ve arabayı vitesine taktım. "Bu bir Rus evet mi?" Yumuşakça gülüyor.

Sırıtarak ona bakıyorum. "Bu bir Rus evet."

Sesimdeki neşeye rağmen, Chestnut Hill'in şüphesiz mahallesindeki kiralık evime geri dönmek için tanıdık sokaklarda ilerlerken vücuduma gerginlik geri dönüyor. Daha önce hiç bir kadını evime getirmemiştim. Ama bir otel önermeye niyetim yok ve Kat'in dairesi de oda arkadaşı oradayken söz konusu bile olamaz.

Pencerelerin dışındaki manzaranın tanıdık yerlerinden benimkine izlerken sessiz. Ne düşündüğünü bilmiyorum ama bunun kaçınılmaz olarak daha fazla soruyu davet edeceğini hayal edebiliyorum. Cevaplayamayacağım sorular.

"Bana ne yaptığını hiç söylemedin."

Çenem bükülüyor ve sanırım bu sorudan her şeyden çok nefret ediyorum. "Tuhaf işler yapıyorum."

"Ne gibi?" diye .

Araba garajımın durduğunda ona bakıyorum. "Sana yaptığım şeyleri söyleyemem, Kat. Anlaşma böyle ve bu pazarlık yapamam. Eğer şimdi vazgeçmek istiyorsan, seni eve götürmem için çok geç değil."

Bakışları bu bölgenin meşhur ağaç gölgesinin altındaki tek yatak odalı taş kulübeye kayarken kaşlarını çatıyor. Tehlikeli görünmüyor ve değil de. Amcam dışında kimse burada yaşadığını bilmiyor ve ben de o gelene kadar böyle kalmasından memnundum.

"O zaman sanırım tek bir sorum var." Ellerini kucağında birleştiriyor ve sık sık yaptığı gibi hiç düşünmeden yara izlerini gizliyor. "Sana güvenebilir miyim?"

Ona kesin bir evet demek yalan olur ama bunu zaten bildiğinden şüpheleniyorum. Niyetler ancak konuşuldukları anlar kadar iyidir ve o anlar genellikle kısacıktır. Katerina'nın bunu herkesten daha iyi anladığına dair bir his var içimde.

"Bu gece benimle güvendesin," diyorum ona. "Şimdi ne olacağı sana bağlı."

Omuzları gevşiyor ve titrek bir kahkaha atıyor. "O zaman içeri girmek istiyorum. Bana kendi dünyanı göster, Lev."

Seçtiği kelimelerden ürperiyorum, isteğinin tüm ağırlığını asla anlayamayacağı için rahatlıyorum. Benim dünyamın görebileceği tek parçası, geceleri uyuduğum bu küçük alan. Bizim olabilecek tek şey bu ve bu sınırlı süreli bir teklif.

Arabayı kapattıktan sonra kapısını açmak ve çıkmasına yardım etmek için etraftan dolaşıyorum. Ön kapıya doğru yürürken ayakkabılarımızın altındaki çakıllar çıtırdıyor ve anahtarı kilide çevirirken onun ani gerginliğini hissedebiliyorum. Kapı açıldığında, önce onun girmesi için elimle işaret ediyorum. Bu onun kararı olmalı. O

arabaya döndüğünde cesurdu ama öyle kalacağını sanmıyorum.

Işıklar yandığında ve mekânı kendi gözleriyle görebildiğinde rahatlaması uzun sürmüyor. Ceketini alıyorum ve ben anahtarlarımı ve cüzdanımı mutfığa bırakırken o da kanepeyi deniyor.

"İçecek bir şey ister misiniz?" Teklif ediyorum.

"Hayır, teşekkürler" diyor. "Bu mobilyaları kendiniz mi seçtiniz?"

Bakışlarını bir sırtışıla karşılıyorum. "Yapmışım gibi mi görünüyor?"

Gözlerini nötr tonlara ve doğal bir şekilde birbirine uyuyor gibi görünen parçalara dikeyor. "Pek sayılmaz. Senin tarzın gibi görünmüyor."

"Kirayla birlikte geldi," dedim ona. "Taşınmaya hazır bir şey istedim. Bu daha kullanışlı."

Gerektiğinde aceleyle geride bırakabileceğim bir yeri bilinçli olarak seçtiğim kısmını atlıyorum. Giysiler, mobilyalar, arabalar... Benim işimde bunların hepsi tek kullanımlık. Öyle olmak zorundalar. Şimdiye kadar sakladığım tek değerli şey, babamın dükkanında birlikte çalıştığımız metal işleri oldu. İşin aslı, bu evde yanımda götürmem gereken tek şey de o.

Ben gazlı şömineyi yakıp ayakkabılarımı çıkarırken Kat, açıklamam kendi şüphelerini gidermiş gibi başını sallıyor. Kanepede yanına oturuyorum ve hiç düşünmeden kolumu omzuna doluyorum. Kat sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi bana doğru eğiliyor ve bu ciğerlerimdeki havanın bir kısmını boğuyor.

Onu tutamam.

Bana dönüp bakıyor ve ne istediğini biliyorum. Ama onunla sadece bu gece geçireceksem, acele etmemeye niyetliyim. Onun her santimini deneyimlemek istiyorum, masada hiçbir şey bırakmadan.

"Kat."

"Hmm?" diye mırıldanıyor, gözleri yumuşak ve sıcak.

"O kadar güzelsin ki. Farkında bile değilsin, değil mi?"

Sözlerim içindeki yavaş yanan alevi tutuşturuyor ve o da kucağıma tırmanıp yüzümü avuçlarının arasına alıyor. Dudaklarım onunkilerle çarpıştığında inliyorum ve ellerim kalçalarına dayanıyor. Pelvisini şişmiş sikime doğru sallayarak vücudunu benimkine doğru kavislendiriyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en erotik şey.

Saçları ellerimden dolayı dağınık. Ama şu anda o benim. Dilim dudaklarının arasından kayıyor ve damarlarımdaki açlık daha fazlasını isterken dişlerimiz çarpışıyor.

Ben boğazının hassas etini öperken Kat ceketimi . Benim için titriyor, çok canlı, çok duyarlı ve ben zaten yarısını bitirdiğimi biliyorum. İçine girdiğimde, bir kez yeterli olmayacak. Güneş doğana kadar onu sikmeye niyetliyim ve gömleğinin eteğine uzandığımda ona bunu söylüyorum.

O da aynı şekilde karşılık veriyor, çılgınca, aramızdaki engelleri ortadan kaldırmak için çabalıyor. Bir noktada kemerimi çıkardı ve sonra gömleğini çıkardım. Sütyenini açıp bir kenara fırlatıyor ve ben donup kalıyorum.

"Ne?" Sanki görmemem gereken bir şey görüyormuşum gibi panikle aşağıya bakıyor.

Kafasına çok fazla şey sokamadan öne doğru eğilip meme ucunu dişlerimin arasına alıyorum ve diğer tarafa geçmeden önce serbest bırakıyorum. Parmakları saçlarımın arasından geçerek kafatasımı kazıyor ve içime giriyor. Kot pantolonunu çekiştirip elimi külotunun pamuklu bandına sokacak kadar gevşettiğimde çığlık atıyor.

"Lev!" Beni arzulamaktan sırlıslıklam olmuş, şişmiş klitorisine temas ettiğimde kıvranıyor.

Onunla yavaşça oynuyorum, güzel göğüslerini yüzüme sürterken onu yükseltiyorum ve sonra geri çekiliyorum. Bu işkence ve sadece onun için değil. Vücudunun benimkine sarıldığını hissetmek istiyorum,

ama en azından bir kez benim için gelene kadar değil. Fazla sürmeyecek. Her durduğumda kaslarının gerilmesinden ve nefesinin tıslamasından bunu hissedebiliyorum. Farkına bile varmadan bana yalvarıyor, onu serbest bırakmam için yalvarırken nefesleri arasında kekeliyor.

Onu sırt üstü çeviriyorum, kotunu ve külotunu çekiştirerek çıkarıyorum ve ona bir kez daha hayran olmak için duraklıyorum. Tamamen çıplak ve hiç bu kadar savunmasız görünmemişti... ya da bu kadar tatlı. Çilleri konusunda haklı olduğumu anladığımda aletim zonkluyor. Kremi tenine dağılmış birkaç tane daha var. Dilimle tüm noktaları birleştirmek ve şu anda benim olduğumu düşündüğü kurt gibi onu yutmak istiyorum.

"Bacaklarını benim için aç," diye emrediyorum.

Dediğimi yapıyor, ben kalçalarının arasına yerleşirken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. O kıvranan, nefes nefese bir karmaşa haline gelene kadar narin tenini öpüyorum.

"Aman Tanrım, Lev... lütfen."

Yüzümü bacaklarının arasına gömdüğümde ve onu tatlımmış gibi yediğimde sözleri yetersiz kalıyor. Katerina beni duymak istediğim her şeyle ödüllendiriyor. Sırtımı tırmalarken ve tutarsızca mırıldanırken vücudu titriyor ve geriliyor. Bu sefer geri dönüş yok. Çok ileri gitti ve ben bunu ancak dilimin etrafında kasıldığında ve acı içinde haykırdığında fark ediyorum.

Orgazm sonsuza dek sürecektir gibi görünüyor, her sinirini kavuruyor ve onu tamamen mahvediyor. Sonunda gözlerini tekrar açtığında nefessiz ve bitkin ama ondan ne istediğimi anlıyor.

"Durma," diye fısıldıyor. "Asla durma."

Bunu düşünecek zaman yok. Külotumu aşağı çekip ağrıyan sikimi ıslaklığına doğru sürüklediğimde otomatik pilota hareket ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve ben onun sıcaklığına gömülürken o da parmaklarını omurgamın dibine sokuyor. Saf. Sikişmek. Cennet.

İç çekiyorum ve sonra itiyorum, o da bacaklarını sarıyor,

Beni vücudunun derinliklerine çekiyordu. Ağzlarımız başka bir çılgınlıkla bir araya geliyor ve onu kanepeye doğru beceriyorum, kendi ıstırabım dudaklarımızın arasından kaçıyor.

Kelimelerimiz tükendi. Onlara ihtiyacım yok. Hiçbir şeyim kalmayana kadar onu bu şekilde becermeye devam etmeliyim. Ve ben de bunu yapıyorum. Tekrar tekrar içine giriyorum, kendimi uçurumun kenarına sürüklüyorum. Zihnimin arkasında, çok ileri gitmeden durmam gerektiğini söyleyen küçük, dırdırcı bir ses var. Ama ben bunu düşünmeden Katerina eğiliyor ve dişlerini boğazıma geçiriyor. Bu his omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor ve aletimde patlıyor. Bir homurtuyla kendimi onun içine gömdüğümde, taşaklarımdan metrik tonlarca basınç gibi hissettiren şeyi serbest bıraktığımda doğru düşünemiyorum.

Sikeyim.

Gözlerimi kırıştırıp ona bakıyorum ve sanırım o da sıçıp batırdığımızı biliyor ama ikimiz de bunu kabullenemiyoruz. Ya da en azından ben buna inanıyorum... ta ki o konuşana kadar.

" yok."

İçine çöküyorum ve sorun olmadığını nereden bildiğini merak ediyorum. Doğum kontrol hapı mı kullanıyor? Endişelerimi dile getiremiyorum. Ama bana güvence verdiğine göre olmalı, değil mi? Alternatifi hayal etmek çok korkunç, bu yüzden ona inanmama izin veriyorum. Hâlâ onun içindeyim ve benden çıkmamı istemiyor. Bu yüzden onu öpüyorum. Onu ölesiye öpüyorum. Ve çok geçmeden, bu öpücük başka bir şeye dönüşüyor, sahip olduğumu hiç bilmediğim bir ihtiyacı yeniden alevlendiriyor. Güneş doğmadan önce onu iki kez daha beceriyorum ve sonunda ateşin önünde komaya giriyoruz.

Gecenin bir noktasında bedenim onunkinin etrafında kıvrılıyor ve sanki tam da ihtiyacı olan şey buymuş gibi bana doğru iç çekiyor. Bu doğru hissettiriyor, ama tekrar uyandığımızda her şeyin değişeceğini biliyorum. Uykusunda bir şeyler mırıldandığını duyduğumda şüphelerim doğru çıkıyor ve bu beni kendime getiriyor.

Yüz ifadesi acı içinde ve sanki bir savaş varmış gibi görünüyor

İsmi tekrar mırıldanırken kafasının içinde.

"Joshua." Vücudu geriliyor ve kabus gördüğü belli oluyor ama tek düşünebildiğim Joshua'nın kim olduğu.

Birkaç dakika boyunca onu izliyorum, geçmesini bekliyorum ama asla geçmiyor. İşte o zaman şakağındaki başka bir yara izini fark ediyorum. Saçları yüzünden daha önce görmemiştim ve başka bir sır gibi geliyor. Bu kız onlarla dolu olduğunu kanıtladı. Sarsılarak uyandığında beni bakarken yakalıyor ve bunun yarattığı utanç yüzüne yansıyor. Yara izini gizlemek için bir avuç saçını aşağı doğru sürüklüyor ve bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlayamıyorum. Dün gece bana karşı açıktı, bugün ise kapalı.

"Kabus görüyordun," diye gözlemliyorum.

"Görüyor muydum?" Gözlerini kırpıştırıyor.

"Joshua kim?" Yapmamam gereken tüm nedenleri düşünmeden önce soruyorum.

Katerina bir an içinde başını sallayarak soruyu geçirir. "Hiç kimse."

Hiç kimse. Ayağa kalkıp kıyafetlerini alırken hiç kimse gibi hissetmiyor.

"Tuvaleti kullanmam gerek" diyor.

Başımı sallıyorum ve ben tökezleyerek ayağa kalkıp kot pantolonumu bulurken o koridorda kayboluyor. Bana yalan söylüyor ve tahammül edemediğim bir şey varsa o da sahtekârlıktır. Ama sonra kendime bunun beni ilgilendirmediğini hatırlatıyorum. Plan buydu, değil mi?

Gün ışığında, her şey yeniden netleşti. Bu kızı tanımıyorum. Gerçekten tanımıyorum. Ve onu tanımaya gücüm yetmez. O yaralar nasıl oluştuysa, bunu onun için düzeltemem. Kendiminkiler varken onun şeytanlarını öldüremem. İkimiz için de yapabileceğim en iyi şey onu evine götürmek ve ona veda etmek. Tek mantıklı sonuç bu. Diğer her yol felakete davetiye çıkarır.

Ben onun için iyi değilim, o da benim için kesinlikle iyi değil.

Benim hayat tarzımla değil. Onun yokluğu bunu hatırlatıyor ve geri döndüğünde beni mutfakta bulduğunda soğuk havayı fark ediyor.

"Gitmen gereken bir yer mi var?" diye soruyor, kot pantolonumu giydiğimi fark edince.

"Sana kahvaltı hazırlayacağım," dedim ona. "Sonra da seni eve götüreceğim."

İ mutfak masasına otururken eşarbımı boynuma doluyorum.
"Üşüdün mü?"

Gülümsemeye çalışıyorum ama pek işe yaramıyor ve başımı sallıyorum. "Sadece tekrar unutmak istemiyorum," diyorum önüme koyduğu sade kahve fincanını alırken. Oturmuyor.

Bu sabah farklı. Uzak. Pek soğuk değil ama tam olarak burada da değil.

"Otobüse binebilirim-"

"Yemeğini yedikten sonra seni eve götüreceğim," diyerek omzunun üzerinden zar zor bir bakışla sözümü kesti.

"Meşgul görünüyorsun, hepsi bu."

Cevap vermiyor. Çalışırken arkasını izliyorum ve dün geceyi hatırlıyorum. Yemekte nasıl olduğunu hatırlıyorum. Sonrasında nasıl olduğunu hatırlıyorum. Karnım küçük bir takla atıyor ama bir an sonra kalbim sıkışıyor.

Beni burada istemiyor ama kibar davranıyor.

"İşte," diyor Lev, önüme bir tabak çırpılmış yumurta koyarak.

Aç değilim ama kupamı bırakıp çatalımı alıyorum.

Kendi tabağını koyduktan sonra sandalyesini çekerken gözlerimle tam olarak buluşmuyor. Ağzımı açmak üzereydim -bir şey olup olmadığını ya da bir şey yapıp yapmadığımı sormak için- Telefonu .

Kahvaltısını bırakıp tezgâha gidiyor ve ekrana bakıyor. Nefesinin altında Rusça bir küfür olduğundan emin olduğum bir şeyler mırıldanıyor ve telefonu eline alıyor. Bana sırtını dönerek oturma odasına doğru yürüdü ve telefonu açtı.

Yumurtadan bir ısırık alıyorum ama hiçbir şey tatmıyorum.

Telefondaki kişiyle Rusça konuşuyor ve sesi kızgın geliyor. Ama belki de Rusça kulağa böyle geliyordur. Ya da belki Lev sabah insanı değildir.

Telefonu kapatmadan hemen önce sesini yükselttiğinde, tabağıma odaklanıp masaya dönüşünü dinliyorum. Oturmuyor ama hâlâ dolu olan tabağını alıyor ve yenmemiş kahvaltılıkları çöp kutusuna atıyor.

Ağzıma bir lokma daha tıkıştırıyorum, yemediklerimi peçeteye örtüyorum ve tabağımı boşaltmak için onu takip ediyorum, ama tabağı ters çevirmeden önce bileğimi yakalıyor.

"Yemek yememişsin," diyor.

Tutuşu olması gerekenden daha sert, sanki hâlâ o aramadan dolayı kızgınmış gibi.

Beni tuttuğu yere bakıyorum, aramızdaki farkı görüyorum. Elinin ne kadar büyük olduğunu ve istese bileğimi ne kadar kolay kırabileceğini görüyorum.

Aklım dün geceye, restoranda dizimi aynı şekilde nasıl kavradığına gidiyor. Ne yaptığını söylemişti? Amcası için ufak tefek işler mi? O zaman pek düşünmemiştim - muhtemelen şarap yüzünden, hormonlarımın onun yanında çıldırmasından bahsetmiyorum bile.

Yine de bu sabah düşüncelerimi karıştıracak hormon yok.

Bu sabah, o sadece korkutucu.

Bu düşünceler yarışırken sanki sonsuzluk geçiyormuş gibi geliyor.

ama bunun sadece saniyeler olduğunu biliyorum ve bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde o da bakışlarını kaldırıyor.

Artık neredeyse siyah olan gözlerine bakarken yanağımın içini ısıyorum.

Boğazını temizleyerek bileğimi bırakıyor ve geriye doğru bir adım atıyor.

Tekrar nefes alabiliyorum ve dikkatimi kendi tabağımı temizlemeye veriyorum, sonra da lavaboda onunkinin üzerine koyuyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor, anahtarlarını alırken sesi gergin.

"Hazırım," diyorum, ceketimi giyiyorum ve çantamı alıyorum. Rachel'ın bana verdiği biber gazını hatırladım. Kullanmak zorunda kalacağımı düşündüğümde değil ama Lev bu sabah farklı.

Ön kapıyı açtı ve dışarı çıkmam için eliyle işaret etti. Gri bir sabah ve hafif bir çiseleme var. Yağmurdan nefret ederim ve yağdığı zaman da keşke çok yağsa da bir an önce bitse, sonra devam etse diye düşünürüm ama bu gri günlerden bazıları, özellikle de yılın bu zamanı, bütün bir haftaya yayılıyor.

Lev yolcu kapısını açtı, ben de bindim. Bu sefer onun beni bağlamasını beklemeyip kendim bindim.

Sürücü koltuğuna yerleştğinde bana bakıyor ve başıyla onaylıyor, sonra arabayı çalıştırıyor ve evime doğru gergin bir yolculuğa başlıyoruz.

"Gerçekten otobüse binebilirim," diye tekrar deniyorum, telefonu bir mesajla çalıyor ve yüzüstü konsola koymadan önce hızla bakıyor.

"Eminim yapabilirsin, ama yapmayacaksın." Bakışlarını pencereden ayırmıyor.

Ben de dişlerimi sıkarak önüme bakıyorum. "Kendimi bir yük gibi hissetmekten hoşlanmıyorum. Kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitedeyim." Duraklıyorum. "Ve belli ki olmak istediğin başka bir yer var," diye ekliyorum bir an sonra.

Homurdanıyor ve bakışlarını bana çevirirken başını salladığını görüyorum, yüzünde bir gülümseme ya da alaycı bir ifade

yüz.

"Sen bir yük değilsin. Sadece halletmem gereken bazı işler var." Yüz hatlarını düzeltiyor ve uzun bir süre yine sessizlik oluyor. "Joshua kim?" diye tekrar soruyor ve beni şaşırtıyor.

Gözlerimiz bir anlığına buluşuyor ve o anda Lev'i dün gece olduğu gibi görüyorum.

Arabanın içi sıcak olmasına rağmen atkımı kendime doğru çekerken camdan dışarı bakıyorum.

"Uykunda onun adını sayıkladın." Kahretsin.

"İki kez."

Trafiğin yoğun olduğu saatlerde arabayı yavaşlatıyor.

Derin bir nefes alarak elimi gömleğimin kolunun altına sokuyorum ve oradaki deriyi ovuyorum. Lev'in gözlerini üzerimde bulmak için geri dönüyorum.

"Sadece eskiden tanıdığım bir arkadaşım." "Geçmiş zaman mı?"

İki yıldır Joshua hakkında konuşmadım. Adını kimseye yüksek sesle söylemedim, kendime bile. Rüyayı hatırlamıyorum ama ne olduğunu tahmin edebiliyorum. Ve daha çok kabus kategorisine giriyor.

Göğsüme bir ağırlık çöküyor, sanki etrafımdaki bir kayış sıkılıyormuş gibi. Çenem de geriliyor ve yüzümün sertleştiğini hissediyorum. Gözlerim soğuyor.

"O öldü. Yani evet, geçmiş zaman. Olabildiğince geçmiş zaman."

Beni inceliyor ama şaşırp şaşırmadığını anlayamıyorum.

Trafik ilerliyor ve ben ışığın sarıdan kırmızıya dönüşünü izliyorum. Biri kornaya basıyor ve Lev bir şey söylemek ya da belki de dün gecedен sonra biraz hıyar gibi davranan Joshua hakkında başka bir soru sormak için ağzını açıyor, ama öğrenmek için beklemiyorum. Bunun yerine, araba durur durmaz, aynı anda emniyet kemerimi açmak için düğmeye basıyorum

ve kapıyı açtım. Bir bacağıma dışarıda ve o bir şey söyleyemeden ona dönüyorum.

"Buradan yürürsem daha hızlı olur. Kestirme bir yol biliyorum." "Hey." Elini , ben de o uzanamadan kaçtım. Kolumu tut.

Işık yeşile dönerken eğildim ve araba kornasını çaldı. "Yemek ve yolculuk için teşekkürler." Kapıyı çarparak kapatıyorum ve üç şeritli trafikte hızla ilerliyorum, kaldırıma çıkıp köşeyi dönene ve gözden kaybolana kadar arkama bakmıyorum.

Orada duruyorum, ceketimi kendime sarıyorum. Fermuarı bozuk olduğu için kapatamıyorum ama arabadan iner inmez bastıran yağmurdan korunmak için kapalı bir dükkânın çıkıntısının altına sığıyorum. Büyük nefesler alıyorum ve kalbim hızla atarken ellerimle yüzümü ovalıyorum.

Başım ağrıyor. Muhtemelen şaraptan ve uykusuzluktan. Duvarı itiyorum. Kestirme bir yol yok ama bir otobüs var. Yine de direkt bir güzergâh değil, bu yüzden eve varmam kırk beş dakika sürecek. Hareket etmem gerekiyor, bu yüzden başımı yağmura karşı eğiyorum ve bunu yapmaya başlıyorum çünkü yaptığım şey bu. Devam ediyorum. Hayatta kalıyorum.

Dün gece inanılmazdı.

Dün gece, hissedeceğimi hiç düşünmediğim bir şey hissettim. Bunu uzun zamandır seks yapmamış olmama bağlayacağım. Lev'le seks yapmayı özleyeceğim çünkü onu bir daha göremeyeceğimi biliyorum ve beynimi susturmaya çalışsam da bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Ondan hoşlanmıştım. Aptalca ama sevdim. Ve belki de bu konuda acınası olan şey sadece seks ya da onun gibi görünmesi ya da bunların hiçbiri değildi. Samimi ve iyi görünmesiydi. Sanki beni gerçekten önemsiyor gibiydi.

"Siktir."

Başımı sallıyorum ve . Ben bir aptalım.

Onu sevdim çünkü bana iyi davranıyordu. Acınası.

Gözlerimden yağmur olduğunu söylemek istediğim şeyi silerek

telefonumu çantamdan çıkarıp Nina'ya mesaj attım.

Hey. Orada mısın?

Hiçbir şey. Ama şaşırmadım. Saat erken ve Nina sabahları çalışmaz.

Geçen gece kulüpteki adamı tanıyordun. Lev Antonov. Kim o?

Gönder tuşuna basıyorum ve otobüs köşeyi dönerken telefonu arka cebime sokuyorum. Yetişmek için son yarım bloğu koşuyorum. Ama durağa varmadan hemen önce, küçük siyah Audi'nin otobüsün döndüğü köşeyi döndüğünü görüyorum ve Lev yavaşlayan otobüsü kolayca sollayıp durağın önüne yanaştığında ağzım açık kalıyor.

Sürücü tarafındaki kapıyı açıp dışarı çıkıyor ve sinirli görünüyor.

Otobüs durağa yaklaşırken korna çalıyor, bu beni zıplatıyor ama Lev aldırıyor. Birbirimizden sadece birkaç metre uzaktayız ve yağmur şimdi çarşaf gibi yağıyor, birbirimize bakarken ikimizi de ıslatıyor.

"," diye emrediyor Lev.

Ağzımı açıp otobüsü işaret ediyorum ama ben daha tek kelime edemedi arabanın etrafında dolanıyor, koluma giriyor ve beni Audi'ye doğru itiyor.

"Bin dedim lan!" diye tekrarlıyor, beni kabaca yolcu koltuğuna yatırırken sesi omurgamı buz gibi yapıyor.

Sanki kaçmaya çalışacağımdan şüphelenmiş gibi, şoför tarafına doğru ilerlerken kapının kilidini tıklatıyor, sırlıklam olmuş Lev direksiyona geçip vites değiştirirken otobüs arkamızda hantal, öfkeli bir gölge gibi duruyor. O kadar hızlı gidiyor ki, kaygan yolda savrulduğumuzda çılgılık atıyorum.

Dur işaretinde gerçekten durmasını beklemiyordum ama durdu ve bana döndü. Nedenini bir an sonra öfkeyle kemeri kucağıma çekip yerine oturttuğunda anlıyorum.

"Seni eve götüreceğimi söylemiştim," diyor dişlerini sıkarak.

Dişler.

Sırtımı koltuğa yaslıyorum. O kadar yakın ki, nefesini yüzümde hissediyorum, kokusu hala bana bir şeyler yapıyor.

Bir dakika sonra, her sokağı ve her ara sokağı biliyor gibi görünerek evime doğru hızla ilerliyor. Araba hızlı hareket ediyor, yavaş araçların etrafından dolanıyor ve sayamayacağım kadar çok insanı kızdırıyor.

Çantama uzanıp elimi biber gazına doluyorum ve apartmana vardığımızda ne yapacağımı bilemiyorum.

Arabayı kaldırımın kenarına park ediyor, park yerine değil ama tam oraya. Boğazımı temizliyorum, diğer elimle kapımı açmak için uzanırken elim hala o kutunun içinde. Kalbim hızla çarpıyor, bu ikinci sürüş boyunca da öyle oldu. Ama ben kapımı açamadan, o arabadan inip etrafından dolaşıyor ve benim için kapımı açıyor. Bir elini koluma doladı.

beni çıkarmak için.

"Geliyorum," diyorum tökezleyerek dışarı çıkarken, çantam kucağımdan düşüyor, cüzdanım ve anahtarlarım yere saçılıyor.

Yine de o şeylere bakmıyor. Bakışları biber gazında. Far ışığındaki bir geyik gibi olduğuna emin olduğum gözlerimle buluştuğunda, sadece homurdanıyor, başını sallıyor ve devasa elini bileğime kapatıyor, sonra biber gazını benden almak için elini kullanmak üzere kolumu serbest bırakıyor.

"Bunu bulundurmak akıllıca," diyor. "Her zaman biber gazı bulundurmalısın. Ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin," diye ekliyor ve yere düşen çantamı ve anahtarlarımı almak için eğilirken bileğimi tutuyor. Teneke kutuyu çantama bırakıyor ve beni kapıya kadar geçiriyor.

"Ev arkadaşı evde mi?"

Rachel'in iş başında olduğunu bildiğim için başımı sallıyorum.

Anahtarımı kullanarak kapının kilidini açıyor ve beni içeri götürüyor. Bir süre orada durup etrafına baktı ve ben de nasıl olduğunu anladım.

onu görmeli. Küçük, çirkin ve biraz da hüzünlü.

"Senin odan mı?"

"Uh..."

Bileğimi acı verici bir açıyla tutarak beni kendine doğru çekiyor. "Senin odan," diye tekrarlıyor.

". " Koridorun aşağısını gösteriyorum.

Kapıya doğru yürüyor ve ben de onu takip ediyorum çünkü başka seçeneğim yok. Yatak odamın kapısını açıyor ve içeri giriyoruz. Kapıyı kapatıyor ve bir kez daha durup dağınık alanı inceliyor. Yapılmamış yatak. Bir sandalyenin arkasına ve yere saçılmış kıyafetler.

" durumdasın," diyor.

"Lev?"

Beni banyoya götürüyor, ortak alanın diğer kapısına bakıyor ve içeriden kilitliyor.

Hapşırıyorum, aniden titriyorum.

"Soyun," diyor. "Üşüteceksin."

Duş perdesini geriye itip suyu akıtırken hâlâ bileğimi tutuyor ve duşun akışını değiştirmeden önce sıcaklığı test ediyor.

Bana dönüp hâlâ giyinik olduğumu görünce kaşlarını kaldırdı.

"Elim," diyorum, sesim titreyerek.

Başını sallayıp bırakıyor ve ceketimi çıkarıp yere atmamı, sonra sıırsıklam olan gömleğimi çıkarmamı izliyor. Onu da bırakıyorum ama sıra kot pantolonumu çıkarmaya geldiğinde ellerim düğmelerini açamayacak kadar titriyor.

"Tanrım," diyor, kotumun kemerini kavrayıp beni kendine çekiyor ve benden ne kadar büyük olduğunu bir kez daha fark ediyorum. Daha uzun ve çok daha güçlü.

Gözleri yine neredeyse siyah ve dün gece gördüğüm açlığı ve arzuyu görüyorum. Kot pantolonumu çıkarırken bakışlarımı tutuyor ve diğer eliyle başımın arkasından tutup beni kendine çekiyor. Yağmurla ıslanmış ağzı benimkinin üzerinde,

kotumun fermuarını beni şiddetli bir açlıkla öpüyor.

Bir ses çıkarıyorum, onu tekrar istiyorum. Bu şiddet beni tahrik ediyor, bunun hastalıklı ve yanlış olduğunu biliyorum ama ben böyle yaratılmışım. Seksin nasıl olduğunu öğrendim.

Saçlarımdan tutup başımı geriye çektiğinde nefes nefese kalıyorum ve daha fazlasını istiyorum.

Beni ve ellerimi lavabonun kenarına koyuyor.

"." geçiyor, böylece onu aynada görebiliyorum. Boynumdaki saçları itiyor ve atan nabzımı öpüyor, sonra bir elini kotumun ve külotumun içine sokup cinsel organımı avuçlarken canımı acıtacak kadar sert ısıyor.

Temasla inliyorum, parmakları klitorisimi kabaca yoğuruyor, dün gecedен daha sert.

"Lev." Onu öpmek için başımı çeviriyorum.

Islak kot pantolonumu kalçalarımın üzerinden çekiştiriyor ve beni biraz öne doğru itiyor. Bana bakarken ona bakıyorum, sonra sert bir şaplak hissediyorum.

Aynada onun siyah gözleriyle karşılaşınca nefesim kesildi.

"Kulüpte geçirdiğin gece için kışına şaplak atmalıydım ama restoranda seni yeterince korkuttuğumu düşündüm."

Aynı noktaya üç hızlı tokat daha atıyor. Acısı keskin ve beni cezalandırmaktan çok tahrik ediyor. Tırnaklarını kışımında gezdirerek sırtıyor.

"Hoşuna gitti mi, Kat?" Beni tekrar tokatladı. "Eğer bilseydim..."

Kot pantolonunun fermuarını duyuyorum ve bir an sonra uzun boyunu sırtımda hissediyorum.

"İzle. Seni becerirken gözlerini görmek istiyorum."

Kışımı açarken aynaya dönüyorum ve kıvrımlarıma sürtünürken onun uzunluğuyla inliyorum.

"Siktir." Nefesini içine çekiyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Öne doğru eğildiğimde saçlarımdan bir avuç tutuyor ve başımı yukarı çekiyor. "Seni sikerken gözlerini görmek istediğimi söyledim."

Sonra beni itti. Dün gecedен beri hala ağrım var ama

Dün geceden bile daha büyük hissediyor ve ben ona doyamıyorum.

"Küçük dar amını sikmeyi seviyorum, Katerina. Islak küçük amcığının içine boşalmayı seviyorum."

Bir eliyle kış yanağımı sıkıyor, diğer eliyle saçımı çekiyor ve lanet olsun, boşalmak istiyorum.

Elimi lavabonun kenarından çekip bacaklarımın arasına kaydırıyorum ve Lev hınzırca sırtıyor.

"Ve bu sabah için cezan bu," diyor, elimi tutup tezgâha geri bastırmadan önce kışıma bir kez daha şaplak atıyor ve beni sertçe sikerken onu hapsediyor. Her itişinde homurdanıyor, siki o kadar derin ki yemin ederim karnımda hissedebiliyorum.

"İhtiyacım var..." Elim kurtarmaya çalışıyorum ama o gülüyor.

"Boşalman gerek ama boşalmayacaksın." İticileri daha hızlı geliyor ve içimde kalınlaştığını hissediyorum. "Onun yerine benim boşalmamı izleyeceksin."

Sikeyim.

Aman Tanrım. Hay sikeyim.

"Lütfen!" diye haykırıyorum ama saçlarımı daha da sıkıyor. Başımı yana yatırıyor ve ağzını boğazıma kapatıp içimde durduğunda, onun zonkladığını, boşaldığını hissediyorum. Beni doyururken yüzünü, o güzel, hınzır yüzünü izliyorum ve sanırım aynı anda hem ondan nefret ediyorum hem de onu seviyorum. Onu istiyorum. Ondan daha fazlasını istiyorum. Böyle içimde olmasını.

Bitirdiğinde gözlerini kırpıştırıyor, sonra başını geriye çekiyor.

Nabzımdaki kırmızı lekeye bakıyor ve az önce deriyi kıracak kadar sert ısırdığı noktayı yalıyor. Saçlarımı bırakıyor ve içimden çıkarken her iki bileğimi de arkamdan tutuyor.

Döl kalçalarımın aşağı kayarken fişkırان sıcaklığı hissediyorum ve bizi kokluyorum. Seks ve arzu kokusu alıyorum ve kendi açlığımın kokusunu alıyorum. İhtiyacımın.

Kulağıma doğru eğildi. "Duşa gir ve ellerini amından uzak tut."
Bileklerimi bırakıp uzaklaştığında, dik durabilmek için
tezgâha tutunmak zorunda kalıyorum.

Pantolonunun içine girip fermuarını kapatıyor. Ona
dönüyorum.

"Suyu boşa harcıyorsun, Kat." Eliyle duşu işaret ediyor,
başparmağıyla ağzının kenarındaki bir şeyi siliyor, sonra
kollarını göğsünde kavuşturup duvara .

O beni izlerken utanarak kot pantolonumu çıkarmak için
hareket ediyorum, kalçalarımın iç kısımlarına bulaşan ıslaklıktan
utanıyorum. Duşa giriyorum ve perdeyi kapatmaya gidiyorum
ama o başını sallıyor.

"Hayır. Ben izlemek istiyorum. Üzerindeki döllerimi yıkarken
kendini boşaltmadığından emin ol."

Sikeyim.

Kendimi yıkıyorum, yine utanıyorum ama aynı zamanda oluyorum.

Telefonunu kontrol ediyor. Mesaj mı var yoksa saate mi
bakıyor bilmiyorum. Bu sabah çok acelesi varmış gibi
görünüyordu. Telefonunu arka cebine soktu.

"Bu kadarı yeterli," diyor ve suyu kapatmak için uzanıyor.
Etrafta havlu arıyor, bir tane alıyor ve açıyor.

Dışarı çıkıyorum ve beni sarmasına izin veriyorum. Beni kurutmasına
izin verdim.

Beni yatak odama götürdü. "Üşümeden giyin."

Şifonyerin çekmecesini açıyorum, sonra külot, bir çift yoga
pantolonu ve bir kazak . Sütyenle uğraşmıyorum.

Lev odanın karşısında durmuş bir şeye bakıyordu. Bana döndü,
telefonumu aldı ve havaya kaldırdı.

"Nina sana mesaj attı."

Kahretsin. Ona attığım mesajı okumuş olmalı.

ne mesaj attığı hakkında bir fikrim yok. Telefonum o kadar eski ki kilit ekranı yok, bu yüzden mesaja tıklayarak telefonuma girebilir.

Bana doğru yürüdü ve bana . "Ona benim hakkımda soru sorma, anladın mı?"

"Neden?"

"Çünkü ben iyi değilim, Kat. Ve senin için kesinlikle iyi değilim. Kulüpten uzak dur. Saf kal."

"Anlamıyorum." "Beni bir daha görmeyeceksin."

Bununla birlikte, dönüp dışarı çıkıyor ve beni yatağımın kenarına düşerken sersemlemiş bir halde bırakıyor.

"T çok sıkıcı," diye yakınıyor Andrei bu saat içinde onuncu kez. "Burada böyle oturmanın ne anlamı var anlamıyorum. Bütün gün bu şerefsizin bize kazık atmasını bekleyen bir çift lanet olası moron."

Nefesimi bırakıp pencereden dışarı bakıyorum, kalan azıcık sabrımı dizginlemeye çalışıyorum. Günde on iki saat Andrei ile bir odada kilitli kalmak benim için de iyi bir zaman değil, ama Vasili'nin istediği bu. Ve Vasili, Andrei'nin bir gün işi onun yerine devralacağına inanacak kadar hayalperest olduğu için, yumruğumu kafatasına geçirmem pek bir işe yaramayacak. Şimdilik, günlerimi bu salağı hizada tutarak geçirmeye mahkumum. Vasili oğlunun nasıl bir pislik olduğunu biliyor ama bunu kabullenmek istemiyor. Beni bebek bakıcılığından sorumlu tutmak ve Andrei'nin gerçekten anlamlı bir şey yapıyormuş gibi hissetmesine izin vermek onun için çok daha kolay.

"Bence gidip hepsinin kafasını uçuralım ve bu işi bitirelim," diye homurdanıyor ve yüzünde mide bulandırıcı bir gülümsemeyle von Brandt'ın evine bakıyor.

"Bu hiç de belli olmazdı." Gözlerimi deviriyorum. "Ne dâhiyane bir fikir Andrei. Federaller ne olduğu hakkında hiçbir fikre sahip olmayacaklar."

"Federallerin canı cehenneme," diye homurdanıyor. "Bu pislik ve ailesi için endişelenmektense yapacak daha iyi işlerim var. Ayrıca, komşular ne kadar süre tatilde olacaklar ki?"

Bu konuda tam olarak emin değilim. Şu anda kamp kurduğumuz komşunun evi sonsuza kadar boş kalmayacak, ancak ailenin sosyal medya paylaşımlarına göre, Hawaii'de geçirdikleri zamanın tadını çıkarmaya devam ediyorlar gibi görünüyor. Bu, potansiyel olarak uzun süreli bir soruna geçici bir çözüm.

"Al." Dürbünü ona itiyorum. "Senin sıran. Bir molaya ihtiyacım var."

Dürbünü alır ve Nina'nın yine bikinisiyle dışarıda olduğunu, ailesinin jakuzisinden en iyi şekilde yararlandığını görünce ıslık çalar. "Bir gün o kışa dokunacağım," diyor. "Tercihen ölmeden önce."

"Hasta herifin tekisin, bunu biliyor muydun?" Boynumu kırıp telefonu cebimden çıkarıyorum ve daha önce yaptığım araştırmaya devam etmeyi tercih ediyorum. İş, gerçekten yapmak istediğim şeyin önüne geçiyor, ki bunu çok yakından analiz etmek istemiyorum.

"Başka ne yapmam gerekiyor?" Andrei soruyor. "Bütün gün telefonunun başında oturup bana söylemeyeceğin şeyleri araştırıyorsun."

"Çünkü bu seni ilgilendirmez."

Gömleğinin cebinden küçük plastik bir kutu ve beyaz tozun bir kısmını pencere pervazına dökerek bir çizgi çekiyor. Bu beni çok sinirlendiriyor ve yüzünü camdan içeri sokmak istiyorum, ama böyle hareket kendi ölümümün işareti olur.

"Gidip bir sandviç yapsan ya da birkaç dakikalığına yapacak başka bir şey bulsan iyi olur." Andrei, Nina von Brandt'ın görsel şölenine devam ederken pantolonunun fermuarını açıyor. "Burada işler çığırından çıkmak üzere."

Çok iğrenç. Memnuniyetle odadan çıkıyorum ve döndüğümde yanımda çamaşır suyu getirmeyi aklıma not ediyorum.

Aşağıda, kanepede rahat bir yer buluyorum ve telefonumun kilidini açarken nadir sessizliğin tadını çıkarıyorum.

Alexei'den bir mesaj daha aldım ama duymak şey bu değildi. Alexei Massachusetts'yaşayan ikinci dereceden bir kuzenim ama ihtiyacım olduğunda güvenilir bir bilgi kaynağı haline geldi. Vory'lerin Hayalet olarak adlandırdığı bu adam, yeterli zaman verildiğinde herkes hakkında her şeyi bulabilir. Ama görünen o ki Katerina'yı çevreleyen gizem ondan bile kaçıyor.

Elindeki her şeyi bana göndermiş olsa da, belki deneyebileceği başka bir şey vardır umuduyla, birkaç dakika yalnız kaldığımda onu görüntülü aramayı tercih ediyorum. Alexei çoğunlukla sağır ama dudak okuyabiliyor ve bu onunla mesaj dışında iletişim kurmanın tek yolu.

Üçüncü zil sesinde cevap veriyor ve görünüşe göre onu çıkarken yakaladım. Arabasının şoför koltuğuna oturuyor ve karısı Talia da yanında, kafasını ekranın görüş alanına sokup el sallıyor.

"Merhaba Lev." Beni gülümseyerek selamlıyor.

"Talia." Ona saygılı bir şekilde başımı sallıyorum. "?"

"İyiyiz," diyor. "Umarım siz de iyisinizdir?" "Her zaman," diye yalan söylüyorum.

Sesimdeki gerginliğin farkına varmış gibi görünüyor. "Telefon konuşmanı teketime almak istemem ama bir ara ziyarete gelmelisin. Bir yılı aşkın süredir geleceğine söz , biliyorsun. Evimize her zaman bekleriz."

"Teşekkür ," diyorum ona. "Minnettarım."

"Lev." Alexei telefonu kendine doğru çeviriyor. "Bana gönderdiğin dosyaları aldım," diyorum ona.

"Evet, özür dilerim." Omuz silkiyor. "Sicilindeki üç yıllık eksik bilgiyi gidermenin bir yolunu bulamadım."

"Bu kayıtlar neden mühürlü olsun ki?" Ben soruyorum.

"Bunu söylemek zor." Kaşlarını çatıyor. "Tipik olarak, bu

reşit olmayan birinin bilgilerini korumak. Ama bir şey olması gerekirdi. Mahkemenin saklamanın en iyisi olduğunu düşündüğü bir şey. Ayrıca Kat'in soyadını March'tan Blake'e değiştirdiğinden beri saklayacak bir şeyleri olduğundan şüpheleniyorum."

Sözleri beni rahatlatmıyor. Günlerdir Kat'i aklımdan çıkarmaya çalışıyorum ama o beni rahatsız etmeye devam ediyor. "Başka ne ki? Eminim birileri onlara ulaşabilir."

"Nereye bakacağımı bilseydim şansım daha yaver giderdi," diyor Alexei. "Belki bir koruyucu ailenin adı, bir kurum, bu tür şeyler. Şu anda, verdiğiniz küçük bilgilerle körlemesine ateş ediyorum. Eğer bana daha fazla bilgi vererseniz, belki başka bir şeyler bulabilirim."

Katerina'ya beni bir daha görmeyeceğini söylediğimi düşünürsek, söylemesi kolay. Şu anda herhangi bir soruya açıkça cevap vermesi pek mümkün değil. Tek alternatif Nina ve mevcut koşullar göz önüne alındığında bunun bir sorun olacağını öngörüyorum. Nina şımarık bir prenses olabilir ama onun bile bazı ahlaki değerleri var gibi görünüyor. Arkadaşını bu kadar kolay ispiyonlayacağını sanmıyorum.

"Teşekkür ederim, Lyoshenka. Başka ne bulabileceğime bakacağım." "Bu kız senin için kim?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Bu kız tehlikede mi?"

Benden dolayı tehlikede olup olmadığını sormak istediğini biliyorum. Başka biri olsaydı bu soru bu kadar kırıncı olmazdı ama Katerina'ya karşı savaşılan duygularımı açıklayamam. Alexei her zaman kadınların koruyucusu olmuştur ve bu yüzden ona sadece saygı duyabilirim.

"Benim için tehlikede değil," diye cevap veriyorum. "Ben sadece kendimi merak içinde buldum. Geçmiş bir muamma ve belki de başka biri tarafından tehlikeye atılmış gibi görünüyor. Ben sadece onun güvende olduğundan emin olmak istedim."

Alexei şimdilik yarı doğrumu kabul etmiş görünüyor.

"Bana onun hakkında daha fazla bilgi verin, ben de ne yapabileceğime bakayım," diyor.

"Teşekkür ederim." Başımı salladım. "Karınızın ve oğlunuzun yanına dönmenize izin vereceğim."

"Güle güle, Lev!" Talia yolcu koltuğundan bağırır. "Kendine iyi bak."

İkisine de hoşça kal diyorum ve rahatlama hissine kapılmadan aramayı sonlandırıyorum. Bu iş beklediğimden daha zor olacaktı ama Alexei'nin bulabildiği birkaç bilgi kırıntısına bakarken, bu işin peşini bırakamayacağımı anladım.

Şu ana kadar öğrendiğim kadarıyla Katerina'nın annesi o üç yaşındayken öldürülmüş. Ölümüyle ilgili bazı gizemler var ama cinayet olduğu asla doğrulanmadı. O noktadan sonra, koruyucu bakım sistemine yerleştirilmiş ve evden eve atlamış. On beş yaşına kadar dosyalarında sadece kısa notlar vardı, o zaman aniden her şey silindi.

Ona korkunç bir şey olduğu hissinden kurtulamıyorum. O yaralar her neyse, tesadüf değildi. Onun geçmişini yeniden yazamam, ama kendime onu gerçekten bırakmadan önce güvende olduğundan emin gerektiğini söylüyorum. Ancak bu şekilde ilerleyebilir ve onu geride bırakabilirim.

Andrei üst katın kapısını çarparak düşüncelerimi bölüyor ve bana hala yapılacak işler olduğunu hatırlatıyor. Sessiz kalma kavramıyla ilgili zorluk yaşıyor gibi görünüyor ve içkisine bir atı bayıltacak kadar Valium katmak istiyorum. En azından benim gecemi kolaylaştırırdı.

Mutfaktan aldığım dezenfektan mendillerle üst kata çıkıyorum ve dürbünü almadan önce dokunmuş olabileceği pencereye yakın her yüzeyi siliyorum. Nina von Brandt evinin sığınağına geri döndü ve Andrei nihayet banyodan çıktığında evde önemli bir şey olmuyor.

Sonraki beş saat aynı şekilde geçti. Andrei her küçük rahatsızlıktan dolayı homurdanmaya devam ediyor ve ben seçeneklerimi düşünürken von Brandt'ın evine odaklanıyorum.

Küçük bir parçam, ben buradayken Kat'in arkadaşını ziyarete geldiğini görebileceğimi umuyordu. Ama bir yanımda gelmediği için rahatladı. Onun bu skandala bulaşmasına ve Andrei'nin onu tekrar görmesine kesinlikle ihtiyacım yok.

Gece çöktüğünde, Andrei kutudaki bir krikodan daha sıkı sarılmıştı ve ben buradan siktir olup gitmeye hazırdım. Ama önce yapmam gereken başka bir şey var.

"Görünüşe göre hepsi teslim olmuş," diyorum ona. "Kulübe geri dönebilirsiniz."

"Peki ya sen?" diye soruyor.

"Sana sonra yetişirim. Yapmam gereken bir telefon görüşmesi var."

Andrei sanki boş zamanlarımda ne yaptığımı ona açıklamak zorundaymışım gibi kaşlarını çatarak soruyor. "Hâlâ kulüpteki o sarhoş kızla takılıyor musun?"

"Hayır," diye ısııyorum ve gülümsemesi daha da artıyor.

"Bu oyunda utanılacak bir şey yok. Çok seksi bir kızdı."

Mantıklı bir düşünceye dalamadan boğazına yapıştım, parmaklarımı onun kalın boynuna doladım.

"Ne oluyor lan?" diye homurdanıyor ve beni üzerinden itiyor. "Senin derdin ne lan?"

"Sen benim lanet olası sorunumsun," diye hırlıyorum. "Aklına gelen her düşünceyi kusmadan önce neden bir kez olsun lanet beynini kullanmayı denemiyorsun?"

"Sanırım kiminle konuştuğunu unutuyorsun." Gömleğindeki kırıklıkları fırçalıyor ve bana doğru hırlıyor.

"Nasıl unutabilirim ki?" Gözlerimi ona dikiyorum. "Vasili'nin sikini pantolonunun içinde tutamayan ya da burnuna kar kaçmasını engelleyemeyen beceriksiz oğlu olduğunu kimseye unutturmuyorsun."

"Siktir git," diye tükürüyor, neredeyse ağzından köpükler saçarak. "Belki bir dahaki sefere o güzel küçük parçayı kulüpte gördüğümde, onu kendim gezdiririm."

"Bunu denersen bile ertesi günü görecektir kadar yaşayamazsın," diyorum ona. "Vasily'nin oğlu ya da değil."

Sözlerimi değerlendiriyor ve sonra sanki hepsi bir şakaymış gibi gülüyor. Sanırım bütün beyin hücrelerini .

"Siktir et burayı. İkimizi de çıldırtıyor," diyor. "Gidip sikimi yalatacağım."

Geri çekilen formuna dik dik bakıyorum ve arabasına taktığım GPS takip cihazı caddede gerçekten kaybolana kadar bekliyorum. Bu hafta onu öldürmeden hayatta kalmam bir mucize olacak ama şimdilik endişelenmem gereken başka şeyler var.

Ortalık sakinleşince aşağı iniyorum ve arka çitin üzerinden von Brandt'ların bahçesine giriyorum. Evin ışıkları kapalı ve onları izlediğimden William ve karısının her gece aynı saatte uyuma eğiliminde olduklarını biliyorum. Nina farklı bir konu. Hâlâ uyanık olabilir ve ben ona ulaşmadan beni görürse bu bir sorun olabilir. Ama her iki durumda da, bunu üzereyim.

Avlu kapısının kilidini açmam beş dakikamı alıyor. William von Brandt güvenlik sistemi kurmayacak kadar cimri, bu da adamın umduğum kadar zeki olmadığının bir başka işareti. Evin düzeni yandaki evle neredeyse aynı, bu yüzden karanlıkta gezinmek zor değil. Merdivenlerde acele etmiyorum, üst yatak odalarına doğru ilerlerken sessiz kalmaya çalışıyorum.

Ana yatak koridorun sonunda, William'ın huzur içinde uyuduğu yer, eğer gerçekten istersem şu anda onu bir yastıkla boğabileceğimden habersiz. İşte bu kadar kolay olurdu, yine de dokunulmaz olduğunu düşünüyor, bizi federallere ispiyonluyor.

Nina'nın kapısı evin karşı tarafında ve kapının dışında durduğumda uyanık olabileceğini gösteren hiçbir şey duyamıyorum. Vasily bir saat içinde benden bir rapor isteyecek, bu yüzden oyalanacak zamanım yok. Ya şimdi ya hiç.

Parmaklarımı kapı koluna doluyorum ve dönüyorum, yatağında olduğunu görünce rahatlıyorum. Ama uyumuyor. Sırtını kapıya dönmüştü ve kulaklığı takılıydı.

kafasını kaldırıp telefonundaki mesajlara dokunuyor. Kısa bir süre için Kat'e mesaj atıyor olabileceğini düşünüyorum ve benim hakkımda başka neler söyleyeceğini merak ediyorum.

Kotumun arkasından tabancayı çıkardım ve yatağının etrafında dolanarak saldırmak için uygun anı bekledim. İstedikim kadar yaklaşımadan gölgemi fark etti ve dehşet içinde bana baktı. Çığlık atmak için ağzını açıyor ve ben de ona doğru hamle yapıyorum, avucumu dudaklarının üzerine kapatıyorum ve onu avucumun içine hapsediyorum.

"Sakın ses çıkarma," diye uyarıyorum onu.

Nefes almaya çalışırken göğsü kabarıyor ve anlayışla başını sallıyor. Nina babasının ne tür işlere biliyor. Birinin onu ilk kez bu şekilde tehdit ettiğinden bile şüpheliyim.

"Elimi ağzından çekeceğim," diyorum ona. "Ama şunu anla. Eğer çığlık atmaya , kafana öyle bir kurşun sıkarım ki, iki kere düşünecek zamanın bile olmaz. Sonra da koridorda yürüyüp aynı şeyi ailene yaparım. mı?"

"Mm-hmm." Avucuma karşı başını sallıyor.

Onu serbest bırakıyorum ve burada bulunma nedenime dalmadan önce nefes alması için ona bir saniye izin veriyorum.

"Bazı bilgilere ihtiyacım var, Nina. Ve sen şu anda bu konuda bana yardımcı olabilecek tek kişi olma talihsizliğine sahipsin."

"Ne hakkında bilgi?" Kaşları endişeyle birbirine çarptı.

"Arkadaşın Kat."

Gözleri kısılıyor ve başını sallıyor. "Sana Kat hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim-"

"Hadi şu değerli duygusallıktan kurtulalım." Tabancamı yanağına dayıyorum. "Bu isteğe bağlı değil, eğer bunu açıkça belirtmediysem. Ya bana bilgiyi verirsin ya da koridorda yürür ve seninle başladığım işi bitiririm.

Baba."

Parçaları birleştirmeye başladığında gözleri anlayışla . "Onu sen miydin?"

"Bu sadece bir uyarıydı," diye cevap verdim. "Başka bir tane olmayacak."

"Sen lanet olası bir pisliksin!" diye . "Senin derdin ne be?"

"Çok fazla." Omuz silkiyorum. "Şimdi bana Kat'ten bahset."

Seçeneklerini düşünüyor gibi görünürken dudağını çiğniyor, ama hiçbir seçeneği olmadığını anlaması uzun sürmüyor. Nina benim sözümün eri olduğumu bilir. Bana istediğimi vermezse ailesini bir saniye bile düşünmeden öldürecekimden şüphe duymuyor. Sadakati parçalanmış olabilir ama günün sonunda kan her zaman kazanır.

"Neden ona kendin sormuyorsun?" diye soruyor. "Çünkü istemiyorum. Şimdi ona ne anlattın Ben mi?"

"Ona senin tehlikeli olduğunu söyledim," diye itiraf ediyor. "Senden uzak durması için onu uyardım."

"Şirin," diye mırıldandım. "Peki başka?"

"Hepsi bu," diye yemin ediyor.

"Son koruyucu ailesinin adı neydi?" diye sordum. Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum."

Bir an onu düşündüm ve sonra ayağa kalktım. "Bunun için kendine teşekkür edebilirsin."

"Bekle!" Çılgınca bir yalvarışla uzandı. "Tamam, lütfen aileme zarar vermeyin. Size bilmek istediklerinizi anlatacağım. En azından benim bildiklerimi. Ama ona zarar vermeyeceğinize söz verir misiniz?"

"Ona zarar vermeyeceğim," diye cevap veriyorum.

Nina o kadar emin görünmüyor ama seçeneklerinin tükendiğini biliyor. "Son koruyucu ailesi George ailesiydi. Marie ve Robert. On beş yaşına kadar onlarla yaşadı."

"Sonra ne olacak?"

Nina yutkunuyor ve tereddüt ediyor, ama yüzüme bir kez bakınca

devam etmesi için onu motive ediyor. "Sonra ıslahevine gitti. Üvey babası Robert'la ilgili bir olay oldu. Tacizci bir pislikti ve bazı şeyler oldu. Bana tam olarak ne olduğunu hiç söylemedi."

Sözlerini sindirirken içimde hafiften kaynayan bir öfke kıpırdanıyor. Katerina kilit altında mıydı? Onu son gördüğümde gözlerindeki korkuyu hatırladığımda, bu mantıklı geliyor. Korkuyordu, kendini korumak için her an saldırmaya hazır. Bu bir gecede olan bir şey değil. Kat hayatı boyunca korktu ve ben nedenini yeni yeni anlamaya başlıyorum.

"Yara izleri ondan mı?" Sesim sert ve Nina bunu fark etmiyor. Başını sallamadan önce gözleri bir parça yumuşuyor.

"Ona ne yaptığını bilmiyorum. Sadece kötü olduğunu biliyorum." "Onu hangi gözaltı merkezine gönderdiler?"

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyor.

"Davaya başka kimler karıştı?" Talep ediyorum. "İsimlere ihtiyacım var. Bir avukat, bir yargıç, bahsetmiş olabileceği herhangi bir şey."

"Bilmiyorum!" diye . "Yemin ederim. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor. Ondan bu kadarını öğrenmem yıllarımı aldı." Bu konuda ona inanabilirim. Katerina açık bir kitap değil. O, tahmin edebileceğimden çok daha fazla sırrı olan kilitli bir kasa. Ama içeride, onu sadece umudu ve seçeneği olmayan genç bir kız olarak hayal edebiliyorum. Onu kurtaracak kimse yoktu. Kendini kurtarmaya zorlandı ve sonra da bunun için cezalandırıldı.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun başına gelenleri düşündükçe nefes almak fiziksel olarak acı veriyor. Eğer düzgün bir adam olsaydım, ona yardım etmeye çalışırdım. Onun için bir şeyleri düzeltirdim. Ama biliyorum ki büyük olasılıkla her şeyi daha da kötüleştirebilirim. Bir kez başkasını korumakta başarısız oldum ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğime yemin ettim. Kat'in güvenliğini sağlamanın tek yolu ondan uzak durmak. Ama yine de doğru gelmiyor.

"O güvende mi?" Nina'ya soruyorum. "Geçmişinde ona zarar verebilecek başka kimse yok mu?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Artık hepsi gitti. Bayan. Son duyduğuma göre George taşınmış ve Joshua da ölmüş."

"Joshua mı?" Kat'ın rüyasındaki ismi hatırlayarak tekrarlıyorum. "Kimdi o?"

"Başka bir evlatlık çocuk. Onunla ilgili hikayenin tamamını ben de bilmiyorum. Kat bana bir kez anlatmaya başladı ama sonra sustu. Ama her ne olduysa, onun ölümü için kendini suçluyor."

Koridorda bir kapı gıcırdayarak açılıyor ve Nina'nın kapısı yumuşak bir şekilde çalınmadan önce ikimizi de korkutuyor.

"İyi misin tatlım?" diye soruyor annesi dışarıdan. "Bu saatte hâlâ telefonla mı konuşuyorsun?"

Silahı kaburgalarına dayıyorum ve cevap vermesi için elimle işaret ediyorum. "Ben iyiyim anne," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Sadece hazırlanıyorum yatak."

"Tamam," diye yanıtlıyor annesi. "Biraz uyu."

Ayak sesleri geri çekiliyor ve ben başucumdaki saate bakıyorum. Tanrım, kulübe geri dönmeliyim. Vasily bir rapor bekliyor olacak.

"Konuştuğumuzu kimseye söyleme." Nina'dan uzaklaşıyorum. "Ve bu Kat için de geçerli. Anladın mı?"

"Evet." Zorla başını sallıyor. "Anladım, tamam. Kimse bilmeyecek. Sadece lütfen buraya geri gelme."

"Elimden gelse yapmam," diye uğursuzca cevap veriyorum. Ama gerçek şu ki, bundan sonra ne olacağı tamamen babasına bağlı.

İyi değilim, Kat. Ve kesinlikle senin için iyi değilim.

Lev gittikten sonra on dakika boyunca kapalı kapıya bakıp az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Hâlâ o tıraş losyonunun kokusunu alıyor muyum, yoksa hayal mi görüyorum emin değilim. Ya da sadece çaresizlik.

Bir ara yere düşen telefonumu almak için eğildim.

Beni bir daha görmeyeceksin.

Sanırım istediğini aldı, artı bu sabah bonus bir sikiş. Şimdi gitti ve ben neden şaşırdığımı bile bilmiyorum. Ya da neden farklı olmasını beklediğimi.

Benimle sadece kulüpte ilgileniyordu çünkü kötü bir uyuşturucu yüzünden başıma bir şey gelirse kulübün başı derde girerdi. Kafam iyiiken onu öpmem ve neredeyse kucağına tırmanmam mı? Dürüst olalım, atkıyı iade etmesinin nedeni buydu. Ben kendimi tam olarak kontrol edemezken benden faydalanmak istemedi. Çok centilmen olduğu için değil, kendini korumak zorunda olduğu için.

Akşam yemeğinde bana kulüpten uzak durmamı söylediğinde, bilmiyorum, belki de benim incindiğimi görmek istemedi.

herhangi bir sorun. Ya da belki, yine, kendini koruyordu. Yani, oraya girmek için sahte kimlik kullandım. Ve dün gece benimle yatması için onu ikna etmem gerekmedi.

"Ugh." Ayağa kalktım. "Ben tam bir sürtüğüm."

Hayır. Siktir et. Eğer çok şefkatli, namuslu ve her yönüyle iyi bir adam olan Bay Robert George olmasaydı -sürünge bir pislik- hala bakire olurum. Hem sürtük hem de bakire olamazsın, değil mi? Daha önce hiç Lev'den etkilendiğim kadar birinden etkilenmemiştim.

Öyleydi.

Benim Lev'e yaptığım gibi.

Geri dönmeyecek ve ben de buna alışsam iyi olacak.

Gözlerimi yakan yaşların düşmesini engellemek için dudağımı ısıırıyorum. Ondan hoşlanmışım. Hepsi bu kadar. Aptalca olsa da sevdim. Ve onu bir daha göremeyeceğimi bilmek acı veriyor.

Telefonum bir mesajla çalıyor. Telefona baktığımda Nina'nın mesajını hiç okuyamadığımı hatırlıyorum ama ekrandaki mesaj Sandy'den, birlikte çalıştığım bir kadından geliyor. Kızı hastaymış ve bir saat erken gelip onun vardiyasının sonuna bakabilir miyim diye soruyor.

Sorun olmadığını söylemek için ona geri mesaj attım. Yapacak başka bir şeyim yok ve hem dikkat dağıtmak hem de para işime yarayabilir.

Mesajlarını okumak için hızlıca Nina'nın adına ilerliyorum ama tek gördüğüm silinmiş mesaj bildirimi. İki tane. Saate bakıyorum. Şimdiye kadar okulda olmalıydı. Normal bir on dokuz yaşındaki gibi gündüzleri Penn State'e gidiyor. Bense bu dönem iş programımın arasına sıkıştırdığım iki ders için yerel bir devlet üniversitesindeyim.

Onu görmem gerekiyor ama bu gece olmayacak, bu yüzden temiz bir üniforma giyiyorum, bir torba çamaşır alıyorum ve çamaşır makinesine atmak için bodruma iniyorum. Yemeğe giderken Rachel'a mesaj atıp eve geldiğinde eşyalarımı kurutucuya koymasını ve onu bu akşam dersten sonra göreceğimi söylüyorum.

Ve çoğunlukla Lev hakkında ya da dün gece veya bu sabah ne olduğu hakkında düşünmemeye çalışıyorum.

ÇAKIŞAN PROGRAMLARLA, BİRKAÇ GÜN SONRA

Nina. Yapabildiğim ilk sabah ona mesaj attım.

Ben: Hey. Buralarda mısın?

Nina: Evet, sadece bir proje üzerinde çalışıyorum. Ben: Gelebilir miyim?

Babam evde, yanında biri var ama arka tarafa gel. Ben üst katta olacağım.

: Kahve getireceğim.

Saçlarımı hızlıca tarayıp topuz yapıyorum, ceketimi ve çantamı alıp dışarı çıkıyorum. Arabam yok ama bir blok ötede bir otobüs durağı var. Şehrin benden çok daha güzel bir yerinde yaşıyor olsa da, Nina'nın evi sadece yirmi dakikalık bir yolculuk mesafesinde. Burada orta sınıf ile düpedüz yoksul arasında neredeyse bir çizgi çekebilirsiniz ve otobüs benim mahallemden çıkıp onunkine girerken, gece ve gündüz gibi.

WaWa'ya uğramak ve iki büyük boy Fransız vanilyalı kahve almak için bir durak önce iniyorum. Muhtemelen sahte bir şey olduğunu biliyorum ama çok iyi ve caddenin karşısındaki Starbucks'tan çok daha ucuz.

Ilık bir sonbahar günü ve von Brandt'ın evine giden sessiz sokaklarda yürürken ceketimin fermuarını açıyorum. Dışarıda park etmiş bir araba yok, bu yüzden babası her kimse gitmiş midir diye merak ediyorum, ama yine de evin arkasından dolanıyorum.

Verandaya çıkan iki basamağı tırmanıp kendimi içeri attım. Kapı kilitli değil. Nina'nın annesi genellikle şu anda iştedir ve babasının ne iş yaptığından emin değilim. Düzenli bir programı varmış gibi görünmüyor.

Ev sessiz, acaba sadece Nina ve ben mi varız?

üst kata çıkıyorum. Kapısı aralıktı ve sonuna kadar itip açtığımda müzik sesini duyuyorum ve onu masasında dizüstü bilgisayarında bir şeyler karıştırırken görüyorum.

"Hey," diyorum, ayakkabımın topuğuyla kapıyı kapatarak.

"Hey." Kulaklıkları kafasından çıkarıyor ve Müzik bir an için daha da yükseliyor, ta ki o kapatana kadar. Ayağa kalkıyor, bana bakıyor ve yanıma gelip bana kocaman sarılıyor. Bilmesem endişelendiğini söyledim.

"İyi misin?" Geri çekilip kahve fincanlarından birini alırken ona soruyorum.

Başını salladı, bana tekrar baktı. "Öyle misin?"

Çantamı bırakıyorum, ceketimi çıkarıyorum ve sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşünürken bir yudum kahve içmek için yatağına oturuyorum.

"Bilmiyorum," diyorum sonunda.

Gelip yatakta yanıma oturdu. "Ecstasy için özür dilerim. Kötü olduğunu bilmiyordum."

"Bilemezsin ve zaten yüzlerce kez özür diledin. Ayrıca, ben iyiyim."

"Lev'i yine gördün, değil mi?"

"Onu nereden tanıyorsunuz? Tam olarak kim o?" Ben soruyorum.

Başka tarafa bakıyor, kahvesini yudumluyor. "Babam. Bazen birlikte çalışırlar," diyor sonunda. "Onu neden tekrar gördün Kat?"

"Atkımı kulüpte unutmuştum, o da getirdi."

"Şey, sanırım bu onun için iyi oldu," diyor alaycı bir şekilde.

"İyi biri değil mi?" .

"Seni Delirium'a götürmemeliydim. Başka bir yere gitmeliydik."

"Neden?"

Başını sallar. "Hiçbir şey. Sadece bana ne yaptığınızı söyleyin."

"Beni yemeğe götürdü ve kulüpten uzak durmamı söyledi, sonra evine gittik ve... geceyi orada geçirdim."

"Sen ne?"

Bu konuda çok dikkatli olmadığımız gerçeğinden de bahsetmemeye karar verdim. Gerçi regl dönemim yeni bitmişti, en azından hamile kalmayacaktım.

Bardağımı komodinin üzerine bıraktım ve iki elimle yüzümü ovaladım. "Harikaydı. Yani o gece. İnanılmazdı. Hoş ve sevecen-"

Homurdanıyor.

"Ama sonra sabah tuhaflaştı ve bilmiyorum. Sadece...garipti."

Sanki bir şey düşünüyormuş gibi dudağını ısıırıyor. "Dinle Kat, ondan uzak durmalısın. O iyi bir adam değil, tamam mı?"

"Bana onun kim olduğunu söyle."

"Sadece bana güven."

"Bana onu bir daha görmeyeceğimi söyledi, o yüzden sanırım uzak durmamı sağlayacak."

"Bunu sana o mu söyledi?" Başımı salladım.

O da başını sallıyor ve bir şey söylemek istediğini hissediyorum ama söylemiyor, ben de devam ediyorum.

"Gerçekten çok tuhaftı Nina. Gece ve gündüz gibiydi. Sabah buz gibiydi, sonra onu daha da sinirlendiren bir telefon aldı ve trafiğe yakalandığımızda arabadan atladım."

"Onun arabasından mı atladın?" Kaşları saç çizgisinin içinde kaybolur.

"Şey, evet. Zaten beni orada istemiyormuş gibi görünüyordu, ama sonra beni yakaladı ve işler o zaman... gerçekten tuhaflaştı."

"Nasıl garip?"

"Karanlık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni eve getirdi ve sonra biz... bilirsin işte. Tekrar."

Kaşlarıyla yine o şeyi yapıyor. "Tanrım, Kat!

Seçebileceğin onca insan varken!"

"Ama . O... farklıydı." "Nasıl farklıydı?"

"Sanırım o kadar önemsemiyorum." Duraksıyorum ve o da şaşırmış görünmüyor. "Kim o? Keşke biri bana söyleseydi. Bana gönderdiğin mesajları sildi, bu yüzden onları okuyamadım bile."

"Bu bazı şeyleri açıklıyor."

"Neyi açıklıyor?"

Ayağa kalkıyor, pencereye doğru yürüyor. "Hiçbir şey yok. Kahretsin."

Yanına gittim ve dışarı baktığımda koyu renk takım elbiseli bir adamın evden çıkıp sokağa doğru yürüdüğünü gördüm.

"Kim o?"

"Bilmiyorum. Umarım babam aptallık etmiyordur." "Neler oluyor, Nina?"

Telefonu çalıyor ve masasından almak için dönüyor. "Bak, geç kaldım."

"Onu tanıyorsunuz. Kim olduğunu biliyorsun. Kulüpte tanıyordun ve o seni korkuttu."

Yüzü biraz daha solgunlaşıyor. "Amcası bazı kötü şeylere bulaşmış. Hepsi bu."

"Amcası için çalışıyor."

"Evet, hesabını iyi yap ve ondan uzak dur. O kötü haber." İç çekiyor. "Gerçekten gitmem gerek. Seni geçireyim."

"En azından ne tür kötü şeyler olduğunu söyle."

Durdu ve bana endişe, acıma ve hemen hemen hiç iyi olmayan bir ifadeyle baktı.

"Rus mafyası, Kat. Lanet olası Rus mafyası."

ALTI HAFTA SONRA

T Sözü'nün eri Lev hayatımdan hemen hemen kayboldu. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettiğim anlar oluyor. stand üzerinde Bitti, ve her zaman o olur, umut karnımda kabarcıklar oluşuyor.

Ama bu umudu, arkamı dönüp gelenin o olmadığını fark ettiğimde çok da küçük olmayan bir hayal kırıklığı izliyor. Onu bir daha görmeyeceğimi söylediğinde ciddi olduğunu anladım. Yine de bu onu düşünmeme engel olmuyor. Bu hiç değişmedi. Belki daha da kötüleşti ama işten eve dönerken eczaneye yapacağım yolculuğun içimi rahatlatacağını umuyorum.

Akşam saat dokuzu biraz geçe içeri girdiğimde Rachel yiyecek paketlerini açıyordu. Bu gece geç saate kadar çalışacak.

Beni gördüğünde "Hey," dedi.

Bavulunu açmasına yardım etmek için çantamı yere bıraktım. Market alışverişini bölüşüyoruz, yani her birimiz haftada bir kez gidiyoruz ve sonra maliyeti ortadan ikiye bölüyoruz, bu da gerçekten iyi çalışıyor.

"İş nasıldı?" diye soruyor.

"Uzun. Ama bu gece iyi bahşiş aldım."

Plastik poşetlerden birini açıyorum ve balık kokusunu alınca midem bulanıyor.

"Somon balığı indirimdeydi. İki parça aldım," diyor Rachel bir gülümsemeyle.

gururlu bir gülümseme. "Geçen sefer hoşuna gitmişti."

Ben yaptım. Evet. Ama bu gece hasta olacağım. "Lokantada yemek yedim," diye yalan söyledim. "Belki dondurabiliriz?"

"Tabii." Yiyecekleri yerleştiriyoruz ve ben neredeyse tüm zaman boyunca nefesimi tutuyorum. Her şey yerleştirilir yerleştirilmez, eşyalarımı toplayıp banyoya gidiyorum. Rachel'ın yatak odasına açılan kapıyı kilitliyorum ve satın aldığım şeyi çıkarıyorum. Günleri tekrar sayıyorum, gerçi zaten bir düzine kez saymıştım.

Lev ve ben dört kez seks yaptık. İkisinde prezervatif kullandık. Adet dönemim üç gün önce bitmişti, yani gerçekten mümkün değil. Yani, hamile kalmamın gerçekten ama gerçekten imkanı yok. Bu delicesine şanssızlık olurdu.

Gerçi benim çektiğim şans hep böyle değil miydi?

Günlerdir bu mantıkla gidip geliyorum ve geç kaldığım gerçeğini inkar etmek mümkün değil.

Hamilelik testini paketinden çıkarıyorum ve çubuğa işemek için tuvalete bırakıyorum. Nasıl olduğunu bilirim. Bunu ilk kez yapmıyorum. Ama korktuğumdan beri dört yıl geçti.

Sonuçlar oldukça hızlı bir şekilde ortaya çıkıyor. Bekle dediğini biliyorum, ama neredeyse anında olduğunu da biliyorum. Ve bildiğim gibi, o küçük pembe artı işareti hemen beliriyor.

Kalbim karnıma batıyor. Çubuğu lavaboya bırakıyorum ve ikinci testi alıp ona da işiyorum. Kutuda üçüncü bir tane daha var ama zahmet etmiyorum. Cevabımı aldım. Bu küçük artı işaretlerinden önce de vardı.

Ben hamileyim.

Kapının çalınmasıyla irkildim. "Kat, içeride iyi misin?" Rachel sordu.

Saçmalık. "Evet. Üzgünüm, işe gitmeden önce duş alman gerektiğini biliyorum. Bir saniye içinde çıkacağım."

Temizlik yaptıktan sonra testleri toplayıp kutularına geri koyuyorum ve kutuyu tekrar plastik torbaya koyuyorum. I

ellerimi yıkadım ve işlemek için yatak odama geri döndüm.

Ben hamileyim.

Lev'in bebeğine hamileyim.

"Kahretsin."

Telefonumu elime aldığımda ellerim titriyor ve parmaklarım o kadar kötü titriyor ki Nina'ya yazdığım mesajı anlamlı hale getirmek için üç deneme yapmam gerekiyor.

Seni görmem gerek.

Çevrimiçi olmasına rağmen cevap vermiyor.

Başka bir mesaj yazmaya başladım ama bunun yerine onu aramaya karar verdim. Arama doğrudan telesekretere düşüyor. "Nina. Siktir." Bir hıçkırık kaçıyor. "Seni gerçekten görmem gerek. Hemen geliyorum."

Pembe atkımı ve ceketimi üzerime geçirip aceleyle evden çıkıyorum ve otobüs durağına koşuyorum. Yine yağmur yağıyor. Yapraklar beni ıslatıyor ama fark etmiyorum bile. Neredeyse her gün burada karşılaştığım bir kadın merhaba diyor ama ben her zamanki gülümsememi gösteremiyorum. En azından bu gece otobüs tam vaktinde geliyor ve içeri girdiğimde sıcaktan bunaldığım için minnettarım.

Hamile. Ben

hamileyim.

Koridorda yürüyorum, otobüs öne doğru yalpaladığında kendimi bir sandalyenin arkasına atıyorum. Bakışlarım yaşlılar ve hamile kadınlar için ayrılmış koltuklara kayıyor.

Hamileyim amına

koyayım. "Siktir."

Otobüsün arka koltuğuna oturuyorum ve dalgın dalgın camdan dışarı bakıyorum. Tüm yolculuk boyunca sersem gibiyim ve ancak otobüsten inerken arka cebimdeki telefonum titriyor.

Onu almak için uzandım.

İyi bir zaman değil. Ebeveynler tüm kavgaların anasını yaşıyor.

Ben: Ben zaten buradayım. Bir blok ötede. Seninle gerçekten konuşmam lazım.

Nina'nın sokağı her zamankinden daha karanlık. Lambalar

ama belki de sadece yağmur yüzündendir. Birkaç ev ötede karanlık bir minibüs park etmiş. Onu fark ediyorum çünkü karartılmış camlarıyla çok sıra dışı.

Nina'nın anne ve babasını duyduğumda ön kapıya doğru yürümek üzereydim. Tartışıyorlardı. Ve çok gürültülü. Pencere kapalı olsa bile onları duyabiliyorum.

"Kat," diye sesleniyor Nina üst kattaki penceresinden. Odası karanlıktı, ki bu garipti. Sanırım beni bekliyordu. "Arka tarafa gel."

Başımı sallıyorum ve Chucks ayakkabılarım çamurlu çimenlere saplanıp kalıyor. Arka kapıyı açtığımda kavga daha da artıyor ve Nina'nın annesinin babasına nasıl bu kadar aptal olabildiğini sorduğunu duyuyorum.

Çamurlu ayakkabılarımı çıkarıp arka kapıya bırakıyorum. Mümkün olduğunca az ses çıkararak merdivenlerden çıkıyorum ve Nina'yı kapısı açık bir şekilde beklerken buluyorum. Annesiyle babası sık sık kavga eder ve o da genellikle bu kavgaları sineye çeker, ama bu gece bir şeyler farklı.

"Hey," dedim.

Parmağını dudaklarına götürdü ve beni odasına çekti. Kapıyı kapatıp kilitliyor.

Elektrik düğmesini çevirmeye gittiğimde beni durdurdu.

"İyi misin?" Birden onun için endişelenerek soruyorum. Eşarbımı çıkarıp çantamı yere bırakıyorum ama ceketimi çıkarmıyorum.

"Burada olamazsın, Kat."

"Neler oluyor?"

Yüzü solgun ve kusacakmış gibi görünüyor. Ayağa kalkıp masasının çekmecesini açıyor ama içine bakmak yerine eğilip elini çekmecenin altından geçiriyor ve bana döndüğünde elinde bir flash bellek olduğunu görüyorum.

"O da ne?"

"Babamın çalışma odasından çaldım. Bu yüzden kavga ediyorlar."

"Ne oldu?"

"Siktir, Kat. Hasta olacağım." Sürücüyü bana verdi ve aceleyle banyoya girdi. Öğürdüğünü duyuyorum ve bu ses midemi bulandırıyor ama en azından saçlarını tutmak için peşinden içeri giriyorum.

" oluyor, Nina?"

"Babam gerçekten aptalca bir şey yaptı. Çok aptalca." Ağlıyor, elinin tersiyle ağzını siliyor.

Bir el bezini ıslatıp ona uzattım. "O ne yaptı?"

"Bir şey çaldı."

Elimdeki şeye bakıyorum, sonra ona dönüyorum.

"Buradan çıkmanız gerek. Geliyorlar. Onu bulamazlarsa, belki de onlara olmadığını söylediğinde ona inanırlar. Bundan şüpheliyim. Onu eşek sudan gelinceye kadar döverler.

_"

"Kim? Kim geliyor?"

O sırada ikimiz de bir araç sesi duyuyoruz ve o benden önce yatak odasının penceresine koşuyor. "Kahretsin!" Ben daha dışarıyı göremeden bana dönüyor. "Gitmen gerek. Hemen!"

"Ne-"

"Siktir. Ayakkabıların nerede, Kat?"

"Çamurluydular. Onları bıraktım-"

"Boş ver. Benimkini al. Seni yarın ararım. Ben seni arayana kadar geri gelme, tamam mı?" Çantamı bana doğru itiyor ve ben alt kattan sesler duyarken botlarını çıkarıyor.

Tanıdığım sesler mi?

"Bu...?"

Nina bana bakıyor. "Lütfen git. Çıkar şu şeyi buradan." Beni evin yan tarafındaki pencereye doğru iterken botlarını çekecek zamanım bile olmuyor. Geç kaldığında gizlice girmek için kullandığı pencere bu. Kafese onunla birlikte tırmandım, bu yüzden bir bacağımı dışarı sallarken çantamı omzuma sarıyorum.

"Benimle gel!" Ona söyledim.

"Gidemem. Gidersem peşinden gelirler. Burada olduğumu biliyorlar. Git!"

Dışarı çıkıyorum, yağmur ve kendi endişem kafesi terletiyor. Nina pencereyi kapatıp arkasını döndüğünde odasında bir ışık yanıyor ve ben de gözden kayboluyorum. Hızla aşağı inerken bir kez ayağımı kaybediyorum ve kendimi zor tutuyorum. Yere ancak hızlı, keskin bir patlama sesi duyduğumda varabiliyorum ve daha önce televizyon dışında hiçbir yerde silah sesi duymamış olmama rağmen, bu sesin ne olduğunu biliyorum. Biliyordum.

O patlama seslerinden birini daha duyduğumda evden uzaklaşıyorum. Sokağa döndüğümde gözyaşlarım yüzümden akıyor, otobüs durağına koşmayı düşünüyorum çünkü başka nereye gidebilirdim ki?

Ama sonra Audi'yi gördüm. Yolun en ucuna park etmişti ve onu sadece karşıdan gelen başka bir arabanın farları sayesinde görebiliyordum.

Ve bugün yemek yiyemediğim için minnettarım. Yediğim her şeyi geri kustuğum için çünkü kendimi hasta hissediyorum. Arka bahçeden geçip bu araziyi diğerinden ayıran ormanın gölgesine doğru koşarken kendimi hasta hissediyorum.

Bir patlama sesi daha duyduğumda midem bulanıyor ve Nina'nın yarın beni aramayacağını biliyorum. Joshua'nın dün gece bodrumdan çıkamayacağını bildiğim gibi biliyorum. Bir daha asla gün ışığını göremeyeceğini.

Sonra ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Joshua'nın bana verdiği eşarbıma uzandım ama orada değildi. Nina'nın yatağında çıkarmıştım ve acelemizden unutmuşum.

Hesabı tekrar yapıyorum.

Lev Rus mafyası için çalışıyor. Hâlâ elimde tuttuğum diske bakıyorum ve biraz daha hesap yapıyorum.

Nina'nın babası muhtemelen bunu onlardan çalmıştır. Kahretsın.

Lev eşarbımı tanıyacaktır. Ve belleğın bende olduğunu bilse de bilmese de, evde olduğumu bilecek. Orada olduğunu bildiğimi anlayacak. Ve ne yaptığınđ bildiğimi.

Ve o atkıyı geri vermek için tekrar gelecek. Ama bu sefer beni yemeğē davet etmeyecek. Kafama bir kurşun sıkacak.

T Arabayı park edip sokağa bakarken boynumdaki nabız zonkluyor. Andrei çoktan gelmişti ve arabasında değildi, bu da ya çoktan eve girdiği ya da çok yakında olduğu anlamına . ona. Kahretsin.

Kafası dumanlı ve heyecanlı ve bunun nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Vasily bize çok kesin emirler verdi, ama Andrei'nin bunları uygulayıp uygulayamayacağı başka bir soru.

Tabancamı kotumun arkasına sokuyorum ve eve doğru fırlamadan önce sokağı kontrol ediyorum. Sürünerek arka tarafa geçtiğimde kapı çoktan ardına kadar açılmıştı.

İçeri adım atıyorum, neredeyse dağılmış birkaç ayakkabıya takılıp düşüyordum. Etraf ürkütücü derecede sessiz ve evin içine doğru ilerlerken tetikteyim. Kahrolası Andrei iki dakika bile bekleyemiyor. Şimdi neyin içine girdiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Merdivenin köşesini döndüğümde, bir şey kafamın arkasına çarpıyor ve kafatasıma beyaz bir acı gönderiyor. Lanet olsun.

William von Brandt beni arkamdan yere sermeden önce iki büklüm oluyorum ve birkaç kez göz kırpyorum. Nereden bile bilmiyorum. Ama etraftaki parçalanmış çanak çömleklerden

Beni bir vazoyla indirmeye çalıştığı çok açık.

Karnına bir dirsek atıyorum ve dengemi yeniden kazanacak kadar uzun bir süre rüzgârını kesmeyi başarıyorum. Yüzüne üç sert yumruk indirip üzerine yuvarlanırken şakağımdan kan damlıyor. Bir çığlık üst kattaki duvarlarda yankılanıyor ve William donup kalıyor. Ben de öyle. Lanet olası Andrei. Ne halt ediyor bu?

"Andrei!" Ona sesleniyorum ama cevap vermiyor.

Plan bu değildi. Tek yapmamız gereken buraya gelip William'ın icabına bakmaktı. Onlar uyuyana kadar beklememiz gerekiyordu. Hızlı bir iş olmalıydı. Ama her zamanki gibi Andrei aklını kaçırdı ve işler çok hızlı bir şekilde tersine döndü.

"Lütfen," diye yalvarıyor William, tabancayı boğazına dayadığımda. "Onlara zarar verme. Onların bu işle hiçbir ilgisi yok."

"Sürücü nerede?" Isırarak .

"Bende değil." Başını sallıyor. "Sana yemin ederim." "Bana yalan söyleme." Kafasını yere çarpıyorum.

Üst katta bir çığlık daha yankılanır. Bu kez, onu hızla bir silah sesi takip eder.

Orospu çocuğu.

William kendini kurtarmaya çalışarak dövüşmeye devam ediyor. Ben yüzüne üç kez daha vururken silahı elimden almaya çalışıyor. Yukarı çıkmam gerek ama onu burada bırakamam.

"Bana lanet olası sürücünün nerede olduğunu söyle!" Avucumu boğazına sarıyorum ve tabancayı göğüs kafesine saplarken sıkıyorum.

"Bende değil!" diye tükürür. "Sana doğruyu söylüyorum. Gitmiş. Lütfen, karım-"

Tetiği çekiyorum ve kan yüzümde patlıyor. William'ın göğsü sarsılmaya başlıyor ve başını sallarken dudaklarının arasından kan fışkırıyor, ölüme dakikalar kala bile hala bana yalvarıyor.

"Bunu sen yaptın," diye hırladım. "Bu yatağı kendin için hazırladın. Lanet federallerle konuşarak mı? Vasily'den çalmak? Ne olacağını sanıyordun ki?"

Üst kattan bir silah sesi daha geliyor ve bu sefer adrenalinin yavaşlamaya başladığında içimi hastalıklı bir his kaplıyor. William'ı yerde bırakarak merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve Elizabeth von Brandt'ın kafasında bir kurşun yarasıyla yattığı sahanlıkta duruyorum. Gözleri tamamen açıktı ve kurtarılmayı çoktan geçmişti. Nina'nın odasından, Andrei'nin nefesinin altında küfrettiğini duyabiliyorum.

Cesedin üzerinden geçerek koridorda ilerliyor ve kapıyı iterek açmadan önce gözlerimdeki kanı siliyorum. Ama çoktan geç kalmıştım. Nina kendi kanının içinde yatıyordu, pantolonu yırtılmış ve yüzü kanlı bir posa haline gelene kadar dövülmüştü. Nina ölmüştü. Kat'ın en iyi arkadaşı öldü.

"Ne yaptın lan sen?" Andrei'ye saldırıyorum ve onu yere düşürüyorum, parmaklarımdaki kemikler kırılana ve kanı parmak eklemlerimi kaplayana kadar yumruğumu yüzüne çarpıyorum.

Sonunda kendimi çekmeyi başardığımda, göğsüm sarsamadığım gerçeklikle kabarıyor. Onları öldürmüştü. İkisini de öldürdü.

"Orospu beni ısırды," diye inliyor, acı içinde yerde yuvarlanıyor.

"Hak ettiğinin en azı bu." Ona tükürdüm. "Seni değersiz bok çuvalı. Ona dokunmanı kim söyledi? Onları öldürmeni kim söyledi?"

Cevap vermiyor. Tökezleyerek ayağa kalktığında onu pencereden atmayı düşünüyorum. Vasili onu gerçekten ne kadar özleyecekti? Bu insan müsveddesinin her şeyi berbat ettiğine ve William'ın onu vurduğuna onu ikna etmek ne kadar zor olurdu? Ama bunu düşünürken bile, bunun sadece bir fantezi olduğunu biliyorum. Andrei'yi hayatta ve beladan uzak tutmam gerektiği konusunda anlaştık. Bir dakika

O artık nefes almıyor, ben de ölüm fermanımı imzalayabilirim.

"Aşağı in ve William'ı kontrol et. Öldüğünden emin ol," diyorum ona. "Şu anda sana bakmaya dayanamıyorum."

"Sürücüyü bulmamız gerekiyor," diye cevap veriyor utangaç bir şekilde. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Başımı sallıyorum. "Ben

buradaki pisliğini temizleyeceğim ve ben bunu yaparken sen de aşağıya bakabilirsin. Sence bunu yapabilir misin?"

"Evet," diye homurdanıyor. "Anladım."

Kapıdan çıkıp gözden kayboluyor ve gözlerim Nina'ya kayıyor. Öğürme isteği beni ele geçiriyor ama ne yapmam gerektiğini düşünürken bu isteği bastırıyorum. Onu artık Kat'in arkadaşı olarak düşünemem. Bunu şu anda olduğundan başka bir şekilde düşünemem. Hasar kontrolü.

Ama onu burada bu şekilde de bırakamam. Rezil ve aşağılanmış. Dikkatlice şifonyerinin çekmecelerini karıştırıyorum ve bir çift pijama pantolonu buluyorum. Şimdi yapmak zorunda kalacaklarım düşünüldüğünde pek bir şey fark etmeyebilir ama bu onun için yapabileceğim son şey.

Onu giydirdim ve yatağına yatırıp üzerini örttüm. Ve tam bir dakika boyunca, bunun ne zaman benim hayatım haline geldiğini merak ederek orada öylece duruyorum. Battaniyeyi Nina'nın yüzüne örttüğümde göğsüm ağırlaşıyor ama bu durumun ne kadar berbat olduğunu düşünecek zamanım yok. Günün sonunda, nasıl yapılacağını bildiğim tek şey hayatta kalma işine devam etmek. Andrei'nin pisliklerini temizlemek ve Vasily'nin emirlerini yerine getirmek. Her geçen gün daha fazla içerlediğim bir yük.

Odayı incelerken, sürücü için olası her saklanma deliğini araştırırken, farklı bir hayatın hayalini kuruyorum. Beni bu dünyaya getiren cevaplara en başta sahip olduğum bir hayat. Annemin ölümünün sorgulanmadığı ve geceleri aynada kendime bakabildiğim bir hayat. Ama bunlar sadece çökmekte olan bir temel üzerine inşa edilmiş boş düşünceler. On yıldır amcam için çalışıyorum.

Yıllar oldu ve hala aradığım cevaplara yaklaşamadım. Bu varoluşu geride bırakma umudu beni uzun zaman önce terk etti, ama ben hala buradayım, hala otomatik pilota çalışıyorum. Ve şu anda, Vasily'nin bizi buraya gönderme sebebini bulmaya daha da yaklaşmış değilim. William von Brandt'ın bizi batırabileceğini çok iyi bildiği güdüyü.

Tam Nina'nın odasını karış karış dolaştığımı düşünürken bir şey gözüme çarpıyor. Çok iyi tanıdığım bir eşarbin tanıdık pembe tonu. Eski püskü eşarbi alıp burnuma götürüp içime çekerken damarlarım buzla kaplanıyor.

Katerina.

O buradaydı. Ama ne zaman? Pencereye bir bakış içimdeki çalkantıyı daha da şiddetlendiriyor. Tam olarak kapanmamış ve hemen dışarıda, birkaç tutam solmuş Eflatun saç kafese yapışmış. Aceleyle gitmiş.

Sikeyim.

O olmasaydı neler olabileceğini düşünürken kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Ama daha da kötüsü, bir şey görmüş ya da duymuş olabileceği gerçeği. Nina ona ne söyledi? Çoktan polisleri aradı mı?

Beynim cevaplayabileceğimden daha hızlı sorular soruyor, ama kesin olarak bildiğim tek şey, buradan siktir olup gitmem ve onu hızlıca bulmam gerektiği.

"Andrei!" Merdivenlerden aşağı bağıryorum. "Gitmemiz gerek. Bir şey bulabildin mi?"

"Hayır," diye .

"Temizlemem gereken bir oda daha var," dedim ona. "Biraz hızlandırıcı aramaya başlayın. Bulabildiğiniz herhangi bir şey."

Ben von Brandt'ın ana sütünü didik didik ederken anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Ama araştırmamdan bir şey çıkmadı. Geriye sadece iki olasılık kalıyor. Ya sürücü artık burada değil ya da diğer kanıtlarla birlikte alevler içinde yok olacak. Başka bir şey için zaman yok.

"Bu görür." Andrei elinde iki gaz tenekesiyle belirir.

garajda bulmuş olmalı.

Başımı salladım ve bir tanesini aldım. "Ben üst katla ilgileneceğim. Sen alt kata in. William'ı, perdeleri, yanabilecek her şeyi ıslattığınızdan emin olun."

Topallayarak uzaklaşıyor ve itiraz etmeden istediğimi yapıyor, hala daha önceki yaralarını sarıyor. Vasili'nin muhtemelen suratını dağıtmamla ilgili söyleyecek bir şeyleri olacak ama umursamayı çoktan geçtim.

Halıyı, yatakları ve Nina'nın cesedini benzinle ıslatıyorum. Andrei alt katta işinin bittiğini haykırdığında, banyoda bulduğum kibrit paketini alıp yatakları ve halıyı ateşe veriyorum. Aşağıda, William'ın cesedi ve Andrei'nin işaret ettiği diğer yerler üzerinde işlemi tekrarlıyorum. Duman çoktan evi doldurmaya başlamıştı ve yangın alarmları tetiklendiğinde Andrei'ye elimle işaret ediyorum.

Kapıdan çıkarken neredeyse çamurlu bir çift ayakkabıya takılıyordu. Benim içeri girerken takıldığım ayakkabıların aynısı. Onlara bakıp kaşları birbirine yapışana kadar Kat'in geride bıraktığı tek şeyin atkı olmadığını fark ediyorum.

"Bu ayakkabılar kimin?" diye soruyor. "Muhtemelen Nina'nın," diye yalan söyledim.

Başını sallar. "Onu bunları giyerken hiç görmedim. Ayrıca bugün evden çıkmadı, neden çamurlu olsunlar ki?"

Andrei'nin aptalca davranmasına ihtiyaç duyduğum tek anda, her şeyi bir araya getirmeye başladı.

"O zaman onlar Elizabeth'in. Kimin umurunda? Gitmemiz gerek."

"Yukarıda da bir eşarp vardı." Kaşları birbirine çarptı. "Kulüpteki sarhoş piliç. Onda da tıpkı bunun gibi bir tane vardı."

"Andrei, buradan siktir olup gitmemiz gerek. Polisler geliyor," diye bağıriyorum.

Ayakkabılara bir kez daha uzun uzun bakar ve sonra fırlar.

Kapıdan dışarı. Çıkış stratejimi, potansiyel tanıklarımı ve az önce önüme çıkan milyonlarca başka sorunu düşünüyor olmalıydım ama şu anda aklımda tek bir şey var.

Andrei biliyor ve ben de boku yedim.

ANDREI'YE ONUNLA KULÜPTE BULUŞACAĞIMI SÖYLEDIM VE O DA

Şimdilik. Kat'in apartman kompleksine geldiğimde, bunun nasıl sonuçlanacağından tam olarak emin değilim. Henüz akşam yemeği vakti bile değil. İnsanlar hala uyanık, işten eve dönüyor ve televizyon izliyorlar. Güpegündüz onu buradan çıkaracak değilim. Ama onu burada da bırakamam.

Rachel nihayet kafasını zincirden dışarı uzatmadan önce yumruğum kapıyı çerçevesine vuruyor.

"Ne istiyorsun?" Ters ters bakıyor.

"Kat'i görmem gerek."

"O burada değil," diye tıslıyor.

"Saçmalık."

"Bak, pislik. Kim olduğunu bilmiyorum-"

Hiçbir uyarıda bulunmadan omzumu kapıya çarpıyorum ve Rachel ben daireye girip kapıyı arkamdan kapatırken dehşet içinde sendeleyerek geri çekiliyor.

"Çılgılık atma." Ağzını açtığı anda parmağımı ona doğru sallıyorum. "Seni incitmek istemiyorum ama olay çıkarırsan ağzını bantlarım."

Gözleri kapıya kayıyor. Seçeneklerini düşünüyor ama kapana kısıldığını kabul uzun sürmüyor.

"Kat burada değil," diye tekrarlıyor. "Ne istediğini bilmiyorum ama-"

"Nerede o?" Koridordan odasına doğru bakıyorum. "Kaçtı."

Rachel bana ters ters bakıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum ediyor. Eve geldi, çıldırdı ve

Gitmek için. Bir çanta dolusu kıyafet aldı ve gitti. Tek bildiğim bu."

İsa.

Buna inanmak istemiyorum ama dairedaki boş sessizlik Rachel'in doğruluyor. Kat burada olsaydı, şu anda oturma odasında arkadaşını savunmaya çalışıyor olurdu. O kadarını biliyorum.

"Göster bana." Rachel'a hareket etmesini işaret ediyorum, o da tereddüt ediyor.

"Hadi ama. Bütün gün bekleyemem. Bana odasını göster."

Sonunda Rachel koridorda sendeleyerek ilerliyor ve her iki adımında bir omzunun üzerinden bakarak hâlâ burada olup olmadığını kontrol ediyor. Bana güvenmiyor ve onu suçladığını söyleyemem.

"Tatmin oldun mu?" Koridorun sonuna geldiğimizde kollarını kavuşturuyor.

Kat'in odası tam bir karmaşa içinde. Kıyafetleri yatağın üzerine saçılmış, şifonyerinin çekmeceleri açık. Acelesi varmış, bu da şüphelendiğim şeyi doğruluyor. Görmemesi gereken bir şey gördü, ve şimdi rüzgarın içinde.

"Nereye gitti?" Yerden kazaklarından birini alıp yatağın üzerine fırlatıyorum.

"Sana söylüyorum, bilmiyorum." Rachel başını sallar. "Söylemedi. Bir şeyden çok korkmuştu ve bana gitmesi gerektiğini söyleyip durdu."

Yaklaştığını hissettiğim baş ağrısını hafifletmek için burnumun kenarını çimdikliyorum. "Çöp torbaların nerede?"

"Ne?" Gözleri kısıldı.

"Çöp torbalarını nereye koyuyorsunuz?" Tekrar ediyorum. "Mutfakta."

"Giysilerini katlamaya başla," diye emrediyorum. "Aptalca bir şey yapmaya kalkma."

Bıkkın bir iç çekişle yatağa oturuyor ve katlamaya başlıyor. Mutfaktan çöp poşetlerini aldım.

ve ona yardım etmek için geri döner. Kat'in pek bir şeyi yok ama sahip olduğu her şey bu odada. Ve eğer onu bulursam, eşyalarının geri kalanına sahip olduğundan emin olmak istiyorum. Ama daha da önemlisi, kimsenin onları burada aramaya gelmeyeceğini bilmem gerek.

"Gidecek başka bir yeriniz var mı?" Kat'in geride bıraktığı her şeyi iki çantaya doldururken Rachel'a soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerini kırptırıyor. "Ben burada yaşıyorum."

"Artık değil." Cüzdanımdan bir tomar para çıkarıp yanındaki yatağa fırlatıyorum. "Burası senin için de güvenli değil. Gitmen gerekiyor. Bu gece. Anladın mı?"

"Ne haltlar dönüyor?" Yutkunuyor. "Kat kendini neyin içine soktu?"

"Yanlış bir şey yapmadı," diye kabaca cevap veriyorum. "Yaptığı tek hata benimle tanışmaktı."

"Başımın belada olduğunu biliyordum." Rachel yıllardır hissetmediğim bir duygusallıkla dairenin etrafına bakıyor. Annemle aynı evde yaşadığımdan beri.

"Bak, her şeyi senin için düzenleyeceğim." Çöp torbasının saplarını çekiştirerek kapatıyorum ve birbirine bağlıyorum. "Eşyalarını topla ve git. Yaşayacak başka bir yer bul. Bir otelde kal. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ama buraya geri gelme. Polisleri arama. Kat'i tanıdığını unut, benimle de hiç tanışmadın. Bu basit kurallara uyarsan, yaşarsın. Gerçekten bu kadar basit."

"Kimsin sen?" diye fısıldıyor.

"Sanırım kim olduğumu biliyorsun." Ona karanlık bir bakış attım. "O zaman söyletme bana."

"HANGİ SEN?" VASILY HIRLIYOR.

"Kuyruğum var sanıyordum." Bir köşeye sinmiş viskisini yudumlayan Andrei'ye bakarken çenem bükülüyor. "I

Her şeyin açık olduğundan emin olmak için şehirde biraz dolaştım."

Vasili sözlerimi değerlendiriyor, doğruyu söylediğimden emin olunca başını sallıyor. "Ne oldu Levka?"

"Oğluna sor." Andrei'ye ters ters baktım. "Aletini pantolonunun içinde tutamıyor ve lanet olası bir uçurtma gibi uçuyordu. Kendini kaybetti ve her şey tersine döndü. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Vasili homurdanır ve odanın içinde volta atmaya başlar. "Peki ya sürücü?"

"Onu bulamadık."

"Yarım kalmış işleri sevmem." Taş gibi bir ifadeyle bana bakıyor. "Bunu biliyorsun."

"O zaman bir dahaki sefere beni gönderin ve Andrei'yi en iyi yaptığı şeyi yapması için burada bırakın."

Vasili başını sallar. "Yeter. Andrey'le ben ilgilenirim. Şimdilik şehri araştırmanı istiyorum. William von Brandt'ın ayak bastığı her yeri kontrol edin. O sürücüyü bulmalıyız."

Başımınla onaylıyorum ve gitmek için dönüyorum ama beni durduruyor. "Andrei'nin söylediği bir şey var. Beni ilgilendiriyor."

"Ne oldu?" Bakışlarıyla buluşmak için dönüyorum.

"Kulüpte olan bir kızdan bahsetti. Eve götürdüğü birinden. Andrei onun von Brandt'ların evinde olduğuna ikna olmuş görünüyor. Bir şey görmüş olabilir."

Gerginlik kaslarıma yayılıyor ve tek umudum Vasili'nin bunu fark etmemiş olması. "Onunla ben ilgileneceğim."

"Artık yarım kalmış işler yok," diye homurdanıyor. "Anladın mı Lev?"

"Yarım kalmış yok," diye tekrarlıyorum.

"İş bittiğinde kanıt istiyorum. Somut bir şey. Sadakatinin nerede yattığını unutma."

Yine kendimi başımı sallamaya zorluyorum.

"Hiçbir şey kandan önce gelmez amca," diye cevap veriyorum
ciddiyetle. "Sana söz veriyorum."

DÖRT YIL SONRA

T Bugün yıldönümü. "Anne?"

Gözlerimi kırıştırp dikiz aynasına bakıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. "Evet, bebeğim?"

"Gözlerin parlıyor." Josh yüzünü buruşturuyor. "Üzgün müsün?"

"Tatlım, ben üzgün değilim. Gördün mü?" Gülümsememi genişletiyorum.

"Çok güzelsin," diyor, kelime daha çok "booful" gibi çıkıyor, bu da yüzümdeki gülümsemeyi gerçek kılıyor.

"Sen de öylesin."

"Anne! Erkekler güzel değildir."

"Hayır, haklısın. Sen yakışıklısın." Okulun otoparkına dönüyorum ve çocukları bırakan annelerin oluşturduğu çemberin etrafından dolaşıyorum. Burası bir ilkokul ve ben ana sınıfında öğretmen yardımcısı olarak çalışıyorum, Josh ise bakılıyor.

Bekâr anneler için çok fazla seçenek yok ve bu okulu bulduğum için kendimi oldukça şanslı hissediyorum. Josh ve ben yakınlarda küçük bir kulübe kiraladık ve okul bizimkini çevreleyen üç küçük kasabanın tek okulu, yani Philadelphia standartlarına göre büyük olmasa da yeterince büyük. Estes Park, ki

yaklaşık bir saat uzaklıkta, bize en yakın en büyük kasabadır.

Bu iş dünyanın en iyi maaşlı işi olmasa da, başka türlü kreş masraflarını karşılamam mümkün değil, o yüzden şimdilik böyle idare ediyorum. Ve sonunda yapmak istediğim şey olan öğretmenlik için de doğru yolda ilerliyorum. Önümüzdeki dönem diplomamı almaya devam etmek için online derslere başlamak üzere kayıt yaptırdım bile.

Jeep'imi boş alanlardan birine park ediyorum ve motoru kapatırken çıkardığı sesi dinliyorum. Yakında ve kış bastırmadan önce servise gitmesi gerekecek ama bu şu anda düşünmek istemediğim bir masraf.

Koltuğumda dönüyorum ve "kitap okuyan" Josh'a bakıyorum. Good Night, Gorilla adlı kitabı elinden alıp sağ tarafını yukarı kaldırarak geri veriyorum.

"Onu bugün kütüphaneye geri götürmemiz gerekecek." "Tamam."

"Sırada ne okumak istediğini biliyor musun?"

"Skippyjon Jones ve Büyük Kemikler!" "Yine mi?"

Heyecanla başını sallıyor, gülümsemesi genişliyor. Çikolata gözleri ışıldıyor, sağ yanağında bir gamze belirliyor ve ben bocalıyorum, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyor. Lev'e çok benziyor. Başta benzemiyordu. Doğduğunda gözleri koyu maviydi ve ikimize de benzemiyordu ama yemin ederim her geçen gün babasına daha çok benziyor.

"Tamam o zaman. Okula hazır mısın, ufaklık?" "Evet."

Ön koltuktan iniyorum, soğuk Colorado rüzgârına karşı montumun fermuarını çekiyorum ve arka kapıyı açıyorum. Josh onu çözmem ve dışarı çıkarmam için kollarını uzatıyor. Henüz araba koltuğunun tokalarından kurtulmak onun için çok zor.

Ellerimi tombul kollarının altından geçiriyorum. Kabarık paltosu onu Michelin Adam'a benzetiyor.

Onu biraz sıktıktan sonra

yere bırakıyorum ve öğle yemeği dışında boş olan Minions sırt çantasını alıyorum. Fermuarını açıyorum, kitabını içine koyuyorum, kapıyı kapatıyorum ve küçük elini elime alıyorum. Kış için yeni eldivenlere de ihtiyacı olacak. Küçük parmakları şimdiden üşüyor.

"Okuldan sonra gidip eldiven de alırsınız."

"Kütüphaneden sonra mı?"

"Kütüphaneden sonra," diyorum okulun ön girişine doğru yürürken.

Rüzgârdaki bir fısıltı beni arazinin arka tarafını çevreleyen ormana doğru çeviriyor. Sık çamlar ışığın içeri girmesini imkansız kılıyor ve bir an için hareket gördüğümü sanıyorum.

Son birkaç haftadır böyle. Daha önce de hissettiğim gibi, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. Hayal mi ettiğimi yoksa Lev'in kullandığı tıraş losyonunun aynısını kullanan başka biri mi olduğunu bilmediğim o hafif koku. Bu ayrıntıyı hâlâ nasıl hatırladığımı bile bilmiyorum ve keşke unutabilseydim.

"Bayan Katie!" diye seslenen küçük bir kız beni zıplattı.

Ormana doğru döndüm.

Yıldönümü nedeniyle gerginim. Çünkü bugün Nina ve ailesinin öldürüldüğü gün. Bu gece de öyle. Lev'in bebeğine hamile olduğumu öğrendiğim gece. Yardım için onun evine gittiğim gece, o flaş belleği elime tutuşturup gitmemi sağladı ve beni arayana kadar geri dönmeyeceğime dair söz verdirdi.

Hiç aramadı.

Ev o gece yandı ve içinde üç kömürleşmiş ceset bulundu. Faullü oyun. Kundaklama. Kurşunlar.

"Ne diyorsun Katie?"

Başımı salladım. Katie. Bazen ona cevap vermeyi unutuyorum.

"Özür dilerim?" Ben soruyorum.

"Neden sen ve Josh gelecek hafta akşam yemeğine gelmiyorsunuz?"

Cuma günü mü? Emma'nın yarı doğum günü ve pasta alacağız," diyor Emma'nın babası Luke Foreman. İyi bir adam. Kırklı yaşlarının ortasında karısını kanserden erken kaybetmiş.

"Yapabilir miyiz, anne?" Josh soruyor. Elimi tutuyor ve ben de eğiliyorum. Kaşlarını kaldırıyor ve yaklaşıyor. "Kek var," diye fısıldıyor yüksek sesle.

Doğrulduğumda Luke gülümsüyor ve bana göz kırpmıyor. "Kulağa harika geliyor," diyorum, ancak Luke'a yanlış bir fikir vermemek için dikkatli olmam gerekiyor. Bir süre önce beni yemeğe davet etmişti ve ben de ona bir veliyle çıkmanın okul politikasına aykırı olduğunu söylemiştim, yalan değildi ama tek neden bu değildi. Olanlardan sonra kimseyle gerçekten ilgilenmedim. Önceliğim kendimi ve Josh'u güvende tutmak çünkü Lev'in ya da birlikte çalıştığı adamların o gece orada olduğumu öğrenip öğrenmediğinden emin değilim. Aradıkları flash belleğin bende olduğunu. Nina'nın ailesini öldürdüklerini bildiğimi.

Ama işimi şansa bırakmayacağım. Yapamam çünkü şu anda tehlikede olan sadece benim hayatım değil. Bebeğime bir şey olmasına izin vermeyeceğim ve buna beni kaybetmek de dahil. Çünkü dünyada yalnız olduğunuzda neler olduğunu biliyorum. Kendilerinden daha zayıf olanları avlayan canavarları biliyorum ve Josh'un hayatına canavarların girmesine izin vermeyeceğim.

Ayrıca Luke'la arkadaştan öte bir şey olarak ilgilenmiyorum. Lev'den beri kimseyle ilgilenmiyorum.

Bir başka rüzgârda Josh'un elini daha sıkı tutuyorum. "Erken bir kar fırtınası olacağını söylüyorlar," Luke diyor.

"Umarım değildir." İlk zil çaldı. "İçeri girsek iyi olacak."

Sabah her zamanki gibi geçti ve normalde öğle yemeği saatimi

Josh'la geçirmeme rağmen, bugün ceketimi giydim ve ve park yerine doğru yola çıkın.

Şimdiden bir metre kar yağacağı tahmin ediliyor ve kararan gökyüzüne bir bakış bunu doğruluyor. Josh ve ben üç yıldan biraz fazla bir süredir burada yaşıyoruz ve karı sevmeme rağmen

İçinde araba kullanmaktan nefret ediyorum ve tahmin ettikleri kadar kötü olmamasını umuyorum.

Cipe bindiğimde, daha önce dikkatimi çeken ormandaki boşluğa bakıyorum, ama şimdi orada hiçbir şey yok. Ve sabahki kadar karanlık ve ürkütücü görünmüyor.

Otoparktan çıkarken, buketi almak için kasabadaki çiçekçiye gidiyorum. Benim için hazırdı ve bunun için minnettarım. Odamdaki baş öğretmen birkaç dakika geç kalabileceğimi bilse de okula dönmeden önce fazla zamanım olmayacak.

Çiçekleri yolcu koltuğuna koydum ve şehir dışına çıktım. Zarif, uzun beyaz callalar Jeep'in yıpranmış döşemesine hiç yakışmıyor.

Daniel's Point'e giden kıvrımlı yolda ilerlerken hafif sağanak yağış başlamıştı bile. Burayı tesadüfen buldum. Ulaşması kolay değil, bu da orada sık sık kimseyle karşılaşmadığım anlamına geliyor, ancak bugün, yol yükseldikçe ve görüş mesafesi bir sorun haline geldikçe endişeliyim.

Eşlik etmesi için radyoyu açarak, yirmi dakika sonra manzaralı yol ayrımına ulaşana kadar periyodik olarak parazitlerle bölünen şarkıları dalgınca dinliyorum.

Cipi olabildiğince yakın bir noktaya park ederken lastikler gevşek taşlara sürtünüyor. Örgü şapkamı takıyorum, çiçekleri topluyorum ve botlarım aynı taşlar üzerinde çıtırdayarak dışarı çıkıyorum. Bariyerin etrafından dolaşıp zorlukla fark edilebilen patıkaya doğru yürüyorum ve bir an için tek ses botlarımın rastgele bir dala ya da kurumuş bir yaprağa çarpması oluyor.

Burada bir durgunluk var. Josh'la yaşadığımız yer de sessiz ama burası Philadelphia'dan farklı. Sanki dağlar ses yiyor ve onu dinlemek için durduğumda, onu duyduğumda, beni rahatlatan ve içimi huzurla dolduran bir yolu var. Bu çok garip bir şey, ama manzaralı bir yere geldiğimde, sanki dünya bana açılıyor, orada öylece duruyorum ve

O sesi dinlemek. Bir parçam sonsuza dek burada kalmasını ve asla geri dönmemesini diliyor.

Annem ben üç yaşındayken, uzak ve çoğunlukla ıssız olması bakımından buna çok benzeyen bir yolda araba kazasında öldü. Bizi bulana kadar iki gün boyunca mahsur kalmıştık. O zaman da sonbahar mevsimiydi. Sonbahar benim için şanssız bir zaman.

O kazadan kurtulmamalıydım ama bir şekilde kurtuldum.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve bu kesinti için minnettarım. Telefonu çıkarıp kendim için kurduğum alarmı kapatıyorum. Geri dönmekten önce yaklaşık on dakikam var ve her ihtimale karşı ikinci bir alarm kuruyorum. Sarkan taşın üzerinde yürüyebildiğim kadar yürüyorum ve çiçekleri yere sermek için çömeliyorum.

Nina calla zambaklarını severdi. En sevdiği çiçekler onlardı. Hiçbir erkeğin ona çiçek göndermediğinden şikayet ederdi.

Dört uzun sapı düzenlemek için birkaç dakika harcadım. Gittiğinden beri her yıl için bir tane.

"Seni özlüyorum," diyorum rüzgâra. "O gece benimle gelmeni sağlamalıydım." Mendil bulmak için ceplerimi karıştırıyorum ama bulamıyorum, bu yüzden ellerimin tersiyle gözlerimi siliyorum. Parmaklarım donduğu için eldivenlere de ihtiyacım olacak.

Ama o anda bunu tekrar hissettim.

Ensem karıncalanıyor, tüylerim diken diken oluyor ve o his geri geliyor. Sanki biri izliyormuş gibi.

Donup kaldım, arkamı dönemedim ya da dönmek istemedim.

Görmek için. Bir şey çıtırdıyor arkamda , bir dal, ve ben nefes alıyorum,

Doğrulur, döner, cebime uzanır ve çakıyı çıkarırım. Her cebimde ve her çantamda bir tane bulundururum. Philly'den ayrıldığımdan beri.

Geriye doğru adım atıyorum, tökezliyorum ve bir geyik patikadan fırlayıp sık ağaçların arasına girerken kendimi yakalıyorum. Yüksek sesle nefes veriyorum ve karnımı tutuyorum, vücudum rahatlayarak gevşiyor.

Bir geyik. Sadece bir .

Yüksek sesle gülüyorum ama kulağa biraz çılgınca geliyor ve telefonumdaki ikinci alarm çalıyor, gitmezsem geç kalacağım konusunda beni uyarıyor. Hızlı adımlarla cipe doğru yürüyorum, cipe vardığımda neredeyse koşuyordum.

Uzaktan kumanda çalışmıyor ve parmaklarım bu kadar soğukken anahtarı kilide sokmak için birkaç deneme yapmam gerekiyor. Sonunda içeri girdiğimde, kilitleri indirip motoru çalıştırıyorum. Buradan uzaklaşmak için hiç bu kadar acele etmemiştim. Uzun zamandır hiç bu kadar ürkmemişim.

Ben güvendeyim. Sadece bir geyikti. Yıldönümü yüzünden gerginim. Hepsi bu kadar.

Dağ yolunda biraz fazla hızlı giderken kendime bunu söyleyip duruyorum, sadece bir far gördüğümü sandığımda dikiz aynama bakıyorum, ama alçak bulutların ve kalınlaşan karın örtüsünde hiçbir şey görmüyorum. Yolda yalnızım. Sadece ben. Ve bir dönüşten sonra medeniyete geri dönüyorum.

Güvenli.

K Lanet olası Atie March.

Boktan cipinden indi ve arkaya doğru yürüdü. Bir an için gerçekten o olup olmadığını sorguladım. Eflatun saçları gitmiş, yerine doğal bir kızıl gelmiş. Kıyafetleri de aynı değil. Kışlık bir mont ve bot giyiyor ama ucuz ve üzgün görünüyorlar ve bu hoşuma gitmiyor.

Bu lanet senaryonun hiçbirini sevmedim. Alexei bana sonunda onu vurduğunu söylediğinde, bunu kabul etmek zordu. Şimdi bile hala emin olamıyorum. Sanki onu izlediğimi hissediyormuş gibi dönüp ormana doğru bakana kadar değil.

Nefesim kesiliyor ve gözümü bile kırpamıyorum. Bunun imkânsız olduğunu biliyorum ama sanki bana bakıyormuş gibi hissediyorum ve artık bu inkâr edilemez. Katerina Colorado dağlarında saklanıyormuş, benden saklanıyormuş.

Şimdi ne olacağını düşünürken adrenalin damarlarımda dolaşıyor. Onu o kadar uzun süre aradım ki, hayal kırıklıklarım düşük bir öfkeye dönüştü. Beni terk etti ve çok önemli bir şeyi de yanında götürdü. Mantıken, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Vasily'nin benden ne beklediğini. Ama uzun zaman sonra onu görmek içimde başka bir şeyi tetikledi. Bir daha asla hissetmeyi beklemediğim bir şey.

Katerina dikkatini cipin arka koltuğuna veriyor ve bir anda her şey değişiyor. Ne beklediğimi bilmiyorum ama küçük bir çocuk çıkardığında, bunun o olmadığına eminim.

Etrafına bir kez daha bakıp girişe doğru yönelirken parmaklarım dürbünün etrafında kaskatı kesiliyor. Onun olamaz mı? Derin ve acı dolu bir nefes alıp verirken ciğerlerime buz giriyor. Bir okulda çalışıyor. Belki de burada öğrencidir. Ama mantıken bunun doğru olamayacağını biliyorum.

Bu mesafeden çocuğun kaç yaşında olduğunu söyleyemem. Ama Kat'in kaçıp başka biriyle yeni bir hayat kurmak için çok beklediğini tahmin . Onları izlerken bu ihanet damarlarımdaki kanı yakıyor. Başka bir adam ona yaklaştığında durum daha da kötüleşiyor. Tanıdık geliyorlar ama kocası olabilecek kadar değil. Ne olursa olsun, kolay gülümsemeler ve güzel sözler savururken kızın pantolonuna girmenin yolunu bulmak istediği açık.

Haki pantolon içinde tam bir dangalak gibi görünüyor ve bahse girerim ki kapanmadan önce yerel Sears mağazasından her renkten bir çift almıştır. Orospu çocuğu.

Telefonumu alıp birkaç fotoğraf çekiyorum, muhtemelen bir şey yapmak için çok bulanık olduklarının farkındayım. Ama yine de onları Alexei'ye gönderiyorum, Kat'in etrafında dolaşan bu pislik hakkında bana biraz bilgi verebileceğini umuyorum.

Yanında küçük bir çocukla okulda kayboluyor ve ben de bütün günü onun çevresini gözetleyerek geçiriyorum. Dağlarda hava buz gibi ama kendimi kıpırdamaya zorlayamıyorum. Onu bulduğuma göre, gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim.

Öğle yemeğinde, dağlara doğru kısa bir gezintiye çıkar ve manzara boyunca biraz çiçek serper. Bugün, o karmaşık olayların üzerinden dört yıl geçti. Ve Kat'in hala onun için yas tuttuğu açık.

Arkadaş. Nina von Brandt ve annesini her düşündüğümde göğsümde açılan yarayı sızlatan bir gerçek bu. Bu şekilde ölmeyi hak etmediler ve Kat'in bundan benim sorumlu olduğumu düşündüğüne inanmak için her türlü sebebim var. Yoksa neden burada, ıssız bir yerde olsun ki?

Mesafemi korumaya dikkat ederek onu okula kadar takip ediyorum ve öğleden sonranın geri kalanını orada geçiriyor. Zil çaldığında, çok geçmeden küçük çocukla birlikte geri dönüyor. Bir başkasının ona dokunduğunu ve onu hamile bıraktığını düşündüğümde boğazıma asit doluyor. Buna inanmak istemiyorum. Ama bu fikrin tek alternatifi, kabul etmem için çok uzak görünen başka bir şey.

Ne olursa olsun, onları eve kadar takip ediyorum ve sokağın aşağısına park ediyorum, ev dediği küçük kulübeyi izleyebileceğim uygun bir noktada kamp kuruyorum. Saatler geçtikçe, onu birkaç kez pencereden dışarı bakarken yakalıyorum. Beni burada hissedebiliyor ama yargılarına güvenmiyor.

Sonunda, saat dokuz civarında, ışıklar söner ve ev sessizliğe gömülür. Eve başka kimse gelmiyor. Ve sonraki birkaç gün boyunca ben onu incelerken, kalıplarını öğrenirken rutin böyle devam ediyor. Yaptığı her şeyi not alıyorum. Ne zaman alışveriş yapıyor, ne zaman yemek hazırlıyor, ne zaman okulda mola veriyor. Vasily beni sürekli arayıp nerede olduğumu soruyor. Ona Florida'da olduğumu ve her an elimde somut bir şey olabileceğini söylüyorum. Dört yıl önce istediği kanıtı.

Beşinci gün, daha fazla bekleyemedim. Okula giriyorum ve o işe başlamadan önce hademenin dolabında bekliyorum. Bu bir risk, ama öğle yemeğine kadar fark edilmemeyi başarıyorum, o zaman sınıftan çıkıyor. Çantasında anahtarlarını buluyorum ve onları kopyalamak için yerel hırdavatçıya götürerek binadan sızışıyorum.

Okula döndüğümde, setini ön tarafa bıraktım.

giriş yapın ve haki giyen orospu çocuğunun takip eden kaos sırasında onu kurtarmaya gelmesini izleyin. Kızın küçük çıldırması sırasında anahtarları bulur ve kahraman olur. Ama iş burada bitmiyor.

Her gece yaptığı gibi cipine binip evine gitmesini bekliyorum. Ama bu gece, onu evine kadar takip etti. Ve sonra içeri girdi. Sokağa park ediyorum, onu öldürmenin çeşitli yollarını düşünüyorum. Yüzünü kaynak makinesiyle yakmak iyi bir fikir gibi görünüyor. Ama pencereden onları izlerken, pasta yerken ve doğum günü gibi görünen bir şeyi kutlarken, kalbinin bu işte olmadığını fark ediyorum. Yüzündeki gülümseme kibar ama zoraki. Kutlamalardan kısa bir süre sonra da ayrılmak için fırsat kolluyor.

Bu beni umduğum kadar rahatlatmadı. Çünkü bu gece kalmasa bile, bu asla kalmayacağı anlamına gelmiyor. Arabayı vitese takıyorum ve kafamı boşaltmak için bir süre şehirde dolaşıyorum. Kaçınılmaz olarak, hava karardıktan sonra onun evine dönüyorum. İçeri girdiğimde çoktan uyumuştı ve ilk kez nihayet onun kokusunu tekrar alabiliyordum. Bir bağımlı gibi o kokuyu ciğerlerime çekiyorum ve sonra bölgemi işaretlemek istercesine onun alanındaki her şeye dokunuyorum.

Neyim var bilmiyorum. Tek bildiğim, yatak odasının eşiğinde durup onu uyurken izlediğimde, sonunda ruhumun huzur bulduğu. İki dakikalığına, buraya onu öldürmeye geldiğimi fark edene kadar. Yapmak için yola çıktığım iş buydu. Aramızda mesafe ve yıllar varken çok daha kolay olan bir düşünce. Şimdi her şey yeniden berbat oldu ve anladığım tek şey yapamayacağım. Bu gece olmaz.

Geceyi onun kanepesinde tavana bakarak geçiriyorum, ta ki sabah kalktığında döşeme tahtalarının gıcırtısını duyana kadar. O sırada duş açılıyor ve o yıkanmaya başladığında yumuşak, gırtlaktan bir uğultu oturma odasına süzülüyor. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama ayaklarım hareket ediyor.

Aklıma bunun kötü bir fikir olduğuna dair sebepler gelmeden önce.

Banyonun kapısı aralık ve buharın arasından, cam duş duvarının arkasındaki çıplak halini bir anlığına görebiliyorum. Hay sikeyim. Hatırladığımdan daha da güzeldi. Biraz daha yumuşak, biraz daha kıvrımlı ve hiç şüphesiz tattığım en tatlı zehir.

Ne kadar pervasız olduğumu fark etmeden önce gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekiyorum. Beni şu anda yakalarsa, işler kötü bitebilir. Onunla yüzleşmeden önce daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Daha fazla zamana ihtiyacım var.

Yatak odasına geri dönüp yatağın altında rahat bir yer buluyorum. Duştan çıkıp havlusunu bıraktığında, bir iniltiyi ısırarak geri çekiyorum. Şu anda onu domaltıp sikimle yeniden tanıştırmak cazip gelebilirdi ama bugün menüde bu yok.

Kendisini ve Josh adını verdiği çocuğu hazırlayıp kapıdan çıkarması bir kırk dakika daha sürüyor. Çok iyi hatırladığım ve ardındaki gizemi çözmeye niyetli olduğum bir isim. Ama önce yatak odasında bir tur atıyor, çekmeceleri ve dolabı karıştırıyorum. Her ayakkabıyı, dolabı ve kutuyu kontrol ettim ama hiçbir şey bulamadım.

Kaçınılmaz olarak, çamaşır sepetinden bir çift külotunu aşırıyorum ve yatağına düşerken ayakkabılarımı tekmeliyorum. Gözlerimi kapattığımda onu hâlâ çıplak, ıslak ve arzulu görebiliyorum. Külotu burnuma doğru sürüklüyorum ve kot pantolonumun fermuarını açıyorum, senaryo aklımdan geçerken sikimi kabaca yumrukluyorum. Belki onu son bir kez becerebilirdim. Son bir kez tadına bakabilirim. Bana tüm sırlarını anlatmasını isterken parmaklarımı son bir kez boğazında atan nabzın etrafına dolayabilirim.

Avucumu sikimin uzunluğu boyunca sürüklerken taşaklarım kasılıyor ve bacaklarımdaki kaslar sertleşiyor. Bu çok fazla, ama istediğim şey de bu değil. Bastırdığım hayal kırıklıklarımı halinde karnıma boşaltırken nefesim kesiliyor.

Yatağına geri yığıldığımda, külotu yere atıyorum ve elimi yastığına siliyorum çünkü ben hasta bir ve ona yakın olabilmemin tek yolu bu.

Kendimi temizledikten sonra evin diğer bölümlerine geçiyorum. Kat'ın yokluğunun onun hayatını pek de iyileştirmedini bir kez daha fark ediyorum. Temel eşyalara sahip ama başka pek bir şeyi yok. Oğlanın odası seyrek ama rahat, ikiz yataklı ve hayvan teması mekânı aydınlatıyor gibi görünüyor. Komodinin üzerinde kitaplar ve bir çerçeve içinde Kat ve Josh'un birlikte çekilmiş bir fotoğrafı var. Fotoğrafı elime alıp yüzlerine bakıyorum ve bana bakan yüzün ne olduğunu çözmeye çalışıyorum. Gözleri ve yüz hatları içimi bir şekilde tanıdık geliyor ama bunu kabullenemiyorum. Kanıt görene kadar olmaz.

Sonunda oturma odasındaki dolapta turnayı gözünden vurdum. Kategorilere ayrılmış dosya klasörlerinin asılı olduğu yanmaz bir dolap var. Josh etiketli olanı alıp hızlı bir tarama yapıyorum; sağlık kayıtları, kreş dosyaları ve doğum belgesi dikkatimi çekiyor. Doğum tarihine bir göz attığımda şaşkın bir sessizlik içinde kanepeye yığılıyorum.

Üç yıldan biraz fazla bir süre önce doğdu. Ya da Philadelphia'dan kaçtıktan yaklaşık sekiz ay sonra. Sertifikada baba adı için ayrılan yer dikkat çekici bir şekilde eksik, ama gerçeği bilmek için onu görmeme gerek yok.

Josh benim oğlum. Ve Katerina onu benden uzak tutabileceğini düşündü.

KORIDORDA YÜRÜRKEN OKUL KARANLIK VE SESSİZDİ.

Kat'ın sınıfı. Uzun bir gün oldu ve az uykuyla çalışıyorum. Ama artık gerçeği bildiğim için bilgiye açım.

Kafama sıkılan bir kurşun, kim olduğumu bilmeyen bir oğlum olduğunu öğrenmekten daha az acı verirdi. O yarı yarıya benim.

Katerina ve ben onu birlikte yaptık. Ama o onu çalmayı kendine görev bildi ve varlığından beni hiç haberdar etmedi.

Babasız büyümenin acısını çok iyi biliyorum, bu yüzden oğlum için bunu istemezdim. O bundan daha iyisini hak ediyor. Onu korumak için her şeyi yapabilecek bir adam olduğunu bilmediği bir hayat yaşamaktan daha fazlasını hak ediyor. Gerçeği öğrendiği anda onu seven bir adam. Bu açıklayabileceğim ya da rasyonalize edebileceğim bir şey değil ama bu her şeyi değiştirir.

Josh benim oğlum. Benim kanımdan. Ve kan her şeyden daha güçlüdür. Kat bunun benim için ne anlama geldiğini öğrenmek üzere. Kaçabileceğini sanıyor ama saklanacak hiçbir yer kalmadı. Hayatının ilk üç yılını kaybettim ve onları geri alamam. Ama babasını tanımadığı bir hayat yaşamasına izin vermeden önce öleceğim.

Kat'in sınıfının kapısı kilitliydi ama yedek anahtarlarımın olduğu yüzükte doğru anahtarı bulmam uzun sürmedi. İçeri girdikten sonra masasına oturdum ve çekmeceleri açarak eşyalarını karıştırdım.

Silgiler, kalemler ve keçeli kalemler arasında önemli pek bir şey bulamadım. bir flash bellek yok. Ama gözüme çarpan bir şey var. Klavyenin altında, üzerine alfanümerik bir şifre yazılmış yapışkan bir not.

Masaüstü bilgisayarını canlandırarak şifreyi giriyorum ve tabii ki erişim izni veriyor. Ama biraz kurcaladıktan sonra, umduğum gibi bir altın madeni olmadığını görüyorum. Etrafta hiç garip dosya yok. Her şeye rağmen, şüpheli görünen bir şey olup olmadığına karar vermesi için her şeyi Alexei'ye gönderiyorum.

Kat'in arama geçmişinde Nina'nın ölümü ve davadaki gelişmelerle ilgili sık sık arama yapıldığını görmek beni şaşırtmadı. Ama benim adımı da aradığını görünce şaşırdım. Hapiste olmamı mı umuyor? Ya da kontrol ediyor

Beni mi? Bunu kesin söyleyemem ama çalışma alanı bana cevaptan çok soru bırakıyor.

Önce masasını toparlamaya, her şeyi eski haline getirmeye çalışıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Belki de Kat'e omzunun üzerinden bakması için bir nedeni olduğunu göstermenin zamanı gelmiştir. Ama ihtimale karşı, ceketimin içine sıkıştırdığım tanıdık pembe atkıyı çıkarıp alt çekmecesine yerleştiriyorum. Kaçıramayacağı ince bir mesaj.

Tatlım, ben .

I Cuma sabahı okulun park yerine geldiğimde başımda hafif bir zonklama hissediyorum ve her zamankinden yorgunum. Muhtemelen dün gece Emma'nın yarı doğum gününde Luke'la paylaştığımız bir şişe şarap yüzünden. Suçluluk duygusu kemiriyor. Muhtemelen eve gitmemeliydim, ama kalmak istemedim.

İçmeye hiç niyetim yoktu ama biraz rahatlamak iyi geldi. Gardımı düşürmek. Tüm hafta boyunca gergindim, bir haftadan oldu ve birinin beni takip ettiği, izlediği hissi azalmadı.

Josh her zaman dinlediğimiz CD'den bir çocuk şarkısını mırıldanıyor ve motoru durdurduğumda müzik aniden durduğunda, onun küçük yüksek sesini duyuyorum ve bu beni gülümsetiyor. Ona bakmak için geri dönüyorum.

"Dün gece Emma'yla eğlendiniz mi?"

"Evet. Sanırım yarı doğum günü hediyesini sevdi." Josh Emma'ya aşık ve bu çok tatlı. "Henüz okuyamıyor, o yüzden ben ona okudum," diye ekliyor gelişigüzel. En sevdiği kitaplardan birinin kopyasıydı ve ona kadar çok okudum ki metni ezberledi.

"Çok nazıksın," diyorum ona. "Soğuğa göğüs germeye hazır mısın?"

Başını sallıyor.

Dışarı çıkmak için kapımı açıyorum ve elimde olmadan tekrar ormana doğru bakıyorum.

"Bugün orada değil anne," diyor Josh arka koltuktan.

Donuyorum, vücudumdaki her hücre buz tutuyor.

"Ne dedin sen?" Sonunda ona soruyorum, dikiz aynasından onunkini görmek için bakışlarımı kaldırıyorum.

"Adam," diyor Josh, ormanı işaret ederek. "Sen de ona bakıyordun."

"Hangi adam?"

"Biliyorsun," diyor, emniyet kemerini açmaya çalışıyor ama tam olarak başaramıyor.

"Neye benziyordu?"

"Bilmiyorum. Şapka ve büyük bir palto giyiyordu." "Onu ne zaman gördünüz?"

Yüzünü buruşturuyor. "Hatırlamıyorum," diyor sonunda.

"Bu gerçekten önemli. Bunu düşünmeye çalışabilir misin?"

Başını sallıyor, bir parmağını ağzına götürüyor ve yukarı bakıyor. Bu öğretmenin yaptığı bir hareket. Sonra bana geri dönüyor. "Hatırlamıyorum. İçeri girebilir miyiz? Hava soğuk."

Başımı salladım. "Elbette, tatlım." Onu üzmem istemiyorum, bu yüzden kemerini çözüp arabadan çıkarırken rahat davranmaya çalışıyorum.

"Ondan korkuyor musun anne?" Josh yine beni şaşırtarak soruyor. Gerçi sanırım . Her zaman duygularımı çok iyi anlamıştır.

"Hayır, canım. Ben sadece... senin de onu gördüğünü fark etmemiştim." "Kim o? Arkadaşın mı?"

Zil çaldığında cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldum. "Uh-oh, geç kalacağız!" Kapıyı hızla kapatıyorum ve ön kapıya doğru koşuyoruz. Josh buza basıp kayarken onu yakalıyorum ve kıkırdıyor.

"Bu hafta sonu seni paten kaymaya götüreceğim, tamam mı?" Ona söyledim. "Yaşasın!"

Önümüzdeki hafta sonu uzun bir hafta sonu ve bu sabah okulun şimdiden sakinleşmiş olmasına minnettarım. Pek çok ebeveyn üç günlük hafta sonunu fırsat bilip çocuklarını erkenden dışarı çıkaracak. Josh ve ben bir yere gitmiyoruz ama fazladan bir gün izinli olmak iyi olacak.

Josh'u odasına götürdükten sonra paltosunu çıkarmasına yardım ediyorum ve veda öpücüğü veriyorum. Bir süre onu izliyorum, arkadaş grubunun yanına koşuyor ve mutlu bir şekilde oynamaya başlıyor.

Sınıftan çıkarken zihnim hızla çalışıyor ve öğretmenler odasına giden koridorun köşesini dönüp Luke'un göğsüne doğru koşarken dikkat etmiyorum.

"Whoa." Elleri kollarıma dolanıyor, sıçradığımda beni sabitliyor ve Luke'un yaptığı gibi birinin beni yakaladığı başka bir geceyi hatırlıyorum. Beni sabitledi. Benimle ilgilendi.

Başımı iki yana salladım. "Özür dilerim, dikkat etmemiştim," diyorum ona.

Emma kıkırdayarak, "Bayan Katie, siz bir sakarsınız," diyor.

Küçük kıza zorla gülümsüyorum ama endişem artıyor. "Bugün burada olmayacağınızı ," diyorum ikisine de. Luke dün gece bana Emma'yı büyükanne ve büyükbabasına ziyarete götürmek için erken ayrılmayı planladığını söylemişti.

"İptal etmek zorunda kaldık," diyor Emma hayal kırıklığıyla. "Büyükanne kendini iyi hissetmiyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyorum.

Luke'a bakıyorum. Yüz ifadesi tuhaftı ve dün geceyi hatırladım. Bir şişe daha açmak istediğini ve kalmamı önerdiğini hatırlıyorum. Hatta kanepede uyumayı ve yatağını bana vermeyi bile teklif etmişti.

"Madem biz buralardayız ve sen de buralardasın, belki dördümüz tekrar bir araya gelebiliriz. Çocukları bir yere götürürüz."

"Uh...tabi." Hâlâ bana sarılıyor, ben de saatimi kontrol ediyorum. "Geç kalacağım."

"Ah, özür dilerim," diyerek beni bırakıyor ve geri çekiliyor.

Garip bir şekilde el sallayıp aceleyle geçiyorum, öğretmenler odasını atlayıp diğer dört öğretmen yardımcısıyla paylaştığım ofisime gidiyorum. Masalarımız alçak bölmelerle ayrılmış durumda ve ceketimi çıkarıp kapının yanındaki askılığa asıyorum ve masamın bulunduğu arka köşeye doğru yürüyorum.

Henüz kimse gelmediği ve yalnız kalabildiğim için mutluyum. Sandalyeme gömülüyorum, derin bir nefes alıyorum ve yavaşça nefes verirken sayıyorum, sonra tekrarlıyorum.

Josh ormanda birini gördüğünü hayal ediyor olabilir. Gerçekten birini gördüğümünden değil; sadece bir histi. Ama sonra Daniel's Point'e gittiğimde takip edildiğimi hissettim. Ve geçen haftaki tüm o diğer zamanlar.

Kapı açılır ve diğer iki yardımcı yüksek sesle konuşarak içeri girer.

Gülümsemeye zorluyorum ve başımı kaldırdığımda her birinin elinde bir parça kek ve bir fincan kahve olduğunu görüyorum.

"Günaydın," diyorum.

"Günaydın Katie," diyor Maria ve Hannah neredeyse aynı anda. "Pasta istiyorsanız acele etseniz iyi olur. Bugün Bay Barnaby'nin doğum günü."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Biliyorum." Hannah kıkırdıyor. "Pasta getirdiği için biz de en az senin kadar şaşırdık."

Bay Barnaby okulun müdürü ve en az yüz yaşında olmalı. Öğretmenlerin çoğu ne kadar arkadaş canlısı olsa da o biraz huysuzdur.

"Bir dakika içinde gidip biraz alacağım. Bir şeyi bitirmem gerekiyor." Bilgisayarımı canlandırmak için klavyeye dokunuyorum ve parolamı giriyorum. Bitirmem gereken bir şey yok ama düşünmem gerek. Plan yapmalıyım. Çünkü eğer Lev'se, beni bulduysa ya da onlar beni bulduysa, bir çıkış planım yok.

Kindie Notes adlı klasörü bulup açıyorum. Bunun içinde, iki zararsız isimli klasöre daha tıklıyorum

Sadece bir yıl olana gelmeden önce. Lev Antonov'la tanıştığım yıl.

Açıyorum, oradaki tek dosyaya tıklıyorum. Şifre korumalı ve kodu giriyorum. Nina'nın öldürüldüğü tarih. Bunu asla unutmayacağımı düşündüm.

Ne bulmayı beklediğimi bilmiyorum. Lev'in dünyasından birinin o gece istediklerini geri almak için geldiğini mi düşünüyorum? Bende olduğunu ya da hakkımda bir şey bildiklerini sanmıyorum. Varlığımdan haberdar olan tek kişi Lev, ama bu da beni pek rahatlatmıyor. Onun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum. Neler yapabileceğini biliyorum.

Gittiğimin ertesi günü Rachel'la konuştum. Ona iyi olduğumu söylemem gerekiyordu. Öylece çekip gittiğim için üzgün olduğumu ve iki aylık kira ve yiyecek masraflarımı karşılamak için sakladığım parayı bulabileceğini söylemeliydim.

Bana neler olduğunu anlattı. Ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra Lev daireye gelmiş. Darmadağınık görünüyordu ve ateş gibi kokuyordu. Giysileri kirli ve lekeliydi ve bu lekelerin ne olduğunu bilmeme rağmen, fark ettiyse bile söylemeye cesaret edemiyordu.

Bana adamın eşyalarımı alıp gittiğini ve kaybolması için ona para verdiğini söyledi.

zamandan beri onunla konuşmadım ama sadece sesini duymak ve güvende olduğunu bilmek için ara sıra numarasını arıyorum. Onun peşinden gitmediğini bilmek için. Asla mesaj bırakmıyorum ya da merhaba bile demiyorum. Onu tehlikeye atmak istemiyorum.

Şifrenin son rakamını giriyorum ve dosya ekranımı dolduruyor.

Yaklaşık üç sayfa uzunluğunda bir liste. Bir isim listesi. Bazılarını tanıyorum. Hepsinin yanında en az bir tarih var. Bazılarında ikinci bir tarih var.

Diğerlerinin yanı sıra hükümet yetkilileri, federal ajanlar, emekli ve aktif politikacılar. Çoğu güçlü, bağlantıları olan kişiler. Bazıları öldü. Ölü adamların çoğunun ikinci randevusu var.

Girdim. İkinci tarihi olmayanlar çoğunlukla hala yaşıyor.

Ölenlerin ortak bir noktası var. Hepsi bir tür kazada trajik bir şekilde ölmüştür - araba kazası, kayak kazası, rastgele bir şey.

Ben de hesapladım. Nina'nın bu terimi ne kadar çok kullandığını hatırlıyorum. Bunu yapmasından nefret ederdim. Genellikle bir şeye sinirlendiğinde ya da aptalca bir şey bulduğunda kullanırdı.

Ama .

Babası bu listeyi Rus mafyasından çaldı ve Lev o gece onu arıyordu. Lev bu liste için ailesini öldürdü ve tahminimce bu liste muhbirlerin, Vasily Stanislov'un cebindeki insanların listesi.

"İşte buradasın," diyor birlikte çalıştığım yaşlı öğretmen Janet, masamın köşesine bir parça kek koyarken beni irkiltiyor.

Dosyayı kapatmak için el yordamıyla ilerliyorum ve eminim çok suçlu görünüyorum.

Fark ettiyse de bir şey söylemiyor ama gözleri ekranımda geziniyor. "Ne kadar hızlı büyüyor değil mi?" diyor. Ekran koruyucum Josh ve benim geçen Noel'de çekilmiş bir fotoğrafımız.

"Çok hızlı," diyorum.

"Son kek parçasını senin için kaptım," diyor göz kırparak ve kahvesinden bir yudum alıyor.

"Teşekkür ederim, çok düşüncelisin. Öğle yemeğinden sonra Josh ile paylaşacağım."

Sonra zil çalıyor ve o da yukarı bakıyor. "İçeri girsek iyi olacak." Sınıfımız bu ofise bağlı, bu yüzden ben ayağa kalkıp onu takip ederken o önden gidiyor.

"Bay Noodle'ı alabilir misin?" diye sorar. "Elbette."

Masama geri dönüyorum ve masal saatinde kullandığımız çorap kukla Bay Noodle'ı sakladığım alt çekmeceyi açıyorum kalbim duruyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ve sandalyeme düşüyorum. Tekerlekler onu hafifçe geriye doğru, solmakta olan

koyu kırmızı sıçramalarıyla pembe.

Çıglık atmıyorum çünkü atamıyorum.

Çünkü boğazım kurudu ve sesim çıkmıyor.

"Katie?"

Döndüğümde Janet'ın kafasını ofise doğru uzattığını
görüyorum. "Geliyor musun?"

Başımı sallıyorum, nemli elimi nemli alnıma götürüyorum.

"İyi misin canım?" diye soruyor yüzümü gördükten sonra.

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Ben... Ben iyi hissetmiyorum."

Yanıma geliyor, çekmeceye uzanıyor ve çorap kuklasını almak
için eşarbımı itiyor. Kırmızı sıçramaları fark etti mi? O gece
Nina'nın odasında bırakmışım. Yatağının üzerine. Bu onun kanı.
Ve ben hasta olacağım.

"Git hemşirenin odasına uzan. Ben iyi olacağım. Bugün küçük
bir odamız var," diyor Janet ve ben cevap vermiyorum. Orada
öylece oturup atkıma bakıyorum. Lev'in o gece tanımış olması
gereken eşarbıma. Buraya koyduğu.

Beni buldu. O burada. Ve
benim zamanım doldu.

A Ofis ile sınıf arasındaki kapı kapanır kapanmaz kendimi hareket etmeye zorluyorum. Eşarbı kapmak ve çantama koydum.

Duman gibi kokuyor. Nina'yı öldüren yangının dumanı gibi. Umarım onu canlı canlı yakmamışlardır.

Ofisten çıkarken bacaklarım titriyor, çıkarken ceketimi almaya zahmet etmiyorum. Koşmamaya konsantre olduğum için.

Josh'ın sınıfının önünden geçmem. Onun için geri geleceğim. Etrafında bir sürü insan varken burada daha güvende, benimle yalnız değil.

Sonra bir şey fark ettim. Lev'in Josh'tan haberi var mı? Onu gördü mü? Anlıyor mu?

Tanrım.

Hay

sikeyim.

Ön kapıyı açıp dışarı adım attığımda buz gibi hava beni şimdiki zamana zorluyor. Park yeri boş. Rüzgar toz karı etrafa savuruyor. Güneş ışığında elmas tozu gibi parlıyor.

Burayı özleyeceğim.

Cipime doğru ilerlerken boş ormana bakmaktan kendimi alamıyorum. Kapının kilidini açmaya gidiyorum ama fark ediyorum ki

Bu sabah hiç kilitlemedim. Josh'un adamla görüşmekle ilgili söyledikleri dikkatimi çok dağıtmıştı.

Lev.

Lev olmalı.

Ama ya değilse? Ya kulüpte gördüğüm diğerlerinden biriye ya da başka biriye.

Hayır. Bu Lev. Eşarp bunun kanıtı.

Jeep'e tırmanıp motoru çalıştırıyorum, motorun dönmesi iki deneme gerektirdiğinde henüz garaja götürmediğim için kendime kızıyorum. Havalandırma deliklerinden soğuk hava üfleniyor ve otoparktan çıkıp yola dönerken montum olmadan donan ellerimi birbirine sürtüyorum.

Zaman zaman dikiz aynasına bakarak, eve otomatik pilotta gidiyorum.

Ormandaki küçük kulübemizi özleyeceğim ama artık yapacak bir şey yok. Bizi güvende tutmak zorundayım.

Her zamankinden daha hızlı sürerek eve yirmi beş dakikada varıyorum. Cipi park ediyorum ve dışarı çıkmadan önce kulübenin arkasındaki ağaçlık alana bakarak etrafa göz gezdiriyorum.

Ormanda saklanmayacaktır. Neden saklansın ki?

Eğer bir yerdeyse, içeride olacaktır.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Çantamı alıp çakıyı arıyorum ve avucumun içinde tutuyorum. Ama yol açık ve bir mil boyunca başka bir ev yok, yani yürümediyse, ki geçen haftaki kar yağışı hala ormanda diz boyu iken bunu yapmış olamaz, burada değil.

Çantamı arabada bırakıp telefonumu arka cebime atıyorum ve mutfak girişine doğru yürüyorum. Kapının üzerindeki pencereden içeri bakıyorum. Güneş ışığı, biraz dağınık olsa da rahat bir alana dökülüyor. Josh'un kasesi hâlâ mısır gevreğinden kalan mavi sütle masanın üzerinde duruyor. Ona o yapay şeyleri vermekten nefret ediyorum, ama o kadar seçici bir yiyci ki, bu daha kolay geliyor

Bazı sabahlar. Bir sonraki yerimizde daha iyisini yapacağım. Tekrar başladığımızda.

Kapının kilidini açıp içeri girmek için itiyorum ve vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor.

O buradaydı. Evimizin içinde. Şimdi hissediyorum. Onu hissediyorum. Koklamak mı?

Hayır, o benim hayal gücüm.

Kapıyı sessizce kapatıp sırtımı yaslıyorum ve elimde çakıyı hissediyorum. Onu gerçek bir çakıyla değiştirmeye karar veriyorum ve tezgâhın üzerine koyuyorum. Daha keskin olan başka bir bıçağı alırken elim titriyor ve Lev hakkında düşünmeme izin vermiyorum. Bunu yapıp yapamayacağımı merak ediyorum. Onu öldürebilecek miyim?

Öldürmek mi?

Bir mide bulantısı dalgası beni ele geçirirken lavabonun ağzını kavriyorum.

Bunu daha önce yaptım. Bıçağını birinin karnına nasıl bir his olduğunu bilirim. Kanın elinize döküldüğünde ne kadar sıcak olduğunu bilirim. Ve ne kadar kan olduğunu da biliyorum.

Ama Lev?

Gözlerimi siliyorum ve omurgamı çelikleştiriyorum. Toparlanmam gerek. Eşyalarımızı alıp gitmeliyim.

Ama tam o sırada duydum.

Ayak sesleri.

Sikeyim.

İçime çektiğim nefes, yavaş adımlarla eşleşen duyulabilir bir titreme. Bana sinsice yaklaşmaya çalışmıyor.

Ayak sesleri kesiliyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor, odadaki hava değişiyor, ağırlaşıyor ve nefes almayı zorlaştırıyor.

Bir çıtırtı sesi var.

"Umarım kendime yardım etmemin bir sakıncası yoktur," diyor ve sesi omurgamın sertleşmesine, bıçağı parmak eklemlerimi beyazlatacak kadar sert kavramama neden oluyor. "Ve duş aldım. Sızıntıyı da tamir ettim."

Sızdıran duş her duştan sonra bir saat boyunca damlatıyor. Bu beni deli ediyor.

"Arkanı dön Katie. Seni göreyim."

Hasta olacağım. Başımı sallıyorum ve boğazımın içinden garip, istemsiz bir ses çıkarıyorum.

Ayak sesleri yaklaştığına dair beni uyarıyor, sonra tam arkamda. Onu hissediyorum, bir santim daha yaklaşırsa dokunacağımız kadar yakınımda durduğunda büyük bedeninin sıcaklığını hissediyorum ve bana en son dokunduğu zamanı hatırlıyorum.

Ama bana dokunmamasını bilerek yapıyor. Kollarını bana doladığında ve lavaboda ellerindeki fırçaladığında bunu anlıyorum ve tek yapabildiğim kocaman ellerine bakmak oluyor. Nazik de oldular, sert de oldular ama şiddet uyguladıklarını hiç görmedim. Henüz görmedim. Bana karşı değil.

Başını yaklaştırıyor ve çenesindeki tanıdık tırnak yanağımı çizdiğinde, parmakları saçlarımı kulağımdan uzaklaştırdığında ve konuştuğunda nefesinin boynumu gıdıkladığını hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum.

"Dilini kedi kaptı, Kat."

İri bir elim bıçaklı elimin etrafını sararken diğeri beni bıçaktan kurtarıyor. Orada öylece duruyorum ve lavaboda çınlamasını izliyorum.

"Şimdi bununla ne yapacaktın?"

Bu alay beni canlandırdı ve dirseğimi geriye, kaburgalarına doğru ittim. Ne beklediğimi bilmiyorum ama sert bir kas duvarına çarptım.

"Ah," diyor ve yüzündeki sırıtışı duyuyorum.

Dönüyorum, iki elimi yüzüne götürüyorum, şiddetli bir çığlık atıp dövüşürken tırnaklarım yanaklarına batıyor. Bu hayatımın dövüşüymüş gibi dövüşüyorum çünkü öyle. Nina'yı öldürdüğü gibi beni de öldürecek. Onun ailesini ve kim bilir kaç kişiyi daha öldürdüğü gibi.

Onunla boy ölçüşemeyeceğimi bildiğim halde dövüşüyorum. Çok güçlü, çok iri ve çok iyi eğitilmiş.

Bir keresinde bir avcıya karşı şansım yaver gitmişti ama Lev, o farklı. Daha akıllı. Daha hızlı.

Bir an içinde beni göğsüne bastırdı, çığlıgımı bastırmak için eliyle ağzımı kapattı ve beni ayaklarımdan kaldırarak geriye doğru götürdü.

Kolunu üzerimden çekmeye çalışırken tekmeliyor, kıvranıyor ve her adımda mücadele ediyorum ama beni kolayca mutfaktan oturma odasına, oradan da beni yatağa fırlattığı yatak odama taşırken etkilenmemiş görünüyor.

Ona bakıyorum, siyah gözlerindeki öfkeyi, yumruk yaptığı ellerini, kollarındaki kasları, geniş omuzlarını görüyorum. Kolunun ön kısmı boyunca uzanan ve tişörtünün altında kaybolan yeni dövmesini görüyorum.

Saçları hâlâ ıslaktı ve duş aldığını söylediğini hatırlıyorum. Acelesi yok. Hatta rahatlamıştı. Yakalanmaktan ya da benim ondan kaçmamdan korkmuyor. Çünkü yapamam. Bunu biliyorum. İkimiz de biliyoruz.

Yatağa bir dizini koyuyor ve ben .

"Benden uzak dur!" Beni yakaladığında çığlık atıyorum, beni geriye yuvarlıyor ve üzerime biniyor, kollarımı tutup beni kendi başlığıma kelepçelemek için başımın üzerinden geçirirken ağırlığının çoğunu dizlerinin üzerinde tutuyor.

Sikeyim.

Kelepçe mi getirmiş?

"Bırakın beni!"

Yataktan kalkıyor ve şifonyerin üzerindeki aynaya gidiyor. Dudağındaki kan lekesini silmesini izliyorum. En azından onu incitmeyi başarmıştım. Ama bana döndüğünde, kendimi ondan olabildiğince uzaklaşırken buluyorum, ki bu çok fazla değil.

"Lütfen, Lev. Bırak gideyim. Lütfen. Hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey görmedim. Tanrım, lütfen!"

Bana bakıyor ve odanın ne kadar karanlık olduğunu fark ediyorum.

Perdeleri kapatmış. Buradan kimse geçmez. En az bir mil boyunca hiç kimse . Çılgılık attığımda beni duymazlar bile.

Dizini yatağın kenarına koyuyor ve üzerime abandıkça geriye doğru çekiliyorum. Her zaman bu kadar büyük müydü?

Elini uzatıyor ve bana vuracağını düşünerek irkiliyorum. Ama sadece bir tutam saçımı alıp parmaklarının arasından düşmesine izin veriyor.

"Saçının daha güzel olduğunu söylemiştim," diyor.

Sonra ağlamaya başladım. Hıçkırmaya başladım. İşte bu kadar. Böyle bitecek. Ve Josh yalnız kalacak. Onu eve kim getirecek? Tanrım, onu eve getiremezler. Ya buraya gelip Lev'in geride bıraktıklarını bulan o olursa?

"Şşş, Katerina." Gözyaşlarımı başparmaklarının sert uçlarıyla siliyor. "Seni ağlarken görmekten hoşlanmıyorum. Bunu bilmiyor musun?"

"Lütfen bana zarar verme. Lütfen. Kimseye bir şey söylemedim. Söylemedim."

"Onlara ne anlatacaksın ki? Az önce hiçbir şey görmediğini söyledin. Hiçbir şey bilmediğini."

Kendi sözlerimi bana karşı kullanıyor. Oturuyor, başını yana eğiyor ve beni inceliyor. Bakışları üzerimde geziniyor ve ben de onu takip ediyorum, bluzumun kot pantolonumdan nasıl çıktığını ve karnımın nasıl açıkta kaldığını görüyorum, botlarımdan birinin nasıl gittiğini görüyorum, muhtemelen ona tekme atarken kaybolmuş.

Sonra karnıma dokunuyor, yumuşak bir dokunuş, bluzu biraz daha yukarı iterken parmak eklemleri üzerimde tüy gibi hafif. Kotumun düğmesini açıyor ve ben nefes nefese kaldığımda, dikkatini yavaşça ve bilerek kotumun fermuarını açmaya vermeden önce bana bir bakış atıyor, sadece bir bakış.

Külotumu açarken anlamsız kelimeler söyleyerek inliyorum, sonra külotumu biraz aşağı itiyor, sadece sezaryen izimi görebilecek kadar.

O izini sürüyor, ben de susuyorum. O nazik, sadece çizgiyi takip ediyor

ileri geri ve geri.

"Acıdı mı?" soruyor, gözlerini hiç ayırmadan ve ben ne yaptığını anlıyorum. Bana Josh'ı bildiğini söylüyor. Bebeğimiz hakkında.

Ve tekrar ağlamaya başlıyorum, hıçkırıklar omuzlarımı sarıyor.

Lev dikkatini tekrar yüzüme veriyor, yara izini bırakıp beni izliyor, gözleri sert ve kızgın.

"Katerina, Katerina, Katerina. Seninle ne yapacağım ben?"

S Dokunuşumun altında titriyor ve kendime engel olamıyorum. Benden korktuğunu biliyorum. Şu anda çok korktuğunu biliyorum ama onu tatmayalı o kadar uzun zaman oldu ki. Eğilip çenesini parmaklarımın arasında sıkıttığımda yerinde donup kalıyor ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum.

Bana karşı kasılıyor ve tekrar yalvarmaya başlamadan önce boğuk bir ses çıkarıyor. "Lev."

Gözyaşlarının tuzu dudağımdaki kanla karışıyor ve içimde şiddetli bir istek uyandırıyor. Şu anda vücudundaki giysileri kesebilir ve sikimi içine sokabilirdim. Bunu benden almaya çalıştığı için bir ceza.

"Bunun bana ait olduğunu bilmiyor musun?" Başparmağım boğazındaki nabız gibi atan damara, varlığının yaşam gücüne saplanıyor. Benden kaçış olmadığını bilmesini istiyorum. Hayatta ya da ölümden, onu takip edeceğim.

"Lev, lütfen." Başını sallarken göğsü kabarıyor. "Oğlumun bana ihtiyacı var."

"Oğlumuz," diye hırlıyorum. "O bizim oğlumuz, Katerina. İnkâr mı edeceksin?"

Yanaklarına daha fazla gözyaşı dökülürken dudağını ısıırıyor. "Annesine ihtiyacı var."

"Peki ya babası?" Parmaklarımı

yüzüne ve gözlerinin içine baktı. "Hiçbir şeye sahip olmadığına inanmasına izin vermekten memnun musun? Benim olanın yarısını benden almaktan memnun musun?"

"Siz lanet olası mafyasınız!" diye haykırıyor. "Nina'yı ve ailesini öldürdünüz! Bana başka ne seçenek bıraktınız?"

İşte her şeyin özü bu. Bu konuşmayı yapmamız gereken günün geleceğini biliyordum. Kat'in o geceki olayları düşünmek için dört yılı vardı. Onun zihninde, beni çoktan yargıladı ve mahkum etti. Elimdeki tek savunma sözüm ve bana inanacak kadar güvenir mi bilmiyorum. Ne olursa olsun, önemli değil. Artık kendini ömür boyu bana zincirledi. Bu henüz aklına yat.

"Nina'yı ya da annesini ben öldürmedim." Arkasını dönmeye çalıştığında bakışlarını tekrar kendime çevirmeye zorluyorum. "William'ı ben öldürdüm. O gün oraya gitmemin tek nedeni buydu."

"Arabamı gördüm," diye fısıldıyor. "Sen olduğunu biliyorum." "Onları vurduğumu gördün mü?" Meydan okuyorum.

"Hayır, ama-"

"Arabamı gördünüz ama ne olduğunu görmediniz. Geri kalan her şey... ondan sonra verdiğin tüm kararlar bir varsayıma dayanıyordu. Varsayımınız yanlıştı."

"Yanılmıyorum." Dudağı titriyor. "Eşarbı benimle alay etmek için masaya koydun. hâlâ onun kanı var."

Başparmaklarımla gözyaşlarını siliyorum ve saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. O kadar güzel ki. Bana onun kahramanıymışım gibi baktığı zamanları hatırlıyorum. Şimdi ise düşmanıyım ve bu bir ihanet gibi geliyor. Sırtımda sıcak bir bıçak. Anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum.

"Arkadaşına olanlardan zevk aldığımı mı düşünüyorsun?" Ona sordum. "Benim hakkımdaki düşüncen gerçekten bu mu?"

Tereddüt ediyor, kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. Sadece bir an sürüyor, ama o belirsizlik orada. Sadece bunu itiraf etmek istemiyor.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin, Katya?" Avucumla kolunun uzunluğunu sıyırıyorum. "Bence benden nefret edebilmek için kendine bu hikâyeyi anlatmaya devam ediyorsun. Böylece yaptığın şey hakkında kendini daha iyi hissedebilirsin."

"Ne yaptım?" Bana ters ters bakıyor. "Cidden bana burada hatalı olanın ben olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Bir açıklama beklemeden benden kaçtın. Çocuğumu aldın. Ve dört lanet yıl boyunca beni güvende olup olmadığını merak etmek zorunda bıraktın."

Gözleri tanımlanamayacak kadar çok duyguyla bulutlanıyor. Hâlâ sırlarını saklamak istiyor ama Kat aramızda daha fazla yalan olamayacağını anlayacak.

"Benimle işinin bittiğini söylemiştin," diye hatırlatıyor bana. "Seni bir daha asla görmeyeceğimi söylemiştin."

"Senin için geldim," dedim ona. "Seni korumaya geldim." "Ya da beni öldürmeye," diye tedarik ediyor.

"İstedığım bu olsaydı, çoktan yapılmış olması gerekmez miydi?"

Cevap vermiyor ve oda sessizliğe gömülüyor. Gerçek şu ki, bana güvenmeyecek. Ama şu anda onun güveninin bir önemi yok. Belki de elimi göstermenin zamanı gelmiştir.

"Sana bunun nasıl olacağını anlatayım." Ayağa kalkıyorum ve bir mesaj daha geldiğinde telefonu cebimden çıkarıyorum. Vasili bana kalırsa sabrını yitiriyor. Bu sorunla er ya da geç başa çıkmam gerekecek.

"Okuldaki bilgisayarında sakladığın sürücü mü?" Telefonumu cebime sokuyorum ve dikkatimi Kat'e veriyorum. "Kaybolacak. Bu gece."

Gözlerini kırptırıyor, bana karşı sahip olduğu tek koruma kaynağının artık değersiz olduğunu anladığında yüz hatları hayal kırıklığıyla sıkışıyor.

"Saçmalamayı kesmenin zamanı geldi," diye devam ediyorum. "Geçmişin hakkında ciddi bir tartışma yapacağız. Bunu senin duymak istiyorum. Gerçeği. Artık sır yok. Aklında bulunsun."

Zaten senin hakkında çok şey biliyorum, bu yüzden bana yalan söylemeyi düşünüyorsan, bunu göz önünde bulundurmak isteyebilirsin."

"Geçmişim neden önemli olsun ki?" diye karşılık veriyor. "Çünkü seni tanımak istiyorum."

Sözlerim gözlerindeki öfkeyi paramparça etti, ama sadece bir saniyeliğine.

"Lev, bu çılgınlık. Buraya gelip bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Hayat böyle işlemez."

"Ben farklı bir dünyada yaşıyorum, tatlım. Ve artık sen de öyle."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

"Bu birlikte bir çocuğumuz olduğu anlamına geliyor ve eğer bir an için bile onu benden alacağını düşünüyorsan, hayal görüyorsun demektir."

"Peki, sonra ne olacak?" Sesi yükseliyor. "Beni yatağa zincirleyecek ve her dediğini yapmamı mı isteyeceksin? Bu mudur yani?"

Onun bu tavrı sikimin seğirmesine neden oluyor ve konuşmanın ciddiyetine rağmen dudağım çoktan bir sırtışa dönüşüyor. "Bu fikirde bir sorun görmüyorum."

"Bu bir şakası değil," tıslıyor. "Benim bir işim var. Sorumluluklar. Josh'ın okulu ve arkadaşları var..."

"İşinin artık bir önemi yok. Artık seninle ilgilenmek için buradayım. İkinizle de ilgileneceğim. Josh ihtiyacı olan her şeye ve daha fazlasına sahip olacak."

"Bana şunu mu söylemeye çalışıyorsun...?" Kelimelerin üzerinde tökezliyor. "Bizimle yaşayacağını mı sanıyorsun?"

"Seni gözümün önünden ayıramayacağıma eminim, değil mi?" Gözlerimi ona diktim. "İlk fırsatta kaçacaksın ve sonra seni bulup her şeyi baştan yapmak zorunda kalacağım. Seni avlarken ne kadar eğlensem de, bu oyun artık yorucu olmaya başladı Kat. Yakalandın. Bu kadar. Bunu kabul etmenin zamanı geldi."

"Sen delisin." Başını sallıyor.

Yüzüne doğru eğildim, dudaklarım onunkinden bir fısıltı kadar uzakta. "Çünkü beni öyle yapıyorsun."

Gözlerini kapatıp titriyor ve dudaklarından tekrar içerken yumruğumu saçlarına doluyorum. Bu sefer, mücadelesi bitmiş ve beni bir canavar olarak ilan istese de, vücudu aksini söylüyor.

"Bahse girerim şu anda parmaklarımı amında gezdirsem sırlısıklam olursun."

Başını sallıyor, dudakları inkar edemeyecek kadar zayıf. Ama bunun bir önemi yok çünkü onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum. Aletimi kalçasına sürtüyorum ve boğazından beni mantığın ötesinde baştan çıkararak bir ses çıkarıyor.

"Bana bunu düşünmediğini söyle," diye fısıldıyorum kulağına. "Bana bunu özlemediğini söyle."

"Hayır," diye dişlerinin arasından yalan söylüyor. "Aslında, artık bir erkek arkadaşım var."

"Kim? O sik kafalı Luke mu?" Boynunu ısııyorum ve onun adını duyunca donup kalıyor. "Evet, iyi denemeydi tatlım. Onun için bacaklarını açmadığını biliyorum. Sadece beni düşünebildiğini düşünürsek, bu senin için zor olurdu."

İtirazını bekliyorum ama gelmiyor. Ve haklı olabileceğim düşüncesi beni o kadar sertleştiriyor ki, onu iki gün boyunca aralıksız becerebilirim ve asla tatmin olamam. Parmaklarım kotunun ve külotunun arasından aşağı kayıyor ve aniden çılgına dönerek başını sallıyor.

"Kelepçeliyken olmaz. Lütfen Lev."

Yüzüne baktığımda, oradaki korkunun gerçek olduğunu görüyorum. Ve bu beni soğuk suyla ıslatmaya yetiyor. Elimi kotundan çekip çenesini yukarı kaldırıyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor.

"Bana nedenini söyle."

"Bana zarar vermenden korkuyorum." İtirafının ağırlığı altında vücudu titriyor ve bu beni öldürüyor.

"O zaman beni zorlama." Kelepçelerin kilidini açtım ve onu ovdum.

Yanına uzanıp onu vücuduma çekmeden önce bileklerini tutuyorum.

Bir an için hareket etmiyor, hatta nefes bile almıyor. Ama kolumu beline doladığımda ve yüzümü saçlarına gömüp onu içime çektiğimde, nihayet gerginliğinin bir kısmının vücudundan akıp gitmesine izin veriyor.

I Gözlerimi kapatıyorum ve dört yıl sonra ilk kez rahatladığımı hissediyorum. Bir damla gözyaşı burnumun kenarından kayarak yatağa düşüyor ve ben de kendimi ona . Sadece bir dakikalığına, diyorum kendime. Sadece bir dakika.

Lev, Josh'ın hayatının bir parçası olamaz. O bir gangster. Onun Josh'ın hayatında olması, Lev bunu istemese bile Josh'ın da o dünyanın bir parçası olması anlamına gelir ki Lev'in ne istediğinden emin değilim. Böyle bir şey olamaz.

Ama bir dakikalığına bana sarılmasına izin verebilirim. Sadece bu küçük zaman dilimine ihtiyacım var.

Sırtımda iyi hissediyor. Sağlam. Ve bir parçam kalabilmeyi diliyor. Kalmasına izin vermeyi.

Hayatım boyunca kendime güvendim. Annemi hatırlamıyorum. Ona ait hiçbir şeyim yok, tek bir fotoğrafım yok, hatırlıyormuş gibi yapabileceğim tek bir şey bile yok. Bir anı yaratmak için. Yine de koruyucu ailedeki ilk yıllarımı hatırlıyorum. Ve onu takip eden ve giderek kötüleşen yılları da.

Bir kenara atılmış bir çocuktum. Bir kişi bile beni umursamadı. Bu yüzden, gerçek suçlunun kim olduğunu bildikleri halde ıslahevine gönderildim. Robert George'un ne yaptığını ve o bıçağı karnına saplamasaydım ne yapmaya devam edeceğini biliyorlardı.

Ama sanırım kayıtlarımı mühürlemek, beni hapse atma suçluluklarını hafifletmek için yeterliydi.

Fark etmezdi. Başka bir ev ya da cezaevi. En azından gözaltındayken rol yapmak zorunda değildim. Bir suçlu gibi muamele görüyordum ama en azından yalnız bırakılıyordum. Orada kimse benimle uğraşmazdı. Ne gardiyanlar ne de diğer çocuklar.

Ama bunların hepsi geçmişte kaldı ve Lev'i arkamda hissettiğimde, güçlü kolunun ortama dolandığını hissettiğimde, onun beni güvende tutabileceğini biliyorum. Ve hatta bunu isteyebilir. Ya da istediğini düşünüyor.

Eğer Josh bu resimde olmasaydı, o zaman ister miydi, merak ediyorum. Ama o yola girmeme izin vermedim. Onun yerine Josh'ı düşünmek zorundayım.

Lev'in vücudunun arkamda hissediyorum. Beni kavramıyor.

Eğer hızlı olursam, dışarı çıkabilirim. Onu okula dönüp Josh'ı alacak ve kaçacak kadar bayıltırım.

Josh eşyalarını alamadığı için üzülecek ama bunu sonra halledeceğim. Başka seçeneğim yok çünkü alternatifine izin veremem.

"Tuvaleti kullanmam lazım." Biraz geriye doğru yuvarlanıyorum ve arkamda onu hissettiğimde karnım titriyor. Sanki bedenim hatırlıyor. Ve bir şey düşünüyorum. Birlikte olduğumuz zamanları.

Bay George bana dokunduğunda boşalırdım. Beni zorladığında. Kendimi kötü hissederdim ama yapardım. Ve o bunu severdi. Yüzüme sürmeyi severdi. Joshua'nın beni tekrar tekrar boşalırken görmesini severdi. Beni iğrendiren şeyden zevk aldığımı gördü. Bittikten sonra bağırsaklarımı kusmamı sağladı.

Ama Lev'le birlikteyken durum farklıydı.

Çok güzeldi.

Sikeyim.

Kolunu çekiyor ve ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum. Islak çıkıyorlar ve ona baktığımda hala gözyaşlarımı siliyor olmama şaşırmıyor ya da üzülüyor sanırım.

Doğrudum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım.

Lev ayağa kalkıyor ve ben de yatağın diğer tarafından ona bakıyorum.

Zalim bir şekilde çok güzel. Gülümsemediği zaman, onda karanlık bir şeyler var. Ama gülümsediğinde, ki şimdi gülümsüyor, o gamzeyi görüyorum. Ve Josh'un gülümsemesi bana Lev'i hatırlattığı gibi, Lev'inki de bana 'u hatırlatıyor.

Ve şu anda düşünmem gereken şey de bu. Düşünmem gereken kişi Josh.

Lev yatağın etrafında dolaşıyor ve koluma giriyor. Eğildi ve ben de yukarı baktım. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Kolumu biraz sıkıyor. Acıtmıyor ama acıtabileceğini biliyorum. Acıtabileceğini biliyorum. Beni uyarıyor.

"Aptalca bir şey yapmaya kalkma, anladın mı?" Aklımı okuyabiliyor mu?

Gözlerimi hızla kırptırıyorum ve başka bakmamak için kendimi zor tutuyorum ama bakarsam yalan söylediğimi anlayacağını biliyorum. Onun yerine endişemi bastırarak başımı sallıyorum.

Bunun için tek şansım var. Ve eğer başarısız olursam... hayır, bunu . Başarısız olamam.

Beni bırakıyor, başını sallayarak tuvaleti işaret ediyor ve arka cebinden telefonunu çıkarıyor.

Tek botumla banyoya doğru beceriksizce yürüyorum. Çıkarken diğerini de almayı unutmamalıyım.

Lev adımı seslendiğinde kapıyı kapatıyordum.

"Kat."

Durdum ve dışarı baktım. "Kilitleme."

Geri çekilip kapıyı kapatıyorum. Kilit zaten şu düğmeli kilitlerden biri ve eminim fazla çaba harcamadan kırabilir, yüzden kilidi açık bırakmak çok da önemli değil. Lavaboya dönüyorum ve yansıma ile karşılaşyorum. Yüzüm lekeli, gözlerim ağlamaktan şiş ve kırmızı. Musluğu açıyorum ve bir avuç soğuk suyu yüzüme sıçratıyorum. Onu tutuyorum

Eğilip lavabonun altındaki dolabı açarken koşuyorum. Ne zaman gıcırdayacağını biliyorum, bu yüzden hemen önce durmaya dikkat ediyorum. Kolumu içeri uzatıp vücudumu büküyorum, böylece boruların arkasına ulaşabiliyorum.

Orada, dolabın üstüne bantlanmış, dört yıl önce yasadışı olarak satın aldığım tabancanın sert metalini hissediyorum. Kaçtıktan iki gece sonra.

Hamile olduğum yıl onunla pratik yapmıştım ama Josh doğduğundan beri ona dokunmadım. O şeyden nefret ediyorum ve şimdi bile soğuk, sert tabancayı avucumun içine aldığımda, ne kadar küçük olursa olsun, gücünü hissediyorum ve verebileceği zararı biliyorum. Yaratacağı tahribatı.

Ama başka seçeneğim yok.

Düzelتيyorum. Dolu. Altı mermi. Sanırım altı şansım var, bir değil.

"Kat?" Lev kapının diğer tarafından sesleniyor.

"Bir saniye," diyorum, sifonu çekip derin bir nefes alıyorum. Elimi tabancanın etrafında büküyorum, kapıya bakıyorum ve silahı kuruyorum.

Sonra kapıyı açtım.

Lev birkaç adım ötede. Son mesajını yazmayı bitirip telefonu cebine sokarken başını kaldırıp bakıyor. Sanırım tüm bunlar sadece bir saniyelik bir zaman diliminde oluyor. Bana çok uzamış gibi geliyor.

Kolumu kaldırdığımda ağır çekim gibi hissediyorum. Silahı kaldırıp ona doğrulttuğumda ifadesi değişiyor, kararıyor.

Onu vurmak zorunda değilim. Ona zarar vermek istemiyorum.

Belki kendini yatağa kelepçeletebilirim. Belki bunu .

Lev'in gözleri kısılır. Önce hayal kırıklığına uğramış, sonra ağzı ince, sert bir çizgi halinde gerilirken kızgın görünüyor.

"Seni incitmek istemiyorum," dediğimi duyuyorum ve

Sesim garip geliyor, sanki bir tüneldeyim. Yine ağlıyorum. Gözyaşlarımı hissediyorum, ellerim titriyor ve ateş etmek zorundayım. Yapmak zorundayım.

"Bırak onu Kat."

Başımı sallıyorum.

Bana doğru bir adım attı.

Birini geri alıyorum. Ateş etmeliyim. Şimdi. O lanet tetiği çekmeliyim.

"Kendini yatağa kelepçele," diyorum, sesim titreyerek.

Zayıf.

Bir adım daha atıyor. Neredeyse yerim kalmadı.

"Ateş edeceğim. Ciddiyim."

Sırtım duvara değdi. Hâlâ geri geri gittiğimi fark etmemiştim. Ama Lev gelmeye devam ediyor, göğsünü silahın namlusuna bastırana kadar o son adımını atıyor, silahın içine doğru eğiliyor.

"Hayır, yapmayacaksın."

"Lütfen," diye . Silahı olan benim ama yine de ona yalvarıyorum.

Başını eğiyor, gözleri silahın soğuk çeliğiyle eşleşiyor. Büyük elini benimkinin üzerine kapatıyor ve başka seçeneğim yok. Bunu yapmak zorundayım. Ateş etmek zorundayım.

Ve biliyorum.

Tetiği çektim.

Ses Nina'nın evindeki gece gibi değil. O patlama daha sessizdi. Bu atış, yüksek. Ve ikimiz de düşüyoruz.

Biz aşağı inerken Lev pozisyonunu değiştiriyor, silahımı tuttuğu elini bileğime doğru çeviriyor ve başımın üzerine doğrultuyor.

Bir el daha ateş ediliyor ve arkamda bir yerde cam kırılırken çığlık attığımı duyuyorum.

Diğer eliyle başımın arkasını kavriyor, tam yere çarpacağım sırada, üstümdeki ağırlığıyla tahtaya sertçe çarpıyorum.

Düşüşün şiddetinden mi yoksa beni tutuşundan mı emin değilim.

Elimin açılmasını sağlayan bilek, ama silah yerde ve yatağın altında kayıyor. Onu izliyorum, sonra ona dönüyorum. Kan görmeliyim. Onu ben vurdum.

değil mi?

Ama kan yok ve Lev yaralanmamış. Sadece çok ama çok kızgın.

Çenemi tutuyor ve öyle sert sıkıyor ki kıracağını düşünüyorum. "Sana aptalca bir şey yapma demedim mi?" diye soruyor gıcırdayan dişlerinin arasından.

Ön kolunu tırmalıyorum, tırnaklarımın altında derisini hissediyorum. İçgüdülerim devreye girdi ve dizimi taşaklarına geçirdim.

Lev küfür ediyor ve ancak o zaman hareket edebiliyorum.

Karnımın üzerine dönüyorum ve yatağa doğru tırmanıyorum, bacaklarımı onun altından çekmeye çalışıyorum, ama kotumun kemerini kavlıyor ve beni geriye doğru çekiyor. Ayağa kalkıp beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Hâlâ küfrediyor, taşaklarına yaptığım saldırıdan sonra hâlâ dik duramıyor.

Beni tekrar yatağa fırlatıyor, tüm ağırlığını üzerime veriyor, böylece kapana kısıliyorum. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve nefesi yanağımda sıcacık.

"Sana aptalca bir şey yapma demedim mi?" Eli aramızda kayıyor ve bir şeyle uğraşiyor. "Ve bu olabildiğince aptalcaydı."

Doğruluyor, ben de doğrulmaya başlıyorum ama beni itiyor ve dizini belime sıkıştırıyor.

Birkaç santimden fazla hareket edemiyorum ve boynumu eğerek ona bakıyorum ve neyle uğraştığını görüyorum. Neyi açtığını.

Kemerini çözerken "Lev, hayır," diye yalvarıyorum. Yatağa tırmanıp kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum ama nafile.

"Kat, evet," diyor, elleri yatakla karnım arasında kayarken beni taklit ederek. Kaçmak için mücadele ediyorum, dönüp duruyorum ama yapamıyorum. O çok güçlü. Ve beni çekiştirdiğinde

Kotlar aşağı, çığlık atıyorum.

Parmakları salarımnda, beni kendisine doğru çekiyor. Etrafına bakınırken sandalyenin arkasına attığım bir eşarp buluyor ve onu alırken beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor. Parmaklarını sıkıyor ve ona bakmamı sağlıyor. Gözyaşlarımın arasında bulanıklaşıyor.

"Bunu bana sen yaptırdın. Bunu kendi başına sen açtın."

"Lev-"

Ama sözümü bitiremeden beni yatağa yatırıyor ve atkıyı ağzıma bağlıyor, çığlık atmak ya da yalvarmak için açtığımda da sıkıyor. Sonra beni iç amaşırlarımdan soymayı bitiriyor, böylece onlar ve kot pantolonum dizlerimin etrafında aşağı iniyor ve sanırım . .

Sonra her şey bir dakikalığına durur. Ya da belki bir saniyeliğine. Ortalık sessizleşiyor, kıpırtısızlaşıyor ve tek ses nefes alışım, ağzımdaki tıkatan yalvarışlarım oluyor. Başımı çevirdiğimde onu bana bakarken buluyorum.

"Seni incitmek hoşuma gitmiyor, Katerina," diyor.

Ona yapmamasını, yapmak zorunda olmadığını söylemek istiyorum ama ağzım tıkalı. Kemerini kot pantolonunun ilmeklerinden çekiştiriyor ve iki katına çıkartıyor. Ne yapmaya niyetlendiğini anladığımda, başka bir panik, farklı bir panik beni ele geçiriyor.

Başımı sallıyorum ve kaçmak için yatağa tırmanmaya çalıştığımda dizini sırtımdan çekip bileklerimi yakalıyor ve tutuyor.

"Ama bu dersi öğrenmelisin ve şimdi öğrenmelisin."

Kolunu kaldırıp sertçe indirmesini şok içinde izliyorum.

Derinin ete çarpıp yankılanan sesinden sonra sessizlik. Yankılanırken sessizlik ve ateş içimi keserken nefesim kesiliyor.

"Dediğimi yapacaksın." Beni tekrar kırbalıyor, için mücadele ettiğimde beni hareketsiz tutuyor. "Sana söyleneni aynen yapacaksın."

Tekrar ve tekrar ve tekrar vuruyor ve çok hızlı ve acı kıcıımı ve kalçalarımı yakarken nefesimi tutmaya ya da işlemeye zamanım yok.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, eşarp sıırıslıkılam ve henüz bitirmedi. Sayıyı kaybettiğimde bile. Sadece dövüşmeyi bıraktığımda, sadece bedenim yatağa düştüğünde ve cezasını çektiğimde nihayet duruyor. Ancak o zaman kemer tokasının yere düşerken çıkardığı çınlamayı duyuyorum ve bileklerim serbest kalıyor ve kendimi yatağın kenarından dizlerimin üzerine doğru kayarken hissediyorum, ellerim hala arkamda, sanki hala onları tutuyormuş gibi.

Yüzümü battaniyeye bastırıp hıçkırıyorum ve onu arkamda hissediyorum, sırtımda diz çöktüğünü hissediyorum. Sertliğini hissedebileceğim kadar yakınımda.

Tahrik oldu.

Beni kırbaçlamak onu tahrik etti.

Ağzımın içine, battaniyeye doğru bir ses çıkarıyorum çünkü bu iş bitmezse, bana şimdi dokunursa öleceğim. Öleceğim.

Ama sonra tıkaç gitti ve başımın arkasını kavradı ve yüzümü göğsüne çevirdiğinde ona izin verdim.

"Seni incitmekten hoşlanmıyorum," diyor ve sesi boğuk ve gergin.

Kalbini duyuyorum. Sıcak göğsünün hızlı atışını dinliyorum.

Cezalandırılmış kıcıımı okşuyor ve dokunuşu yumuşak, az önceki şiddetin tam tersi. Ama bu o, değil mi? Lev'in ikilemi.

Şiddet ve şefkat, birbirinin yerine kullanılabilir.

İkisini de aşırı derecede yapabiliyor.

Yanımda yere oturuyor, iç çamaşırımı ve kot pantolonumu yukarı çekiyor, sonra beni kucağına çekiyor. Yüzümü ovuyorum ve kolumla burnumu siliyorum.

Ona bakıyorum ve beni kızgın değil, üzgün gözlerle izliyor, artık değil.

Tek kelime etmeden yüzümü siliyor, yüzüme yapışan saçlarımı geriye itiyor ve alnımdan öpüyor, gözlerimi kapattığımda gözlerimin öpüyor. Yanaklarımı, sonra ağzımı öpüyor ve ona karşı koymadığım için kendimden nefret ediyorum. Durmasını istemediğim için.

"W Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor dudaklarımla boğazına saldırırken.

"Benim olanı geri alıyorum," diye mırıldanıyorum ona karşı. "Alış buna."

"Beni incittin." Burnunu çekiyor.

"Öyle mi ?" Onunla alay ediyorum. "O tetiği çektiğinde ne düşünüyordun Katya? Kanımın yatak odanın zeminine sıçramasını izlemeye hazır mıydın?"

"Bunu yapmak istemedim." Gözlerini sıkarak kapatıyor ve başını sallıyor. "Beni zorladın."

"Ve şimdi de sen benimkini zorladın," diye .

"Bana defalarca benim için kötü olduğunu söyledin," diye hatırlatıyor. "Beni uzak durmam konusunda uyardın. Ve şimdi burada beni rehin tutuyorsun, sanki en başından beri istediğin buymuş gibi."

"Bu senin için istediğim son şeydi," diyorum ona. "Ve daha önce söylediğim her şeyde ciddiye aldım. Ama bu istemediğim anlamına gelmiyor. Beni unutman ve normal bir hayatın olması gerekiyordu. Belki de sana gerçekten izin verirdim, kim bilir. Ne olursa olsun, artık bir çocuğumuz var. Geçmişte ne niyetle etmiş olursam olayım, bunun karşısında önemsiz kalıyor. Hoşuna gitsin ya da gitmesin Kat, kendini bana zincirledin."

artık ömür boyu."

Vücudu sessiz bir kederle titriyor, içine kapanıyor ve inkar edemeyeceği gerçekleri kabulleniyor. Gerçeği sevmeyebilir ama ona   ocuk eldivenleriyle davranmaktan bıktım.

"Beni öldüremezsin," diye mırıldanıyorum ona kar  şı. "Beni tekrar terk edemezsin."

Cevap vermiyor. Tüm mücadelesi onu terk etmişti ve önümüzdeki hafta boyunca her oturduğunda bugünü hatırlayacaktı. Yine de vücudunu yeniden tanıma fırsatını yakaladı  ımda itiraz etmiyor. Kıvrımlarına dokunuyorum, onu i  ime çekiyorum, teninin tuzunu tadıyorum. Ve bu sefer parmaklarımı kalçaların arasına sokup kot pantolonunun üzerinden s  rtt      nde inliyor.

"Bunu kaçırdın mı?" Ona kabaca sordum. "Ellerimin vücudunda olmasını   zledin mi?"

Cevap vermiyor ama vücudu yeterince konuşuyor. Meme uçları o kadar sert ki gömleğinin ince kumaşına s  rt  n  yorlar. Ve bacaklarının arasında, kot pantolonu arzuyla ıslanmış.

"Bana bundan nefret ettiğini söyle." Diğer elimle göğsünü avu  larken köprücük kemiğini ısırıyorum. "Ama sadece ciddiysen."

Yine cevap vermiyor. Bu sefer kotunun fermuarını açıp parmaklarımı kalçaların arasından geçirdiğimde, benim için sırlıslıklam olduğunu inkâr edemem.

"Bunun bana ne yaptığını sana anlatamam." İki parmağımı ıslaklı  ına gömüyorum ve o da bu müdahaleye kar  şı sarsılıyor.

"Lev..." Gözlerini kapatıyor ve başka bir protesto bulmaya çalışırken dudağını ısırıyor. Ama ben ona yavaşça işkence ederken, parmaklarım amına girerken sikimi k   ına s  rtt       için düşüncesi yarım kalıyor. Ses çıkarmamaya, şu anda buna ne kadar ihtiya  ı olduğunu göstermemeye çalışıyor ama bunu her nefesinde hissedebiliyorum.

"  p beni," diyorum dudaklarım onunkilerin üzerine yerleşirken. Yapmamaya   alı  ıyor, ama bir anlığına boyun eğiyor ve

Dudakları ayrılıyor ve ağzına girmeme izin veriyor. Dilimi onunkine doğru kaydırıyorum ve kalçaları elime çarparken en yumuşak sesleri çıkarıyor. Şimdi onu parmaklıyorum. Dudaklarımla, dişlerimle ve başparmağımla ona saldırıyorum. Vücudundaki her kas gerilirken gözlerini kapatıyor. Teslim olmak istemiyor ama bu aptalca bir düşünce.

"Karşı koymayı bırak," diye homurdanıyorum, parmaklarımı amından çekip dudaklarına götürüyorum.

Onun gözler genişletmek içinde Şok ne zaman
I kuvvet onlar içine Ağzını.

"Benim için arzunun tadına bak." Sırıyorum. "Ne kadar hoşuna gitmediğini söyle."

"Siktir git," diye tıslıyor, arkasını dönüyor ve uyarılmışlığını yanağına bulaştırıyor.

Ona bakarken yüz hatlarımı karanlık kaplıyor. "Beni becermek mi?" Kotumun fermuarını yavaşça açıyorum ve o kıvranıyor. Benim altımda. "Tek yapman gereken sormaktı."

"Lev." Elini uzatıp zonklayan sikime götürdüğümde sesi sinirlerine ihanet ediyor.

"Okşa beni." Bana bakarken parmaklarım amına geri dönüyor, gözleri eşit derecede ateş ve nefretle parlıyor.

Sikimi avucunun içinde sıkıldığında canımı yakmak istiyor ama bu sadece beni daha da sertleştiriyor.

"Kuralları unutma." Parmaklarımı tekrar içine sokarken ona ters ters bakıyorum. "Sen beni incittin, ben de seni incittim."

"Kurallarınızdan hoşlanmıyorum," diye zayıfça itiraz ediyor.

"Ama parmaklarımın içinde olmasından hoşlanıyorsun." İşaretle gözlemliyorum. "Şimdi uslu ol ve sikimi okşa."

Biraz zaman alıyor, ama vücudunda gerilim yeniden oluşmaya başladığında, beni demir bir yumrukla kavıyor, avucunu sanki hayatı buna bağlıymış gibi şaftımda yukarı ve aşağı sürüklüyor. Bunu iyi niyetinden yaptığına inanacak kadar hayalperest değilim. Sadece onu iyi hissettirmeyi bırakmamı istemiyor.

Parmaklarımı sıkıldığında onu "Gelme," diye uyarıyorum. "Henüz değil."

Başını sallıyor, nefes nefese, vücudunu bana doğru sarsarak. "Ben... Ben yapamam-"

Uçurumun kenarına ulaştığında bedeninden çekiliyorum ve dehşet içinde bana bakıyor. Yalvarışını duymak istiyorum ama gururu buna izin vermiyor. Henüz değil.

"Gelmek ister misin?" Ona sordum.

Kot pantolonumu dizlerime kadar indirip onun üzerine yuvarlanırken bana ters ters bakıyor.

"Cevap ver bana." Yüzünü avuçlarımın içinde sıkıyorum. "Gelmek istiyor musun?"

"Bunu sen başlattın." Kelimeleri bir velet gibi savuruyor. "Ve şimdi onu bitireceğim." Şişko kafamı Kayganlığına karşı horoz ve tırnakları pazılarına kıvrılıyor. Kalçalarımı ileri doğru iterek, uzunluğumu daha fazla alamayana kadar kendimi içine gömüyorum.

"Fuuuuck." Kalçalarımı döndürüp ona tekrar çarparken boynuna doğru inliyorum. O kadar sıkı ki. Dört uzun yıl oldu ve ben dayanamayacağım.

"Artık gelebilirsin." Saçlarını avuçluyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum. "Ama sadece sikimin etrafına gelersen."

Onu yere inliyor. Tırnakları sırtımı tırmalıyor. Gözlerim kafamın içinde dönüyor. Konsantre olamıyorum. Sadece onu sikkmem gerekiyor.

Kat sonunda kendini bıraktığında, dudaklarının arasından acı dolu bir inilti kaçıyor. Onu bütünüyle yutuyorum ve sonra nefessiz kalana ve dudakları öpücüğümde şişene kadar içiyorum. Sonra beni ısıırıyor, kendi kanımın tadını alana kadar dudağımı yırtıyor. Geri çekildiğimde, bana sert bir tokat atarak yaralanmaya hakaret ekliyor.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağılıyor.

Parmaklarım boğazına dolanıyor ve yere doğru büzülüyor. "Böyle mi oynamak istiyorsun?"

"Bunu yapmak istememiştim!" Onu dört ayak üzerine çevirip yüzünü halıya bastırdığında yarım yamalak bir özür diledi.

Boğazının etrafındaki narin eti sıkıyorum, ıslak aletimi içine sokarken onu geriye doğru eğilmeye zorluyorum. Bacaklarının arasına uzanıp aşırı hassas klitorisiyle oynamaya başladığında sızlanıyor.

Başını sallıyor, nefes nefese parmaklarımı çekmeye çalışıyor ama ben hiç kıpırdamıyorum. ığlık atana kadar onu parmaklamak benim yeni favori eğlencem. Sikimi içine sokup çıkarırken etimin onunkine çarpma sesi duvarlarda yankılanıyor. Tekrar boşalırken acı içinde haykırıyor ve sonra tüm vücudumu onunkinin üzerine koyup dişlerimi omzuna batırdığında ciyaklıyor.

Parmaklarımı kalçalarına gömüyorum ve son bir kez daha içine giriyorum, sikim dört yıllık bastırılmış gerilimi ve sperm yükünü serbest bırakıyor.

Onu da benimle birlikte aşağı sürükleyerek, aletim hâlâ içindeyken yere yığılıyor. Kat, kalçalarının arasındaki yapışkan pisliği hissettiğinde nefesi kesiliyor.

"Ben doğum kontrol hapı kullanmıyorum," diye bağırıyor.

"Biliyorum." Memnun bir i çekişle yüzümü boynuna gömüyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Biliyor musun?" diye tekrarlıyor.

"Sen benimsin." Sikim onun içinde seğiriyor. "Ve eğer seni çiğ çiğ sikmek istersem, sikerim."

"Peki ya tekrar hamile kalırsam?" diye . "O

zaman Josh'ın küçük bir kardeşi olur."

Göğsündeki hava boşalıyor ve gözleri dudaklarıma kaymadan önce bana deliymişim gibi bakıyor. Kanı başparmağımla silip dudaklarının arasına itiyorum ve dişlerine bulaştırıyorum. Ve sonra onu tekrar öpüyorum. Dudaklarını benim için ayırıyor ve ben de koluma dokunarak hava almak için sessiz bir yalvarışta bulunana kadar ondan iiyorum.

"Ben yokken başka birinin sana bu şekilde dokunmasına izin verdin mi?" Uzaklaştığımda soruyorum.

"Hayır," diye fısıldıyor gözlerini tavana dikerken.

"Aferin kızım." Saçlarını okşuyorum ve alnından öpüyorum.

Bir saat daha sessizlik içinde birlikte uzandık. Onu yakınımda tutuyorum, aramızda herhangi bir mesafe olmasını reddediyorum, ta ki kaçınılmaz olarak son direnişinden vazgeçip gözlerini kapatana kadar. Çok yorgun ama uyumaya vakti yok.

Sonunda içinden çıkıp kot pantolonumu yukarı çektiğimde bana soruyla bakıyor.

"Gel hadi." Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. "Josh'u almaya gidebilmemiz için temizlenmemiz gerekiyor."

Onun adını duyunca, söyleneni yapmakta tereddüt etmiyor. Onu banyoya götürüp duşu açtığımda, daha önce içinde kalmış olabilecek ateş, için için yanan külden başka bir şey değil.

Giysilerinin geri kalanını çıkarırken Kat kaşlarını çatıyor ve aynı işlemi kendi üzerimde tekrarlıyor. Eski yaralarını ve yeni yarasını saklayarak kendini örtmeye çalışıyor. Oğlumuz dünyaya geldiğinde karnında oluşan yara izini.

"Benden saklanma." Uzanıp tekrar orasına dokunuyorum. "Bu utanılacak bir şey değil. Yakında bir gün, onun doğumunu öğrenmek istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum."

Yutkunuyor ve ben duşun kapısını açıp onu içeri çağırıyorum. Birlikte spreyin altında duruyoruz ve ben vücudunu yıkarken titriyor, kalçalarının arasına ve kışındaki kırmızı izlere ekstra özen gösteriyorum. Belli ki acıtıyor ve izlerden birine her dokunduğumda nefesini içine çekiyor ama bana durmamı söylemiyor.

Bu sabah duş almış olmasına rağmen, saçlarını tekrar yıkıyorum ve onu vücuduma çekip boynundan öpmeden önce parmaklarımla yüzünden uzaklaştırıyorum. İçimde eriyor ve bir süre öylece duruyoruz, ta ki duşun spreyi soğuyup bizi dışarı çıkmaya zorlayana kadar.

Önümde uyuşmuş ve sessiz bir şekilde dururken ona havlu verip saçlarını tarıyorum. Şu anda kendi zihninin içine hapsolmuş durumda ve ondan bir şeyler yapmasını istemek çok fazla olurdu. Bu yüzden hiç pişmanlık duymadan bu yükü üstleniyorum, kışındaki yara izlerine biraz aloe losyonu sürüyorum ve onu tekrar giydiriyorum. Saçlarını kurutup elastik bir bantla sabitledikten sonra kendi havlumu çıkarıp kendimi giydiriyorum, gözleri vücudumda geziniyor, yanakları kızarmadan ve arkasını dönmeden önce sikimde kısa bir süre duraklıyor.

"Sorun yok." Arkasından gülümsüyorum. "İstersen bakabilirsin."

Dolabını karıştırıp başka bir ceket bulduğumda boğazını temizliyor ve kollarını kavuşturuyor. Ben ona diğer ceketini okulda bıraktığını hatırlatana kadar bu jest karşısında kafası karışmış görünüyor.

Sinirleri yüzüne geri dönüyor ve cekete uzandığında onu hemen bırakmıyorum.

"Eminim bunu sana söylememe gerek yoktur, Katerina. Sen akıllı bir kadınsın. Ama okulda ya da başka bir yerde olay çıkarmayı düşünüyorsan, Vasili'nin etkisinin nereye kadar uzandığını düşünmek isteyebilirsin."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

"Sürücüdeki isim listesi mi?" Bakışlarına karşılık veriyorum. "O birçoğundan sadece biriydi. Polisler, politikacılar, hükümet çalışanları. Hepsi satın alınabilir ya da ortadan kaybolabilirler. Kıssadan hisse, ben olmadan bu dünyada güvende olacağın bir yer yok. Bu düşünülmesi gereken bir şey."

Çenesi bükülüyor ama başıyla anladığını işaret ediyor. Ceketini bırakıyorum ve o da üzerine geçiriyor.

"Biri sana kim olduğunu sorarsa ne diyeceğim?" diye soruyor.

"Onlara eski bir dost olduğumu söyle. Aynı şey Josh için de geçerli. En azından beni tanıması için biraz zamanı olana kadar. O zaman ona gerçeği söyleyebiliriz. Birlikte."

Kat kaşlarını çatıyor ve cevap vermiyor. Birlikte evden çıkıyoruz ve cebimden çıkardığım yedek anahtarlarla kapıyı kilitliyorum. Onu Jeep'inin yolcu koltuğuna götürüp emniyet kemerini bağlarken bana şaşkınlıkla bakıyor. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Kolum onun kine dokunduğunda gözlerini kaçırıyor ama bu yine de ilk seferki gibi titrediği gerçeğini değiştirmiyor.

Jeep'i çalıştırmak için üç deneme gerekiyor ve boktan şeyi bu şekilde kullanması beni rahatsız ediyor.

"Tamir ettirmek istiyordum." Pencereden dışarı bakıyor.

"Ben hallederim."

Garaj yolundan çıktım ve ana yola döndüm. Kat bana yol tarif etme zahmetine girmiyor. Şimdiye kadar, onlara ihtiyacım olmadığının farkındaydı. Aramızdaki tek ses radyodan gelen cızırtı ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Bana tek bir şey söyleyebilir misin?" diye mırıldanıyor. Koltuğun üzerinden ona bakıyorum. "Ne?"

"Nina acı çekti mi?"

Ona ne kadarını söyleyeceğimi düşünürken parmaklarım direksiyon simidinin etrafında geriliyor. Daha önce dürüstlükle ilgili söylediklerimde ciddiye dim ve bunun her iki taraf için de geçerli olduğunu biliyorum. Gerçeği duymak onu incitebilir ama aynı şeyi ondan beklersem ikiyüzlü olmam.

"Mücadele ettiğini biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Orada benimle birlikte olan adamı ısırdı. Ben aşağıdaydım ve ne olduğunu görmedim. Ama çok çabuk oldu. Beş, belki on dakika. Ben ona ulaşmadan adam onu vurdu."

Ben uzanıp koluna dokunmadan önce Kat acı dolu bir hıçkırık salıyor ve yanaklarından daha fazla gözyaşı dökülmeye başlıyor.

"Üzgünüm, Katya. Onu kurtaramadığım için üzgünüm."

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve başını sallıyor. "Onu da yanımda götürmeliydim."

"Bu senin hatan değil," diye onu temin ettim.

Okulun otoparkına giriyoruz ve motoru ona dönüyorum, gözyaşlarının izlerini siliyorum. "Bugün daha fazla gözyaşı yok," diyorum. "Josh onun gözyaşlarını annesini üzdü."

Bunun üzerine başını sallıyor, vizörü indirip aynadaki yansımasına bakarken kendini toparlamaya çalışıyor. "Berbat durumdayım."

Çantasını karıştırır ve yüzüne pudra sürmek için kullandığı bir kompakt bulur. Birkaç dakika sonra, bunun yeterli olacağını söyleyerek homurdanıyor ve vizörü kapatıyor. Arabadan inmesine yardım etmek için yanına gidiyorum ve doğal olarak bu ritme geri dönüyoruz. Beni bekliyor ve elimi sırtına koyduğumda itiraz etmiyor ama binanın içinde yürürken uyarımı dikkate almadığını merak ediyorum.

"Hâlâ birkaç dakikamız var," diye bilgilendiriyorum onu. "Önce senin masana gidelim."

Omuzları geriliyor ama onu odasına doğru götürmeme izin veriyor. Kapının kilidini açma işleminden geçiyor ve koridorda yürürken başka bir öğretime gülümsüyor.

Ama içeri girip kapı arkamızdan kapandığında, daha az emin görünüyor. Hâlâ seçeneklerini değerlendirdiğinden şüphem yok ama ona daha önce söylediklerimi göz ardı etmeyecek kadar akıllı.

"Bilgisayarınıza giriş yapın." Masanın önündeki sandalyeyi işaret ediyorum.

İç çeker ve oturur, fareye uzanır. Ancak ekran canlanmak yerine mavi bir ekrana yüklenir.

"Bu da ne...?" Neler olduğunu anladığında sözleri dağılır. Alexei söz verdiği gibi geldi bile.

"Her şey gitti," diye bilgilendiriyorum onu. "Sana daha önce söylediklerimden şüphe duyarsan diye."

O konuşmadan zil çalıyor ve ona kapıya doğru işaret ediyorum.

"Gel. Gidip oğlumuzu görelim."

JOSH MERAKLI BIR İFADE VE GÖZLERLE BANA BAKIYOR.

Benimki gibi nefes almak acı veriyor.

Oğlum. "Bu kim anne?" Josh soruyor.

"O bir arkadaş." Kat, karşılıklı konuşmalarımızı izlerken ona sulu bir gülümseme sunuyor. "Adı Lev."

"Lev," diye tekrarlıyor Josh.

Önünde diz çöküyorum ve onu kollarıma almak için içimden gelen doğal güdüye direniyorum. O beni tanımıyor. Yutması hâlâ zor olan bir gerçek. Sadece biraz zamana ihtiyacımız var.

"Hey, dostum." Ona acı dolu bir gülümseme sunuyorum. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel." Kat'e bakmadan önce omuz silkiyor. "Anne, pizza alabilir miyiz?"

Bana baktığında yüz ifadesi gerginleşiyor. "Pizza severim," diyorum ona. "En sevdiğin ne?"

"Pepperoni," diye zaferle bağırıyor.

"Village Pizza dükkanını seviyor," diye açıklıyor Kat. "Bu onun favorisi."

"Village Pizza olsun o zaman." Josh'a göz kırpıyorum. "Seni bırakayım mı?"

Bana bir gamzesini gösteriyor ve ben onu omuzlarıma atmadan önce coşkuyla başını sallıyor. Okuldan bu şekilde çıkarken Kat kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyor ve çıkışta dangalak Luke'a rastladığımızda yüzü tamamen soluyor.

"Hey, Katie." Gözleri benim ve yanındaki Josh'un üzerinde gezinirken gülümsemesi kayboluyor.

"Merhaba Luke." Kelimeleri sert dudaklarından zorla geçiriyor. "Ben Luke."

Üzgünüm, şu anda gerçekten konuşamam. Yemeğe gidiyoruz."

Gözleri bana doğru kısıldı ve ben de sııttım. Bu doğru, pislik. Benim ailem.

"Bu hafta sonu için hâlâ anlaştık mı?" diye soruyor.

"Uh..." Ayaklarını kaydırıyor ve gözlerini uzaklara diiyor.

"Katie bu hafta sonu meşgul," diye onun yerine cevap veriyorum. "Ve her

öngörülebilir bir gelecek için hafta sonu."

Bana bakarken ağzı bir karış açık kalıyor ve Luke iddiamaya meydan okuyacakmış gibi görünüyor. Bu onun için iyi sonuçlanmayacak bir şey.

"Hadi, Katie." Avucumu sırtının alt kısmına bastırıyorum ve onu öne doğru itiyorum. "Josh acıktı."

Biz onu arkamızda bırakırken Luke orada bir moron gibi duruyor, ağzı açık bir şekilde bize bakıyor. Ancak biz uzaklaştıktan sonra nefesinin altından fısıldıyor.

"Ona karşı bu kadar hıyar olmana gerek yoktu."

"Ne demek istediğimi anlatmak istedim." Josh'u omuzlarımdan indirip araba koltuğuna oturttum. Ama iş onu bağlamaya gelince, işte o zaman ne yapacağımı şaşırdığımı fark ediyorum.

"İşte." Kat beni yolumdan itti. "Bunu belli bir şekilde yapmalısın."

Onu koltuğa sabitlerken omzunun üzerinden izliyorum, kayışları sıkılaşıana kadar çekiştiriyor. Küçük bir mesele olabilir ama bana büyük bir mesele gibi geliyor. Bunu nasıl yapacağımı bilmeliyim.

Kat'e kapıyı açıp kemerini bağlarken kendi düşüncelerimin içinde hapsolmuş durumdayım. En azından bu kadarını yapabiliyorum. Jeep'i çalıştırdığımda bana pizzacının yerini tarif ediyor. Saat daha erken ama zaten ikimiz de sabahtan beri bir şey yemedik.

Otoparka girip motoru durdurduğumda bana döndü. "Sipariş verelim mi?"

"Hayır!" Josh itiraz ediyor. "Oyun oynamak istiyorum!"

Omuz silktim. "Görünüşe göre çocuk oyun oynamak istiyor."

Kat bu fikre ikna olmuş gibi görünmüyor ve hâlâ gergin olduğunu söyleyebilirim. İyi bir annenin yapması gerektiği gibi Josh'a karşı koruyucu hissediyor. Ama onu koruması gereken son kişinin ben olduğumu anlaması gerekiyor.

İçeride garson bizi oturtuyor ve siparişimizi alıyor. Josh, biraz oyun oynamak için yalvarmadan önce ona pepperoni pizza istediğini söyleyecek kadar zor oturuyor.

"Yemekten sonra nasıl olur?" Onu ikna etmeye çalışır. "Onu ben alırım." Ayağa kalktım ve elimi onunkine uzattım.

Beni rahatlatmak için onu aldı. Kat arkamızdaki kabinden dışarı fırlıyor ve bizi Whac-A-Mole oyununa kadar takip ediyor. Birkaç çeyreklik atıyorum ve Josh köstebekleri ezmeye çalışırken kıkırdıyor.

"Söylediğim her şeyin altını oyamazsın," diye fısıldıyor onun dikkati dağılmışken. "Bu onun beni dinlemek zorunda olmadığını düşünmesine neden olur."

"Rahatla." Aramıza girip elini sıkıyorum. "Bu benim ilk günüm. Sadece onun eğlenmesini istiyorum."

Yüz ifadesi bir parça yumuşuyor ve anlayışla başını sallıyor. "Tamam, ama bunu alışkanlık haline getirmeyelim."

Josh oyunu bitiriyor ve sonra başka bir oyuna yöneliyor. Onunla gerçekten oynayabileceğim birkaç tane buluyoruz ve beni gerçekten yendiğinde bundan gerçekten keyif alıyor. Gururumdan yaptığım fedakârlık her kıkırdamaya değişiyor. Pizzamızı yiyip bir tur daha oyun oynadığımızda Kat bana neredeyse yatma vaktinin geldiğini söylüyor.

"Şimdiden mi?" Telefonuma bakıyorum.

"O sadece üç yaşında," diyor. "Bir rutini var ve ben bunu bozmak istemiyorum."

Başımı salladım. "Pekala, dostum. Anneni duydun. Gitme zamanı."

Josh surat asıyor ama söyleneni yapıyor. Kat ceketini giymesine yardım ediyor ve ben de onun evine gitmeden önce hesabı ödüyorum. Oraya gittiğimizde, Josh'un gece yatış işlemlerini

Rutini, yatağa atlamadan önce banyo yapmak ve dişlerini fırçalamak olduğunu keşfediyorum.

"Masal zamanı için hazır mısınız?" diye soruyor.

Esneyerek başını sallıyor ve ben de odasındaki kapı çerçevesine yaslanıyorum. "Bu gece kitap okumamın sakıncası var mı?"

Kat tereddüt ediyor, elindeki kitaba bakıyor. "Sorun olur mu Josh?"

Josh gülümsüyor ve ben de Kat'in yanına yatağa yerleşiyorum, kitabı bana uzatırken bacağımla onununkiye değiyor. Aramıza bakıyor ama beklediğim gibi uzaklaşmıyor.

"Umarım seslendirmede iyisindir," diyor şakacı bir tavırla. "Josh hikâyelerini oldukça seviyor."

"Sanırım bunu başarabilirim." İlk sayfayı çevirirken ona göz kırpiyorum. "Şimdi şu gorilleri görelim."

I ayrılmak Levi'in okuyun ama stand sadece Dışarıda ve yatak odası dinleme olarak o yapar hepsi ve sesler . ve farklı karakterler. Kendime rağmen, bazı karakterlere gülümsemek zorundayım. ve Josh'ın kıkırdamasını duymak bunu tetikliyor.

Josh'a zarar vermeyecek, bunu biliyorum. Aslında bundan hiç korkmuyorum. Ama içimi kemiren başka bir düşünce var. Josh'ı benden almaya çalışır mı?

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor ve kollarımı kendime sarıyorum. Mutfığa giriyorum ve çay yapmak için su ısıtıcısını çalıştırıyorum. Penceredeki yansımamın yanından bir kar telaşı yere düşüyor. Rüzgârın zaten yağmış olan karı hışırdatmasından mı, yoksa tahmin edilen bir sonraki cepheden mi emin değilim.

Camdaki yüzüme odaklanıyorum. Solgun ve yorgun görünüyorum.

Çaydanlık ısıklık çalarak beni irkiltti. Aceleyle ateşten alıp arka ocağa koyuyorum, bir yandan da gevşek yasemin yeşil çayını bir çay poşetine dolduruyorum. Bunu Josh'la birlikte yerel seramik dükkanında boyadığımız çaydanlığın içine koyup üzerine sıcak su döküyorum.

Kafamı kaldırdığımda penceredeki tek yüz benimki değildi.

Döndüğümde nefesim kesiliyor ve Lev'in gözleriyle karşılaşıyorum. Kulübe büyük değil, sadece Josh ve benim için uygun, ama Lev ile

Burada, küçük görünüyor. Oyuncak bebek evi gibi. Mutfakta devasa bir figür ve sadece cüssesi bile karnımın dönmesine neden oluyor. Bunu istemek istemiyorum. Onu istiyorum. Öğleden sonraki şiddet bana onun benim için ne kadar kötü olduğunu kanıtlamadı mı? Bizim için?

Ama onun yanında olmanın bana bir şeyler yaptığını inkar edemem.

"Tatlı bir çocuk," diyor Lev, bir sandalye çekip oturarak. "İyi iş çıkardın."

Bu iltifat beni şaşırttı. Josh'la kötü bir iş çıkardığımı düşündüğümünden değil, sadece bunu söylediği için.

"Teşekkürler," diyorum ve çay poşetini çıkarmakla meşgul oluyorum. Daha uzun süre demlenmesi gerekiyor ama ellerimle ne yapacağımı bilmiyorum. "Çay mı?" Arkamı döndüğümde soruyorum.

"Daha güçlü bir şeyiniz var mı?"

"Um..." Mutfğa bakıyorum, sonra dondurucudaki neredeyse dolu votka şişesini hatırlıyorum. Luke onu uzun zaman önce getirmişti. Ne zaman içtiğimi bile hatırlayamıyorum çünkü genelde pek içki içmem. "Al," diyorum, Luke'tan geldiğini söylememeye karar vererek şişeyi çıkarıyorum.

Şişeyi alır ve etiketini okur. "görür, ama yarın daha iyi bir şeyler alacağız."

"Gerçekten içmiyorum. Gerek yok."

"İçiyorum" diyor. Bu bana kalacağını söyleme şekli mi?

Ona bir bardak getirdim. "Buz ister misin?" Başını sallıyor. "Yeterince soğuk." Ne yapacağımı bilemeden öylece duruyorum. "Otur, Katerina."

"Neden? Etrafta bu kadar keskin bıçak varken seni sinirlendiriyor muyum?"

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "İstersen öğleden sonraki dersi tekrar edebilirim." Sandalyeyi ayağıyla itiyor. "Otur."

Oturuyorum, kığım tahta sandalyeye çarptığında yüzüm buruşuyor. Eğer
o

fark etse de, ki eminim fark etmiştir, yorum yapmıyor. Onun yerine kendine iki parmak votka dolduruyor. Bir minder almak için kalkmayı düşünüyorum ama ona bu zevki tattırmak istemiyorum.

"Burada kalamazsın," diyorum kendime bir fincan çay koyarak. "Bunun tartışmaya açık olmadığını açıkça belirttiğimi sanıyordum." "Nerede uyuyacaksın?" Sadece kaşlarını kaldırıyor ve votkayı geri yutuyor. "Josh'a ne diyeceğim? 'Arkadaşım'ın yatağında mı uyuyorsun?"

"Bunu halledeceğiz. Konuşmamız gereken daha önemli şeyler var."

Evet, bildiğimizi biliyorum. Lev beni bulduysa ve arkadaşı ya da bulunduğu yerden sabit diskimi silen her kimse beni bulduysa, burada olduğumu başka kim biliyor? Bu bilgiye sahip olduğumu bilen?

"Bilgisayar dosyalarımı kim ve nasıl boşalttı?"

"Kuzenim. O bir bilgisayar dehası, sanırım öyle diyebilirsiniz. Bana senin hakkında başka şeyler de anlattı."

Yüzümü duygusuz tutmaya çalışıyorum. "Ne gibi?"

"Annenin sen üç yaşındayken bir trafik kazasında öldüğü ve senin birkaç gün sonra bulunduğun gibi. Evlatlık olarak büyüdüğün ve son adresinin Blackwood, New Jersey'deki çocuk ıslahevi olduğu gibi."

Kalp atışlarım hızlanıyor ve kan kulaklarıma çarpıyor. "O nasıl...?"

"Biz konuşmak hakkında hepsi o Daha sonra, ama I istiyorum için önce başka bir şey bilmelisin."

"Ne?"

"Joshua Blake. Oğluma adını verdiğin Josh olduğunu varsayıyorum. En son birlikte olduğumuzda seslendiğin kişi."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum.

Dikkatini votkaya veriyor, bardağını tazeliyor ve sonra bana doğru itiyor.

"Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun Kat."

"Adım Katie," diyorum dalgınca. "Artık Katie'yim."

Başını sallar. "Çok uzun sürmeyecek, tatlım. İç şunu."

Berrak sıvıya bakıyorum, kupamı kenara koyuyorum ve bardağının içindekileri içiyorum. O haklı. Buna ihtiyacım var.

"Kuzenin... nerede olduğumuzu biliyor mu?" "O sizin için bir tehlike değil."

"Ama biz tehlikedeyiz? Josh ve ben mi?"

Bardağındaki yeni dökülmüş votkayı yutma sırası onda. "İkinize de bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Şimdi bana oğluma neden başka bir adamın adını verdiğimi söyleyin."

Başımı yana eğiyorum çünkü o gerçek mi? "Gerçekten ona senin adını vereceğimi mi düşündün? Gördüklerimden sonra?" Kaşlarımın alnımdan yukarı kalktığını hissediyorum.

"O kadar da değil, gerçi hoş olurdu ama özellikle ona başka bir erkek arkadaşının adını vermiş olman."

"Joshua bir erkek arkadaş değildi. O benim üvey kardeşim ve arkadaşımdı. Bunu sana uzun zaman önce söylemiştim. Lev, sen ki

-" Duruyorum, sesimi alçaltıyorum ve kapıya doğru bakıyorum. Josh bazen bir bardak su içmek için dışarı çıkar. Genellikle korktuğu zaman. "Olanlardan sonra seninle bir şey yapmak istediğimi mi sanıyorsun?"

"Sana söyledim, Nina'ya zarar vermedim. Ölmemesi gerekiyordu."

"Yapmış olsanız da olmasanız da, o zamanlar ne gördüğümü biliyorum."

"Joshua Blake hakkında bilgi almak istiyorum."

"Bir noktada aynı koruyucu ailedeydik.

Joshua, Cassie ve ben. Hepsi bu kadar." "Cassie kim?"

"Joshua'nın küçük kız kardeşi. O on üç, ben on beş, Joshua ise on altı yaşındaydı." Sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım. "Ve bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Bileğimi yakaladı. "Otur."

"Ciddiyim Lev. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Bileğimi sıkıyor ve benden ne kadar büyük olduğunu bir kez daha hatırlıyorum. Ne kadar güçlü olduğunu. "Otur dedim."

Benim var.

"Joshua nasıl öldü?"

Bakışlarımı başka yöne
çeviriyorum.

"İslahevine nasıl düştün?"

Ellerimi ılık çay bardağıma sarıyorum. "Kayıtlarınız neden
mühürlendi?"

Ona döndüm. "Neden kuzenine sormuyorsun?" Ayağa
kalkıyorum ve o beni tekrar yakalamadan önce ulaşamayacağı bir
yere kayıyorum. "Ben yatmaya gidiyorum."

I Yatağa girip kendimi tekrar Kat'in içine gömmek istiyorum ama ne yazık ki gereken daha acil meseleler var. Vasily lanet telefonumu havaya uçuruyor.

Bütün gün, ve onu daha fazla erteleyemem.

Kat'in yatağındaki yayların gıcırdadığını duyduğumda, gecenin karanlığında dışarı çıkıyorum ve duyamayacağım kadar uzakta dolaşıyorum. Bu noktada Kat'in gizlice etrafta dolaşıp konuşmalarımı dinlemesini ve tekrar kaçmak için ihtiyaç duyabileceği herhangi bir bahane için her kelimeyi incelemesini beklemezdim. Bunun olmasına izin vermeye hazır değilim ve hâlâ çözmemiz gereken çok şey olduğunu biliyorum. Ama Vasily'nin sabrı tükeniyor, benim de buradaki zamanım.

"Levka." Vasili ikinci çalışta telefona homurdanıyor. "Ne oluyor lan?"

"Bir ipucunun peşindeydim." Nefesim Colorado'nun sert havasında dalgalanıyor. "Sana söylemiştim."

"Mesajlarımı görmezden geldin. Telefon aramalarımı." Öfkesi telefondan hissediliyordu. Alnındaki damarın zonkladığını anlamak için onu görmeme gerek yok. "Lanet olası cevaplarımı istiyorum ve hemen istiyorum!"

Arka planda bir şey paramparça oluyor ve sesi kulak zarımı delip geçerken irkiliyorum. Vasily kendini kaybediyor.

çıkaramıyor. Kat'ın bir tehdit olmadığına dair onu ikna etmek için ne söylersem söyleyeyim, o gidene kadar rahat etmeyeceğine dair kesin kararlı.

"Nerede lan bu kız?" diye hırlıyor bana. "Yerini öğrenmek istiyorum Lev. Ve onun lanet kafasını bir tepside istiyorum. Anladın mı?"

Kanım ısınıyor ve aptalca bir şey söylememek için çenemi sıkıyorum. Amcama çok şey borçluyum. Beni o büyüttü. Besledi. Bildiği her şeyi öğretti. O benim kanımdan, ama Kat ve Josh benim ailem. Kulübeye bakıp içeride mışıl mışıl uyuduklarını düşündüğümde bunu fark ediyorum. Onları korumam için bana güveniyorlar.

"Andrei'yi yarın uçağa bindiriyorum," diye bağılıyor Vasili. "Lanet olası bir adres istiyorum. Bana nerede olduğunu söyle."

"Buna gerek yok." Kök salmaya başlayan baş ağrısını engellemek için burnumun kenarını çimdikliyorum. "Geri dönüyorum. Oraya vardığımda her şeyi açıklayacağım. Üç gün. Bana sadece üç gün ver amca."

Diğer hatta bir duraklama oluyor ve artık güvencelerimi kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum. Benden şüphelenmeye başladı ve ben de onu suçlamıyorum. Bütün hafta ona yalan söyledim ve bana eskisi gibi güvenmiyor.

"Yetmiş iki saat," diye feveran ediyor Vasili. "Bir dakika bile fazla değil. Beni hayal kırıklığına uğratma, Lev."

Bu ateşli konuşmanın ardından aramayı aniden sonlandırıyor ve ben de gözlerimi ekrana dikeyim. Şu anda tüm dünya bana kızgın ve bunu düzeltmek için kahrolası üç günüm var.

Kulübeye geri dönüyorum ve ön verandadaki sandalyeye çöküyorum. On dört yıldır bu işi yapıyorum. Vasily için işleri yürütüyorum. Boğazımdan aşağı ittiği her emri yerine getirdim. Peki bunun karşılığında elimde ne var? Hiçbir şey.

Kendime yalan söylüyordum.

Dışarı. Her şeyi farklı yapabilirdim. Ama o pencere her geçen gün daha da küçülüyor. Ve şimdi, beni ölümüne boğuyor.

Kat ve Josh'u düşünüyorum. Onlar için en iyisi ne? Philly'ye geri dönmek olmadığı kesin, böylece ben dışarı çıkıp işimi hallederken o da benim evimde saklanabilecek. Onlar için böyle bir hayat istemiyorum. Hiçbirimiz için o hayatı istemiyorum. Ve o anda her şeyi farklı yapabileceğimiz çok net bir şekilde aklıma geliyor. Elimdeki bu telefon -Vasily'ye olan bu lanet bağ- en yakın göle atılabilirdi. Ailemi yarın buradan ayrılabilirdim. Herhangi bir yere gidebiliriz.

Ama kendime bunu söylerken bile, bunun o kadar kolay olmadığını biliyorum. Vasily son nefesini verene kadar beni bir köpek gibi avlayacaktır. Kimse ona ihanet edemez ve kimse bu işten canlı çıkamaz.

İç çekerek telefonumdaki dosyaları geri alıyorum ve tekrar gözden geçiriyorum. Alexei Kat hakkında bildiği her şeyi bana göndermiş. Tanıdığı evlatlık çocuklar da dahil olmak üzere ilişkili olabileceği herkesin isim ve adreslerini. Ama geçmişinin bazı parçaları hâlâ kayıp. İfşa etmeye direndiği parçalar. Bay George'un bıçak yaralarından öldüğünü ve saldırganın Joshua olduğunun belirlendiğini biliyorum ama bundan çok daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum. Kendisini Joshua'ya borçlu hissediyor ve bir korunma kaynağı olarak bıçaklara olan yakınlığı şüphelerimi daha da güçlendiriyor. Ama bunu Kat'ten duymam gerek. Ona zarar vermesini istemediğimi anlamıyor. Onu tam olarak koruyabilmemin tek yolu bu.

Hayatımın şu anda nasıl patladığını düşünürken telefonum çalıyor ve arayanın Alexei olduğunu görünce şaşırıyorum. Özellikle de Massachusetts'te çok geç bir saat olduğu için. Acil olmasa bu saatte aramazdı.

"Lyoshenka." Ekranı açıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Başını sallıyor. "Burada her şey yolunda. Ama bazı

isteyebileceğinizi düşündüğüm daha fazla bilgi."

"Neymiş o?" diye sordum.

"Ortak arkadaşımız bu akşam beni aradı. Misha bana Vasili'nin etrafı araştırdığını ve birkaç Vory üyesinden kendisine bazı araştırmalarda yardımcı olmalarını istediğini söyledi. Verdiği isim tabii ki Katerina Blake'miş."

"Tanrım." Bu yeni ifşaat midemi bulandırdı. Vasili'nin şüphelenmeye başladığını biliyordum ama arkamdan iş çevirip kendi araştırmalarını yaptığını bilmiyordum.

"Bir şey bulmayı başarıp başaramadığını biliyor musun?" diye sordum. "Hayır." Alexei omuz silkiyor. "Ne yazık ki bilmiyorum. Ancak,

Misha ayrıca Vasili'nin artık sana güvenemeyeceğine dair bazı fısıltılar olduğunu söyledi. Bu nedenle sana çok dikkatli olmanı tavsiye etmenin akıllıca olacağını düşündüm Levka. Bundan sonra yapacakların kaderini çok iyi belirleyebilir." "Farkındayım."

Sandalyeye yaslanıyorum ve bir süredir aklımda olan alternatif planı düşünüyorum. Bu her zaman benim son çarem olacaktı. Sadece yağmurlu bir gün için değil, lanet bir kasırga için bir plan. Amcama ihanet etmek iki ay önce aklıma bile gelmeyecek bir şeydi,

Ama Kat'i oğlumla gördüğüm gün her şey değişti.

"Sürücünün içeriği hâlâ sende mi?" Alexei'ye soruyorum.

Başını sallıyor. "Şimdilik evet."

"Henüz elden çıkarma," diye bilgilendirdim onu. "Buna sigorta için ihtiyacım var. Ve bu konuda yardımınıza ihtiyacım olabilir."

Alexei kaşlarını çatır. "Vory kardeşlerime sadık olduğumu biliyorsun. Sen benim kuzenimsin ve sana güveniyorum ama nedenlerini bilmeliyim Levka. Geleneklerimize ihanet etmemi bekleyemezsin."

"Benim bir oğlum var," diye sözünü kestim ve sözlerim Alexei'nin gözlerinde bana yansıyan ani bir anlayış yarattı. O bir Vor olabilir ama her şeyden önce bir babadır.

ve bir koca. Ailenin değerlerini anlayan biri varsa, o da odur.

"Bir oğlun mu var?" diye tekrarlıyor.

"Kat ile," dedim ona. "Bilmiyordum ama artık biliyorum. O üç yaşında ve artık bizim."

Alexei ciddiyle başını sallar ve bundan daha fazla düşünmeye gerek duymaz. "O halde size yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür , Lyoshenka."

Görüşmeyi bitirmeye hazırlanıyorum ama ben bitirmeden elini kaldırıyor. "Başka bir şey daha var. Sizi bilgilendirmek için evde olmanızı beklemeyi düşündüm, ancak az önce verdiğiniz bilgiler ışığında, sizi şimdi bilgilendirmenin en iyisi olduğunu hissediyorum."

"Ne oldu?"

Duraklıyor, gözleri alışılmadık bir duyguyla kısıılıyor. Alexei duygularını nadiren bu şekilde gösterir ve bu beni duraksatır.

"Lyoshenka?"

"Sabit diskinizdeki isimlerden biri," diyor ciddiyle. "Roger Benson. Annenizin apartmanında komşuydu. Bunu fark etmiş miydin?"

"Hayır." Şakaklarımı ovuyorum. "Ben ."

"Ben de bunun yersiz olduğunu düşünmüştüm," diye ekliyor Alexei. "Polis, politikacı ya da önemli biri değildi ama yine de listede adı vardı. İşin tuhafı, annenin ölümünden tam bir hafta sonra öldürüldü."

Bu imayı düşünürken ciğerlerime buz doluyor. "Bir şey mi gördü?"

"Resmi olarak hayır," diye cevaplıyor Alexei. "Ama gayri resmi olarak, Memur Stanton adında bir polis raporunu doldurdu, eğer fark etmediyseniz, o bellekteki bir başka isimdi. Stanton da bir hafta içinde öldürüldü ve rapor her ne içeriyorsa ortadan kayboldu."

Başka bir şey söylemesine gerek yok. Bunun sonuçları

onun ifadesi ruhuma ağır geliyor. O sabit disk Vasily'den çalındı. Benden istediği her şeyden daha ısrarcı olduğu bir sürücü çünkü onu mahvedebilirdi. Doğrudan kendi ağzından çıkan sözler. Noktaları birleştirmek için mantıkçı olmaya gerek yok ama içten içe hep şüphelendiğim şeyi kabul etmek istemiyorum.

Alexei bana "Hâlâ kazıyorum," diyor.

"Bana somut bir şey lazım..." Boğuluyorum. "Kanıtı kendi gözlerimle görmem gerekiyor."

Anladığını söylemek istercesine başını sallıyor ama sözleri bununla çelişiyor. "Elimden geleni yapacağım. Ama bazen, sanırım biliyorsun, gerçeği en iyi bağırsaklarımızda buluruz."

I Güneşin yatak odamın perdeleri arasından parlak bir şekilde süzüldüğünü ve hala yatakta olduğumu fark etmem tam bir dakikamı alıyor. Gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum, yanıma dönüyorum ve beni uyandıran güneş ışığından uzaklaşıyorum. Zihnim çalışırken yastığıma sarılıyorum, üzerimdeki belirgin erkeksi kokuyu fark ettiğimde

Yatağa.

Hatırladığım anda ayağa fırladım. Lev.

Geç saatte yatağıma girdi. Bunu yaptığında sadece bir saniyeliğine uyandım ama beni kollarının arasına aldığını hatırlıyorum ve sonra başka bir şey olmadı. Uyudum. Uzun zamandır uyumadığım kadar iyi uyudum.

Yatak odasının kapısı kapalı ama televizyonun sesini duyuyorum. Josh'un çizgi filmlerinden biri açık. Battaniyeleri atıp aceleyle yataktan kalkıyorum, aklıma o düşünce gelince paniğe kapılıyorum.

Ya Josh'ı alırsa? Ya Josh'la giderse?

Kapıya ulaştığımda kalbim hızla çarpıyor, ama kapıyı açtığımda onları duyuyorum. Lev bir şeyler söylüyor, sanırım sesini alçak tutmaya çalışıyor ama sesi o kadar derin ki fısıldadığında neredeyse bir gümbürtüye dönüşüyor.

Josh kıkırdar. Ona şekerlemelerin en iyi kısım olduğunu söyler.

"Hey, hepsini sen alıyorsun," der Lev.

"Şşş. Anneme söyleme."

Mutfağa girdim. "Anneme neyi söylemeyeyim?" Josh'un sandalyesinin kolunda mısır gevreği kutusunun içinde durduğunu, kâsesinin çoktan şekerlemelerle ve muhtemelen yanlışlıkla oraya düşmüş birkaç mısır gevreği parçasıyla dolu olduğunu görünce soruyorum.

"Yakalandım," diyor Lev ve onun da kasesinde bir yığın şekerleme olduğunu fark ediyorum.

"Anneciğim!" Josh yanına gittiğimde kollarını boynuma doluyor. Onu oturduğu yerden kaldırdım. Zaten bir kot pantolon ve bir kazak giymişti.

"Erken kalkmışsın," diyorum ona, saçlarını parmaklarımla geriye doğru tarayarak.

"Lev bana yardım etti," diyor.

Onu bıraktığımda tekrar yerine oturuyor ve süt kutusunu almaya çalışıyor.

Lev, "Şunu alayım," der, Josh'un elinden alır ve küçük renkli şekerlemelerin olduğu kâsenin üzerine süt döker.

Josh kaşığını alıyor ve ikimiz de bir dakika boyunca mısır gevreğini kaşıklayıp ağzına götürürken onu izliyoruz, diğer elini de damlayan sütü yakalamak için altında tutuyor.

Lev'in yüzüne bakıyorum, huşu içindeymiş gibi gülümsüyor. Sanki dünyanın en gururlu babasıymış gibi.

Bakışlarını benimkilere çeviriyor ve ben de yüz hatlarımı düzeltip ifademi sertleştirerek onun hazırladığı kahveden kendime bir fincan koymaya yöneliyorum.

O zaman hâlâ geceliğimin içinde olduğumu fark ediyorum. Saçımın nasıl görüldüğüne dair hiçbir fikrim yok ve henüz dişlerimi fırçalamadım. Umursamamam gerektiğini biliyorum, onu itersem mutlu olmalıyım, ama yanıma geliyor ve kalçama sahiplenici bir el koyuyor.

"Günaydın," diyor bana bakarak ve saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayarak. Bana doğru eğiliyor ve yanağımdan öpüyor. Dudaklarının fırçalanması ve saç diplerimin gıdıklanması

Yüzüm içimi titretiyor ve dün neler olduğunu, yatak odamın zemininde neler yaptığımızı hatırlıyorum.

Sanki o da hatırlıyormuş gibi elini aşağı kaydırıp kıcımlı avuçluyor ve sıkıyor.

Bunu da hatırlayarak irkiliyorum ve kolunu itiyorum.

Sırıttıyor, gözleri parlıyor. Kıcımlı tekrar kavrarken aklından geçen kirli düşünceleri neredeyse görebiliyorum. "Hâlâ acıyor mu?" diye soruyor. Sonra eğilip daha sessiz bir şekilde, "Bir dakika içinde bakacağım. Hassas noktaları ovala."

Onu tekrar itiyorum ve ters ters bakıyorum. Oğluma doğru yürüyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Bu sabah beni neden uyandırmadın?" Josh genellikle hafta sonları beni sabahın köründe uyandırır. Yemin ederim bu çocuk okula gitmesi gereken hafta içi her gün uyuyabiliyor ama hafta sonu güneş doğmadan kalkıyor.

Omuz silkiyor. "Lev yorgun olduğunu söyledi."

"Öyle mi?" Lev'e baktığımda telefonuna bir şeyler yazarken yüz ifadesinin ciddi olduğunu görüyorum.

"Uçağa biniyoruz, anne!" Josh bir kaşık dolusu şekeri daha ağzına tıktırmadan önce haykırıyor.

"Sen neden , aptal?"

Lev'in koyu renk gözleri bana doğru dönüyor ama telefonundan gelen bir ses dikkatini tekrar çekiyor.

"Lev bizi bir yolculuğa çıkarıyor."

Lev telefonunu kulağına götürüyor ve diğer odaya giriyor. Yine sesini alçaltmaya çalışıyor ama yine de ne dediğini anlayamıyorum. Rusça konuşuyor.

"Bitti!" Josh anons ediyor ve en sevdiği çizgi filmlerden birinin açılış şarkısı çalarken sandalyeden fırlıyor.

Kahvemi olduğu yerde bırakarak Lev'in yatak odamdan gelen sesini takip ediyorum. Oraya vardığımda, onu açık çantamın üzerinde dururken buluyorum, elinde benim olduğunu düşündüğüm şey

Ehliyet. Cüzdanım yatağın üzerinde, çantanın yanında duruyor.

Kameranın flaşını görüyorum ve bir an sonra telefonunu arka cebine sokuyor.

"Ne yapıyorsun?" Ehliyetimi elinden alıp cüzdanıma geri koyarak soruyorum.

"Fotoğrafına ihtiyacım vardı." "Ne için?"

"Yeni bir kimlik." Yatağın yanındaki saatten zamanı kontrol ediyor. "Yola çıkmalıyız. Bazı şeyleri topla, sadece gerekli olanları."

"Sen neden bahsediyorsun? Ben bir yere gitmiyorum, Josh da öyle ve onu uçağa bindireceğini söyleyemezsin."

Beni incelemek için başını yana eğiyor ve bu bakıştan nefret ettiğime karar veriyorum. kelime kullanmadan sana söyleneni yapacağını söyleyen bir bakış.

Lev etrafımda dolaşıyor, kapıyı kapatıp kilitliyor, sonra dönüp kollarımı tutuyor. Ufacık bir sıkma hareketi yapıyor. Anlamını kaçırmıyorum.

"Bunu tekrar söyleyeceğim, Katerina. Bazı şeyleri toplamanı istiyorum, sadece gerekli olanları. Josh'un doğum belgesini ve tüm evraklarını topladım bile. Kendi işlerini bitirdiğinde, Josh'un ihtiyacı olan şeyleri de topla. Unuttuğun şeyleri daha sonra alabiliriz ama bir saat içinde yola çıkıyoruz."

Kollarını iterek uzaklaştırıyorum. "Bunu bir kez daha söyleyeceğim, Lev," diye az önce bana karşı kullandığı ses tonunu deniyorum. "Ben hiçbir yere gitmiyorum, Josh da öyle. Ancak sen istediğin zaman gitmekte özgürsün."

Benimle dalga geçer gibi sırtıyor. İşte yine o başını eğme hareketi. Ona gidip kendini becermesini söylemek istiyorum ama geçen sefer bunun nasıl sonuçlandığını hatırlıyorum.

Lev bir adım daha yaklaşıyor, ben de geri ama yatak arkamda olduğu için kendimi bir koltuğa bırakıyorum. Sırtışı genişliyor ve , ellerini yatakta iki yanıma koyuyor, böylece

rahatsız edici bir şekilde geriye doğru eğilir.

Gözleri yüzümde geziniyor, sonra geceliğin göğsümde açık durduğu yere, karnımın üzerinden çıplak kalçalarımın doğru iniyor.

Ben de aşağıya bakıyorum, ne kadar yükseldiğini görüyorum ve artık daha karanlık olan gözleri tekrar benimkilere kayınca sertçe yutkunuyorum.

Kalbim küt küt atıyor çünkü bu bakışı tanıyorum ve bu bakış karnımı küt küt attırıyor.

Lev daha yakına eğilir, içine çeker.

"Kokunu alıyorum," diyor fısıltıyla, bir elinin parmakları iç baldırımını okşuyor.

Daha yakına eğilip parmakları gittikçe yükselirken beni geriye doğru zorlarken bir ses çıkarıyorum.

"Ve bahse girerim ıslanmışsındır."

Yine o şeyi yapıyor, yanağımdaki tüyleri ve ben yutkunuyorum, parmakları göbeğime birkaç santim yaklaşırken bacaklarım kendiliğinden açılıyor.

Diğer eliyle beni geriye doğru uzanmam için itiyor ve doğruluyor. Geceliğimi göbeğime kaldırırken bakışlarını takip ediyorum, gözleri açıkta kalan seksimde.

Dün gece canım acıdığı için külot giymemiştim, bu yüzden üzerimi örtmek için ayağa kalkmaya çalıştım.

"Hayır, yapma," diyor elimi iterek. "Kendini benden saklama. Bu amcık bana ait, Katerina." Parmaklarını düzgün saç üçgeninde gezdiriyor. "Bu küçük güzel kızıl saçları seviyorum." Çömeliyor.

"Lev-"

"Sen bana aitsin."

"Ben-"

"Ve benim için ne kadar ıslak olduğunu görmek hoşuma gidiyor." Yüzünü yaklaştırırken bacaklarımı daha geniş itiyor, o kadar yakın ki ağzının üzerimde olmasını beklerken nefes nefese kalıyorum, buna hazırım, bunu istiyorum. Ama o sadece nefes alıyor ve geniş bir sırtıyla gözlerimin içine bakıyor. "Ağzımı üzerinde istiyorsun, değil mi?"

Battaniyeleri yumrukluyorum, onu tekmeleyip uzaklaştırmak istiyorum.

Yüzüne tekmeyi basacaktım ama o haklıydı ve bunu biliyordu. "Seni boşaltmamı mı istiyorsun?"

"Josh-"

"Kapı kilitli ve Josh meşgul." Sonra ağzını kapatıyor ve geri çekilmeden, ayağa kalkmadan, kotunu çözmeden ve kalın sikini yumruklamadan önce klitorisimi diliyle daire içine aldığı anda nefesimi boğmak için ağzımı kapatıyorum. "Bacaklarını aç."

Yapıyorum, dudaklarımı yalıyorum ve bacaklarımı onun için açarken kendimden biraz nefret ediyorum, ama yeterince geniş değil çünkü ellerini uyluklarımın üzerine koyuyor ve onları daha da genişletmeye zorluyor ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan içime giriyor.

Elimi ağzıma bastırıyorum, o da sırtlıyor, beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken elini kendi eliyle değiştiriyor.

Ben onun için gerinirken yatak altımızda gıcırıyor ve göğüslerimi ortaya çıkarmak için geceliğimi yukarı itiyor. Başını aşağı eğip bir meme ucumu ağzına alıyor ve ben haykırınca elini ağzıma daha sert bastırıyor, dişleriyle meme ucumu çekiştiriyor. Çok yakınım, bir hamle daha ve lanet olsun, geliyorum.

Gözlerimi kapatıp sırtımı kamburlaştırıyorum, boşalıyorum ve onun içimde kalınlaştığını hissediyorum. Ağırlığını üzerime veriyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, elleri başımın iki yanında, ona bakmamı sağlıyor. O beni izliyor, ben de birlikte boşalırken onu izliyorum ve onun çok güzel olduğunu düşünüyorum. Böyle çok güzel.

"Sen benimsin, Kat. Benimsin."

Son hamleleriyle beni öpüyor, iniltisini yutuyorum ve sonunda durduğunda tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, kasları gergin, vücudu katı, üzerimdeki tüm ağırlığı nefes almayı zorlaştırıyor.

Geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve bana gülümserken alnındaki ter parıltısını görüyordum.

"Siktir, Kat. Beni deli ediyorsun, biliyor musun?"

Çekiliyor ama kalkmak için hamle yaptığımda bana izin vermiyor. Onun yerine elini açık bacaklarıma götürüyor ve ben hala o kadar

Hassas bir şekilde
nefes alıyorum.

"Şşşt," diyor bana.

"Bırak beni." Temizlenmem lazım. İçimdeki dölün kaydığını hissediyorum.

"Nerede kalmıştık?" diye soruyor, her tarafıma, amıma ve klitorisime boşalıyor, tekrar gerginlik yaratıyor. "Kat?"

"Senden nefret ediyorum," diye inliyorum.

"Hayır, öyle değil. Sana bana ait olduğunu söylüyordum." Kocaman sırtıyor. "Ve benden nefret etmeyi diliyorsun." Göz kırıyor, sonra tekrar boşalmama saniyeler kala elini çekiyor ve ben inliyorum. Beni hafifçe yan çeviriyor ve kalçama bir tokat atıyor. "Şimdi kalk, temizlen ve Josh'la senin eşyalarını topla. Bir spor çantası." Benim için dolabımdan çıkardığı çantayı işaret ediyor.

Telefonu çalıyor ve ıslak parmaklarını göbeğimde gezdiriyor, kot pantolonunu düzeltiyor ve Rusça cevap vererek hareket etmemi işaret ediyor.

"C En azından nereye gittiğimizi söyleyebilir misin?" Çok heyecanlı bir Josh'u arabaya bindirdikten sonra kapıyı kapatırken soruyorum

Jeep'in arkasında. "Ya da ne kadar için? Benim bir işim var, biliyorsun." Binmem için yolcu kapısını açarken yine ciddiymi.

"Philly," diyor.

Kendimi solgun hissediyorum. Philly'ye mi dönüyorsun? Ama bütün sorun . "Neden? Neden bizi oraya geri götürüyorsun?"

". "

Hemen hareket etmediğimde beni kaldırıyor ve kayışı göğsümden geçirerek yerine oturtuyor. İfadesi ciddi, arabasına ilk bindiğim zamanki gibi değil, çok etkilendiğim sportif Audi, beni bağladı ve beni öpmesini bekledim.

"Burada güvende olduğunu mu düşünüyorsun? Vasili'nin etkisinin buraya kadar uzanmadığını mı düşünüyorsun?"

Kahve karnımda aside dönüşüyor.

Ne kadar korktuğumu görmüş olmalı ki yüzü yumuşuyor, çünkü sanki o anda korkmam gerekenin Lev olmadığını fark ediyorum. En azından sadece Lev'den değil, diğerlerinden de.

Josh'un sesi kulaklarımda yankılanıyor. Melodiyi söylüyor

ve sanırım hasta olacağım.

"Hey." Lev saçlarımı kulağımın arkasına doğru tarıyor. "Kimsenin sana ya da Josh'a zarar vermesine izin vermeyeceğimi söylemişim. Deneyen herkesi öldürürüm."

Koyu renk gözlerine bakıyorum ve orada gördüğüm şey beklediğim şey değil. Şefkat, gerçek bir şefkat, ama bunun bir sınırı var. Çünkü söylediklerinde ciddi olduğunu biliyorum. Deneyen herkesi öldüreceğini biliyorum. Neler yapabileceğini çok iyi biliyorum.

Ve sanırım en zor kısmı da bu.

"Anne?"

Lev bakışlarını omzumun üzerinden Josh'a doğru kaldırıyor ve bir süre daha onu inceliyorum, çenesinin o sert çizgisini, ağzının yapısını. Büyük, güçlü elleri kalçalarımın üzerinde duruyor.

Ve az önce gördüğüm şefkatin gerçek olduğuna inansam da, elimden gelirse, en küçük bir fırsat bile bulursam, Josh'u ve kendimi ondan uzaklaştırmam gerektiğini biliyorum.

"Evet, bebeğim?" Josh'a dönerek söyledim.

"Wally'yi aldın mı?" Wally, doğduğundan beri sahip olduğu peluş ayı.

"Evet, tatlım." Çantama uzanıp çok sevdiğim ayımı çıkarıyorum ve pasaportumun da orada olduğunu fark ediyorum. "burada." Wally'yi Josh'a veriyorum.

Lev kapıyı kapatıyor ve sürücü koltuğuna geliyor. Motoru çalıştırıyor ve arabayla uzaklaşırken küçük eve dönüp bakıyorum ve burayı ne kadar sevdiğimi düşünüyorum. Burada olmayı sevdim. Çünkü bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyorum. Geri dönüp dönemeyeceğimizi.

Lev kasabadan çıkıp otoyola doğru ilerlerken gelen bir mesaj Lev'in elini cebine neden olur. Mesajı okur ama cevap vermez ve telefonu tekrar cebine sokar.

"Uçağımız ne zaman?" Ben soruyorum.

"Öğleden sonra. Bazı yarım kalmış işleri tamamlamamız gerekiyor." "Ne yarım kalmış işi?"

Dikiz aynasına bakar. Josh, Wally'ye etrafı göstermekle meşguldür.

"Bu konuda endişelenmeyin. Ben her şeyi halledeceğim" diyor.

Lev araba kullanırken telefonla konuştuğu için Denver'a iki saatlik uzun ve gergin bir yol var. Rusça konuşuyor, bu yüzden söylediği tek kelimeyi bile anlayamıyorum.

Denver'ın hemen dışında, bir Marriott'un otoparkına giriyor.

"Burada kal," diyor, büyük, siyah bir yanına park ederek. Jeep'in anahtarlarını alıyor ve ön koltukta bakışlarımla buluşuyor. "Aptal olma."

Bir uyarı.

Kapıları kapatıp kilitliyor.

Josh uyuyakaldı ve Lev'in spor çantamızı ve bir diğerini SUV'un arkasına aktarmasını, ardından otelin ön girişine doğru yürümesini izliyorum. Geri dönmesi ancak iki dakika sürüyor ama tekrar sürücü koltuğuna oturmak yerine benim kapımı açıyor.

"Çık dışarı."

Kalbim karnıma düşüyor. Uyuyan Josh'a dönüp bakıyorum.

"Ne?"

"Dışarı, Kat." Kemerimi çözdü ve elini kolumun üzerine kapattı.

Cipten iniyorum, kapıyı kapatıyor, beni arkaya götürüyor, arka kapıyı açıp Josh'un koltuğunu kaldırırken beni orada bırakıyor. Bunu nasıl yapacağını ne zaman öğrendi? Daha dün kadar kayışların nasıl çalıştığını bilmiyordu.

"Ne yapıyorsun?" Başlıyorum, Josh'un koltuğunun diğer tarafına geçerken panik beni ele geçiriyor.

"Anne?" Josh uyanıp gözlerini ovuşturarak sorar. Lev ona gülümseyerek, "Şşşt," der. "Neredeyse Orada. Şimdi benim arabama bineceksin."

"Ne?" Josh'un çocuk koltuğunu sıkıca tutuyorum.

"Koltuğunu bağlamama yardım et, Kat," diyor Lev, gözleriyle beni uyararak. Cipin arka kapısını açıyor. Yepyeni kokuyor.

"Lev?" Başlıyorum ama beni görmezden geliyor, koltuğu arka koltuğa yerleştiriyor ve çocuk koltuğunu arabaya sabitlerken vücudunu Josh'la benim arama yerleştiriyor.

"Vay canına," diyor Josh. "Bu çok güzel."

"Uçağa binene kadar bekle evlat," diyor Lev.

Lev dönüp kapıyı kapatıyor, sonra beni birkaç adım geriye, cipe doğru götürüyor.

"Onu alamazsın. Onu alamazsınız!"

Sağ bileğimi tutuyor, avucumu yukarı çeviriyor ve anahtarlarımı içine bırakıyor. O anda ne kadar güçsüz olduğumu fark ediyorum. Ne kadar aptal olduğumu. Eğer Josh'u istiyorsa, oğlumu kaçırmamasını çok daha kolay hale getirdim.

Karanlık gözlerini üzerimde bulmak için yukarı bakıyorum.

Oğlumu almaz, değil mi? Bebeğine hamileyken kaçtığım için bu benim cezam mı? Bunun için hâlâ beni suçluyor mu?

"Lütfen oğlumu benden alma." Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

"Katya." yüzümü avuçluyor, gözyaşlarımı yüzümden siliyor.

yanakları ve adımı söyleme şekliyle ilgili bir şey kalbimi . "Josh benim ailem."

Dizlerimin büküldüğünü hissediyorum ve dik durmak için her şeyimi harcıyorum. "Yapamazsın. Lütfen-"

"Sen benim ailemsin." Beni kendine çekiyor ve dudaklarını alnıma koyuyor. Beni uzun bir dakika boyunca orada tutuyor ve ben yumuşadığımı hissediyorum. Geri çekildiğinde ona bakıyorum. "Oğlumuzu annesinden ayıracağımı mı sanıyorsun? Sana bana ait olduğunu söylediğimde beni duymadın mı? Benim olanla ben ilgilenirim, Katya. Sen ve çocuk benimsiniz. Şimdi kendine gel. Pasaportun çantanda. Florida'ya uçmak için check-in yaptırman gerekiyor."

"Florida mı? Sen dedin ki... sen dedin ki..." Nefesim kesiliyor. Onu itip Josh'a gitmeye çalışıyorum.

"Bana bak," diyor kollarımdan tutup beni hafifçe sarsarak. "Kendini topla ve bana bak."

Ona bakıyorum.

"Havaalanına gitmeniz ve arabanızı park etmeniz gerekiyor. Anahtarları içeride bırak ve Florida uçuşun için check-in yaptır. Biletini telefonuna gönderdim. Check-in yaptıktan sonra güvenliği geçip Terminal B'ye yürüyeceksin. Josh ve ben seni bekliyor olacağız ve oradan Philadelphia'ya giden gerçek uçağımıza bineceğiz. Bu şekilde, sizi arayan olursa Florida'ya gittiğinizi düşünecekler."

"Ama-"

"Şu anda zamanımız kısıtlı." Elini arka cebine attı ve bir zarf çıkardı. İçinden bana yeni bir telefon uzattı. "Check-in yaptıktan sonra eski telefonunun SIM kartını çıkar ve sifonu çek, sonra da telefonunu at. Terminal B'ye doğru yola çıktığında bununla beni arayacaksın, ben de gelip seni alacağım. Anladın mı?"

"Josh'ı da götürmek istiyorum."

Başını sallar. "Bunu yapamam. Yeni pasaportunuz ve siz bizimle buluşana kadar onunkini de saklayacağım."

Pencere çalınıyor ve Josh'un parlak yüzünü bize el sallarken görüyorum.

"Onun için kendini topla. Onun üzülmelerini istemezsin."

"En azından onu öpebilir ve neler olduğunu açıklayabilir miyim?" Pencereden uzaklaşıp son gözyaşlarımı silerek soruyorum.

Lev başını sallıyor, saçlarımı kulaklarımin arkasına sıkıştırıyor ve arka kapıyı açıyor.

"Bu güzel bir araba anne. Bunun gibi bir tane almalıyız."

Gülümsemeye çalışıyorum ama bocalıyorum. "Önce Philly'ye gidelim. Lev seni havaalanına götürecek, tamam mı? Arabayı bırakmam gerek."

Jeep, ama orada görüşürüz, tamam mı? Havaalanında görüşürüz ve uçağa birlikte bineriz, tamam mı?"

"Tamam, anne."

Onu öpmek için eğildim. "Seni seviyorum bebeğim," diyorum, hâlâ koltuğuna bağlıyken ona elimden geldiğince sarılıyorum.

"Seni seviyorum anne."

K Aramasına cevap verdiğimde At'ın sesi gergindi ve gerçekten bekleyip beklemeyeceğinden hala emin olmadığı açıktı.

onu dışarıda.

"Yoldayım," diyor. "Kapıdan girmek üzereyim."

"Şimdi kaldırıma yanaşıyoruz," diye onu temin ediyorum.

"Hemen dışarıda ."

Sessiz ama telefonu kapatmıyor ve nihayet kapıdan içeri girip onu beklediğimizi fark ettiğinde vücudundaki gerginlik eriyor. Aceleyle cipe doğru ilerliyor ve Josh'a bakarak içeri tırmanıyor.

"Hey, dostum, iyi misin?"

"Evet, anne." Uykulu bir şekilde başını sallıyor.

O da bana bakıyor ve bizi tekrar trafiğe çıkarmadan önce kalçasını avuçlarımın arasına alıyorum. "Buna güven denir, Kat. Oraya varacağız."

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Ben arabayı sürerken o camdan dışarı bakıyor.

"Şimdi başka bir havaalanına gidiyoruz."

Sanki hayatını bu şekilde altüst ettiğim gerçeğine karşı hissizleşmiş gibi başını sallıyor. Küçük bir parçam bunun için suçlu hissediyor, ama onu güvende tutmak biraz rahatsızlığına neden oluyorsa, bununla başa çıkacağım.

O hayatta olduğu sürece haftanın herhangi bir günü.

"Haklıydın, biliyorsun." Dalgаланan sesi dikkatimi yoldan uzaklaştırıyor ve ona baktığımda yüzündeki endişenin kaynağını tespit edemiyorum.

"Ne konuda haklısın?" Uzanıp yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Ne oldu?"

Dudakları titriyor ve başını sallarken gözleri cam gibi oluyor. Konuşmadan önce Josh'un onu dinlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden bakıyor.

"Havaalanına giderken okuldaki öğretmenlerden biri aradı," diyor. "Bugün oraya iki adamın söyledi, Lev. Beni arıyorlarmış ve başka bir dil konuşuyorlarmış. Rusça olabileceğini düşünmüş."

Onun sözlerini işlerken içim asitle doluyor. Bu en kötü korkularımın tezahürü. Vasily artık bana güvenmiyor ve şimdi onun peşinden kendisi geliyor. Ama daha da kötüsü, onu buraya kadar takip etmiş olması. Bu benim dört yılımı alan bir şey. Asıl soru nasıl olduğu.

"Sınıfımdaydılar," diye devam ediyor Kat. "Okul günü olmadığı için binaya nasıl girdiklerini kimse bilmiyor. Öğretmenlerin bütün gün toplantıları vardı. Yani onlar olmalı, değil mi? Vasili'nin adamları olmalı?"

"Muhtemelen." Nötr bir tonda konuşmayı tercih ederek kalçasını tekrar sıkıyorum. Onu güvende tutmak için yeteneklerimden şüphe duymasına gerek yok. Bu istediğim son şey. "Ama her şey girecek. Artık benimlesin."

"Sadece bunu düşünüp duruyorum." Başını sallıyor, sessiz gözyaşları yanaklarına sıcıyor. "Ya biz orada olsaydık Lev? Bize ne yaparlardı?"

"Sen orada değildin." Parmaklarım direksiyonda sıkılaşıyor. "Ve sana hiçbir şey yapmayacaklar. Seni güvende tutacağım, tatlım. Bu yapacağım son şey olsa bile."

Uğursuz sözlerim onu rahatlatacak gibi görünmüyor. Kat kendi içine kıvrılıyor, gözyaşlarını siliyor ve geçen manzarayla dikkatini dağıtıyor.

"Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyor, o kadar sessiz ki neredeyse onu duymuyorum.

Ne demek istediğini biliyorum. Eğer bana bulaşmamış olsaydı, şu anda bunlar olmazdı. Ve bir parçam keşke olmasaydı diyor. Ama yine de bencilce bir parçam umursamıyor. Çünkü o artık benim ve yaklaşan fırtına ne olursa olsun, onu bu şekilde tutmaya niyetliyim.

"Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Ben Cheyenne'e doğru iki saatlik yolculuğa çıkarken gergin bir sessizliğe gömülüyoruz. Josh yolculuk boyunca şaşırtıcı bir şekilde iyi gidiyor, yolculuğun çoğunda uyukluyor. Kat uyuklamaya başlıyor ama Wyoming sınırını geçtiğimizde uyanıyor ve sonunda SUV'u Sloan Havaalanı'na park ettiğimde sınırları geri geliyor.

"Burası küçük bir havaalanı," diye gözlemliyor. "Gerçekten buradan mı uçacağız?"

"Evet." Alexei'ye hızlı bir mesaj atıyorum ve bir dakika içinde onay alıyorum. Çantaları almak için dışarı çıktığımda, Kostya'nın bizi karşılamaya gelmesi uzun sürmedi.

"Levka." Teklif için elini uzatıyor, ben de sıkıyorum. "Sizinle şahsen tanışmak güzel. Lyoshenka yıllar boyunca bana pek çok hikâye anlattı."

"Umarım iyidir?" Ona sırtıyorum.

"Eh." Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. "Bu büyük ailemizde hepsi iyi olamaz, değil mi? Şimdi, bavullarınızı taşımanıza yardım edeyim. Ailene uçağı göstereyim."

Ona teşekkür ediyorum ve Josh'un koltuğunu arabadan indirirken Kat'le buluşmak için etrafta dolaşmadan önce çantaları indiriyorum.

"Onu ben taşıyabilirim," diyor onu kollarıma alırken.

"Yapabileceğini biliyorum." Kıçına bir şaplak attım. "Ama ben de yapabilirim."

Gözlerini bana dikeyor ve Kostya araya girerek araba koltuğunu da taşımakta ısrar ediyord. Cipi kilitledikten sonra bizi güvenli piste ve bekleyen uçağıımıza götürüyor.

Kat'in gözleri açılıyor ve boynunu kaldırıp bana bakıyor. "Bu bizim için mi?"

"Uçak!" Josh ciyaklıyor. "Uçağıa biniyoruz!" "Bu o olmalı."

"Özel jet mi?" diye kaşlarını çatıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?" "Birkaç iyilik istemek zorunda kaldım," diye itiraf ediyorum. Ve bir sürü

Nakit, ama o kısmı bilmesine gerek yok. ki Alexei'nin bağlantıları iyi.

"Merhaba Lev." Pilot Pavel merdivenlerden bizi selamlıyor. "İyi günler, Pavel. Bugün bizi uçurduğıın için teşekkürler."

"Bu o Hayır sorun." O sallard onun

Başını. "Lyoshenka ne isterse yapacağım. Ona çok şey borçluyum."

Başımı sallıyorum ve bize binmemizi işaret ediyor. "Gelin, ailenizi yerleştiririm, olur mu?"

Kat'in merdivenlerden çıkmasına yardım ediyor, ben de Josh'la birlikte onu takip ediyorum. Özel jetin avantajı güvenlik kuyruklarının olmaması ve işlemlerin ticari jete göre çok daha hızlı gerçekleşmesi. Birkaç dakika içinde uçağıa yüklendik ve kalkış için emniyete alındık.

Motor gümbür gümbür çalışırken Josh heyecanla ciyaklıyor. Kat'in sinirlerine rağmen, oğlumuzun ilk uçuş deneyimini izlerken onu birkaç kez gülümserken yakalıyorum. Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı dediğim bir olay bu.

Gerçek şu ki, Philly'ye vardığımızda her şey değişecek. Artık böyle kaygısız anlar olmayacak. Alexei'nin yardımıyla çıkış stratejimi uygulayana kadar olmaz. Bu zaman alabilir ve hâlâ birçok risk içeriyor. Vasili her zaman huysuzdur ama son zamanlarda serseri mayın gibi. Onu yatıştırırken Kat ve Josh'u güvende tutmak şimdiye kadar karşılaştığım en büyük zorluk olacak. Ama yüzlerini incelerken, onları şu anda hafızama kaydederken

katlanabileceğim her acıya değeceğini biliyorum.

GECE YARISINDAN HEMEN SONRA BALTIMORE'A INIYORUZ. JOSH HIZLI uykuya dalmış, günün büyük macerasından yorgun düşmüş ve Kat de iyi yolda görünüyor. Ama onları Alexei'nin bizim için ayarladığı bekleyen SUV'ye bindirirken gergin. Otoyola çıkıp Philly'ye doğru iki saatlik bir yolculuğa çıkarken benim gerginliğimin de farkında gibi görünüyor.

Sonunda o tekrar uykuya dalıyor ve ben de aklımdan geçen düşünceleri düzenlemeye çalışıyorum. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca buraya geri dönmenin nelere yol açacağını unutmayı başarmıştım. Ama artık o kadar kolay değil. Ve nihayet gece ikiye biraz geçe güvenli eve geldiğimde, bundan sonra ne olacağını düşünürken karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Başkalarına güvenmekte zorlanıyorum ama bu durumda başka seçeneğim yok.

Kat hala yanımda uyuyor, onu izlediğimin farkında değil. Yüzünün çizgilerini, saçlarının düşüşünü inceliyorum. O anda, onu kaybedebileceğim düşüncesi karnıma bir yumruk gibi çarpıyor. Ona sadece benim demekten daha fazlasını istiyorum. Karım olmasını, soyadımı almasını ve bana daha güzel çocuklar yapmasını istiyorum. Bunların hepsini onunla birlikte istiyorum.

Ama şu an için tek şey bu gece. Ve onu uykusundan bir öpücükle uyandırırken bunun ruh halimi bozmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Burada mıyız?" Gözlerini kırıştırtıp dik oturuyor ve tanımadığı eve şaşkınlıkla bakıyor. "Burası neresi?"

"Burası güvenli bir ev," dedim ona. "Gel ."

Bunun gerçekten güvenli olduğuna ikna olmuş görünmüyor ama ben inip Josh'un kemerini çözmeye başlayınca hemen peşimden geliyor. Onu kapıya kadar taşıdım ve Kat bana baktı.

Ben kapıyı çalarken gergin bir şekilde. Pasha kapıyı açtığında bize içeri girmemizi işaret ediyor ama Kat kapının eşiğinde donup kalıyor.

"Bu kim?" diye soruyor.

"Bir arkadaş," diye onu temin ediyorum. Daha doğrusu, Alexei'nin en son işe aldığı kişilerden biri. Hâlâ biraz acemi ama son derece güvenilir ve şu anda elimdeki tek seçenek o.

Eve girip yerleştüğimizde bile Kat onun etrafta dolaşması fikrine pek sıcak bakmıyor. Ona temel ihtiyaçlardan oluşan evi gezdiriyorum. İki yatak odası ve bir banyo var. Çok fazla mobilya yok ama en azından bir süre burada kalmak için yeterli. Ayrıca Alexei'nin ikinci odayı çocuk boyunda bir yatak ve bol miktarda kitap ve oyuncakla donattığını fark ediyorum. Muhtemelen karısının teşvik ettiği bir şey, ama ne olursa olsun minnettarım.

"Burada iyi olacak mı?" Josh'u yatağa yatırırken Kat endişeyle soruyor.

"Evet." Kapalı olan pencereyi gösteriyorum. "Şu cam mı? Kurşun geçirmez, Kat. Ve bu monitör evin herhangi bir yerinden bu odada olup biten her şeyi görmeni sağlayacak. Ayrıca her kapıda bir tuş takımı var, sana kodunu vereceğim."

Yutkundu ve oğlumuza baktı, gözleri cam gibiydi ve yüzü duygularla doluydu. "Tamam. Onu görebildiğim sürece."

Josh'a bir öpücük verdikten sonra odadan çıkıyoruz ve oturma odasında Pasha'ya katılıyoruz. Geç oldu ve hepimiz yorgunuz ama fazla zamanım yok. Yarın sabah onu burada onunla bırakmam gerekecek ve bunun sorun olmadığını bilmesini istiyorum.

Pasha, ona içecek bir şeyler ikram ederken ve ardından kiler ve buzdolabının tamamen dolu olduğunu göstermeye devam ederken dile getirmediğim düşüncelerimi anlamış gibi görünüyor. Kat reddettiğinde, evin diğer özelliklerine işaret ederek ve ona konuşmaya yönelik sorular sorarak küçük bir konuşma yapıyor

onu biraz konuşturmak için.

Onlar bunu yaparken ben de çantaları alıp sokağı kolağan ediyorum. Burası sakın bir banliyö mahallesi, komşular kendi içlerine kapanık ve görülebilecek tek haydutlar tasmalarında zil olan kediler. Alexei aileme iyi davrandı ve bunun için sonsuza dek minnettarım.

İçeri döndüğümde Pasha'ya yardımı için teşekkür ediyor ve Kat'i diğer yatak odasına götürüyorum. Elinde monitör, sürekli Josh'u kontrol ediyor ve şu anki ruh haliyle bu gece hiç uyuyamayacağını söyleyebilirim.

"Paşa da burada mı kalıyor?" diye soruyor.

"Evet." Paltosunu çıkarıp yavaşça soyuyorum, geceliğini giymesine yardım ediyorum ve yatağa girmesi için örtüleri geri çekiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Ben kapıya doğru ilerlerken kaşlarını çatıyor.

"Hemen döneceğim."

Birkaç dakika sonra Josh kollarımda döndüğümde, onu yanına yatırırken rahatlamış görünüyor.

"Sadece bu gecelik," diyorum ona. "Burada kendini rahat hissedene kadar."

Kat alnından öpüyor ve ayakkabılarımı ve paltomu çıkarmamı, sonra da hâlâ tişörtüm ve kot pantolonumla yatağın dış tarafına uzanmamı izliyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" Dudağını dişlerinin arasında sıkıyor. "Eğer uyanır ve hepimizi birlikte uyurken görürse-"

"O zaman bizim bir aile olduğumuzu anlamaya başlayacak." Eğildim ve dudaklarından öptüm. "Şimdi uyu tatlım. Yarın yeni bir gün."

A Uzun soluklu bir konuşmadan ve Kat'e Paşa'yla birlikte evde güvende olacağına dair birçok güvence verdikten sonra kendimi Delirium'da Vasili'nin gelişini beklerken buluyorum. Andrei şimdiden beni inceliyor, sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi dudaklarında bir sırıtma oynuyor. Yapabilseydim, o sırıtışı silerdim.

Yüzünden paslı bir bıçakla.

"Levka." Vasili üst kattaki özel odaya girerken kapıyı arkasından çarpıyor. Kat'i hayatıma ilk soktuğum odaya.

"Amca." Onu başımla selamlıyorum.

Masada karşıma oturuyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. Birbirimizi ölçüp biçerken ikimiz de konuşmuyoruz. Bilgi konusunda fazla hevesli olmamam gerektiğini biliyorum. Ve şimdi kendi cevaplarını bulmak için arkamdan iş çevirdiğinin farkındayım, poker suratımı korumalıyım. Bir parçam hâlâ itiraf etmesini umuyor. Olduğunu düşünmeye başladığım adam olmadığını kanıtlayacağını.

"Kızdan haber var mı?" Tek bir cümleyle umutlarımı yıktı.

"Onu birkaç hafta boyunca takip ettim ama bizden önde görünüyor."

Çenesindeki kirli sakalı kaşıyor, başını yana eğiyor.

yan tarafa. "Florida'da olduğuna seni inandıran neydi?"

"Orada bir bağlantısı var," diyorum. "Bir arkadaşı."

Yalan olduğunu bildiği ifademi değerlendiriyor, ancak beni bu konuda suçlamasını bekliyorum.

"Peki ya sürücü?"

"Hâlâ bir şey yok." Gözlerindeki karanlık uçuruma bakıyorum, annemin ölümünden gerçekten kendi kanımın sorumlu olup olamayacağını merak ediyorum. Kendi kız kardeşinin. Ama bunu sorgularken bile Kat'i hiç düşünmeden öldüreceğinden şüphe duymuyorum. Vasily sadece tek bir şeye sadıktır, o da kendi bencil arzularıdır. O bir Vor olabilir, ama kendi derisini kurtarmak için sevgili kardeşlerinden vazgeçmekte tereddüt etmeyecektir. Bundan hiç şüphem yok.

"Beni hayal kırıklığına uğrattınız," diyor duygusuzca. "Bunun uzun zaman önce halledilmesini bekliyordum. Çok uzun sürdü ve seni daha fazla bağışlayamam. İşe geri dönmeni istiyorum."

Ne planladığını düşünürken çenem birbirine çarpıyor. Ama tek yapabildiğim başımı sallamak. Benden beklediği şey bu. Benden her zaman beklediği şey.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Bu öğleden sonra Andrei'ye temizlik işlerinde yardım ederek başlayabilirsin."

Başımı sallarken midem çalkalanıyor. "Tamamdır."

Vasili bizi kovuyor ve ben de Andrei'yi sokağa kadar takip ediyorum. Ama o arabasına yöneldiğinde başımı sallıyorum.

"Benimkini alalım."

İçeri girmeden önce bir an tereddüt etti. Normalde arabamın karşılaşılabileceğimiz herhangi bir şeyin yakınında olmasını istemezdim ama şu anda her zaman yanımda olması şart. Kat'in beni acil bir durum için araması ihtimaline karşı, bu moronu bir sokak köşesinde bırakabilir ve hızlıca ona ulaşabilirim.

Andrei ile benim stereo ve dener için ışık yukarı a

Ben motoru çalıştırırken sigarayı yakıyor ve hızla elinden alıp camdan dışarı fırlatıyorum.

"Ne oluyor lan?" diye .

"Benim arabamda olmaz. Nereye gidiyoruz?" "Benim evime," diyor.

Harika. Evine giden yirmi dakikalık yolun tamamını, bu sefer bana nasıl bir pislik bıraktığını merak ederek geçiriyorum. Her ne ise, iyi bir şey olamaz.

Beni yatak odasına götürdüğünde teorimin doğruluğı ne yazık ki kanıtlandı ve bir kadını hala yatağının iskeletine kelepçelenmiş halde buldum. Yüzü tanımlanamayacak kadar kötü dövülmüş ve tavana kadar kan sıçramış. Ceset şimdiden kokmaya başlamış ve belli ki bu olay bir süre önce olmuş.

"Lanet olsun." O kadar bastırılmış bir öfkeyle ona dönüyorum ki, şu anda kafatasını parçalamamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. "Ne yaptın sen Andrei?"

"İşler kontrolden çıktı." Omuz silkiyor. "Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

Çenemi gıcırdatıyorum ve yatak odasını adımlıyorum. Sikeyim böyle işi. Andrei o kadar kontrolden çıktı ki Vasily bunu görmeli. Bundan geri dönüş olmadığını bilmeli. Ne zaman arkamı dönsem, başka bir şeyi yok ediyor. Ya da başka birini. Tek mantıklı sonuç onu kuduz bir köpek gibi öldürmek.

Önümdeki manzarayı incelerken içimin derinliklerinde hissettiğim bir kesinlik bu. Kim olduğunu bilmiyorum ama bunun konuyla ilgisi yok. Bu kadın bunu hak etmedi. Eminim dışarıda bir yerlerde bir ailesi vardır. Ona ne olduğunu merak edecek insanlar. Şimdi onu ortadan kaldırmak zorundayım ve onlar hayatlarında asla huzur bulamayacaklar.

"Bunu nasıl yapmak istiyorsun?" Andrei sorar.

Kendi başına bir şey bulamayacak kadar aptal ve her zamanki gibi iş bana kaldı. Ama bu sefer, umurumda değil.

Bunu düzgün bir şekilde temizlemek konusunda daha az. Vasily'yi biraz kızdırmak sadece bana yardımcı olabilir. İşlerimi yoluna koyana kadar dikkatimi dağıtacak her şey işime yarayacaktır. Bu bir risk ama şu anda almak istediğim bir risk.

"Git çamaşır suyunu ve eldivenleri getir," dedim ona.

Andrei mutfağa giriyor ve o bunu yaparken ben de etrafın on beş fotoğrafını çekiyorum. Yatak odasını tanımlayacak kadar. Bu bir garanti değil ama başka bir sigorta poliçesi.

Döndüğünde ceketimi çıkardım ve işe koyuldum. Ben yatak odasının her yerine kusma isteğimi bastırırken Andrei onu çözüyor ve yatağa sarıyor. Bunu yaptıktan sonra eldivenleri ve çamaşır suyunu gösterip işe koyulmasını söylüyorum. Bir bok temizleyemiyor, ama tam da bu yüzden onun olması gerekiyor.

"Onunla ne yapacaksın?" diye soruyor ben rulo haline getirilmiş yatak takımını yatak odasından dışarı sürüklemeye başlarken.

"Bir bahçe dikeceğiz. Burayı biraz aydınlatacağız."

"Arka bahçede mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Benim arabamla hiçbir yere gitmiyor." Ona ters ters baktım.
"Bunu yapmadan önce düşünecektin."

Tek kelime etmedi ve konu kapandı. Vasily asla cesetleri ne yaptığımı sormaz. Sadece halledilip halledilmediğini soruyor. Andrei şişman tuzağını açmaya karar vermedikçe, bu özensizce yürütülen işten asla haberdar olmama ihtimali yüksek. En azından ben ona ihtiyaç duyana kadar.

Cesedi mutfağa koyduktan sonra garajı açıyorum ve Andrei'nin yıllar boyunca biriktirdiği bok yığınlarını karıştırmaya başlıyorum. Bunların yarısını neden saklamaya zahmet ettiğini bile bilmiyorum. Küreğe ulaşmak için tekmelemek zorunda kaldığım en az bir düzine kutu dolusu ıvır zıvır var. Şansıma içlerinden biri yan tarafından yırtılıyor ve içindekiler beton zemine saçılıyor.

Tanrı aşkına.

Diz çöküp içindekileri kürekle kutuya geri koymaya başlıyorum, ama bunu yaparken gözüme bir şey çarpıyor. İlk bakışta neden duraksadığımı bilmiyorum. Sadece tanıdık geliyor. Elle oyulmuş küçük biblo kutusunu elime alıncaya kadar gelmiyor. Üstündeki oyma, annemin komodininin üzerinde duranın aynısı. Ama bu onun olamaz.

Kendime bunu söylerken bile, onu açmakta tereddüt ediyorum. Asla inanmak istemediğim şeyi doğrulamak için. Çünkü eğer onunsa, bu en kötü türden bir ihanet olurdu. Asla geri dönemeyeceğim bir ihanet.

Kapağı kaldırdığımda menteşeler gıcırıyor, içeride annemin mücevherleri olduğuna şüphe olmayan şeylere bakarken ciğerlerim donuyor. Yüzükleri, bir kolye, bir bilezik. Ama hala inanmak istemiyorum. Madalyonu açıp ailemizin bir fotoğrafının bana baktığını görene kadar bunu kabullenemiyorum.

Boynumu tırmalıyorum, gömleğimin yakasını aşağı çekiyorum. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Ne oluyor lan? Bu buraya nasıl geldi? Bu buraya nasıl geldi?

Andrei'nin ayak seslerinin evdeki yankısı beni koparıyor. kapatıp tahta kutuyu cebime tıktırıyorum ve geri kalan pisliği yerde bırakıyorum. Garajın kapısını açtığı anda elimde kürek ve gözlerimde vahşi bir bakış vardı. Bundan emin olabilirim.

Andrei bana sorgulayan bir bakış atıyor ama suratsız halimi umursamıyor gibi görünüyor. "Temizliği bitirdim. Şimdi ne yapmalıyım?"

Ona bir süre uzun uzun baktım, ona burada, garajında işkence etmemin ne kadar kötü olacağını düşündüm. Kafatasına bir bıçak saplamadan önce lanet olası uzantılarının her birini kesip kendi boğazına tıksaydım. Yapacağım şey buydu. İki hafta önce, Kat ve Josh'tan önce, tereddüt etmezdim. Ama şu anda, işlerin düzgün gitmesi gerekiyor. Bu temiz bir mola olmalı. Ve benim de

Dürtülerime göre hareket etmeden önce lanet olasıca düşünüyorum çünkü şu anda onu kanı tavanda patlayana kadar dövmek istiyorum.

"Mağazaya git ve biraz bitki al." Ona arabamın anahtarlarını fırlattım. "Yılın bu zamanında ne bulabilirsen."

Başını salladı ve eve doğru geri döndü. Ama o gitmeden önce onu durdurdum.

"Kimdi o?" Ben sordum. "Yatağındaki kadın mı?"

"Kulüpten bir sürtük işte," diyerek şüphelerimi doğruluyor. Vasili'nin o gecenin görüntülerini çoktan silmiş olması muhtemel olsa da, sokakta başka görüntülerin de olması güçlü bir olasılık. Buna güveniyorum.

"Çok uzun sürmesin," diyorum ona. "Ve arabama kan bulaştırma."

Tökezleyerek kapıdan çıktı ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Sadece buradan siktir olup gitmek istiyorum. Kat ve Josh'u kontrol etmem ve acele bir şey yapmadan önce gerçekleri sıralamam gerekiyor. Ayrıca bu hafta Alexei ile buluşma meselesi de var. Bu bok çukurundan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi.

Küreği arka bahçeye taşıyorum ve içimde kaynayan öfkeyi motivasyon olarak kullanıyorum. Üç saat sonra Andrei'nin yeni bir bahçesi vardı. Bir hafta içinde öleceği kesin olan bir yığın bitki ve çiçek. Ama şimdilik, asgari düzeyde tatmin etmeye yetiyor. En azından bu hasta piçi sonsuza dek nasıl yok edeceğimi bulana kadar.

Pasha günü arka planda kalmaya çalışarak geçirir, ancak Josh meraklıdır ve bir şekilde onu tuzağa düşürmeyi başarır. öğleden sonra saklambaç oyunu.

Bütün gün Lev'den tek bir mesaj aldım. Kısa bir mesaj, akşam yemeğini kaçıracağını ve eve geç geleceğini söylüyor.

Ona buranın evim olmadığını söylemek istiyorum. Buranın güvenli bir ev olması gerekirken kendimi endişeli ve güvende hissetmiyorum.

Ama Josh'ı alıp gitmek, bunu yapamam. Bunu biliyorum. Yapabileceğimden değil. Pasha'nın kötü adamları dışarıda tutmak için olduğu kadar içeride kalmamızı sağlamak için de burada olduğuna dair bir his var içimde. Ön kapıya doğru yürüdüğüm birkaç seferde, bir anda yanımda belirdi ve bana pencerelerden uzak durmamı hatırlattı.

Baltimore'a indikten sonraki yolculuğumuzu düşündüm. Lev'in uyuduğumu sandığı sırada beni izlediğini hissettim. Uyuyordum ve beni tam olarak neyin uyandırdığından emin değilim ama hatırlayabildiğim tek şey bana bakışının yoğunluğuydu.

Ve sanırım birden fazla kez söylediği şey beni vuruyor.

Ben onunum.

Biz onunuz.

"Anne?" Josh yerde, ayaklarımın dibinde yerden bana bakıyor. Çizgi filmin bittiğini fark ettim ve onun

gözlerin uykulu.

"Yatma vakti tatlım," diyorum ona, ayağa kalkarak.

zamanında, Pasha köşeyi dönüyor ve onu almak için bize doğru geliyor.

"Onu yakaladım," diyorum.

Başını sallayıp geri çekiliyor ve Josh'un uykulu gülümsemesine karşılık veriyor. Rus erkeklerinin bu kadar centilmen olduğunu bilmiyordum.

Josh başını omzuma koyuyor ve ben de onu yukarı taşıyorum. Geçici yatak odasının kapısına geldiğimde duraksıyorum. Kapının dış tarafındaki kilidin içindeki anahtara bakıyorum. Yatak odalarının ve koridordaki banyonun hepsinde var. Garip bir durum.

Ama şu an bu umurumda değil. Şu anda Lev'in ne dediğini hatırlıyorum. Josh'ın bizimle bir gece kalacağını söylemişti. Ama odasını geçip onu yatağımıza yatırdım.

Yatağımız.

Başımı sallıyorum ve Josh'ı .

"Hikaye ister misin?" Yanına uzanarak soruyorum.

Başını sallıyor, bir başparmağını ağzına götürüyor -sadece çok yorgun olduğunda yaptığı bir şey- ve diğer elini saçımın bir tutamına doluyor. Ezberden İyi Geceler Goril'i okumaya başladığımda gözlerini kapatıyor ve onun uyumasını izlerken gözyaşlarımın burnumun kenarından aşağı kaymasına engel olamıyorum.

Ona zarar vermezler, değil mi? Küçük bir çocuğa zarar verirler mi?

Annemi kaybettiğimde üç yaşındaydım. Josh için tarih tekerrür edecek mi? George ailesi gibi koruyucu aile ve bakıcılar anlamına geliyorsa, yaşamak ölmekten daha mı iyidir?

Hayır. Yaşamak her zaman ölmekten iyidir.

Saçlarımı onun elinden kurtarıyorum ve gözyaşlarımı silerek yataktan çıkıyorum. Geldiğimizde sandalyenin üzerine koyduğum spor çantamızdan eşarbımı buluyorum. Onu çıkarıyorum ve hala üzerine sinmiş olan duman kokusunu içime çekiyorum.

Banyoya gidip kapıyı kilitliyorum. Lavaboyu ılık suyla doldurup atkıyı temizlemeye , kirli suyu birkaç kez akıtıyorum ve sonunda temiz çıkıyor.

Kanını yıkarken Nina'yı düşünüyorum. Ve fazla suyu sıkarken Joshua'yı, bana eşarbı verdiği zamanı düşünüyorum. Onu çalmıştı. Georges'larla alışveriş merkezindeydik ve ben ona bakıyordum. Bayan George pembeyi çirkin ve çocuksu bulmuş ve bırakmamı söylemişti. Sanırım o nefret ettiği için ben daha çok sevmiş olabilirim.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, bizim uyumamız gerekirken, Joshua gizlice odama girdi ve bana verdi. Ne kadar şaşırdığımı hala hatırlıyorum. Ne kadar mutlu olduğumu. O gece ona sarıldığım kadar hiç kimseye sarılmamıştım sanırım. Basit bir eşarp için. O anda çok daha fazlasını hissetmiştim. Birinin beni önemsediyiğini bilmek iyi hissettirmişti.

Banyo kapısını açtığımda, yatak odasının girişinde pusuya yatmış birini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Neredeyse çığlık atacaktım ama sokak lambasından gelen azıcık ışığa doğru ilerlediğinde Lev olduğunu .

Lev parmağını dudaklarına götürüyor ve onu koridora kadar takip etmemi işaret ediyor.

Ben gidiyorum, o da yatak odasının kapısını kapatıyor.

"Sana bir gece söylemiştim," diyor. "Odasında uyumalı."

Saçları ıslak ve sabun kokuyor. "Orası onun odası değil. onun evi değil. Yeni mi duş aldın?"

Koluma girip beni ikinci yatak odasına götürüyor ve kapıyı kapatıyor. Buradaki tek ışık, perde panelleri arasındaki yarıktan gelen ay ışığı.

"Nerede duş aldın?" diye sordum.

"Kulüpte."

"Delirium'a mı gittin? Neden?"

"Çünkü işleri yoluna koyana kadar Vasily ile iyi geçinmek zorundayım."

"Bu akıllıca mı? Ya da güvenli mi?"

Beni inceliyor, düşünüyor ve cevap vermeden önce geçirdiği o an beni endişelendiriyor. "Sorun değil. Onunla ne yapıyorsun?"

Yere baktım. "Oh. Yıkıyordum." Etrafıma bakındım, sonra radyatöre gittim ve kuruması için eşarbi üzerine uzattım.

Ona döndüğümde hâlâ beni izliyor ve gözlerinde hem yoğun hem de dikkati dağılmış bir şey var. Bu sinir bozucu.

"Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

Elini hala ıslak olan saçlarında gezdiriyor ve yanıma geliyor. Elimi tutuyor ve geriye doğru yatağa doğru yürüyor. Orada, başımın arkasını kavıyor ve beni öpüyor. Nazik bir öpücük, aceleci değil, erotik bile değil ya da en azından ihtiyaçtan dolayı çılgınca değil.

Ben de onu , bundan hoşlanıyorum, sıcaklığından, tadından, güvenliğinden hoşlanıyorum. Kendimi ona doğru bastırıyorum ve beni tutmasına izin veriyorum. Kollarının beni sarması hoşuma gidiyor. Sanırım bizi güvende tutabilir. Belki aptalca - Rus mafyasına karşı tek bir adam- ama bence söylediklerinde ciddi. Josh'a ya da bana zarar vermeye çalışan herkesi öldüreceğini.

Ya da denerken öl.

Damarlarıma bir ürperti sızıyor ve titriyorum.

"Şşş."

Sanırım yine ağlıyorum çünkü beni kendisine doğru tutuyor, artık beni öpmüyor ama elleri hareket ediyor ve kıyafetlerimi çıkarıyor. Yavaş, sabırlı ve metodik hareket ediyor ve çok geçmeden çırılçıplak kalıyorum. Ellerimi tutuyor ve geriye doğru adım atıyor.

Hâlâ tamamen giyinik ve onu soymak için hareket etmeye çalıştığım da başını sallıyor.

"Şimdi sana bakmak istiyorum," diyor.

İçgüdüsel olarak geri çekilmek, kendimi saklamak istiyorum ama o gitmeme izin vermiyor. Bunun yerine, bir elini tutarak yatağın yanındaki lambayı açmaya uzanıyor.

"Lev-"

"Sessiz ol." Yine iki elimi tutuyor ve bu sefer beni kolumdan tutup alçak yatağın kenarına oturuyor.

Kendimi açıkta hissediyorum. Bu onunla çıplak kaldığım diğer zamanlardan farklı. O bana bakıyor ve bu bir şekilde içimde olduğundan daha samimi.

"Bana bak."

Bakmıyorum.

Bakamıyorum.

"Bana bak, Katya."

Katya. Bana böyle seslenmesi hoşuma gidiyor. Bana böyle seslendiğinde çok nazık oluyor.

Yüzümün kızardığını hissederek ona bakıyorum. O da bunu görüyor olmalı çünkü hafifçe gülümsüyor ve gamzesi beliriyor. Gülümsemesini seviyorum.

Ama sonra elini ön koluma doğru kaydırıyor ve gözleri hâlâ benimkilerdeyken başparmağıyla tümsekli, yanık deriyi hissediyor.

"Bana bundan bahset."

Hay sikeyim.

Olanları her hatırladığımda bastırdığım duygularımı kontrol altına almaya çalışarak yutkunuyorum. O evde olup biten her şeyi hatırlıyorum. O anıları kutularda saklıyorum. Onları sevdiğim yerde. Onlara göz kulak olabileceğim ama güvenli bir şekilde kilit altında tutabileceğim bir yer.

"Söyle bana, Katya."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Silmek için hareket etmiyor ve ben de silebileyim diye beni bırakmıyor.

"Sanırım Joshua'yı cezalandırmak içindi. Ve beni, sanırım, ama daha çok onu."

Daha fazla gözyaşı ve Lev hareket etmiyor. Yüz ifadesi değişmiyor.

"Sanırım en çok Bay George ondan nefret ederdi. Onu hep izletirdi."

Lev'in başparmağı hareket etmeyi bıraktı ve elleri üzerimde sıkılaştı.

"Beni öyle ya da böyle önemseydiğini sanmıyorum. Herhangi biri olabilirdim." Duraksadım, hatırladım. "Bunu Bayan George yaptı. Joshua sadece olanları duydu. Bay George ondan daha iriydi. Josh'u bağlar, bir şekilde zapt eder ve onu izlemeye zorlardı. Bunu yaptığında Joshua evde değildi ve Joshua'ya bir şey yaptıracak kadar güçlü değildi. Sanırım önce onu odasına kilitlemeseydi onu öldürebilirdi." Kelimeler şimdi sel gibi akıyor. Neden ya da nereden geldiğini bile bilmiyorum. Alev alana kadar çıkan tıkırtı, yanan kâğıt sesi gibi tüm ayrıntıları hatırladığımı fark etmemiştim. Parmak uçlarım yandı. Kokuyu.

Tanrım. Koku.

"Josh'un odasında duvarda açtığımız ve bir çeşit günlük tuttuğumuz deliği buldu. Bize yaptıkları her şeyi elimize geçen her kâğıt parçasına çiziktirmiştik. Bir gün onları ifşa edecektik. Yine de hepsini aldı ve onu odasına kilitledi, biz de aşağıya mutfığa indik. Ocağı yaktı."

Lev'in gözleri kısıılır, sertleşir.

"Bana onları teker teker yaktırdı. Parmaklarımın ucunun yandığını ve kokusunu hatırlıyorum. Hatırladığın şeyler çok garip, değil mi?"

Cevap vermiyor.

"Eskiden ne yapardı biliyor musun? Georges'lar dindardı. Her pazar kiliseye giderdik. Boynunda bir haç vardı. İğrenç bir şeydi, eski ve büyük. Georges'un bize zarar vermesini izlediğinde, onu iki eliyle kavrar ve dua ederdi." Bu kısmı anlatırken sesimdeki öfkeyi hissediyorum. "Kocasını izlerken dua ederdi-"

Kendimi durduruyorum, başımı sallıyorum.

Lev beni izliyor. Onun gözlerinde de öfke görüyorum. Acıma değil. Tanrıya şükür acıma değil. Beni daha sıkı kavırıyor. Acaba farkında mı?

"Tüm kâğıtlar bittiğinde ateşi söndürdü,

Her şeyin bittiğini sanmışım ama bitmemişti. Joshua'ya zarar vermek istiyordu. Onu cezalandırmak için. Ve sanırım çığlığımı duyunca bunu yaptı."

Bana yaptıkları başka hiçbir şeyin bu kadar acı verdiğini sanmıyorum. En azından fiziksel olarak. Ateş her şeyden farklı bir acıdır.

Lev ayağa kalkıyor ve tutuşu o kadar sıkı ki bileklerimi acıtıyor. Sanırım o da bunu benimle aynı anda fark ediyor çünkü bırakıyor ve yüzümü kavrayıp kendine çeviriyor. Başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor ve beni öptüğünde bu kadar olduğunu düşünüyorum.

Sanırım o zaman bana sarılacak. Benimle sevişecek. Ben de bunu istiyorum.

Ama henüz bitirmedi çünkü saçımı geriye itiyor ve şakağımdaki yara izini parmaklıyor.

"Bu mu?"

"Sapık kocası izlerken banyo yapmak için soyunmak istemedim, o da yüzümü küvetin kenarına çarptı. Beni bayılttı, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyorum. O zaman bana ne yaptığını bilmek zorunda değildim."

Bana ilk kez o zaman dokundu. Gerçi kan sadece o zaman yoktu. Onunla her zaman kan vardı. Sanırım bu onu boşalttı.

"Acaba Bayan George o zamanı izledi mi? Dua etti mi? Joshua bana hiçbir şey söylemedi. Ondan sonra uzun bir süre bana bakamadı." Bunu, ona ne yaptırıldığını düşünmek istemiyorum.

"Katya."

Anılarımdan sıyrılıyorum. Lev'in çenesi gergin, gözleri sert. Gözlerinin içinde cinayet var.

"Sana dokundu mu? Seni zorladı mı? Seninle ilgilenmesi gereken adam."

Cevap vermeyeceğim. Cevap vermek zorunda değilim. Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Başka tarafa bakmama izin vermeyince kirpiklerimi indiriyorum.

"bir şey yok."

Evet,
biliyorum
."Katya."

Başımı salladım. "Anlamıyorsun." Kendimi ona bakmaya zorluyorum.

"Neyi anlamıyorum? O sana dokundu. Sen onun himayesinde bir çocukken sana dokundu."

"O yaptığında ben de boşalırdım." Tepkisini bekliyorum. İğrenmesini. Bunu hiç yüksek sesle söylememiştim. Asla. Yine de yüz ifadesi değişmedi. "İğrenç, değil mi?" Titremesini engellemek için dudagımı ısırıyorum ama şimdi her yerim titriyor.

"Bu fiziksel bir şey. Sadece vücudunuzun doğal tepkisi."

"Doğal mı?" Neredeyse gülecektim ama kulağa çılgınca geliyor. "İşte bunda doğal bir şey yok."

"Sen yanlış bir şey yapmadın, Katya. Bunu biliyorsun."

Şimdi yere bakıyorum.

"Öldü mü? Kadın mı?"

Başımı sallıyorum.

"Ama onu sen öldürdün."

Bakışlarım onunkilere kayıyor. Bunu kimse bilmiyor. "Onu karnından bıçakladın."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu yüzden mi ıslahevine gönderildin?" Bakmaya devam ediyorum.

"Ama Joshua'yı suçladılar. Bu hiç mantıklı değil. Joshua'nın o şekilde ölmesi, çünkü George karnında bıçak varken bunu kendini savunmak için nasıl yaptı? Ve aralarındaki boyut farkı." Duraksıyor ve ben yine Nina'yı düşünüyorum. Hesap yaparken kullandığı o ifadeyi. Lev hesap yapıyor. "Joshua neydi, adli tabibin raporuna göre ancak yüz yirmi kiloydu. O sık büyük bir adamdı. Sana ne yaptığını biliyorlar mıydı? Karı kocanın seni taciz ettiğini?"

"Başından beri biliyorlar mıydı bilmiyorum ama biliyorlarsa

Böyle bir vakanın ortaya çıkması onlar için kötü olacağından örtbas ettiler. Çocuklar istismara uğradıkları bir koruyucu aileye bırakılmış ve vasi de bundan habersiz, ya da daha kötüsü? İyi görünmüyor. Joshua ölmüştü, bu yüzden benim yaptığımı bildikleri halde asıl bıçaklamayı yapmakla suçladıkları kişi oydu. Suç ortağı olarak mahkum edildim ama suçun çoğunu Joshua'ya yüklediler. Joshua beni manipüle ettiği için tam olarak sorumlu olmadığımı söylediler. Cezamı o gözaltı merkezinde çektim. Reşit olmadığım için kayıtlarım mühürlendi ama sanırım yine kışkırtıcıyı kurtarmak için. Bu insanlar korumaları gereken çocukları umursamıyorlar."

"Onu öldürdüğümde bunu yavaş yapacağım" diyor. Kolumun iç kısmındaki yanık derinin izini sürüyor. "Belki ona bunun nasıl bir his olduğunu gösteririm."

Buna üzülmeli miyim? Ona hayır mı demeliyim? mı?

Üzülmedim ve üzülmiyorum.

Onun yerine, onu öptüm. Parmak uçlarımda durup dudaklarını kendi dudaklarımla öpüyorum ve o anda bir şeyin farkına varıyorum. Ve belki de bu şey beni korkutmalı. Hayır, beni kesinlikle korkutmalı.

Lev ve ben birbirimize bağlıyız. İlk tanıştığımız andan beri öyleymişiz gibi hissediyorum. Ama bundan daha fazlası var.

Sanırım onu seviyorum.

"Ağlamayı kes tatlım," diyor bana, beni kendine sarıyor, sonra elini aramızda kaydırarak diğer yara izine, iyi gidiyor. "Bana bunu anlat. Bana oğlumun doğduğu günü anlat."

I küçük ellerin yüzümdeki saçları itmesiyle uyanıyorum.

"Merhaba anne," Josh gözlerimi açtığımda kocaman gülümsüyor ve kendini bana doğru fırlatıyor. Ona sıkıca sarılıyorum, küçük bedenini sıkıyorum. Uyku ve çamaşır deterjanı gibi kokuyor ve ben ona doyamıyorum.

Bu duygu, sanırım, bu neşe. Ve bunu elimden geldiğince uzun süre korumak istiyorum çünkü onu bıraktığımda korkunun tekrar içime gireceğini biliyorum.

"Pasha krep yaptı!"

"Öyle mi yaptı?" diye sordum. Doğrulup yatağın yanındaki saate bakarken başımı kaşıyorum. Saat sabah yediyi biraz geçiyor ve buraya ne zaman geldiğimden emin değilim. Lev ve ben sonsuza dek seviştikten sonra Josh'un odası olması gereken yerdeki küçük yatakta uyuyakalmışız.

Hatırladıkça içim ısınıyor. Dün gece benimle sevişmişti. Her yerimi öpmüştü, yaralarımı ve her şeyimi ve beni sevmiştii.

"İçlerinde yaban mersini ve hatta marshmallow bile var" diye devam ediyor Josh ve sanırım dün gecenin anısına dalıp gitmişim çünkü cümlesinin bir kısmını kaçırmış olmalıyım.

"İçinde marshmallow olan krep mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve Josh'un kocaman gülümsemesi gözlerini parlatıyor.

Başını sallıyor. "Ona ben öğrettim," diyor ve yanaklarını sıkıp tekrar sarılmak için kendime çektiğimde bundan kurtulmak üzere olduğunu anlıyor.

Çıplak ayaklarına dokunduğumda ne kadar soğuk olduklarını hissediyorum. "Aşağıya tek başına mı indin?"

Gururla başını sallıyor. "Merak etme, dayandım," diyor, gözlerini devirmeye çalışıyor ama bunu yaparken başını geriye doğru eğmeyi başarıyor. Colorado'daki evimizde merdiven yok ve sanırım merdivenler onun yanında beni hâlâ tedirgin ediyor.

"Lev burada değil mi?" Burada olmadığını biliyorum çünkü burada olsaydı Josh'ın ayaklarına çorap giydirirdi.

"Paşa işe gitmesi gerektiğini söyledi. Ben odamdan bir oyuncak alacağım" der ve ortadan kaybolur.

Kalkıyorum, yetersiz çantamızdan kapüşonlu bir tişört ve bir kot pantolon alıyorum ve hızla giyiniyorum. Dişlerimi fırçalıyorum ve saçlarımı parmaklarımla tarıyorum - fırçam aceleden yanıma almayı unuttuğum şeylerden biri. Josh'la birlikte aşağıya inmeden önce makyaj yapmakla uğraşmıyorum.

"Günaydın," diyorum Pasha'ya, etrafıma bakarak.

"Günaydın, Katerina," diyor. İyi bir adam ama onun burada olması kendimi Lev'in burada olduğu zamanki kadar güvende hissettirmiyor.

"Lev nerede?"

"Daha önce bir telefon aldı. Olabildiğince çabuk döneceğini söyledi." "Arayan Vasili miydi?"

Pasha Josh'a bakıyor ve dikkatini kreplere vermeden önce bana kısa bir baş selamı veriyor.

Kendime bir fincan kahve alıyorum ve sehpanın üzerinde duran telefonumu buluyorum. Okuldan ya da Colorado'daki hayatımızdan kimsenin numarasının olmaması hâlâ garip. Sanki bunların hiçbiri olmamış gibi. Sanki o yıllar hiç yaşanmamış gibi.

Ekрана dokunduğumda yalnızca %1 pilim kaldığını görüyorum, ancak şarj aleti aramaya başlamadan önce ekrandaki mesajı görüyorum.

Lev: kısa zamanda döneceğim.

Hepsi bu kadar. Başka bir şey yok.

Nerede olduğunu sormak için ona mesaj atmayı düşünüyorum ama Vasily ile birlikteyse bunu yapmamak en iyisi.

"Bunu nerede şarj edebileceğimi biliyor musun?" Pasha'ya sordum.

Pasha, birkaç farklı türde şarj cihazı da dahil olmak üzere ıvır zıvır bulduğum bir çekmeceyi işaret ediyor. Bu evi başka kimlerin güvenli bir ev olarak kullandığını merak ediyorum. Benden önce kimler buradaydı ve onlar için nasıl sonuçlandı?

Telefonuma uyan şarj aletini bulup duvara takıyorum ve Josh'un marshmallowlu krep yemesini izlemek için dönüyorum.

"Biliyorsun, lokumlu krep diye bir şey yok, değil mi?" Pasha'ya gülümseyerek söylüyorum.

Göz kırıyor. "Ne demek istiyorsun? Çok lezzetliler." Bir krep tabaklayıp bana uzatıyor.

"Teşekkürler," diyorum, bunun yaban mersinli olduğunu fark ediyorum. "Sen yedin mi?" diye soruyorum.

Sadece başını sallıyor ve ocaktaki tencereye dönmeden önce pencereye kayan bakışlarının nasıl ciddileştiğini görüyorum. Orada dururken ne kadar rahat görünse de o bir asker. Büyük olasılıkla giydiği kapüşonun altında silahı var ve ölümcül olduğundan hiç şüphem yok.

Tam o sırada Lev'in dün gece Bayan George hakkında söylediklerini hatırladım. Bundan sağ çıkarsak, onu bulup öldüreceğini biliyorum.

Eğer bundan

kurtulursak.

Kahretsin.

Bu düşünce karşısında krepimi yemek için çaba sarf ediyorum ama bitirdiğimizde Paşa'ya bulaşıkları yıkayacağımı söylüyorum, o da sigara içmek ve telefon etmek için dışarı çıkıyor.

Bu iş bittiğinde Josh'a sesleniyorum. "Hadi seni yıkayıp giydirelim evlat," diyorum telefon çalarken. Zil sesi yabancı. Eski telefonumda yaptığım gibi fabrika ayarlarından değiştirmemiştım, yüzden benim telefonum olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Telefon.

Telefona bakıyorum, arayanın kimliği yok ama yine de cevap vermeye karar veriyorum. Lev olabilir. Kişi listemde tam olarak hangi numaraları programladığından emin değilim.

Ama cevap verdiğimde, arayan kişi kapatıyor.

Normal şartlar altında bu konuda hiçbir şey düşünmezdim ama olan biten her şey beni endişelendiriyor.

Josh mutfığa girdiğinde telefonu bıraktım. "Emma'yı ne zaman göreceğiz?"

"Emma?"

Başını sallıyor ve ben de hafta sonu buz pateni yapmak için sıradan planlar yaptığımızı hatırlıyorum.

"Tatlım, onlar hala Colorado'dalar, bu yüzden henüz bunu yapabileceğimizi sanmıyorum."

Yüzü düşüyor ve tam olarak anlamamış gibi başını yana eğiyor.

"Buraya gelmek için bir uçağa binmeleri ya da bizim bir uçağı geri götürmemiz gerekir."

"Oh."

"Ama onu gördüğünde, uçak yolculuğunla ilgili her şeyi ona anlatmak zorunda kalacaksın!"

Kocaman gülümsüyor. "Yaşasın!"

Telefonum çalıyor. Bu sefer bir mesaj ve ekranı kaydırıyorum.

Lev: İyi uyudun mu?

Ben: Sen , her zaman iyi uyurum.

Lev: İyi çünkü bu gece seni uyutmayacağım. Ben:

Umarım.

Sürgülü arka kapı açılır ve Pasha içeri soğuk bir hava ve hafif bir sigara dumanı kokusu alır.

"birkaç şey almam gerekiyor. Eğer almazsam bu kapı başımıza bela olacak. Birkaç dakika içinde gitmeye olabilir misin?"

"Biz burada kalacağız. Zaten Josh'ı yıkamam gerekiyor."

Tereddütlü görünüyor.

Elimi koluna koydum. "Endişelendiğin buysa hiçbir yere gitmiyorum."

Beni inceliyor, ben de gülümsüyorum. "Sana söz veriyorum, Pasha."

İsteksizce başını sallar. "Yirmi dakikalığına gideceğim. Kimsenin içeri girmesine izin vermeyin. Şifre ve girmek için arka kapıyı kullanacağım. Her iki kapıya da gelen olursa, içeri almayacaksın. Pencereye bile gitme. Evde kimse yokmuş gibi davranacaksın, anladın mı?"

"Evet. Zaten siz dönene kadar banyoyu ancak bitirmiş oluruz."

Pasha Josh'a veda ediyor ve ben de onun ön kapıdan çıkışını izliyorum. O gider gitmez kilitlerin tekrar yerine oturmasını dinliyorum ve Josh'a dönüyorum.

"Banyo için hazır mısınız?"

"Wally bugün banyo yapmak istemiyor," diyor.

Başını okşadım. "Wally için sorun değil ama bayım, sizin bir taneye ihtiyacınız var."

Josh suratını asar ama merdivenlere doğru döner.

Takip ediyorum ama mutfığı geçerken yoldan sapıyorum. Şarj aletini bulduğum çekmeceye doğru hızlıca yürüyorum çünkü orada başka bir şey daha bulmuştum. Bir çakı.

Açıp bıçağı test ediyorum. Keskin. Benimkilerin çoğundan daha keskin ve biraz daha ağır.

Josh'u merdivenlerden çıkarken takip ederken onu cebime attığımda burada yalnız olduğum için kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

"Levka." Boş kulübe girdiğimde Vasili oturmam için eliyle işaret ediyor. "Bir içki ister misin?"

Alışılmadık derecede nazik davranıyor ve ruh halindeki değişimden ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim. En son konuştuğumuzda bana sadece ne kadar hayal kırıklığına uğradığını söyleyebildiğini düşününce, teklif ettiği herhangi bir şeyi kabul etmekten çekiniyorum. Ama bunu yapmak kabalık olur, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

Votka şişesini masaya doğru kaydırıyor ve ben de bardan boş bir bardak alıyorum. Delirium henüz açılmadı ve bir bar taburesi çekip yanına oturduğumda bina her sesi büyütüyor gibi görünüyor.

"Andrei'nin evindeki karışıklıkla ilgili her şey halledildi mi?" soruyor.

"Elbette."

"Çok iyi."

Beni incelerken ne düşündüğünü anlayamıyorum ve beni neden buraya çağırdığını da bilmiyorum. Bir siparişi teslim etmenin bu kadar uzun sürmesi onun karakterine aykırı. Vasili her zaman tüm çabalarında zamanını mümkün olduğunca az kullanmayı tercih etmiştir, bu yüzden beni görünürde bir neden olmadan buraya çağırması endişemi tetikliyor. Ne olursa olsun, bu fırsatı ona ayrıldığımdan beri aklımı kurcalayan soruyu sormak için kullanıyorum

Andrei'nin garajı.

"Yıllar boyunca bu konuyu sık sık konuştuğumuzu biliyorum," diyorum ona. "Ama yılın bu zamanı bana hep annemi düşündürür. Belki de bugün onun şerefine kadeh kaldırmalıyız."

Vasili'nin parmakları bardağın etrafında sıkışıyor, ama yüzü değişmiyor. "Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum. Ben de sık sık onu düşünüyorum. Sevgili kardeşim, hayatının bu kadar trajik bir şekilde kısa kesilmiş olması çok yazık."

Kadeh kaldırma teklifimi dikkate almıyor ve annem için hiçbir güzel söz söylemeden bardağını boşaltmayı tercih ediyor.

"Bana bakmaktan asla vazgeçmeyeceğini söylediğini biliyorum." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Ama bu konuda son konuştuğumuzdan beri yeni bir ipucu buldun mu?"

Beni inceliyor, yüz ifadesi hiç değişmiyor. Ama gözlerinde gizleyemediği bir kızgınlık var. Acaba bunu daha önce görmeyi hiç tercih etmedim mi, yoksa gerçeğin peşindeki amansız arayışımın sadece bir sıkıntı olduğu gerçeğine mi katkıda bulundum?

"Elimde yeni bir ipucu yok," dedi sonunda. "Ama belki de bu işin bırakmanın zamanının geldiğine inanıyorum, Levka."

Başımı reddederek sallarken elim yanımda yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Hesap görülmeli. Bunu kendin söyledin."

"Bu idealist bir düşünce," diyor. "Ancak bazen yapabileceğimiz en iyi şey sadece ilerlemektir."

Bana öyle geliyor ki, hiçbir zaman hesaplaşmayı umursamadı. Ve şimdi, sanırım nedenini anlıyorum. Bunca yıl onun emirlerini yerine getirdikten sonra. Hayatımın yarısını onun sadık hizmetkârı olmaya adadıktan sonra. Pisliklerini temizleyip kirli işlerini yaptıktan sonra. Ve bana söyleyeceği şey bu mu?

"Bu sabah beni buraya çağırmanızın bir nedeni var mıydı?" Sesimi tarafsız kalmaya zorluyorum.

"Andrei'yi bekliyorum. O zaman açıklayacağım."

Duvardaki saate bakıyor ve sonra bir şeyi kontrol etmek için telefonunu çıkarıyor. Bu küçük bir hareket ama

İçimde bir şey var. derinliklerindeki korku hissini açıklayamıyorum ama bir araya getirmeye başlıyorum.

"Burada bekle," diye emrediyor Vasili. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Köşede kayboluyor ve ben de Kat'i aramak niyetiyle telefonumu elime alıyorum. İçimden bir ses onu kontrol etmem gerektiğini söylüyor. Ama daha o kadar ileri gidemeden Pasha'dan bir mesaj geldiğini fark ediyorum. Dükkâna gittiğini ama birazdan döneceğini söylüyor. Beş dakika önce gönderilmiş.

Sorulardan oluşan bir fırtına şüphelerimi ateşliyor. Andrei hangi cehennemde? Hiç bu kadar geç kalmazdı. Vasili'nin zaman konusunda bu kadar sabırlı olması hiç hoş değil. Ve Pasha neden Kat'i yalnız bıraktı? Kapıdan çıkıp arabama bindiğimde sağlıklı düşünemiyordum. Ama bir tuzak gibi hissediyorum. Görmezden gelemeyeceğim bir his.

Anahtarı kontağa sokarken parmaklarım titriyor. Kat'i bilmelerine imkan yok. Hiçbir şekilde. Ama kendime bunu söylerken, Andrei'nin geride bıraktığı çamurlu ayak izini fark ettim. Benim arabamı sürmüştü. Bunu hiç düşünmemiştim ama bir şey bulmuş olabilir mi?

Hayır, o bunun için çok aptal. Arabayı vitese takıp caddeden aşağı inerken kendime paranoyak olduğumu söyleyip duruyorum, telefonumu elime alıp Pasha'yı aramaya çalışıyorum. Cevap vermiyor. İçimden küfredip Kat'ı deniyorum ama yine cevap alamıyorum.

Araba hızlandı, görmediğim bir dur işaretinden geçti. Ama bunun bir önemi yok. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Parmaklarım direksiyonun etrafında kıvrılıyor ve eve dönmek için sokaklarda gezinirken odaklanmaya çalışıyorum. Alexei'yi aramaya çalışırken telefonum çalıyor ve Vasili'nin adı ekranda yanıp sönüyor.

Görmezden gelmek için düğmeye dokunuyorum ve hayal kırıklığımla telefon elimden kayıyor ve yolcu koltuğunun altındaki zemine uçuyor.

Anasını sikeyim.

Hızımı artırdım, sokaklara lazer gibi odaklandım. Eve gitmek zorundayım. Düşünebildiğim tek şey bu. Ve bunu yaptığımda, onlar iyi olacaklar. Geçen seferki gibi olmayacak. Çok geç kalmayacağım.

Ama kendi güvencelerimi yutarken bile annemin yüzünü hayal edebiliyorum. Onun ölü bakışları yıllarca peşimi bırakmadı. Onun için orada değildim. Onu kurtaramadım. Ve şimdi Kat ve Josh'u tekrar hayal kırıklığına uğratiyorum. Bunu ruhumda hissedebiliyorum. Kalbim şimdiden yavaşlamaya başladı, asla telafi edemeyeceğim bir kayıpla acı çekerek ölmeye hazırlanıyor.

T yirmi dakika , sonra otuz. Josh yıkandı, giyindi ve ödünç aldığı odasındaki oyuncaklarla oynamaya başladı.

Onu bir kez daha kontrol etmek için şarjı biten telefonumu üst kata çıkarıyorum ve Pasha'ya mesaj atmaya karar veriyorum. Çaresiz ya da korkmuş görünmek istemiyorum ama endişeli olduğumu da inkar edemem. Hemen cevap vermiyor ve o otuz dakika kırk beş dakikaya dönüştüğünde midem düğümleniyor.

Josh'un kapısını hafif aralık bırakıp aşağıya iniyorum. Lev'i aramam gerekiyor ama Josh'un bir şey duymasını istemiyorum.

Josh'un oyuncak kamyonu odanın içinde sürerken çıkardığı sesler dışında ev sessiz. Elimde telefon, merdivenlerden inerken ben de öyleyim.

Arka kapıdan gelen bir ses kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. Sürgülü arka kapının görüş alanının dışında kalarak aceleyle ön pencereye gidiyorum ve perdelerdeki aralıktan bakıyorum. Cip Pasha'nın olabilir. Markasını hatırlamıyorum, sadece renkli camlı siyah bir SUV olduğunu hatırlıyorum.

Elimdeki telefon bir mesajla titriyor ve okumak için aşağı bakıyorum.

Pasha: Neredeyse oradayım. Bir kazasının arkasında sıkıştım

Her şey yolunda mı?

Beynim bazı şeyleri bir araya getirirken kalbim hızla çarpıyor ve bu

arka kapıdan gelen ses daha yüksek ve açık bir şekilde duyuluyor.

Cam çatlıyor.

Sonra paramparça.

Merdivenleri koşarak çıktım, telefon elimden kaydı. "Anne?"

Josh telaşla başladı.

odaya girip kapıyı kapatıyorum, onu kollarımın arasına alırken parmağımı ağızıma götürüyorum.

"Bir oyun oynayacağız, Josh." "Oyun mu?"

Ev çok büyük değil ve bir dakika sonra merdivenlerde ağır ayak sesleri duyuyorum.

"Lev eve geldi!" Josh, ben ağızını kapatmaya çalışırken "Lev evde!" diyor.

"Şimdi saklanmalıyız, Josh. Saklambaç oynayacağız."

"Lev'le mi?" diye sorar fısıltıyla.

Başımı salladım ve onu dolaba taşıdım. Birkaç kutu dışında boştu. "Burada saklan, tamam mı? Kutuların arkasına," diye fısıldıyorum, onu saklamaya çalışırken ellerim titriyor.

"Peki ya sen?"

"Burada saklanamayacak kadar büyüğüm. Başka bir yer bulurum. Şimdi sus."

Dışarıda bir adam "Dışarı çık, her dışarı çık" diye şarkı söylüyor.

Josh döner onunKafa içinde ve yön. ve ses, ifade karışık.

"Lev ya da ben senin için gelene kadar dışarı çıkma, tamam mı? Ne olursa olsun. Söz mü?"

"Anne?" Onun gözler büyümek geniş olarak ve yatak odası kapı

gıcırdayarak açılır.

Dudaklarımı alnına koydum. "Saklan, bebeğim. Saklan."

Dolabın kapısını kapatıyorum, ayağa kalkıyorum ve sırtımı dolaba dayıyorum. Gözlerim açılan kapıda, elimi arka cebime sokuyorum ve çakının etrafına kapatıyorum.

Önce siyah bir çizme görünür, büyüktür ve her tarafı

Çamur. Nefesimi kesik kesik çekerken göğsüm titriyor, midem endişeyle sıkışıyor.

Adam içeri bakıyor ve Josh'ı güvende tutmak istiyorsam saklanamam. Onun o dolapta kalmasını istemiyorsam, çünkü bu adam beni ya da Lev'i arıyor, ama Josh hakkında bir şey bilmeme ihtimali var ve buna tutunmak zorundayım.

Dolaptan uzaklaşıyorum ve odaya girdiğinde ilk gördüğüm elindeki tabancanın parlak metali oluyor. Gözlerimi onunkilere diktiğimde, bana bakıyordu, bu dev gibi adam, çılgın gözleri ve yüzünde bok yiyen bir sırıtışla.

Tanıdığım bir sırıtış.

O gece Delirium'da Nina'yı eve götüren oydu.

Elini onun koluna dolamış olan adam.

Sevmediğim kişi. Ve
şimdi onu daha az
seviyorum.

Bunu yapan o muydu? Nina'kanını eşarbıma kim sıçrattı?

"İşte buradasın," diyor, bana bakıyor ve dudaklarını yalarken tabancasını kot pantolonunun arkasına sıkıştırıyor. "Uzun zaman oldu. Kat, değil mi?"

Çakımı saklayarak yutkunuyorum. Bu odadan çıkmam gerek. Bana ne olursa olsun, Josh'ı güvende tutmalıyım.

Adı neydi? "Andrei, değil mi?" Aptal rolü yaparak soruyorum. "Lev birini göndereceğini söyledi."

Bir an kafası karışmış gibi görünüyor, sonra başını sallıyor.

"Tanrı'ya şükür. Endişelenmiştim," diyorum durumu kontrol etmeye çalışarak.

Terli ellerimi bıçağın etrafında sıkarak envanter çıkarıyorum. Robert George kadar şişman değil ama onun kadar uzun. Yapısı da farklı. Sağlam bir duvar gibi.

Ve o eğitimli bir katil.

"Evet, Lev beni seni almam için gönderdi." Doğaçlama yapıyor.

"Sıkılmış olabileceğini söyledi."

Ona doğru yürüyorum. "Evet, öyleydim." Koridora doğru adım atıyor ve ben de onu takip ediyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum, anahtarı kilide çevirdiğimde fark etmemesini umuyorum, ilk gördüğümde tuhaf bulduğum anahtarlar için şimdi minnettarım.

"Orada ne yapıyordun?" diye sorar, gözleri kısılır.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için dikkatini dağıtıyorum. "O gece kulüpteydin," diyorum sanki yeni hatırlamışım gibi. "Nina'yı eve götürdün. Senin tatlı olduğunu söyledi." Kusmak istiyorum.

"Nina von Brandt."

Yüz ifadesi düz, gözleri boş. Onu merdivenlerden aşağı itebilir miyim?

"Sonradan beni pek sevimli bulmadı," diyor ve umduğum kadar aptal olmadığını anlıyorum.

Oyun bitti.

Andrei bana doğru sinsi bir adım atıyor, ben de koşuyorum, tirabzanı kavrayıp merdivenlerden öyle hızlı iniyorum ki, son birkaç basamakta kayıp yuvarlanıyorum, çakı elimden uçup .

Tam arkamda, merdivenlerin dibinde beni yakalamaya çalışırken vücudu ağırlaşıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun!"

Tekrar ayağa kalkar kalkmaz saçlarımdan bir avuç tuttuğunda çığlığıma engel olamıyorum. Beni geriye doğru kendine doğru çekiyor, üzerindeki ter kokusu midemi bulandırıyor.

"Benden uzak dur!" Ona tokat atıyorum ve yüzünü tırmalıyorum ama o çok güçlü ve silahın kurulduğunu duyduğumda ve soğuk metali boğazımda hissettiğimde donup kalıyorum.

O zaman aynı anda duyuyoruz. Küçük yumrukların üst kattaki kapıya çarpması.

Kahretsin.

"Anneciğim! Anneciğim!"

Josh ne zamandır çığlık atıyor?

Adam bakışlarını merdivenlerden yukarı, sonra tekrar bana çevirdi ve yüzünde hınzır bir sırıtiş belirdi.

şeytanın ta kendisi.

"Anne?" diye soruyor, tek kaşı kalkık.

Dışarıda bir araba gıcırdayarak durur. Duyuyor mu? Harekete geçmek için saniyelerim olduğunu biliyorum ve kafamı burnuna sertçe çarpıyorum.

Geriye doğru sendeliyor, beni tutuşu bir dakikalığına gevşiyor, ama sadece birkaç adım ötemdeki bıçağa ulaşmak için kaçmaya çalıştığımda, silahının kabzasını şakağıma öyle sert vuruyor ki dönüp ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum.

"Sakın buna cüret etme!"

Sersemlemiş durumdayım. Başım zonkluyor, oda dönerken saçlarım aramızda kanlı bir perde gibi sallanıyor. Bu sabahı düşünüyorum ve Paşa'nın yaptığı hatmi kreplerinin kokusunu hâlâ alabiliyorum.

O zaman öğürüyorum. Oturma odasındaki halıya kusuyorum.

Andrei önümde çömelerek, "Bu iğrenç," diyor. "Nerede kalmıştık?"

Beni sırtüstü yatırıyor, vücudumu tararken gözleri ölüm gibi, kalın parmaklarını kotumun bel bandına sokuyor. Beni daha yakına çekiyor, bacaklarımı ayırmaya zorluyor ve kotumu çözüp kalçalarımın yarısına kadar indiriyor.

Kolumu başımın üzerine uzatıyorum, parmaklarım çakının etrafında kıvrılıyor.

"Bu doğru. Tam buradaydık," diyor zaten ıslak olan dudaklarını yalayarak.

"Bu Nina için," diyorum bıçaklı kolumu karnına doğru götürerek.

Ama yeterince hızlı değilim. Koluma kendi koluyla vuruyor ve bıçak uzak köşedeki duvara çarpıyor.

"Onu eşek sudan gelinceye kadar dövdükten sonra o kadar da güzel değildi, biliyorsun," diyor ve çenemi kavrayarak başımın arkasını yere çarpıyor. "Şimdi sıra sende."

Beni ters çevirdi, saçlarımdan tutup dizlerimin üzerine çekti ve arkama geçti.

"Bakalım kuzenimin kendi kanına ihanet etmesini sağlayacak kadar özel olan şey neymiş senin amcığında?"

W hen I Sonunda kızak içine ve araba yolu, I yapamam Lanet olası nefes al. Göğsüm çöküyor ve kapıya doğru ilerlerken görüşüm bulanıklaşıyor. Şifreyi girdiğimde şey yere çarpıyor, lanet olsun, beni işlemi baştan tekrarlayın.

Sesim çıkmıyor. Ona seslenemiyorum bile. Ama kapıyı açtığımda buna gerek olmadığını anlıyorum. Çünkü en kötü korkularım gerçekleşmişti ve Kat'i bulmak için daha fazla aramama gerek yoktu.

Oturma odasının zemininde, arkasında Andrei ve kafasına silah dayanmış bir şekilde duruyor. Pantolonu kalçalarına kadar indirilmiş ve Andrei'nin kot pantolonunun fermuarı açılmış. Aklıma gelen ilk şey doğrudan sikine nişan almak.

"Andrei." Kot pantolonumdaki tabancaya uzanırken sesim bir uyarı niteliğindeydi ama ben daha tabancayı alamadan o kendi silahını Kat'in şakağına dayamış, başını sallıyordu.

"Kapıyı kapat," diye bağılıyor.

Yavaşça kapıyı arkamdan kapatıyorum ve odanın içinde Pasha'yı arıyorum. Ama o burada değil. Josh ise üst kattaki odasında kapıyı yumruklayarak ağlıyor. Kendimi sakın kalmaya zorlayıp Kat'in bakışlarıyla buluştuğumda boğazım bir iğne deliği kadar daralıyor.

Dehşete düşmüş durumda. Gözleri yaşlarla dolu ve Josh her ağladığında acı içinde irkiliyor. Bu acıyı anlayabiliyorum çünkü ben de hissediyorum. Ama bunu değiştirmeye kararlıyım, ama henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Andrei her zamanki gibi kafayı bulmuş durumda ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi. Onu sakinleştirmem lazım. Onu konuşturmalı ve bir şekilde dikkatini dağıtmalıyım.

"Onları nasıl buldun?" Ben sordum.

"Kendini çok akıllı sanıyorsun," diye alay ediyor. "Arabama yerleştirdiğin lanet olası takip cihazını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Bunu bildiğini sanmıyordum ama Andrei'nin çoğu zaman kadar aptal olmadığını anlamaya başlıyorum.

"Senin kitabından bir sayfa aldım ve sen bunun için iki kez düşünmedin bile." Kat'in saçlarından bir tutam yakalıyor ve boğazını ortaya çıkarmak için başını geriye doğru çekiyor.

Acı içinde inliyor ve ben içgüdüsel olarak ileri atılıyorum ama Andrei onu geriye doğru sürükleyerek sehpa çarpıyor.

"Sakin kıpırdama!" diye kükrüyor. "Yoksa sen izlerken onun lanet kafasını uçururum."

"Tamam." Onu yatıştırmak için ellerimi kaldırdım. "Bırak gitsin, Andrei. Senin derdin benimle, onunla değil."

"Onu öldürmen gerekiyordu!" diye bağırdı. "Onun yaşayamayacağını biliyorsun. Vasily buna izin vermez. Ben de izin vermeyeceğim."

Kat'in bakışları benimkilere kayıyor ve gözlerindeki ihaneti hissedebiliyorum. Ona saçmaladığını söylemek istiyorum. Şu anda aklıma gelen bütün güzel yalanları söylemek istiyorum. Ama önce onu buradan canlı çıkarmak için endişelenmeliyim.

"Bunca yıldır bana ne yapmam gerektiğini söylüyordun," diye devam ediyor Andrei. "Bana ne kadar berbat biri olduğumu söyledin. Her şeyi nasıl mahvettiğimi. Ve sen bu kaltağın kafasına bir kurşun sıkmak için basit bir emri bile yerine getiremiyorsun. O kadar zavallısın ki sana bakamıyorum bile."

Sesi her hecede yükseliyor, yıllarca bastırılmış kıskançlık ve öfke kendini serbest bırakıyor. Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu ve teklifini yerine getireceğini biliyorum. Ona Kat hakkında yanlış güvenceler vermek için artık çok geç. Kendi ördüğüm ağa yakalandım ve artık tek bir çıkış yolu var.

"Benden ne kadar nefret ettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" Bakışlarına karşılık veriyorum. "Babanın sadece bana saygı duyması seni öldürüyor. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, Andrei. Her zaman istediğin tek şey mi? Asla senin olmayacak. Çünkü bugün ikimizi de öldürmeden buradan ayrılamayacaksın. Ve baban bunun için seni asla affetmeyecek."

Dudakları kıvrılıyor ve sinirlendiğimi anlıyorum. Ama onu kışkırtmaya çalışmıyorum. Dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. Çünkü Pasha'yı arka kapıda görebiliyorum, bana işaret ederken gözleri kocaman. Çoktan destek çağırdı ama buna güvenemem.

"Merhametli olmayı planlıyordum." Andrei başını eğip Kat'in nefesini içine çekerken, Kat uzaklaşmak için çabalıyor. "Ama belki sana izletirim. Acelem yok."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Hayatın boyunca benim olanı istedin. Bu yüzden yaptın, değil mi?"

"Ne yaptı?" Andrei, silahıyla Kat'in boğazının kıvrımını izlerken dikkati dağılmış bir şekilde soruyor.

"Annemi öldürdü."

Bakışları benimkilere kayıyor ve dudaklarının arasında sinsî bir parıltı parlayarak mide bulandırıcı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bunu biliyor muydun?"

Onaylanması sürpriz olmamalı, ancak bu itiraf yine de kalbe saplanmış bir bıçak gibi hissettiriyor.

"Her şey değil." Kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Ama sen de bana söyleyebilirsin. Çünkü sana şunu garanti edebilirim. Bugün buradan sadece birimiz canlı çıkacak."

Bunu düşünüyor gibi görünüyor, ama biliyorum ki sadece oynuyor.

Ben. Andrei hakkında anlamaya başladığım bir şey varsa o da bu yarayı deşmeyi sevdiğidir. Yıllarca annemi gündeme getirdi, kaybettiklerimi sürekli hatırlattı. Ama şimdi anlıyorum ki o sadece kendi özel şakasına gülüyor, yarama tuz basıyordu.

Detayları istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Ama onu konuşurmak için aklıma gelen tek şey bu. Göz ucuyla Pasha'nın kırık camın üzerinden sürünerek geçtiğini görebiliyorum. Fark edilmeden içeri sızmaya çalışıyor ama başarabilecek mi bilmiyorum. Üst katta Josh'un çılgınca çığlıkları giderek yükseliyor. Annesi için çığlık atıyor ve her saniye bir saat gibi geliyor.

"Şu lanet olası çocuğu susturun!" Andrei çığlık atıyor. "Yoksa kendim yaparım."

"Hayır!" Kat çığlık atıyor, onun pençesinde çırpınıyor. Gözlerine bakıyorum, sessizce hareket etmemesi için yalvarıyorum.

"Bana o gece ne olduğunu anlat, Andrey. Anneme ne yaptığını söyle."

Kokluyor, bacağı hayatımın en uzun geri sayımı gibi hissettiren bir tedirginlikle aşağı yukarı zıplıyor. Benim zamanım tükeniyor, onun da sabrı tükeniyor.

"Sevgili yaşlı anneme ne olduğunu bilmek ister misin?" diye tekrarlar. "Sana ne olduğunu söyleyeyim. O da senin gibi zayıf bir halkaydı."

Konuşması sırasında zemin Pasha'nın ayakkabılarının altında gıcırıyor ama o fark etmiyor. Paşa yaklaşıyor ve ben dikkatimi Andrei'ye odaklıyorum, o öfkelenirken, bunca yıldır içinde tuttuğu hikayeyi açığa çıkarıyor.

"Onu becerdim, biliyorsun," diyor bana. "Ve her saniyesine bayıldı."

Kusacakmışım gibi hissediyorum ve kafam otomatik pilotta hareket ediyor. "Hayır. Yapmadın."

"Ben yaptım." Sırıttıyor. "Vasili hakkında bildiği şeyi ifşa etmekle tehdit etti. Tek yapması gereken ağzını kapalı tutmaktı.

ama yapamadı. Kendi ailesine ihanet eden o komşunla konuşuyordu. Vasili artık onu görmeye dayanamıyordu. Herkes harcanabilir Lev, sen bile." Pasha yaklaşıyor. Varlığını hissedebiliyorum ama bakışlarımı Andrey'den ayıramıyorum. Bana söylediklerine inanmak istemiyorum. Annemin son sözünü kabul etmek istemiyorum.

saatler çok korkunçtu.

"Bana ona göz kulak olmamı söyledi ve gitti," diye devam ediyor Andrei, o anın hatırasında kaybolmuş bir halde. "Bunun benim ilk cinayetim olması gerekiyordu. Kanıtlamam gereken bir şey vardı. Sadakatimizden önce gelen hiçbir şey olmadığını söyledi, kendi kanımız bile. Üzerime kusana kadar ona işkence ettim. Neler yapabileceğimi ilk kez o zaman anladım. Babamdan her yönden üstün olduğumu. Onun bunu yapacak midesi yoktu ama benim vardı."

"," diye ısırđım.

"Sen de tıpkı onun gibisin," diye tükürüyor Andrei. "Gerekeni yapamayacak kadar zayıfsın. Bu yüzden buradayız Lev. Her şey bu şekilde dönüp dolaşıp aynı yere geliyor. Ve şimdi, bugün buradan sağ çıkan tek kişinin ben olduğumu anlıyorsun."

Ona doğru bir adım daha atarken yumruklarım iki yanımda kıvrılıyor. Ama ben bunu yaparken arkasındaki döşeme gıcırđıyor ve kafası sola doğru savruluyor, ona doğru hamle yapan Pasha'ya çarpıyor. Sonrasında her şey bir bulanıklık içinde gerçekleşiyor.

Pasha, Andrei'yi arkadan yakaladığı sırada ben de Kat'e doğru hamle yapıyorum. Kulakları tırmalayan bir çığlık duvarlarda yankılanıyor ve bu sadece Kat'in çığlığı olabilir. Ona ulaşmaya, bedenimi onunkinin üzerine atmaya çalışıyorum ama çok geç kalıyorum.

Bir silah sesi duvarlarda yankılanıyor, ardından bir tane daha. Ve bir tane daha.

Ve sonra, sadece sessizlik var.

HIS

B Yüzüme kan sıçırıyor ve çığlık atıyorum, tekrar ellerimin ve dizlerimin üzerine düşerken başımı başka yöne çeviriyorum.

Kusmuk, mermi ve kan kokusu alıyorum, lokumlu kreplerin o tatlı kokusu çoktan gitmiş.

Bir el daha ateş edildi ve ben yere düştüm, elim ıslak ve kaygan bir şeyin içinde kayıyordu. Çığlık atıyorum ve çığlığım sona erip kurşun sesleri yankılandığında sırt üstü yuvarlanıyorum, başım ağırlaşıyor, bir şeyi fark ettiğimde görüşüm azalıyor. Beni her şeyden daha çok korkutan şeyi.

Josh çığlık atmayı kesti.

Bunun neden olabileceği düşüncesi midemi bulandırıyor ve çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama gelen ses insan sesi değil. Çirkin, boğuk ve yaralı bir hayvanınki gibi. Ölmekte olan bir hayvanın.

"Kat?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, üstümde bir hareket görüyorum. Birinin elleri üzerimde, beni döndürüyor. İçgüdülerim beni ele geçirdi ve savaştım. Onunla savaşıyorum ama o çok güçlü. Bileklerimi tutuyor ve kollarımı yanlarıma yatırıyor.

Bir lanet mırıldandı. Üzerimden bir gölge daha geçiyor ve yerden kaldırılıyorum. Oturma odasında taşınırken başım öne eğik, kollarım ve bacaklarım işe yaramaz halde. İki ceset yatıyor

ama kim olduklarını çıkaramıyorum. "Lev."

Her yüzeyde, duvarlarda ve mobilyalarda kan lekeleri var ve buz gibi hava bana çarpmadan hemen önce o çamurlu botları görüyorum. Andrei'nin kirli botları.

Başımı, kollarımı kaldırmaya çalışıyorum.

Vurulmuş muydum? "Sadece rahatlamaya çalış, Kat."

Bir SUV'un arka koltuğuna itildim. Başım deri koltuğun arkasına yaslanıyor ve gözlerimi açık tutmak için her şeyimi harcıyorum. Kapı kapanıyor ve kendimi karşı köşeye doğru kayarken hissediyorum.

Bir an sonra kapı açıldı. Gözlerimi kırıştırıyorum, çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama gelen Lev. Lev ve ben ağlamak istiyorum.

"Şşş. Sorun yok. İyi olacaksın." Islak bir havluyla yüzümü siliyor. "Josh'ı çağırmam gerek. Korkacak, Kat. Anlıyor musun?"

"Josh."

"Hiç zamanımız yok. Şimdi bana yardım etmeni istiyorum, tamam mı? Josh'a yardım etmene ihtiyacım var."

Başımı salladım.

"Güzel. Seni en azından biraz temizlememiz gerekiyor. Ben Josh'ı getirirken bunu benim için yapabilir misin?"

Tekrar başımı sallıyorum, konuşamıyorum. Havluyu alıyorum ve kanlı ellerime bakıyorum. Onları siliyorum, ama hepsini çıkarmak imkansız ve neye benzediğini bilmek için yüzümü görmeme gerek yok.

Lev gitmiş, kapı kapanmış, ama bir an sonra geri dönmüş ve Josh Wally'yi kucaklamış, kollarında hıçkırarak ağlarken ona yapışmış. Başını kaldırıp beni gördüğünde ağlamayı kesiyor, ama sonra yüzü buruşuyor ve yüz hatlarını bozan dehşet ifadesiyle kalbim parçalanıyor.

Lev onu yanımdaki koltuğa oturturken dudakları titriyor ve konuşabildiğini sanmıyorum. Sanırım şokta.

"Sorun yok bebeğim," diyorum, onu rahatlatmak istiyorum ama

sesi garip geliyor.

Lev bize bakıyor, yüzünde tam bir pişmanlık ifadesi var. "Pasha'yı almalıyım."

İyi olmadığını soramadan kapıyı kapatıyor.

Josh'u yanıma yatırıyorum ve o da bana doğru kıvrılıyor, Wally'yi kolunun altına alıyor, başparmağı ağzında, diğer eli saçımın bir tutamına sarılmış ve sanırım üzerine kan bulaşacak. Sanırım bana dokunmasına izin vermemeliyim.

Kahretsin.

"Biz iyiyiz, bebeğim." Başını okşarken yatıştırıcı bir ses çıkarmaya çalışıyorum ve o da gözlerini kapatıyor. "Biz iyiyiz."

Yolcu tarafındaki kapı açılıyor ve Lev, Pasha'nın içeri girmesine yardım ediyor. Yürüyüşünden yaralı olduğunu anlayabiliyorum ama vizörü indirip aynadan bize bakmayı başarıyor.

"Josh yaralandı mı?"
diye soruyor. Başımı
sallıyorum.

"Gitmemeliydim... gitmemeliydim." Konuşmak için harcadığı çabayı görüyorum.

"Biz iyiyiz." Ama değiliz. Yakın bile değiliz.

Lev sürücü koltuğuna tırmanıyor ve cipi garaj yolundan geri geri çıkarıyor. Yola çıkar çıkmaz bir arama yapıyor. Görüntülü arama, bu beni şaşırttı.

Ekranada bir adamın yüzü belirliyor ve Lev konuşurken nasıl bu kadar birlikte, bu kadar sakın konuşabiliyor bilmiyorum. Adamın bizi görebildiğini sanmıyorum ama dinliyorum ve sanırım Lev olanları açıklıyor.

Paşa bir an sonra telefonu elinden alıyor, şaka yapmaya çalıştığını düşünüyorum ama acı çektiğini duyabiliyorum.

Andrei onu vurmuş olmalı. Andrei.

Andrei'ye ne oldu?

Lev telefon bağlantısını kesiyor ve bir sonraki trafik ışığında yasadışı bir U dönüşü yapıyor. Josh ve bana baktı, alnı endişeyle çizgiliydi.

"Uyuyor mu?" diye soruyor, gözlerinin yarısı yolda, yarısı dikiz aynasında bana bakıyor.

Başımı salladım.

"Yaralanmışsın."

"Ben iyi olacağım."

"Özür dilerim, Kat. Seni terk etmemeliydim."

"Andrei'ye ne oldu?"

"Silahımı ona boşalttım," diyor dişlerini sıkarak.

"O senin kuzenin mi?" Onu kulüpteki ilk geceden hatırlıyorum ama kuzen olduklarını bilmiyordum. Ve bu şey, bunun ötesine geçiyor. Çok kişisel.

"O Vasily'nin oğluydu. Annemi öldürdü. Amcamın emriyle." Kuzey otoyoluna girerken Lev'in parmak eklemleri direksiyonda beyazlaşıyor. Andrei ile yaptığı konuşmayı hatırlıyorum. Zaman kazandığını biliyordum ama Rusça konuştukları için ne dediğini anlayamamıştım. Bu olmalı. Yeni mi öğrendi?

"Andrey Vasili'nin oğlu mu?" Sadece bilgiyi kaydederek soruyorum.

Lev başını sallar.

Bu da Andrei'yi kan bağı olan biri yapıyor. Vasily, Lev'in amcası ve anladığım kadarıyla patronu. Ayrıca Nina'nın babasının flash belleği çaldığı adam; içeriğini gördüm.

Yeni bir panik beni ele geçirdi.

Güvende değiliz. Güvende olmanın yakınından bile geçmiyoruz. Peki tüm bunları başlatan o çalıntı flash bellek? Bununla kıyaslanamaz bile. Lev'in Vasily'nin oğlunu öldürmesiyle karşılaştırıldığında.

"Şimdi ne olacak?"

Lev derin bir nefes alır, gözleri yola sabitlenmiştir.

"Boston'a gidiyoruz. Pasha'nın bir doktora ihtiyacı var. Güvenebileceğimiz birine. Sonra... Göreceğiz."

"Levka." Alexei bizi karşılamak için kapıyı açıyor ve ciddi bir ifadeyle içeri girmemizi işaret ediyor. Burası tam olarak ikimiz de bunu bekliyorduk ama olan oldu. "İzin verin yardım edeyim." Üzerimdeki yükün bir kısmını aldı.

Kolunu Pasha'nın sağ tarafına dolayarak girişte ona yardımcı olurken omuzlarını silkiyor. "Dr. Shtein üst katta."

Hâlâ sersemlemiş olan ama Josh'ı göğsüne yaslayarak onu tutmaya çalışan Kat'e bakıyorum. Her şeyden çok ikisini de kollarıma almak ve bugün olan her şeyi unutturmak istiyorum. Ama sağlayabileceğim herhangi bir teselli beklemek zorunda kalacak. Şu anda önceliğimiz onların güvenliğini sağlamak ve fazla zamanımız yok.

Hizmetçi Magda odaya girer, Alexei'nin karısı Talia da hemen arkasındadır ve ellerinden geldiğince yardımcı olmaya çalışırlar.

"Duyduğuma göre epey çile çekmişsin," diyor Magda. "Size temizlenebileceğiniz banyoyu göstereyim, sonra da içecek sıcak bir şeyler hazırlayayım. Belki ufaklık için de atıştırmalık bir şeyler?"

Kat bana bakıyor, gözleri bulutlanmış ve duyguları şu anda herhangi bir karar veremeyecek kadar ham. Şu anda

ve bunun için onu suçlayamam. Bazen çoğu insanın benim hayatımda tanık olduğum şiddete tanık olmadığını unutuyorum. Kat için istediğim şey bu değil. Onun mümkün olduğunca uzun süre insan olarak kalmasını istiyorum.

"Sorun yok." Boştaki elimi uzatıp yüzünü sıyrıyorum. "Magda sana çok iyi bakacak. Josh muhtemelen acıkmıştır. Bırak bir şeyler atıştırın, beni görmek istersen üst katta olacağım, tamam mı?"

Başını sallarken gözleri cam gibi. Hâlâ emin olmadığından şüphem yok ama şu anda Pasha'yı yukarı çıkarmaya odaklanmamız gerektiğinin farkında.

Merdivenlere doğru ilerlerken "Sorun yok tatlım," diye onu temin ediyorum. "Her seferinde bir adım, tamam mı? Josh için."

Tekrar başını sallıyor ve Magda onu Talia'nın yanında götürüyor. Umarım Kat onların yanında kendini rahat hisseder ama ne olursa olsun burada çok uzun süre kalmayacağız.

Alexei ve ben Pasha'yı yukarı, Dr. Shtein'in beklediği boş yatak odalarından birine sürüklemeyi başardık. Bu gibi Vory durumlarında sık sık yardımcı olması dışında hakkında pek bir şey bilmiyorum. Alexei'nin odasını tıbbi malzemelerle donatmıştı bile ve Pasha'yı yatağa götürmemize yardım ederken mekâna aşına görünüyordu.

Fiziksel muayenesine başlarken ona "İki kurşun yarası var" dedim. "Biri kalçasında, diğeri omzunda."

Pasha kan içinde ama ne kadarı onun, ne kadarı Andrei'nin bilmiyorum. Şu anda zayıf görünüyor ama hala bilinci yerinde, bu da bir şeydir diye düşünüyorum.

"İşime başlayacağım," diye cevap verir Dr. Shtein hızlıca. "Şimdilik gitseniz iyi olur."

Alexei başını sallıyor, ama odadan çıkmadan önce Paşa'ya yardımları için teşekkür etmek için bir dakikamı ayırıyorum. Yumuşak bir sesle söylediklerimi duyup duymadığından emin olamıyorum, ta ki bana

zayıf bir gülümseme.

"İyi olacağım," diye . "Ailene iyi bak."

Elini sıkıyorum ve Alexei'yi koridordan ofisine kadar takip ederek yanından ayrılıyorum. Her ne kadar burada kalıp Paşa'nın prognozuyla ilgili haberleri beklemek istesem de, bu sahip olmadığımız bir lüks.

Vasili'nin Andrey'in öldüğünü öğrenmesine ne kadar var bilinmez ama gece olmadan buradan gitmeyi planlıyorum. Kuzenim olduğu için Alexei onun ilk bağlantılarından biri olacak. Güvenliğimiz konusunda Alexei'ye güveniyorum ama onun evinde saklanırsak bunu yapamaz. Şimdilik yapabileceği en iyi şey kaynaklarının bir kısmını genişletmek.

"Adamlarımdan biri sizin için bir araba hazırlıyor," diyor Alexei, yüzünü bana dönebilmek için masasına oturarak. "Sizin için yiyecek, silah ve güvenli telefonlar temin ettim."

"Teşekkür ederim, Lyoshenka." Onu incelerken sesim kırılğanlaşıyor. Bu adam benim kanımdan ama böyle bir sadakati gerektirecek hiçbir şey yapmadım. Bunun sebebinin, aileni korumaya çalışırken Vory'ye bağlı olmanın zorluklarını herkesten daha iyi anlaması olduğunu biliyorum.

"Boston'da bir kahverengi taş ev var," diye devam ediyor. "Bir arkadaşıma ait ama dilerseniz aileniz için de kullanılabilir."

Teklifini değerlendirdim, ama Alexei'ye ne kadar güvensen de, ailemin refahını dostum olsun olmasın başka birinin ellerine bırakmak istemiyorum.

"Sanırım şimdilik kısa süreli bir konaklama yerinde kalmamız en iyisi olacak," diye cevap veriyorum. "Ama teklifiniz için minnettarım."

Anladığını söylemek istercesine başını sallıyor. "Pekâlâ. Şimdi planlarınızın ne konusuna gelmemiz gerektiğine inanıyorum."

Yakıcı bir kahkaha dudaklarımdan dökülen cevabı boğuyor. "Andrey öldü. Vasili bunu kabul etmeyecektir. Bu saygısızlığın cezasız kalmasına izin vermeyecektir."

"Yani kaçabilirsin." Alexei omuz silkiyor. "Ama sen kaçacak bir adam değilsin."

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ben ."

Alexei ellerini açarak masasının çekmecelerinden birine uzandı ve kahverengi kâğıttan bir klasör çıkardı. "Bellekteki isimleri inceliyordum ve bu sabah bir şey buldum. Sanırım planlarınızı yaparken bunu da göz bulundurmak isteyebilirsiniz."

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Klasörü masaya doğru kaydırıyor ve açtığımda tipik özgeçmiş raporlarını, doğum belgesini ve sağlık kayıtlarını buluyorum. Alexei'nin bilgisayar becerileri göz önüne alındığında kolayca erişebileceği şeyler. Ama dikkatimi çeken kayıtlardaki isim oldu.

"Kieran March?" Kat'in Colorado'da kullandığı soyadına olan benzerliği fark ederek mırıldandım. Kendisine Katie March diyordu, ki bu tesadüf değildi. Ancak dosyada kadının fotoğrafını bulana kadar her şey anlam kazanmaya başlamıyor. Aynı açık yeşil gözlere sahip. Aynı kıvılcık saçlar. Görmezden gelinemeyecek kadar çok benzerlik.

"Kat..."

"Kızı," diye onaylıyor Alexei. "Annesinin araba kazasında öldüğünü söylediğimi hatırlıyor musun? Bu o. Bazı nedenlerden dolayı, adı en azından kısmen kodlanmış gibi görünüyor. Gerçek adı Ciara March'tı ve onu öldüren kaza artık kaderin trajik bir cilvesi değil, kasıtlı bir şey gibi görünüyor."

Kat'in annesinin kayıtlarını karıştırırken sözleri içime bir taş gibi oturuyor. Hiç mantıklı gelmiyor. Neden onun adı o flash bellekte olsun ki? Ve Vasily neden onun ölmesini istesin ki?

"Aradaki bağlantıyı anlamıyorum." Önümdeki bilgileri inceliyorum. "Vasili Kat'in annesini nasıl tanıyor olabilir?"

"Belki de Katerina'ya sormanız gerekiyordur."

"Farkında değil." Başımı sallıyorum. "Annesi öldüğünde sadece üç yaşında olduğunu kendin söyledin. Ama o gün arabadaydı. Sence Vasili, Kat'in onun kızı olduğunu biliyor mu?"

Alexei omuz silkiyor. "Bundan şüpheliyim. Yıllardır farklı bir isim kullanıyor. Henüz bağlantıyı kurmuş olması pek olası değil ama kurması an meselesi. Eğer annesinin adı o listedeyse, ölmesini istemesinin bir nedeni var demektir. Şimdi tek yapmamız gereken o sebebin ne olduğunu bulmak."

"Herhangi bir ipucunuz var mı?" Ben soruyorum.

"Sanırım bir Vor bağlantısı bulmuş olabilirim," diye beni bilgilendirdi. "Onu gençlik yıllarınızdan hatırlayabilirsiniz. Maxim Sobol tanıdık geliyor mu?"

"Maxim?" Yankıladım. "Eskiden Vasily için iş yapan adam mı? O öldü. Yıllardır ölü. Adı o listede."

"Ama sanırım, belki de o kadar da ölü değildir." Aleksey'in dudaklarında bir gülümseme belirir. "Sanırım Vasili'nin inanmasını istediği şey de bu."

Eski bir ortağa güvenmek biraz abartı gibi görünüyor ama Maxim'i hatırlıyorum. Aslında beni eğitmeye yardım etmişti. İlk işlerimin bazılarını onunla yürüttüm ve saygı duydum. Ama Vasily bana onu öldürdüğünü söyledi. Maxim'in ona ihanet ettiğini söyledi ve ben de bunu hiç sorgulamadım. Şimdi, eğer gerçekten yaşıyorsa bunca yıldır ne saklıyor olabileceğini merak ediyorum.

"Vasily ile uzun yıllar çalıştı," diye not düşünüyorum.

"Aynen öyle." Alexei gülümsüyor. "Onun bilebileceği şeyleri ancak hayal edebiliriz. Bana birkaç gün daha verin. Bakalım onu dışarı çekmek için ne yapabilirim."

Başımı sallıyorum, bunun zaman alacağını kabul ediyorum. Ama şu anda zaman bizden yana değil. Ve bu haberi öğrendiğinde Kat'in nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyorum. Henüz farkında olması pek olası değil ama bir noktada olacak.

ortaya çıkması gerekiyor.

"Başka bir şey daha var." Dosyayı kapatıyorum ve şimdilik ceketimin içine sokuyorum. "Sana söyleme fırsatım olmadı ama Andrei'nin garajında annemin biblo kutusunu buldum. Onunla yzleştiğimde, annemi öldürenin kendisi olduğunu iddia etti."

"Ona inanıyor musun?" Alexei'nin kaşları belirsizlik içinde birbirine çarptı.

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama annemin Vasili'yi ele vereceğini iddia ediyor. Bir komşusuna bilgi veriyormuş."

"Belki de listedeki komşu?" Alexei girişimde bulunur.

"Benim de ilk aklıma gelen buydu."

"Bir bağlantı kurup kuramayacağıma bakacağım."

"Teşekkür ." Elini sıkmak için uzandım. "Sen olmasaydın nerede olurduym bilmiyorum."

O daha cevap veremedenden, Magda ve Kat kapıda beliriyor, Josh hâlâ Magda'nın yanında duruyor. Onu tutmaktan bitkin düşmüş olmalı, ama şu anda onu ondan ayırmanın mümkün olmadığını biliyorum.

"Josh bir şeyler atıştırdı," diyor yumuşak bir sesle. "Ama çok yorgun ve sanırım onu bir yere yerleştirmemiz gerekiyor. Artık gidebilir miyiz?"

"Evet, Katya." Ona acı dolu bir gülümseme sunuyorum. "Gidebiliriz."

KAT KÜVETTEKİ SUYU PARMAKLARIYLA TEST EDİYOR, YÜZÜ

Josh kucağında kıpırdandıka yorgunluktan ağırlaşıyor. Bu noktada onu zar zor tutabiliyor ama onun için bir normallik hissi yaratmaya çalıştığını biliyorum.

Josh alt dudağı titreyerek, "Ben zaten banyo yaptım," diye itiraz ediyor. "Televizyon izlemek istiyorum."

"Bu sabah banyo yaptın." Kat onun yüzüne bakar

kıyafetlerini çıkarıyor ve ondan bulaşan kana bakarak yüzünü buruşturuyor. "Ama bir tane daha lazım."

Otelin koridorunda çarpan bir kapı Kat'in irkilmesine neden olur. Josh boynunu bükerek ona bakıyor, minik eli yüzüne geliyor. "Neyin var anne?"

Hıçkırıklarını bastırıyor ve Josh'u kollarımın arasına alıp Kat'i yanıma çekiyorum. "Annen çok yorgun. Ben seni temizlerken o da gidip dinlenecek. Tamam mı dostum?"

Josh hala bu fikre ikna olmuş görünmüyor ve Kat'in dudaklarında şimdiden bir protesto var. Ama artık her şeyi tek başına yapmadığını istiyorum. Bu onun hayatının en büyük karmaşası olabilir, ama benim de öyle. Bu işte beraberiz.

"Git otur," dedim ona. "Minibardan bir içki al. Bir şeyler ye lütfen. Ben hallederim."

Tartışamayacak kadar yorgun olduğu kafasına dank edince başını sallayıp banyodan çıkıyor. Bir dakika sonra televizyon açılıyor ve dikkatimi Josh'a veriyorum. İlk işim bu kıyafetlerden kurtulmak olacak ama neyse ki Talia, ben daha fazla kıyafet alana kadar idare etmesi için oğlunun birkaç kıyafetini bize verme nezaketini gösterdi.

Çantayı karıştırıp bir çift pijama buluyorum ve Josh'un incelemesi için havaya kaldırıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Minyonlar mı?" Onaylayarak gülümsüyor. "Minyonları severim."

Onu soydum ve birkaç cılız protestodan sonra banyo suyuna soktum. Bu sabah Josh'un asla sakinleşmeyeceğinden korkuyordum ama görünüşe göre normal haline dönmeye başladı. Kat'in duygularını anlamak dışında, şu anda ana kaygıları rahatlık ve çizgi filmler. O daha çok genç ve bugün önümüzdeki haftalarda unutulup gideceğini umuyorum ama bunu bilmeme imkan yok.

Josh'u yıkadıktan sonra küveti boşaltıyorum ve onu bir havluyla kurularken yeni bir banyoya başlıyorum.

"Bir banyo daha mı?" Yüzü endişeyle geriliyor.

Önünde diz çöküp pijamalarını giymesine yardım ederken kıkırdıyorum. "Bu annen için."

"televizyon izleyebilir miyim?" diye yalvarıyor. "Evet, şimdi biraz televizyon izleyebilirsin."

Elini benimkinin içine soktuğunda göğsümde bir şey yerinden oynuyor. Yirmi yıllık bastırılmış duyguların bu basit jestin ağırlığı altında parçalandığı bir tuğla duvar gibi hissediyorum.

Benim oğlum.

Baba olduğum gerçeğini kafama yerleştirmek hâlâ zor. Ve şu anda, şu anda, bunu anlamasını her şeyden çok istiyorum. Ne olursa olsun, onu koruyacağım. Ona göz kulak olacağım. Bu Vasily ile savaşmak anlamına gelse bile.

Odaya Kat gözlerini açıyor ve kıvrıldığı sandalyeden kalkarak . Kıyafetleri hâlâ dağınık ve dinlenmesi gerektiğini biliyorum ama aynı zamanda günün yorgunluğunu üzerinden atmak için yanıp tutuştuğunu da biliyorum.

Josh'un yatağa uzanmasına yardım ediyorum ve Josh yüzüstü yatıp televizyonda şarkı söyleyen köpeklere odaklanırken onu izliyor. Yaklaşık iki saniye içinde kendinden geçti ve ben Kat'in önünde ona yardım ediyorum.

"Ne biz?" İtiraz ediyor. "Seni temizliyoruz."

"Ama Josh-"

"Josh burada iyi olacak. Banyo kapısını açık bırakacağız, böylece onu duyabilirsin, tamam mı?"

Kabul etmesi için başını sallaması bir dakika sürüyor ama onu banyoya götürdüğümde kıyafetlerini çıkarmaya çalışıyor. Uzuvarları çok zayıf ve enerjisini zar zor toplayabiliyor, bu yüzden onu durduruyorum, alnını öpmek için duraklıyorum ve onu göğsüme çekiyorum. Bunu yaptığımda, bütün gün gördüğü ilk rahatlık karşısında hıçkırıklara boğuldu.

" yok, Katya. Artık yanındayım."

Onu kendime yasladığımda sessiz gözyaşları göğsüme dökülüyor ve bu sefer ondan kendini tutmasını istemiyorum. Hiçbir şey kalmayana kadar hepsini döküyor ve biz hala orada duruyoruz. Saçlarını okşuyorum, sırtını ovuyorum, yüzünü öpüyorum. Şu anda onun için yapabileceğim tek şey güven verici bir varlık olmak. Bu sabah onu hayal kırıklığına uğrattım. Muhtemelen bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğimi söylediğim için bana güvenmiyor ama şu anda sahip olduğu tek şey benim.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum kulağına. "Sadece seninle ilgilenmeme izin ver."

Yavaşça, önümde çırılçıplak kalana kadar kıyafetlerini parça parça çıkarıyorum. Başka bir durumda, çoktan taşaklarımı onun içine sokmuş olurdum. Ama şu anda ihtiyacı olan şey bu değil. Onun yerine banyoya girmesine yardım ediyorum ve küvetin yanında diz çıkarılabilir duş başlığını kullanarak vücudunu yıkama işlemine başlıyorum. Şu anda hiç bu kadar küçük görünmemişti. Bu kadar kırılgan. Gözlerim teninin her ayrıntısını emiyor, parmaklarım onu takip ediyor. Bugün bunu neredeyse kaybediyordum. Bu, her saniyesi bir öncekinden daha kötü olmak üzere, tekrar tekrar içime işliyor. Boynunun arkasındaki doğum lekesine dokunduğumda bunu düşünmemeye çalışıyorum.

"Josh'ta da aynısından var," diye mırıldanıyorum. Kat başını sallıyor.

"Biliyorum."

Sabunlu ellerim omuzlarının üzerinden geçip göğsüne inerek meme uçlarını sıyırdığında titriyor. Çürükler içinde ve kanlar içindeyken bile hâlâ gördüğüm en güzel kadın.

Saçlarını yıkıyorum, kafa derisine ve omuzlarına masaj yapıyorum ve sonra küveti boşaltıp bir kez daha temiz suyla doldurmadan önce hepsini duruluyorum. Porselen duvara yaslanıp gevşediğinde parmaklarım kalçalarının arasından kayıyor ve gözleri yarıya kadar açılıyor.

"Merak etme," diyorum ona. "Burayı göremez."

Gözleri tekrar kapanıyor ve parmaklarımı onun üzerinde gezdiriyorum.

klitorisine yavaşça masaj yapıyor, o titrerken zevkini bastırıyor. Bu cinsel bir şey değil. Sadece samimi. Bazı duygularını serbest bırakmanın ve tamamen rahatlamasına izin vermenin bir yolu. Ve onu doruğa ulaştırdığımda, bana karşı kasıldığında, nefesi dişlerinin arasından tısladığında işimi yaptığımdan memnun oluyorum.

Onu kollarıma alıp havluyla kuruladığımda, Josh'un yanındaki yatağa yatırmadan önce otelin bornozuna sardığımda duygusal ve fiziksel olarak bitkin düşmüştü. Bana bakıyor, hiçbir yere gitmemi istemediğini mırıldanıyor ve sonra tekrar uykuya dalıyor.

K gece yarısını biraz geçe uykusundan uyanıyor, yatakta dikleşirken gözlerini kırıştırıyor. Gözleri odanın öbür ucundaki benimkilerle çakışınca omuzları gevşiyor ve Derin nefes al.

"Ne zamandır uyuyorum?" diye fısıldıyor.

"Birkaç saattir."

Önümdeki masanın üzerinde duran kahverengi kâğıt dosyayı kapatıyorum ve bakışları henüz söylemeye hazır olmadığım bombaya kayıyor.

"Bu da ne?"

Sandalyeye yaslanıyorum ve boynumu yana doğru eğerek orada biriken gerginliği biraz olsun azaltmaya çalışıyorum. "Alexei'den bellekte listelenen isimler hakkında biraz araştırma yapmasını istedim. İnceledikçe bana devrediyor."

Kat kaşlarını çatıyor, Josh'a bakıyor ve yataktan kalkıp karşıma oturmadan önce yorganını düzeltiyor. Bir lambanın yumuşak ışıltısı otel odasındaki tek ışığı sağlıyor ama yine de gözlerindeki gerginliği görebiliyorum.

"Peki, şimdi ne olacak?" Yutkunuyor. "Sonsuza kadar bu otelde saklanamayız."

"Hayır, yapamayız," diye kabul ediyorum. "Bir sonraki adımı bulmaya çalışıyorum."

adımlar. Bunu istememin adil olmadığını biliyorum ama şu anda bana güvenmene ihtiyacım var Katya."

Parmakları kucığında birbirine dolanıyor ve kendi önerisini yapmadan önce bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Ya da sadece kaçabiliriz Lev. Başka bir şehre kaçabilir ve asla arkamıza bakmayabiliriz. Boston'dan daha uzağa. Herhangi bir yere gidebiliriz. Kaliforniya. Teksas. Bunların hiçbirinin olmadığı bir yere."

Öne doğru eğilip parmaklarımı onunkilere doluyorum ve onu kucığıma çekiyorum. Göğsümde rahatlıyor, bacaklarını benimkilerin arasına kıvrıyor.

"Kaçmak bir seçenek değil, tatlım." Kolunu okşadım ve yüzümü boynuna gömdüm. "Sanırım bunu zaten biliyorsun. Bunu tek yolu onunla yüzleşmek."

"Vasili ile savaşa girmekten mi bahsediyorsun?" diye mırıldanıyor.

"Henüz bilmiyorum." Onu sıkıca kavriyorum. "Ama eğer durum buysa-"

"Artık bir ailen var," diye ısıırıyor. "Bana söyleyip durduğun şey bu. Senin işin bizi korumak. Bizimle kalmak."

Sesi kesildiğinde, dudaklarımı onunkilere doğru sürüklüyorum. "Sus, bebeğim. Biliyorum."

Kat tekrar konuşmadan önce ikimiz de bir süre sessiz kaldık, kendi düşüncelerimizin içinde kaybolduk.

"Nina'yı öldüren Andrei mi?" "Evet."

"O zaman öldüğüne sevindim," diye fısıldıyor.

"Ben de." Gözlerimi kapatıyorum ve onu çekiyorum.

Dünyanın Andrei'den kurtulduğuna seviniyor olsam da, onun ölümünün üzerimize yağdıracağı bok fırtınasının da farkındayım. Bence Kat'ın de bunu anlamasının zamanı geldi. Bundan sonra güçlü olmasına ihtiyacım var. Hoşuna gitmese bile gerekeni yaptığıma güvenmesine ihtiyacım var.

"Bazı sorularınız olduğunu biliyorum. Belki de şimdi onları sormanın tam zamanıdır."

Bana bakıyor, meraklı ve sanırım... rahatlamış. "Bana karşı dürüst olacak mısın?"

"Evet."

Parmaklarını ön kolumun üzerinde gezdiriyor, en küçük sevgi jesti ve bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Ama ben farkındayım. Ve bu onun bilebileceğinden çok daha anlamlı.

"Vasili sizin mafya ailesinin başı mı?" diye sorar.

"Hayır. O sizin deyiminizle bir kaptan. Altındaki adamları kontrol ediyor ama aynı zamanda başka birine de rapor veriyor."

"Yani güçlü biri," diye belirtiyor. "Ama başka birine hesap veriyor. Bu, baştaki adamın bizim de ölmemizi isteyeceği anlamına mı geliyor?"

"Pek olası değil," diyorum ona. "Şu anda neler olup bittiğinin farkında olduğundan bile şüpheliyim. Elbette Andrei'nin ölümü bazı soruları beraberinde getirebilir ama Vasily bunu patronuna açmayacaktır. Bu tür işleri kendi başına, genellikle resmi Vor işlerinin radarı altında halleder. Bunu en tepeye kadar götürmek için oldukça çaresiz olması gerekir."

Kat dönüp beni inceliyor. "Bu hayata nasıl girdin?"

"Bu bilinçli bir seçim değildi," diyorum. "Annem ben on beş yaşındayken öldürüldü. Babam çoktan ölmüştü. Vasili ailemden geriye kalan tek kişiydi. Beni yanına aldı ve bunun için ona borçlandım. Gerisi... kendiliğinden oldu."

"Ama bunca yıl kalmanın bir nedeni olmalı," diye bastırıyor. "Eğer ondan hoşlanmıyorsan bile."

Çenemdeki kirli sakalı kaşıyorum ve başımı sallıyorum. "Karmaşık bir ilişkimiz var. Ona gerçekten güvendiğimi hiç sanmıyorum ama ona borçlu olduğumu hissettim. Ve bir ona saygı duyuyordum. Ama ona duyduğum sadakat artık yok oldu."

bilerek annemle ilgili kısmı dışarıda bıraktım,

Şimdilik Kat'e bundan bahsetmemenin en iyisi olacağına karar verdi. En azından bu iş bitene kadar. Sebeplerimden şüphe etmesini istemiyorum.

"Peki, eğer onun yeğeniysen, bu seni ne yapıyor?" diye soruyor. "Mafyaya nasıl uyuyorsun?"

"Resmi olarak mı? Ben bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Vasili hiçbir zaman benim üye olmamı istemedi. Sanırım benim üzerimde kendi kontrolü olmasından hoşlanıyordu. Ben sadece onun aracılığıyla bağlıyım."

"Ve Alexei," diye gözlemliyor.

"O benim kuzenim. Ve evet, o da bir Vor, ama o iyi bir adam. Ona güvenebiliriz."

"Sana güvenebilir miyim?"

Sorusu ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

"Artık seni korumak için buradayım, tatlım. Lütfen bundan asla şüphe etme."

"Ama niyetin her zaman bu değildi," diye savunuyor. "Andrei beni öldürmen gerektiğini söyledi."

Çenem bükülüyor ve bunu ona açıklamamı beklerken gözleri ruhumun derinliklerine işliyor gibi hissediyorum.

"Seni öldürmek için gönderildim," diye onayladım. "Ama öldürmedim. Çünkü seni tekrar gördüğüm anda, Josh'tan bile önce, benim olman gerektiğini biliyordum."

"Buna nasıl güvenebilirim?" diye boğulur. "Eğer bunu düşündüysen bile-"

"Çünkü kendi kafama bir kurşun sıkmayı tercih ederim, Katya." Geri çekilmeye çalıştığında onu kendime doğru itiyorum. "Artık bu işin içindeyim. Anlamıyor musun? Her şeyi geride bıraktım. Kanıma ihanet ettim. Kendi kuzenimi öldürdüm. Ve seninle kurduğum bu hayatı korumak için hepsini tekrar yaparım."

Sessizleşiyor ve hala niyetime güvenip güvenmediğini bilmiyorum, ama ne olursa olsun, beni tekrar terk etmeye çalışmıyor.

"Sen her şeyi çözene kadar ne yapmamız gerekiyor?"

"Şimdilik burada kalacağız," diyorum ona. "Yarın, biz

Josh için her şeyi olabildiğince normal hale getirmeye çalışacağız. Biraz daha kıyafet, yiyecek, neye ihtiyacımız varsa alırız. Alexei'den haber aldığımda da plan yapmaya başlayacağız, tamam mı?"

Bakışlarımla buluşmak için başını yukarı kaldırıyor ve gün boyunca ilk kez gücünün bir kısmı geri geliyor gibi görünüyor. "Sana güveniyorum Lev. Lütfen bizi hayal kırıklığına uğratma."

Ertesi sabah Josh'u, Lev'in yolun aşağısındaki McDonald's'tan getirdiği krepleri indirirken izliyorum. Onları doymak bilmez bir iştahla yiyor ve Lev'in kuzeninin evinde o atıştırmalıktan fazlasını yemediğimizi hatırlıyorum dün gece.

Onu aynı hayranlık ve gurur ifadesiyle izleyen Lev'e, "McDonald's onun için bir ziyafet," diyorum. Ve şu anda, Josh şurup damlayan yapışkan bir krep parçasını ağzına götürürken biraz irkiliyor, plastik çatalının altında tuttuğu elinin açık avucuna için tam olarak hedefine ulaşamıyor.

"Vay canına," diyor Lev.

Josh avucundaki şurubu yalarken kıkırdamak zorunda kalıyorum.

"Bu seni delirtiyor mu?" Ona soruyorum, bu ciddiyetsizlik anını takdir ediyorum. Neredeyse normal. "Yani, sen bir çeşit temizlik manyağısın."

Bana döndü. "Biraz, ama sevimli. Ve ben düzen manyağı değilim. Sadece her şeyin düzenli ve yerli yerinde olmasını severim."

"Babalığa hoş geldin." Babalık.

İkimiz de benim yorumum karşısında durduk ve birbirimize baktık.

Lev bir elini uzatıp saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyor ve oradaki çürüğe dokunuyor.

"O ve sen söz konusu olduğunda hiçbir şeyi değiştirmezdin. Yani bizimle olan kısmı. Ailemiz."

Bakışlarımı elimdeki kahve fincanına kaydırıyorum, gülümsüyorum çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama aynı zamanda, diğer kısmın da olduğunu biliyorum. Rus mafyası kısmı.

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonu çaldı. İkimizde de kuzeni Alexei'nin bizim için ayarladığı yeni telefonlar var. Alexei'yi tanımıyorum ve bir yanım ona güvenilip güvenilemeyeceğini sorguluyor. O telefonları takip etmenin ve Vasili'ye yerimizi söylemenin bir yolu yoksa. Ama Lev ona güveniyor ve ailesi ne kadar berbat olsa da, onunla Aleksey arasında bu düzeyde bir güven görüyorum. Pasha'da da gördüm.

Çoğu insana güvenmem. Nina benim hakkımda en çok şey bilen kişiydi ama o bile her şeyi bilmiyordu.

Joshua biliyordu. Joshua bunu benimle birlikte yaşadı. Ama o öldü ve onun ölümünden sonra sırlarımı saklamayı öğrendim.

Ama geçen gece Lev'e söyledim. Ona şimdiye kadar kimseye anlatmadığım kadar çok şey anlattım ve bu çok doğal geldi. şeyleri yüksek sesle söylemek iyi hissettirdi.

Sırlar güç sahibi olur ve bir bakıma, onları yüksek sesle dile getirip başka bir insana anlattığınızda, bu size gücünüzü geri verir. Geçen geceye kadar bunu fark etmemiştim.

Lev'e bakıyorum. Dikkati dağılmış, telefonuyla Rusça konuşurken yüzünde ciddi bir ifade var. Yanına gidip ona sarıldığımda şaşırıyor. Cümlesindeki kesintiden anlıyorum bunu. O anda, kolunu bana dolamadan önce tereddüt ediyor. Geri çekildiğimde bana bakışından anlıyorum.

"Anne?" Josh arkamda duruyor, elleri avuç içinde. "Ben yapışkanım."

Lev'in bitişikteki küçük oturma odasına girmesini izliyorum.

konaklama yerimizin.

"Şok edici," diyorum ve kahvemi bırakıp ellerini yıkaması için onu banyoya götürüyorum. Hala lavaboya kolayca ulaşamıyor, bu yüzden kollarını sıvadıktan sonra onu kaldırıyorum ve küçük ellerini yıkarken tek bacağının üzerinde dengeliyorum.

"Artık eve gidebilir miyiz?" diye soruyor.

Ellerinden kaldırdığımda, aynada bana bakan gözlerini buluyorum ve içlerinde son yirmi dört saatin olaylarının kalıntılarını görüyorum.

"Henüz değil, tatlım. Önce Lev ile bir tatile çıkacağız." Ona yalan söylemek istemiyorum ama kendini güvende hissetmeye devam etmesine ihtiyacım var. En azından mümkün olduğunca.

"Ama ben eve gitmek istiyorum."

Suyu kapatıyorum ve ellerini kurulamakla meşgul oluyorum, sonra onunla konuşmak için çömeliyorum.

"Dün korkmuştun, değil mi?" Gözleri yaşlarla doluyor ve başını sallıyor.

"adam kötü bir adamdı Josh, ama artık gitti ve artık sana zarar veremez, tamam mı?"

Yüzüme dokunuyor, alnımda saçlarımla çok iyi kapattığımı sandığım noktaya.

"Peki ya sen? Sana zarar verebilir mi?"

Elini tutup içini öpüyorum ve sonra ona sarılıyorum. "Hayır tatlım, bir daha asla kimseyi incitemez."

Lev aralık bıraktığım kapıyı çalıyor ve sonuna kadar iterek açıyor.

Josh'un elini tutarak doğruluyorum ve Lev'in gördüklerini anlamaya çalışmasını izliyorum. Çenesinin ne kadar gergin olduğunu ve kaşlarının arasındaki çatıklığı görerek onu inceliyorum.

"Pasha iyi gidiyor," diyor ve sonra Josh'a dönüyor. "Kısa süre içinde sana yine hatmi krepleri yapacağını söyledi."

Josh'un gülümsediğini görmek için aşağı bakıyorum, yine normal küçük bir çocuk. "Marşmelovlu kreplere bayılırım."

Lev'in Josh için bir çizgi film açtığı yatak odasına geri dönüyoruz.

"Pasha gerçekten iyi mi?" Ben soruyorum.

"Evet. Bildiğinden emin olmak istedi ve ayrıca özür diledi."

"Özür dilemek mi? Ne için özür diledi? Bizim için neredeyse ölüyordu."

"Hırdavatçıya gitmek için seni ve Josh'u bıraktığı için kendini kötü hissettiğini bilmeni istedi."

"Umarım ona aptal olmamasını söylemişsinizdir."

". Ama o haklı. Seni terk etmemeliydi." "Lev-"

"Yine de başka şeyler konuşmamız gerekiyor." Yüz ifadesi kararıyor. "Yeni telefonun nerede?"

"Çantamda," dedim ona, çantamdan çıkarırken. Ona bakmamıştım bile. Alexei'nin Lev'e verdiği buydu. "Al." Ona uzatıyorum.

Lev telefonu alıyor, parmaklarıyla hızlıca bir şeyler yazıyor, sonra bana uzatıyor. "Az önce Alexei'nin özel numarasını programladım." AX'in altındaki kontağı kaldırıyor. "Eğer bana bir şey olursa-"

"Ne?"

"Bana bir şey olursa, ayrılırsak ya da herhangi bir nedenle bana ulaşamazsan, onu ara. Arayacağın tek kişi o. Anladın mı?"

"Ayrılmayacağız. Sana hiçbir şey olmayacak."

"Şşş." Josh'a bakar. "Josh'un üzülmesini istemiyorum."

"Ama-"

"Sadece bir önlem. Hepsi bu. Bana hiçbir şey olmayacak, Kat."

Telefonu alıp arka cebime sokuyorum.

"Her şey yolunda mı? Telefonda bir şey mi oldu? Yeni bir şey mi var ve bu yüzden mi-"

"Yola çıkmamız gerek. Vasili ile aramıza biraz daha mesafe koymak istiyorum. Markete gidip ihtiyacımız olan bazı şeyleri alacağım." Saçımı işaret ediyor. "Saçını boyatman gerekecek. Çok belli oluyor."

Saçıma dokunuyorum. "Josh bana böyle alışkın. Bence değiştirmemeliyiz."

"Önemli olan Josh'u güvende tutmak ve bu da gözden uzak durmak anlamına geliyor. Bunu açıklamanın bir yolunu bulacağız."

"Eve gitmek istiyor."

"Evet, ama şu anda bunu yapamaz, sen de yapamazsın, o yüzden odaklan Katerina." Bu Lev'in dün geceki şefkatli ve bu sabahki babacan yanından farklı bir yanı. Bu daha keskin, daha sert bir tarafı. Ve bir şeyin farkına varıyorum. Başından beri bildiğim ama asla bilinçli olarak kabul etmediğim bir şey.

O eğitimli bir katil.

Ben bunları düşünürken beni izliyor ve kafamdan neler geçtiğini bildiğini biliyorum. Bunu yüzünde görüyorum. Ama beni yatıştırmaya çalışmıyor ya da kafamı güzel, anlamsız kelimelerle doldurmuyor. Gerçek bu. O da ben de biliyoruz.

"Sadece Pasha ile mi konuştun?" Konuşmadığını biliyorum. Alexei'nin adını söylediğini duydum ve hoşuna gitmeyen bir şey duyduğunu hissettim.

"Hayır, kuzenimle de konuştum."

"Başka bir şey mi oldu? Daha endişeli görünüyorsun." "Tabii ki endişeliyim Kat. Nasıl yapmamı bekliyorsun Olmak mı?" diye çıkışıyor ama kendini tutup başını sallıyor. "Özür dilerim."

"Sana ne söyledi?"

Soruma cevap vermek yerine "Josh için dükkândan ne almamı istiyorsun?" diye soruyor ve yüz ifadesindeki bir şey bana bir şeylerin peşinde olduğumu söylüyor.

"Um... Talia'dan bazı kıyafetleri var ama muhtemelen birkaç şeye daha ihtiyacı var, kot pantolon ve kazak, iç çamaşırı, çorap. Ve

belki bazı Oyuncak mı? Sadece bazı kamyonlar
veya oyuncak Arabalar. Yap Sevdği mısır
gevreğini hatırlıyor musun?"

Lev başını sallar. "Peki ya sen? Senin neye ihtiyacın var?"

"Aklıma bir şey gelmiyor. Belki... Biz de sizinle gelemiz miyiz?"

"Burada kalmanız daha iyi olur. Üçümüzü arıyor olacaklar."

Kahretsin. Bunu biliyordum, değil mi?

"Ne istiyorsun?" "Tampon."

Başını sallıyor ve rahatsızsa bile belli etmiyor. Bunun yerine beni banyoya götürüyor ve kapıyı kapatıyor. Kot pantolonunun kemerinin arkasından ve gömleğinin altından küçük bir tabanca çıkarıp avucunun içinde tutuyor.

Bir adım geri çekilip başımı sallıyorum.

"Bana çektiğiniz modelin aynısı değil ama yeterince benzer."

"Bunu istemiyorum."

Yaklaşıyor, tabancayı arkamdaki tezgâhın üzerine koyuyor ve beni kendine çekerek kollarımı okşuyor.

"İhtiyacın olmayacak," diyor, "ama ben burada yokken sende olursa kendimi daha iyi hissederim."

Kalbim hızla çarpıyor. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Ben daha az seviyorum, ama kullanmak zorundaysanız, kullanın. Tereddüt etmeyin. Beni anlıyor musun?"

"I-"

"Bana karşı tereddüt ettin. Bir erkeğin seni alt etmesi bir saniye sürer. Bunu biliyorsun. Tereddüt etme. Anladın mı?"

Başımı salladım.

Tabancayı alıyor, bana hızlı bir eğitim veriyor, ama neredeyse tamamen aynı. Sonra tabancayı kot pantolonumun arkasına sokuyor ve kazağımı üzerine çekerek

Gözden uzakta.

"Elimden geldiğince hızlı olacağım. İki blok ötede bir dükkan var. Kapıyı arkamdan kilitle. Burada olduğumuzu kimse bilmeyecek. Ben döner dönmez saçını boyayacaksın ve sonra gideceğiz."

"Nereye ?" "New York'a."

"New York City? Ama Vasily Philadelphia'da olduğu için oraya daha yakın değil mi? Orada daha fazla tehlike altında olmaz mıyız?"

İç geçirdi. "Sonra açıklarım. Dükkâna gitmeme izin ver. Buradan ne kadar erken ayrılırsak o kadar iyi."

Lev gittikten sonra kapıyı kilitliyor ve ikinci kattaki otel odasının penceresinden onu izliyor, neredeyse boş olan otoparka bakıyor, sonra da cipe biniyor. Kapıyı kapatmadan önce bana baktı. Bir süre öyle kaldık.

uzun dakikalar geçirdi.

Yatak odasında Josh, elinde Wally ile yastıklara yaslanmış, küçük pelüş hayvanın yıpranmış kulağını okşuyor, dikkatini tamamen çizgi filme vermiş durumda.

Tam yanına oturacaktım ki Lev'in spor çantasının küçük masanın yanındaki sandalyenin arkasına sıkıştığını gördüm.

Josh'a bir kez daha bakarak yanına gidiyorum, onu alıyorum ve diğer odaya taşıyorum. Kanepenin üzerine koyuyorum ve fermuarını açarken kendime Josh için hazırladıklarımıza göz atacağımı söylüyorum.

İlk gördüğüm şey Lev ve benim için özenle katlanmış bir takım kıyafet ve Josh için birkaç takım daha. Boyama kitabı ve boya kalemlerini bulduğumda gülümsüyorum. Çok düşünceliydi.

Onları bir kenara itip küçük bir kutu buldum. Daha eski ve kesinlikle . Lev'in zevkine hiç uymuyor. Çantadan çıkarıp karmaşık ahşap oymalarına bakıyorum ve eski olduğunu anlıyorum. Antika bir biblo kutusu.

Merak ettim, açtım ve nefes nefese kaldım.

Yatak odasının açık kapısından bakarken Josh'un beni duymamış olması beni rahatlatıyor ve dikkatimi mücevher kutusuna veriyorum. Yüzükler, bilezikler, zümrütler ve elmaslar, hepsi de antika dükkanlarında bulabileceğiniz türden altınla işlenmiş. Çok güzeller. Madalyonu elime aldığımda Lev'in onlarla ne yaptığını merak ediyorum.

Kapağı sıkışmış, bu yüzden açmaya çalışmak için kutuyu yere koymam gerekiyor. Çok narin ve birkaç denememi alıyor ama açtığımda kalbim duracak gibi oluyor.

İçindeki küçük fotoğraflara daha yakından İki tane var.

Bir tanesi bir aileye ait; bir adam, bir kadın ve bir bebek. Küçük fotoğrafta bile kadının sıcak gülümsemesini görebiliyorum ve bunu görmek beni gülümsetiyor. Adamın yüzü daha bulanık, bebeği ise battaniye demetinden başka bir şey göremiyorum.

Ama kalbimin neden olan o değil. Diğer.

Küçük çocuk. Josh olabilir.

Bu Lev'in annesi miydi? Bunlar onun mücevherleri mi? İçeriden Josh'un uykulu sesi "Anne," diye geliyor.

İrkiliyorum, yapmamam gereken bir şey yaparken yakalanmışım gibi hissediyorum. Ayağa kalktım, kutuyu kanepeye koydum. Ona doğru gidiyorum. "Evet, bebeğim?"

"Sırada Blue's Clues var." Gülümsüyor ve başparmağını ağzına götürerek başını eğiyor.

"Blue's Clues'u seviyorsun." Gözleri düşerken onu battaniyenin altına sokuyorum. Alnından öpüyorum. "Seni seviyorum."

Çizgi filmin tema şarkısı çalmaya başlayınca cevap vermiyor ve tekrar televizyona odaklanıyor.

Dış odaya dönüyorum, yatak odasının kapısını arkamdan neredeyse sonuna kadar kapatıyorum. Josh beni çağırır diye kapıyı tamamen kapatmak istemiyorum.

Kanepeye oturup madalyonu bir kenara koymak istiyorum ama bunu yaptığında başka bir şey görüyorum. Lev'in baktığı dosyayı. Ona yaklaştığımda kapattığı dosya.

Elime aldığımda kalp atışlarım hızlanıyor. Bakmamalıyım. Ondan bana göstermesini istemeliyim. Ama ellerim onu kaldırmak için hareket ediyor ve onu kucağıma koyup açmakta tereddüt etmiyorum.

Ve bunu yaptığımda, içeride ne olduğunu gördüğümde, ani bir ürperti hissediyorum. Ellerim nemli ve kanım kulaklarıma çarpıyor ve kilit sesini bile duymuyorum. İçeri girerken onu duymuyorum çünkü dosyadaki fotoğrafa bakıyorum. Kızıl saçlı, açık yeşil gözlü ve hayatımda gördüğüm en büyük gülümsemeye sahip kadının fotoğrafına.

Annem.

Bu fotoğraf çekildiğinde on sekiz ya da on dokuz yaşında olmalı. Çok güzeldi. Uzun zaman önce buna benzer daha küçük bir fotoğrafım vardı ama Georges'lar tarafından alındıktan sonra kayboldu. Elbette onu aldıklarını inkar ettiler ve annemden kalan son parçayı da kaybettim.

Şimdi onu daha büyük, kırışmamış ya da yıpranmamış görmek, böyle gülümsediğini görmek, kalbimi acıtıyor.

"Ne yapıyorsun, Katerina?"

Duyulabilir bir çığlıkla sırıyorum ve dosya kucağımdan kayıyor, sayfalar yere saçılıyor.

Lev orada duruyor, deri ceketinin fermuarı kapalı, bir elinde iki plastik torba, diğerinde anahtarlar. Önce yerdeki kâğıtlara, sonra biblo kutusuna, sonra da bana bakıyor.

Tek kelime etmeden yatak odasına doğru yürür, içeri bakar ve kapıyı kapatır.

Bu tıkırtı, yüzümü ona döndüğümde biraz daha dik oturmama neden oluyor.

Lev bana doğru geri yürüyor, çantaları bir sandalyeye, anahtarları da masaya bırakıyor. Ceketinin fermuarını açıp çıkarırken gözleri biblo kutusunun üzerinde geziniyor, sonra silahını masanın üzerine koyuyor.

Onunki bana verdiğiinden daha büyük. Andrei'yi öldürmek için kullandığı silah bu ve bununla başa çıkabilecek donanıma sahip.

"Sana verdiğim tabanca nerede?" diye soruyor, bir adım daha yaklaşarak. Arkama uzanıp kot pantolonumun kemerinden çıkardım ve ona uzattım.

Masada onunkinin yanına koyuyor ve tek düşünebildiğim tam bir çift olduğumuz. Bonnie ve Clyde.

"Bunları saklamalıyız. Ya Josh-" "Josh uyuyor. Sana bir soru sordum."

Yerdeki kâğıtlara bakıyorum. "Neler olup bittiğini bilmeye hakkım var." Ayağa kalkıyorum, sonra yüzleşmek için ona doğru adım atıyorum. "Annemle ilgili bir dosyayla ne yaptığını bilmeye hakkım var."

Beni inceliyor, başını yana eğiyor ve bana doğru adım atarak son birkaç metrelik alanı kapatıyor.

"Seni ve oğlumuzu güvende tutmak benim sorumluluğum. Neyi ne zaman göreceğinize ben karar veririm. Hangi bilgiye ne zaman ihtiyaç duyacağınıza ben karar veririm."

"Ben mutfakta yalınayak ve hamile tuttuğun küçük kadın değilim Lev. Asla öyle olmayacağım. Bununla ne yapıyorsun? Neden sende? Ve annemin bunlarla ne ilgisi var?"

"Bunu daha sonra konuşuruz. Hazır olduğunuzda."

"Ne zaman hazır olacağıma sen karar veremezsin. Annem-"

"Bunu daha sonra konuşabileceğimiz bir zamanda tartışırız."

Elimi ovuşturuyor.

Kolları, dokunuşu olabildiğince nazik değil. "Oğlumuz yan odada uyuyor."

"Üç yıldır tek başıma büyüttüğüm oğlumuz. Üç yıl boyunca güvende tuttum."

"Ne sen?" Kollarını indiriyor. "Hiçbir şey."

Bakışlarımı kaydırıyorum.

"Güvende olduğunu mu düşünüyorsun?"

diye sorar. "Şey..." Bocalıyorum.

O bir adım daha attığında, ben de onunkine uyup geriye doğru gidiyorum. Ama daha iyi bilmeliydim çünkü bir kez daha yaparsam sırtım duvara yapışacak. Tam da beni istediği yerde çünkü bir sonraki

O anda kollarımı başımın üzerine gerdi ve bileklerimi duvara sabitledi.

"Lev-"

"Güvende değildin, Katerina. Asla güvende olmadın. İyi saklandın, bunu kabul ediyorum, ama seni ve Vasili'nin adamlarını ayrıldığımız gün takip ederken buldum. Seni güvende tutacağımı sana defalarca söyledim. Senden bana güvenmeni istedim ve sanırım yaptıklarım senin ve Josh'un çıkarlarını en iyi şekilde düşündüğümü kanıtladı."

"Ama-"

"Yapabildiğim zaman size söyleyebileceğimi söyleyeceğime güvenmelisiniz."

"Annem-"

"Sana annenden bahsetmemi ister misin?"

Gözlerindeki bir şey bana bilmek istemediğimi söylüyor ama aslında bilmem gerekiyor. Ne kadar korkunç olursa olsun, ki korkunç çünkü annemle ilgili bir dosyaya sahip olmasının başka bir nedeni yok. Bilmek zorundayım.

"Onu öldüren o kaza, Kat, hiç de kaza gibi görünmüyor."

"Ne?"

"Beklediğiniz ya da duymayı umduğunuz şey bu değil miydi?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"Biri onun ölmesini istiyordu ve Vasili'nin listesinde olması bana bu kişinin o olduğunu söylüyor."

"Anlamıyorum." "Siktir."

Bileklerimi bırakıyor ve bir elini saçlarında gezdirerek uzaklaşıyor.

"Annemin Vasili'yle ya da tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Bana dönüp bakıyor. Bana doğru geliyor ve o kadar yakın ki ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum.

"Seni önemsiyorum Kat. Bunu biliyor musun?"

"Söyle bana."

"Sizi üzmeyecek bir şey söylemem mümkün değil.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedim." "Buna benim adıma karar veremezsiniz."

Geriye doğru adım atıyor ve ellerini dizlerinin üzerine koyarak kanepeye oturuyor. "Bu lanet olası bir bok gösterisi."

Ona doğru ilerliyorum, bacaklarının arasına diz çöküyorum ve ellerimi kalçalarına koyuyorum. Bana bakmasını sağlıyorum.

"Annenizin öldürüldüğünü söylediniz. Onu kim öldürdü?" Şüpheleniyorum ama sanırım bir parçam kanın kana bunu yapabileceğine inanamıyor. Ama bu aptalca, değil mi? Lev'in Andrei'ye ne yaptığını gördüm. Andrei'nin Lev'e ne yapmaya istekli olduğunu.

Arkasına yaslanmış, bir eliyle ensesini ovuyor. Bana bakmıyor.

"Lev?"

Bana dönüyor ve gözlerinde öyle derin bir hüznün var ki bunu içimde hissediyorum. Başını sallayarak yüzünü ovalıyor.

"Bilmiyorum, Kat. Bu sadece...berbat bir şey. Başına gelenleri hak etmedi. O iyi bir kadındı. Sen onu severdin. O da seni severdi."

Eğilip yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve onu öpüyorum. İlk başta karşılık vermiyor ama geri de çekilmiyor.

"Ben de seni önemsiyorum, biliyor musun?" Ben de öyle dedim.

Uzun süre bana bakıyor, sonra beni çekiyor ve öpüyor. Ellerimi kemerinin tokasına götürüp çözüyorum. Kot pantolonunun fermuarını açıyorum ve elimi içine sokup sikini kavırıyorum, okşuyorum, göz bebeklerinin büyüdüğünü ve gözlerinin karardığını izlerken elimde sertleştiğini hissediyorum.

Nefes alış veriş kısıyor ve ben kendi ihtiyacımı hissediyorum. Ama sonra beni için elini benimkinin üzerine kapatıyor. "Katya, şimdi zamanı değil."

"Şimdi tam zamanı. Buna ihtiyacımız var. de."

Bana olan bağını gevşetiyor.

Öne doğru eğilip önce dudaklarımı, sonra da sikinin parlayan başını yalayarak ağızıma alıyorum. Gözlerimi ondan ayırmıyorum ve ben onu alırken o da beni izliyor.

Elini başımın arkasına kapatıyor ve beni kendine çekiyor.

"Siktir, Katya." Beni kendine çekiyor, saçlarımı okşuyor, daha fazla dayanamayacağım kadar derine itiyor, sonra geri çekiliyor, beni bana bakacak kadar geriye çekiyor, sonra tekrarlıyor, daha derine iniyor.

Aniden beni üzerinden çekti ve kot pantolonumu çıkarmak için uzandı. Onları ve külotumu kabaca iterek beni kucağına çekti.

Ona sarılıyorum, uzunluğunu alırken gözlerimi kapatıyorum. Beni öpüyor ve ellerini kalçalarımın koyarak beni üzerinde hareket ettiriyor. Bir eli başımın arkasını kavırıyor, parmakları kafa derimi kazıyor, diğeri omzumun üzerine kapanıyor, daha derine iterken sertçe kavırıyor. Bu sırada beni öpüyor, ağız ağızıma, dili dilime, böyle sevişirken, o içimde çıplak, itişleri daha aceleci hale geldikçe içimde kalınlaşıyor. Beni kaldırıyor, bizi ters çeviriyor, böylece ben kanepedeyim ve o bacaklarımın arasında, içime gömülüyor. Boşaldığımda haykırıyorum ve o da ağızını benimkinin üzerine kapatıyor, son hamlesiyle inerken haykırışımı yutuyor. Durduğunda, boşaldığını hissediyorum, içime boşalırken sikinin hissediyorum ve bittiğinde, tükendiğimizde, başını boynuma bırakıyor, ben ona yapışıp eşleşmemizi dinlerken alnım terliyor.

yavaşça normale dönerken nefesler.

Beni izlemek için yüzünü çeviriyor ve alnıma yapışan saçlarımı geriye doğru tarıyor.

Ona değer verdiğimi söyledim. O da bana aynısını söyledi. Ama bundan çok daha fazlası. Tanrım. Çok daha fazlası.

"Konuşacağız, tamam mı? Sana söyleyebileceğimi söyleyeceğim, ama bana güven.

bunu kendi zamanımda yapmak için."

İçeride televizyon kapanıyor ve ikimiz de bir anda ayağa kalkıyoruz. Lev kot pantolonunun içine giriyor, ben de iç çamaşırımı ve kot pantolonumu giyiyorum. İki silahını da masadan alıp benimkini spor çantasına, onunkini de kot pantolonunun kemerine sokuyor.

Kapı açıldığında Josh'un sesi "Anne?" diye geliyor. Orada durmuş, gözlerini ovuşturuyordu.

"Hey ufaklık, bak sana ne aldım." Lev çantalardan birini açar ve İyi Geceler Goril'in bir kopyasını çıkarır.

Josh ona doğru koşar, kitabı almak için kollarını uzatır.

"Benim mi?" "Senin."

Josh'a sarılıyor, Josh da başını Lev'in omzuna yaslayıp kitabı tutuyor ve gülümsüyor. Küçük ailemizi izlerken ben de gülümsüyorum.

Lev bana dönüyor ve çantayı açıp bir kutu saç boyası çıkarıyor. Siyah.

Her ne kadar isteksiz olsam da, bunu ondan alıyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Bunu yapmak zorundayım.

Beni kendine çekiyor, böylece ikimizi de kucaklıyor ve alnımdan öpüyor. "Kırmızıyı özleyeceğim," diyor.

Katerina İyi Geceler Goril'in son sayfasını çeviriyor, omzunun üzerinden bakıp kontrol ederken sesini kısıyor Josh'a bakıyorum. Aynı anda dikiz aynasından ona bakıyorum ve uyuduğunu teyit edince biraz rahatlıyorum.

"Düzenli bir uyku saatinin olması onun için iyi olur" diyor. "Başka bir şey olmasa bile."

"Her zaman böyle olmayacak." Uzanıp siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Farklı görünüyor ama hâlâ güzel. Her zaman güzel.

"Biliyorum." Pencereden dışarı bakıyor ve omuz silkiyor. "Kaçınılmaz olarak bir şeylerin değişmesi gerekecek."

Onu endişelendirmek istemiyorum, bu yüzden işlerin çoktan değiştiği ve daha iyiye gitmediği gerçeğinden bahsetmiyorum. Bu sabah Alexei ile yaptığım telefon görüşmesinde bana Andrei'nin bir mucize eseri hala hayatta olduğunu söyledi.

Sanırım dört tanesini sikine boşaltmamalıydım. Onun gibi bir hödük olarak, bu beni şaşırtmamalıydı. Ona bir otobüs çarpsa bile altından sürünerek çıkmayı başarabilirdi. Ama tüm bu olanlarda küçük bir teselli varsa, o da kesinlikle bir daha başka bir şeyle sikişmeyecek olması.

O lanet hamamböceğine ek olarak, Alexei ayrıca

Vasily'nin ıldırđını duydum. Bizi aramaları için en az bir düzine askerini gönderdi bile. Biz konuşurken Doğu Yakası'ndaki tüm Vory güvenli evlerini tarıyormuş ve Alexei'nin evini iki kez ziyaret etmiş bile.

Alexei, Vasily'nin neredeyse ağzından köpükler saçtığını bana hemen haber verdi. Onu hiç böyle görmemişti. O konuşma sırasında cinnet geçiren deli kelimesi birden fazla kez kullanıldı. Benden nefret ediyor ve özellikle Kat'i istiyor. Kuzenim hiçbir detayı ballandıra ballandıra anlatmadı. Vasily kana susamış ve artık geri dönüşü yok.

Philadelphia'nın en güçlü adamlarından biriyle savaş başlattım. Vasily'nin birçok bağlantısı var. Ceplerinde hükümet ajanları. Polisler. Politikacılar. Liste sonsuz. Tam da bu nedenle hepsi ondan çok korkuyor. Ama yanımda tüfeğini süren Kat'e baktığımda, bundan sonra ne olursa olsun buna değeceğini biliyorum. Ailemi bir arada tutmak için ne gerekiyorsa Vasily'nin tüm dünyasını yakacağım. Eğer bizim için gelmek istiyorsa, onun yerine ben geleceğim. Onun hayatını mahvedene ve benden aldığı kadarını alana kadar rahat etmeyeceğim.

Andrei'ye gelince, şimdilik hayatta olabilir ama aldığı her nefesin tadını çıkarsa iyi olur çünkü nefesleri kesinlikle sayılı.

"New York'ta başka bir otele mi gidiyoruz?" Kat düşüncelerimi bölerek soruyor.

"Evet ama arada bir yerde durup gecelememiz gerekecek."

Bana sorgulayıcı bir bakış atıyor ama nedenini sormak aklına gelmiyor. Boston'dan New York'a gitmek sadece birkaç saat sürüyor ama yol boyunca kontrol etmem gereken üç farklı adres var. Alexei Maxim'in yeri hakkında sadece tahminde bulunabiliyor, ama onun bunca yıldır eski kız arkadaşıyla saklandığından ve kızın ailesinin Rhode Island ve Connecticut'la bağları olduğundan şüpheleniyor.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra Providence'da durduğumuzda, Kat bunu sorgulamayı düşünmüyor. Şehir merkezinde bir otelde karar kılmadan önce bir süre etrafta dolaşıyorum. Ancak odaya girdiğimizde Kat rahatlamış görünüyor.

"Böyle yerlerde kalmaya devam edebilir miyiz?" diye soruyor.

"Merak etme tatlım." Onu alnından öpüyorum ve kıcını avucumun içinde sıkıyorum. "Bunu karşılayabiliriz."

Dudağını çiğniyor ve Josh'u bir boyama kitabı ve birkaç boya kalemiyle sehpaye oturtuyor. Spor çantasını karıştırıp biraz cephane alıyorum ve ceketime doldurduğumda kaşlarını çatıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir süreliğine dışarı çıkmam gerekiyor. Birkaç saat sürebilir. Her şeyi burada tutabilir misin?"

Bundan tam olarak emin görünmüyor ama sinirlerini unutturmak için ona uzun bir öpücük veriyorum. İşe yarıyor gibi görünüyor ve ağırlaşmış gözlerle bana baktığında parmaklarını benimkilere doluyor.

"Ya da bir süre burada kalabilirsin."

Yüzünü kavrayıp onu bir kez daha öperken dudaklarımda bir sırıtış beliriyor. "Yapabilseydim yapardım ama bu önemli. Geri döneceğim ama Alexei hakkında söylediklerimi unutma. Bu arada seni kontrol etmek için sık sık mesaj atıyor olacağım."

"Tamam." Omuzlarını dikleştiriyor ve başını sallıyor. "Ama burada yardım etmek için yapabileceğim bir şey yok mu? Öylece yatıp televizyon izlemekten bıktım. Sana yardım edebileceksem, Lev, bırak edeyim."

Teklifini düşündüm ve başka bir şey olmasa da zararı olmayacağına karar verdim. Masadan defteri ve kalemi alıp ona uzattım.

"Eğer yardım etmek istiyorsanız, anneniz hakkında hatırladığınız her şeyi yazın. Ailesini. Yaşamış olabileceği yerleri. Sana söylemiş olabileceği herhangi bir şey. Genç olduğunu biliyorum,

ama hatırlayabileceğiniz herhangi bir ayrıntı önemli olabilir."

"Ama neden?" Kaşlarını çatıyor. "Onun tüm bunlarla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

İç çekiyorum, şu anda onunla bu konuya girmek istemiyorum. Ama ben ona bir kemik atana kadar rahatlamayacağını biliyorum. En azından her seferinde birazcık, böylece her şeyi yavaş yavaş anlayabilir.

"Bu sabah Alexei ile konuştuğumda annenizin Gleb Mikhailov ile bir bağlantısı olduğundan bahsetti. Bu ismi daha önce hiç duymuş muydun?"

"Hayır." Omuz silkiyor. "Kim o?"

"Vory suç patronlarından biri. Büyük bir tanesi. Ve çok güçlü bir adam."

Kat yutkunuyor, yüz ifadesi dehşete dönüşüyor. "Annemin mafyayla bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"görünüyor," diye itiraf ediyorum. "Ama nasıl yapacağımı bulmaya çalışıyorum."

Kat kanepeye oturur ve başını sallar. "Yani, onun araba kazası..."

"Bir mafya saldırısı olabilir," diye bitiriyorum. "Ama henüz bilmiyorum. Bu yüzden bu önemli. Aklınıza gelebilecek her şey yardımcı olabilir."

Koltuğa yaslanıp bir nefes veriyor. "Ne hatırlayabileceğime bakacağım."

"Aferin kızıma." Eğilip onu tekrar öpüyorum, dilim ağzını istila ediyor ve bir an için her şeye rağmen geride kalmak istiyorum. Ama yapamayacağımı biliyorum. Maxim birinin onu aradığına dair bir ipucu bile alırsa, ben daha yaklaşımadan ortadan kaybolur.

"Geri geleceğim." İsteksizce geri çekiliyorum. "Oğlumuza iyi bak."

"Yapacağım." Kat bana şaşkın bir gülümseme sunuyor. "Seni bekliyor olacağız."

İLK ADRESİN DIŞINDA BİR SAAT OTURDUKTAN SONRA, HIZLICA

Maxim'in saklandığı yerin burası olmadığı sonucuna vardım. Ev eski kız arkadaşının babasına ait, ama şu ana kadar gördüğüm tek şey yaşlı bir çift ve etrafta koşuşturan bir grup halı faresi.

Kontrol etmek için Kat'e mesaj atıyorum ve ben ikinci yere giderken hemen cevap veriyor. Burası Elmwood mahallesinde tek katlı, köhne bir ev ve olsa evim olarak seçeceğim bir yer olmasa da, kesinlikle Maxim'in hızına daha çok benziyor.

İki saat boyunca soyulmuş boyaya ve yabancı otlarla dolu ön bahçeye bakıyorum. İlk bakışta, burada gerçekten yaşayan biri varmış gibi görünmüyor. Ama kaldırımında bir çöp kutusu ve posta kutusunda mektuplar var.

Sorun şu ki, bütün gün burada kamp kuramam. Saat beşi geçti bile ve Kat ile Josh'u daha fazla yalnız bırakmak istemiyorum. En azından yatma vaktine kadar dönmüş olmalıyım.

Telefonumu elime alıp Google'da civardaki barları aratıyorum. Maxim hakkında bildiğim bir şey varsa o da viskiyi sevdiğidir. Bunun değiştiğinden şüpheliyim. Adam tam bir ayyaştı.

Bölgede dolaşp birkaç yerel bara göz atarken takip etmem gereken tek ipucu bu. İlk üçünden bir şey çıkmadı ve ben de zaten ümitsiz vaka olarak görmeye başladım. Ama listede bir tane daha var ve otoparka girdiğimde, tam da onun takılacağı türden bir yer gibi görünüyor. Kulübe bile sayılmaz. Ayakta kalmak için Maxim gibi sarhoşlara muhtaç olan bir şehirde, tırnağıyla ayakta duran bir işletme.

Cipi park edip içeri giriyorum ve oturduğumda bardaki her kafa beni incelemek için dönüyor. Şüphelendiğim gibi, bunlar

hepsi yerli halktan. Bira ucuz ve yerdeki bayat fıstık kabukları birçoğuna evi gibi geliyor. Ama Maxim'i göremiyorum. En azından hemen değil.

Barmen bana ne istediğimi sordu, ben de hiçbir şey söylemedim. Gitmek için ayağa kalktığımda, koridorun sonundaki tuvalet kapısının açıldığını görüyorum. İyi aydınlatılmış bir alan değil, bu yüzden neon tabelalardan birinin ışığında tökezleyene kadar adamın yüzünü seçemiyorum. Beynimdeki tanıma kıvılcımlarıyla aynı anda beni fark ediyor ve sinsi piç topuğunun üzerinde dönerek koridora geri kaçıyor.

Orospu çocuğu.

Başka biri fark etti mi bilmiyorum ama şu anda onun peşinden giderken bu konuda endişelenmekle uğraşamam. Arka çıkış kapısından sızıyıyor ve ben kapıya ulaşamadan kapı yüzüme kapanıyor. Tökezleyerek ara sokağa çıktığımda ve onu köşeden kayarken yakaladığımda benden on, belki on beş adım öndeydi.

Karanlık ve peşinden gittiğimde bir bok göremiyorum. Ama az önce duyduğum sesin silahını kurduğunu anlamak için görmeme gerek yok.

"Seni vurmak istemiyorum, Lev." Sesi, gerçekten o olduğunun tek kanıtı. Karanlıkta, çöp bidonunun yanında büzülmüş halini zar zor .

"O zaman yapma," diyorum ona. "Hayatını mahvetmek için burada değilim.

Sadece konuşmak istiyorum."

"Lanet olası konuşma," diye homurdanıyor. "Doğru. Vasili sana böyle söylemeni mi söyledi? Bu saçmalığı yutmam mı gerekiyor?"

"Vasily için burada değilim." İleri doğru tereddütlü bir adım daha atıyorum. "Vasily yüzünden buradayım."

"Çekil lan," diye bağırdı. "Yoksa beynini dağıtırım. Umurumda değil."

"Beni tanıyorsun, Maxim." İç çekiyorum. "Beni çocukluğumdan beri tanıyorsun. Tek istediğim birkaç dakika. Bir konuşma. Sonra buradan gideceğim ve bir daha asla

beni tekrar gör. Vasily'nin asla haberi olmayacak."

"Üzgünüm evlat," diye mırıldanıyor. "Ama bugün bana satmaya çalıştığın saçmalık her neyse, yemem. Beni öldürmek istediğini biliyorum. Ben aptal değilim-"

"Benim de ölmemi istiyor."

İtirafımı sindirirken boşluğu bir sessizlik duvarı dolduruyor. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada bana inanmasını sağlamak için söyleyebileceğim bir şey var mı bilmiyorum. Yıllardır kaçıyor, sürekli arkasını kolluyor. Paranoyanın onu etkilediğinden eminim ve bunun için onu suçlayamam. Sadece birkaç gündür bu isteyim ve şimdiden aklımı kaçırmışım gibi hissediyorum.

"Oğlumun annesini öldürmek istiyor." Kelimeleri zorlayarak söyledim. "Belki benim oğlumu da. Biliyorsam ne olayım. Onun ordusuna karşı sadece ben varım. Lanet olası bir savaş başlattım ve bir hafta bile hayatta kalabilir miyim bilmiyorum. Bu yüzden buradayım. Yardıma ihtiyacım var."

Birkaç uzun saniye boyunca bana cevap vermiyor. Bana yine siktirip gitmemi söyleyeceğinden adım gibi eminim, ama bunun yerine ışığa doğru adım atıyor ve bana ara sokağa dönmemi işaret ediyor.

"Bana kanıt göster. Kanıt olmadan bana söyleyeceğin hiçbir şeyi dinlemeyeceğim."

"Kanıt mı?" Tekrar ediyorum.

Tanrım. Ona ne gösterebilirim ki?

Yavaşça cebimden telefonu çıkarıyorum, ani hareketler yapmamaya dikkat ederek. Maxim nasırlı gözleri ve yaşının çok ötesinde yaşlanmış yüzüyle beni izliyor. Ellili yaşlarının ortalarında ama şu anda yetmişe yakın görünüyor.

"Bu oğlumun bir fotoğrafı." Görebilmesi için telefonun ekranını çeviriyorum. "Bu da annesi. Umarım bir gün karım olur. Eğer bu haftayı atlatabilsek."

"Bunlar herhangi biri olabilir." Omuz silkiyor. "Üzgünüm evlat, ama sana yardım edemem."

"konuşabilirsin," dedim. "Sadece bana bir saniye ver."

Maxim, Kat'i ararken beni dikkatle izliyor. Rahatladım, ikinci çalışta cevap verdi.

"Lev, her şey yolunda mı?"

"Evet, tatlım." Hoparlörü açıyorum. "Burada eski bir arkadaşımınla birlikteyim. Benim için bir şey yapmanı istiyorum, tamam mı? Vasili'yle neler olduğunu kendi cümleleriyle ona anlatmanı istiyorum."

Hattın diğer ucu, kadın nefesini bırakana kadar bir süre sessiz kalıyor. "Bunun güvenli olduğuna emin misin?"

"Öyle," diye cevap veriyorum. "Lütfen, anlat ona. Her şeyi kendi kelimelerinizle."

Kat benim için geliyor, yavaşça başlıyor. Nasıl tanıştığımızı anlatıyor. Nasıl hamile kaldığını ve kaçtığını. Onu nasıl bulduğumu ve sonra her şeyin nasıl patladığını. Kaçınılmaz olarak, hikayesi Philly'deki güvenli evde olan her şeye geri dönüyor. Bitirdiğinde, hepsini basit bir cümleyle tamamlıyor. "Ve şu anda bulunduğumuz yer de aşağı yukarı burası."

Maxim sessiz ve yüz ifadesini okuyamıyorum. Ama bana inanmasa bile Kat'e inanacağını umuyorum.

"Şimdi kapatıyorum," diyorum ona. "Biraz sonra döneceğim, tamam mı?"

"Lev." Sesi çatallaşıyor. "Lütfen dikkatli ol."

"Yapacağım," diye onu temin ederim. "Sen farkına bile varmadan tekrar birlikte olacağız."

İkimiz de aramayı sonlandırıyoruz ve dikkatimi tekrar Maxim'e veriyorum. Viski kokuyor ama buna rağmen aklı başında görünüyor.

"Eğer söyledikleri doğruysa, kendini gerçekten zor bir duruma gibi görünüyor, evlat."

"Bu doğru."

"Ne olursa olsun" -iç geçiriyor- "bu işe bulaşmak istemiyorum. O dünyayı bir sebepten ötürü terk ettim. Kapıma kadar bela getirmene ihtiyacım yok."

"Sadece bazı cevaplara ihtiyacım var. Bana bir saat ver, sonra hayatından defolup gideceğim ve beni bir daha asla görmeyeceksin."

"Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor." Ekşi bir şekilde gülüyor. "Lanet olsun."

"Beni tanıyorsun," dedim ona. "Senin için yas tuttum. Öldüğüne inandım. O yerde sevdiğim tek pislik sendin."

Maxim kirli sakalını kaşıyor ve kıkırdıyor. "Beni pişman etmesen iyi edersin evlat."

M Axim karşımdaki koltuğa oturdu, silahı hâlâ elindeydi. Onun evine geri döndük ve işlerinin durumu başlangıçta düşündüğümünden daha da üzücü. Ev çoğunlukla boş bir kabuktan ibaret ve bu yönüyle bana Philadelphia'daki kendi evimi hatırlatıyor. Konsepti anlıyorum. Her şeyi anda toplayıp geride bırakmak zorunda kaldığınızda, gerçekten bir şeyleri biriktirmenin bir anlamı yok.

"Vasily ile aranızda ne oldu?" diye sordum. "Sana ne olduğunu söyledi?" diye meydan okuyor.

"Pek fazla değil." Omuz silkiyorum. "Bir gece kulübe geri geldi, senin öldüğünü ve onun için fazladan birkaç iş yapmam gerektiğini söyledi. Hepsi bu kadar. Bildiğiniz gibi çok soru sorulacak bir adam değil."

Maxim homurdanır. "Evet, biliyorum. Sorun da buydu zaten. Sanırım onun emirlerini almaktan bıktım. Açıklama yok, mantık yok. Uzun süre bana söyleneni yaptım ama soru sormaya başladığımda Vasili bundan hoşlanmadı. Askerlerini sağır, dilsiz ve kör sever."

"Ama sen değildin," diye karşı çıktım. "Görmemen gereken bir şey mi gördün?"

Başını sallar. "Önce sen, evlat. Bu tek yönlü bir iş değil.

Sokak. Sana güvenmemi istiyorsun, burada bir şeyler alıp vermek gerekiyor."

Kanepeye yaslanıyorum ve nereden başlamam gerektiğini düşünüyorum. Maxim hayatının bu aşamasında bana gerçek bir zarar verebilecek durumda değil. Benim dünyamda daha fazla bağlantısı yok, bu yüzden ona biraz güvence vermemi istiyor ve bu anlaşılabilir bir şey. Ama bundan da öte, ona söylemem gerekenler hakkında bir şeyler bileceğini umuyorum.

"Dört yıldan biraz fazla bir süre önce Vasily benden bir iş yapmamı istedi. Bağlantılarından biri olan William von Brandt'a göz kulak olmamı istedi. Federallerle konuştuğunu söyledi. Onu biraz hırpaladık, uyardık ama William dinlemedi. Vasily'den bir flaş bellek çaldı ve ortalık karıştı. İçinde ne olduğunu bilmiyordum çünkü von Brandt'ın evinde hiçbir yerde bulamadık. Ama sonunda elime geçti ve bir isim listesi olduğunu fark ettim."

Maxim mutfığa doğru sendeleyerek giderken ve dolaptan bir şişe viski alırken beni durdurmak için parmağını kaldırıyor. Sandalyesine döndüğünde şişeyi bana uzatıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Şimdi dikkatimi çektin," diyor. "et."

"Listede bir sürü isim var. Çoğu bana bir şey ifade etmiyordu. Ama bir arkadaşıma biraz araştırma yaptırıp ve noktaları birleştirdikten sonra listede annemin apartmanındaki bir komşunun da olduğunu fark ettik. Bir de polis. İkisi de ondan kısa bir süre sonra öldürüldü."

"Annene olanlar utanç verici." Maxim şişeden bir yudum alırken yüzünü buruşturuyor.

"Andrei onu öldürdü."

"Biliyorum, evlat."

Başka bir şey söylemesini bekleyerek onu inceliyorum. Maxim'in bunu bilebileceği hiç aklıma gelmemişti, ama bu çok mantıklı. Vasily için çalıştığı sürece

bir sürü görmüş ve duymuş olurdu.

"Orada mıydın?" Kırpıyorum.

"Lanet olsun, hayır." Bana ters ters baktı. "Ben kadınlarla iş yapmam, Vasili de bunu biliyordu. İlk seferinde işi berbat ettikten sonra bir daha hiç sormadı. Seni kulübe getirene kadar kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. O zamana kadar annen çoktan ölmüştü."

"İlk seferinde batırdım da ne demek?" diye sordum.

Geriye doğru sallanıyor ve botunu diğer dizine vuruyor, sonra şişeden bir yudum daha alıp dudaklarını siliyor. "Bir kadın vardı. Uzun zaman önce. Vasily onu piyon olarak kullanıyordu. Gleb Mikhailov'la bir ilişkisi vardı ve Vasili'ye bilgi taşıyordu. Bu anlaşma, Vasili onunla bir tür komplikasyon yaşayana kadar gayet iyi işledi. Kadın saklanmaya çalıştı ama Vasili birkaç yıl sonra onu buldu. Benim ilgilenmemi istedi. Ama bir çocuğu olduğunu fark etmemiştim. Bunu gördüğüm an, geri çekildim. Bunu yapamazdım. Ne olursa olsun, önemli değildi. Yine de yaptırdı."

Başımı sallıyorum, bana söylediklerini anlamaya çalışıyorum. Kat'in annesinden bahsediyor olmasına imkân yok, ama bu durum göz ardı edilemeyecek kadar benzer. Zihnim daha yetişmeden kelimeler dudaklarımdan dökülüyor.

"Ciara March?"

Maxim'in kaşları havaya kalkar. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Adı o listedeydi," diye . "En azından biz onun adı olması gerektiğini düşünüyoruz."

"Lanetleneyeğim," diye mırıldandı. "Bu ismi en az yirmi yıldır duymamıştım."

"Kızı." Boğazım o kadar kuru ki düşüncelerimi zorlukla dışarı atabiliyorum. "Gleb'in kızı mıydı?"

Maxim başını sallar. "Öyleydi. Ciara bana bunu onun için geldiğimde söylemişti. Sanırım bana güvenip güvenemeyeceğinden hâlâ emin değildi."

onu uyardı ve elindeki tek pazarlık kozu buydu. Akli başında hiç kimse Gleb'in çocuğuna zarar vermezdi ama işin ironik yanı Gleb'in onun varlığından bile haberi olduğunu sanmıyorum."

Telefonuma Kat'ten bir mesaj geldi. Endişelenmeye başlamış ama Maxim'le konuşacak daha çok şey var.

"Yarın buralarda olacak mısın?" Kat'e bir mesaj ona soruyorum.

"Neden?" diye .

"Tanışmanı istediğim biri var."

İtiraz etmek için ağzını açıyor ama o kadar ileri gitmesine izin vermiyorum.

"Ciara'nın kızı."

"C Oyun parkına gidelim mi anne?"

Josh bütün gün içeride kapalı kalmaktan sıkılmaya başlamıştır ve sınırsız televizyon zamanının cazibesi azalmıştır.

Telefonumdaki saate bakıyorum, Lev'den bir mesaj gelir umuduyla yeniliyorum ama birkaç saat önceki aramasından beri sessiz.

"Bunun için geç oldu ama köşede bir Dairy Queen gördüm. Belki biraz yürüyüp dondurma alabiliriz?" Hava tamamen kararana kadar beklemek istiyorum, ki bu çok yakında olacak.

"dondurma mı?"

"Evet."

Heyecanla başını sallarken genişçe gülümsüyor.

"Ama önce yemeğini yemelisin," diyorum ona, mutfakta ısıttığım bir kutudan çıkan yarısı yenmiş spagetti kâsesine bakarak.

"Hepsi
mi?" ". "

Suratını buruşturuyor ama kaşığı alıp tekrar yemeye başlıyor.

Masaya geri dönüyorum ve neredeyse boş olan kâğıda bakıyorum.

Lev benden annemle ilgili hatırladığım her şeyi yazmamı istedi, ama önerdiği şey, yani annemin Vasili'yle bir şekilde ilişkisi olduğu, hiç mantıklı değil. Olamaz.

Yine de onun ölümüne neden olan kazayla ilgili bir ayrıntı her zaman dikkatimi çekmiştir.

Annemle geçirdiğim birkaç yıl hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama bence bu oldukça normal. İnsanın hangi yaşta anılar yaratmaya başladığından emin değilim - en azından anlık sahnelerden daha fazlasını. Ve onları bile uydurdum mu yoksa gerçekten oldular mı bilmiyorum.

Şarkı söyleyerek. Bunu hatırlıyorum. Güzel bir sesi vardı. Ve saçlarını hatırlıyorum. Sanırım Josh'un uyurken benimkini tutuş şekli bana onu düşündürüyor. Çok güzel kızıl saçları vardı.

Ama yine de, bunlar gerçek anılar mı yoksa beynim boş alanları doldurmak için tarih mi yaratıyor?

Kızıl saçlar ve güzel bir şarkı sesi. Ve belki de aşk.

Ama bu bir anı değil. Bu bir his. Sevildiğimi hissettim. Ya da belki de o öldükten ve koruyucu ailede geçirdiğim zaman başladıktan sonra tam olarak bunun yokluğunu hissettiğim için bu kadar içgüdüsel bir şey.

Çocuk gözetiminden çıkıp yasal olarak bir yetişkin olduğumda polis raporunu elime aldım. Olay yerinin, arabanın fotoğrafları vardı, basit, küçük siyah bir Kia, dikkat çekici olmayan bir şey, bir ağaca sarılmıştı. Sürücü kapısının etrafında beyaz çizgiler vardı ve bunları sorduğumda memur, muhtemelen bundan önce başka bir kaza geçirdiğini söylemişti. Daha fazlasını istediğimde, başka bir kaza kaydı olmadığını kabul etti, ancak buna şaşırmadığını çünkü annemin sigortalı olmadığını, bu yüzden de muhtemelen daha önce bir kaza geçirdiğini bildirmeyeceğini söyledi.

Garip gelmişti ama bunu düşünmek için bir nedenim yoktu.

onu daha fazla sorgulamak. Kaza on beş yıl önce olmuş ve dosya kapanmıştı. Çoğunlukla ıssız yollarda kaygan koşullar. Dönem. Olay yerinde bulunan ve ulaşmayı başardığım tek memur birkaç yıl önce emekli olmuştu ve sadece onun bu kadar genç yaşta ölmesinin ne kadar üzücü olduğunu düşündüğünü ve hayatta kaldığım için ne kadar şanslı olduğumu hatırlıyordu.

Garip bir şekilde, sadece araba koltuğum emniyet kemerine doğru şekilde takılmadığı için hayatta kalmıştım. Çocuk koltuğum yolcu tarafındaki koltuğun arkasına çarpmıştı. Koltuk için biraz küçüktüm ve koltuğun kendisi darbeyi almıştı. Kimse bayılıp bayılmadığımdan ya da tüm olay boyunca uyuyup uyumadığımdan emin değildi ama çoğunlukla yara almamıştım. Uyandığimde yürüyüp gitmiştim.

Bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Kazadan iki mil uzakta yol kenarında bulunduğumu düşünürseniz hatırlayacağımı sanırsınız ama hiçbir şey hatırlamıyorum. Bana dondurucu soğukta, kirli ve aç olduğumu ve hayatta kalmamın bile mucize olduğunu söylediler.

Yüzlerce kez okuduğum dosyanın içinden annemin fotoğrafını çıkarıp ona bakıyorum.

Vasily onu öldürdü mü? Neden öldürdü?

"Anne, bu sensin!" Josh birden yanımda belirdi, ağzının etrafında portakal sosundan bir çember vardı.

Fotoğrafı .

"Bu aslında senin büyükannen," diyorum ona, kalemi bırakıp ayağa kalkarak. Sayfaya sadece sürücü tarafındaki beyaz çizgilerle ilgili ayrıntıyı yazdım. Küçük, üzücü bir liste. "Hadi seni temizleyelim, sonra da dondurma yemeye gideriz." Açıkçası benim de biraz temiz havaya ihtiyacım var.

Josh'a Talia'nın hazırladığı paltoyu giydirdikten sonra kendiminkini giyiyorum ve Lev'e mesaj atıp ne yaptığımızı haber vermek için telefonumu çıkarıyorum, ama tam mesajımı yazmaya başladığımda ondan bir mesaj alıyorum.

Lev: Dönüş yolundayım. Yaklaşık kırk beş dakika uzaklıktayım.

Orada her şey yolunda mı?

Ona Josh'u dondurma yemeye götüreceğimi söylersem bana bunun güvenli olmadığını ve içeride kalmam gerektiğini söyleyeceğini bildiğimden cevabımı düşünüyorum. Ama Josh şimdiden kolumu çekiştirmeye başladı ve bunu şimdi ondan alamam. Ayrıca, huzursuz ve enerjisini atmaya ihtiyacı var. Dairy Queen hemen köşede ve Vasily'nin adamlarının orada takılacağını düşünemiyorum, bu yüzden hızlı bir cevap yazıyorum.

Ben: Her şey yolunda. Yakında görüşürüz.

Josh'a "Kapüşonunu kaldır," diyorum, ben de aynısını yapıyorum, çantamda para olup olmadığını kontrol ediyorum, içindeki tabancaya bakmamaya çalışıyorum.

Elini tutuyorum ve soğuk geceye adım atıyoruz.

Providence'a daha önce hiç gitmemiştim ve şirin bir kasaba. Keşke ana caddede bir aşağı bir yukarı yürüyerek biraz zaman geçirebilseydim, belki biraz alışveriş yapardım. Bu düşünce bana normal bir hayatın sadeliğini özletiyor.

Josh'un elini tutarak odamızdan çıkıyoruz ve boş koridorda yürüyoruz. Josh asansörün düğmesine basıyor ve asansör sekizinci kattaki odamıza çıkarken ekrandaki rakamları izliyorum.

Josh asansör için heyecanlanıyor ve bunu görmek çok hoş. İçeri girdiğimizde ona hangi düğmeye basması gerektiğini gösteriyorum ve sessizce aşağı iniyoruz. İki resepsiyon görevlisinden biri bir misafirin kaydını yapmakla meşgulken diğeri telefonla konuşuyor. Kafasını kaldırıyor ve dışarı çıkarken gülümsüyorum.

Hava sert ama gece berrak.

Elli yaşlarında bir adam lobi kapısının önünde durmuş sigara içiyor. Biz geçerken bizi izliyor ve kalbim hızla çarparken bile gülümseyerek selam veriyorum.

Ama paranoyaklaşıyorum. Vasily'nin adamları burada olsaydı, gece için bir otel odası bulamazlardı. Bizi yakalarlardı.

"Gördüm!" Josh köşeyi döndüğümüzde ıslıl ıslıl yanan Dairy Queen'i işaret ederek "Gördüm" diyor.

"Ne tür bir dondurma alacaksın?" Bildiğim halde ona soruyorum. O her zaman çilekli alır.

Her sorduğumda yaptığı gibi bunu da düşünüyor. "Muhtemelen çilekli."

Buradan üç masanın yemek yiyen ya da dondurma yiyen insanlarla dolu olduğunu görebiliyorum. İki şeritli yolu geçerken kendimi sürekli etrafa bakarken buluyorum ve cam kapıyı iterek açıyorum.

Josh elimden kurtuluyor ve doğrudan tezgâha koşuyor, yüzü çeşitli kreasyonların fotoğraflarının bulunduğu menüye dönük, kapüşonu başından kayıyor.

Restoranı tarıyorum, güvenli olduğuna karar veriyorum ve aceleyle Josh'a gidiyorum. "." Çilekli dondurmayı işaret ediyor.

"İşte bu," diyorum ve siparişi veriyorum. Ödemeyi yaptıktan sonra tezgâhtarın dondurmayı hazırlaması için birkaç dakika bekliyoruz. Ben yemek için otel odasına dönmeyi planlıyorum ama Josh kalmakta ısrar ediyor. Sıkılmıştı. Anlıyorum. Sinirlenmesini de istemiyorum, bu yüzden kabinlerden birine oturuyoruz.

Dışarıda gece vakti ve içeride çok parlak bir ışık olduğu için ayna görevi gören pencereden yüzüm bana geri yansıyor. Koyu renk saçlarımla kendime bakmak bir şeyi tetikliyor. Bir anıyı.

Uzun bir süre yansımama bakıyorum ve annemle ilgili bir ayrıntıyı daha hatırlıyorum.

Saçını da siyaha boyamıştı. Bu anıyı beynimin uydurmadığını biliyorum çünkü uyandığımda onu tanıyamadığımı ve korktuğumu hatırlıyorum.

Bunu Vasili'den ya da adamlarından saklanmak için mi yapmıştı?

"Tadına bakmak ister misin?" Josh beni anılarımdan çağırarak soruyor. Elinde bir kaşık dolusu dondurma ve üzerine sürülmüş çilek sosu tutuyor.

"Lütfen." Ağzımı açtım ve bana yedirmesine izin verdim. "Nefis!"

Gururla gülümser ve yemeye devam eder.

Saate bakmak için telefonumu çıkarıyorum, çoğu arabaya servis penceresini kullansa da dondurmacının otoparkına yeni arabalar girdikçe endişeleniyorum.

"Bitirmek üzere misin?" Yolun yarısında yavaşlamış olan Josh'soruyorum.

"Gerisi Wally için." Bu da onun tok olduğu anlamına geliyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ona, buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum. Josh'u kabinde bırakıp bir kapak ve bir çanta istemek için tezgâha doğru yürüyorum. Kapı açılıyor ve çevremde iki adamın restorana girdiğini görüyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve elimde olmadan dönüp onlara bakıyorum.

Tezgâha doğru yürürlerken, birinin Josh'un ayakta durup ceketinin fermuarını çekmeye çalıştığı standımıza doğru baktığını fark ediyorum.

Adama tekrar baktığımda beni izlediğini gördüm. Kalbim boğazımda, donup kaldım.

"Sevimli çocuk," diyor, sonra tezgâhın arkasındaki kadına dönüyor ve iki külah sipariş ediyorlar.

Aceleyle Josh'un yanına dönüp yenmemiş dondurmanın kapağını kapatmaya çalışıyorum, sonra da ceketinin fermuarını çekmesine yardım ediyorum. Bizi aceleyle restorandan çıkarıp otele götürürken kapüşonuyla uğraşmıyorum.

"Yavaşla anne."

Ayak uydurmaya çalışan Josh'a bakıyorum. "Özür dilerim," diyorum ona.

Bir araba korna çalarak yanımdan hızla geçerken beni ürküttü. Josh'u geriye doğru çekip kollarımın arasında kaldırdım ve dondurmanın geri kalanını yere düşürdüm.

"Anne?" Sesi panik içinde, yüzüne baktığımda gözlerinin kocaman olduğunu ve dudaklarının titrediğini görüyorum.

"Şşş, bebeğim, sorun yok. Bir şey yok. Annenin daha dikkatli olması gerekiyor, hepsi bu. Geri dönüp Lev'i arayalım, tamam mı? Bakalım ne kadar uzaktaymış."

Başını sallıyor ve ben de onu kollarımın arasında tutarak bir başkasını bekliyorum.

araba geçecek. Sokağa adımımı atar atmaz büyük bir el omzumu kapatıyor.

Nefes nefese kalıyorum ve restorandaki iki adamdan birinin arkamda belirdiğini görmek için dönüyorum. Başka bir araba hızla geçerken beni geriye doğru çekiyor ve neredeyse düşmek üzereyken beni yakalıyor.

"Seni korkutmak istememiştım," diyor ve ben de adamı izleyen Josh'a sarılırken geriye doğru kaymama izin veriyor. "İşte." Josh'un atkısını tutuyor. "Arkadaşımla oturduğumuzda kabinde buldum."

"Eşarbım!" Josh ona uzanarak "Atkım!" diyor.

"Oh." Rahat bir nefes aldım. "Teşekkür ederim." Josh'ın tutmasına izin verdim.

"İyi misin?" diye sordu adam bana.

"İyiyiz. Biz iyiyiz. Teşekkür ederim." Dönüyorum ve gözyaşlarımın eşiğinde aceleyle caddeyi geçip otele geri dönüyorum. Bunlar rahatlama gözyaşları mı yoksa tüm bunların stresinden mi bilmiyorum ama onları saklamaya çalışıyorum ve Josh ağladığını görmeden önce kendimi toparlamaya çalışırken havanın karanlık olmasına şükrediyorum.

I Lev'e yaptığımız geziden bahsetmemeye karar verdim. O adama verdiğim tepki yüzünden kendimi aptal ve dışarı çıktığım için de pervasız hissediyorum. Rus bizi arayan adamlar var ve bu aptalca bir şeydi. Biliyorum Lev kızgınım ve şu anda buna ihtiyacım yok.

Josh stüdyo tarzı otel odasındaki büyük boy yatakta uyuyor. Masadaki sandalyede oturmuş ikinci küçük votka şişesini bitirirken onu izliyorum, küçük yüzü bana dönük, gözleri kapalı, Wally'ye sarılırken ağzı hafifçe açık, mışıl mışıl uyuyor.

Nina'nın evindeki o geceden sonra hamilelik konusunda ne yapacağımı bilmiyordum. Kürtaj benim için hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı. Bazı kadınların bu yolu seçtiğini anlıyordum ama bu benim aklıma bile gelmemişti. Belki de bunun nedeni yetiştirilme tarzımdı, gerçi tersi daha mantıklı. Ama benim için bir çocuğu ne kadar çok sevebileceğimi biliyordum. Belki de onca yıl boyunca özlediğim o sevgiydi bunu yapan. Kendi bebeğimi doğurmak ve ona dünyadaki tüm sevgiyi vermek istedim, sanki bu sevgiyle büyümek normalmiş gibi. Sanki en normal şeymiş gibi. olmalı.

Kapıda üç sessiz vuruş sesi ve ardından bir duraklama,

Sonra bir vuruş daha. Lev'in işareti.

Zinciri çözmek için ayağa kalktığımda -gerçi bunun gerçekten içeri girmek isteyen birini dışarıda tutmayacağından oldukça eminim- Lev'in kendine özgü deri ceketıyla orada durduğunu, saçlarının alnına döküldüğünü ve sıcak çikolata kahvesi gözlerinin bana gülümsediğini görünce rahat bir nefes alıyorum.

Ona doğru itiyorum, kollarımı ortasına doluyorum ve kendimi biraz da olsa bıraktığımı hissediyorum. Bir hıçkırığı bastırmaya çalışarak yüksek sesle nefes alıyorum.

Kollarını bana doladı ve beni odaya doğru geri götürdü.

"Hey." Parmağını çenemin altına koyarak yüzümü kendine doğru eğiyor. "Çok geciktiğim için özür dilerim." Duraklıyor, beni inceliyor. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Şimdi buradasın , öyleyim."

"Bir şey mi oldu?" Yüz ifadesi değişir. "Josh-"

"O iyi." Yatağı işaret ediyorum ve karanlıkta Josh'un yatağın ortasındaki battaniyenin altındaki küçük halini görebildiğini biliyorum. "Uyuyor."

"Bu iyi." Kapıyı kapatıp kilitliyor, sonra elimi tutuyor ve iyi olduğumdan emin olmak istercesine bana tekrar bakıyor.

"Neden bu kadar uzun süre yoktun?"

İki boş küçük votka şişesinin durduğu masaya bakar. Minibara gidip açıyor, sonra bir votka ve iki viski daha çıkarıyor. Pencerenin yanındaki büyük koltuğa oturuyor ve beni kucağına çekiyor.

Votkayı açıp bana uzattı.

O viski şişelerinden birini açıp benimkini içtiğim gibi içerken ben de onu alıyorum.

"Zaten birkaç tane içmiştin." Masanın üzerindeki boşları işaret ediyor. "Sen böyle yapmazsın."

"Endişeliydim. ."

"Biliyorum. Ama her şey yoluna girecek. Bunu atlatacağız ve bir hayatımız olacak Kat. Sen, ben ve Josh."

"Nasıl bir hayat? Otelden otele koşturmak mı?"

Başını sallar, ilk şişeyi bitirir ve sonra ikincisini açar. "Hayır. Vasili'yle yüzleşeceğim. O bana bazı cevaplar borçlu, ben de ona bir kurşun borçluyum. Ve kuyruğumu kısıtıp saklanmayacağım. Şu anda yaptığımız şey seni ve Josh'u güvende tutmak ve bana biraz cephane toplamam için zaman vermek. Amcama bu işi bitirecek bir şey bul."

"Ne gibi?"

İkinci şişesini de bitiriyor. "Bugün aradığım adamı buldum."

"Kim? Birini aradığınızı bilmiyordum." "Adı Maxim Sobol.

Eskiden Vasily için çalışırdı." "Lev, sence bu güvenli mi, hatta akıllıca mı?"

Josh bir şeyler mırıldanıyor ve diğer tarafına dönüyor. Fısıltıyla konuşuyorduk ama fısıltımın epey yükseldiğini fark ediyorum.

"Rahatla, tatlım." Lev beni göğsüne yasladı ve başımın üstünü öptü. "Sanırım elimde bir şey var. Aslında, yarın onunla tanışacaksın."

ERTESİ SABAH ERKENDEN YOLA ÇIKIYORUZ. YOLA ÇIKARKEN ENDİŞELİYİM, Otelin her kapalı kapısına bakıyor, içeride kimin olduğunu merak ediyor, otoparktaki her arabaya bakıyor ve hala kapalı olan Dairy Queen'in önünden geçerken hala dün geceki adamları düşünüyorum. Kaldırımda, düşürdüğüm ve içinde dondurma artıkları olan poşeti görüyorum. Josh, Lev'in ona aldığı yeni oyuncak kamyonlardan biriyle meşgul ve gezimizden bahsetmediği için minnettarım.

"Yani o listedekinin gerçekten annem olduğunu mu düşünüyorsun?" Lev'in kuzeni listede Kieran March adının olduğunu anlamıştı.

aslında annemdi, Ciara March. March nadir rastlanan bir isim olmadığından, dosyada gördüğümde duraksamıştım ama Kieran bir erkek ismi olduğundan ve annemin Vasily ya da onun gibi biriyle hayal edebileceğim hiçbir bağlantısı olmadığından uzun sürmedi.

"Maxim'i . Bırakın o ."

Gözleriyle tanıştım. "Demek annemi tanıyan bir adamla tanışmak üzereyiz."

Lev bana dün gece Maxim'in kim olduğunu söyledi. Bana Vasili'nin organizasyonunda onunla birlikte geçirdiği zamanın kısa bir geçmişini anlattı ve Vasili'nin Maxim'in öldüğünü düşündüğünü söyledi.

Ayrıca bana Vasily'nin annemi öldürmesi için tuttuğu tetikçi olduğunu da söyledi.

"Saçını benimki gibi boyamıştı. Bunun bir anı olduğunu ve benim uydurduğum bir şey olmadığını biliyorum," diyorum Lev'e yeniden. "Bunu gerçekten Vasili'den kaçtığı için mi yaptığını düşünüyorsun?"

"Vasily Stanislov ya da Gleb Mikhailov'dan ya da belki ikisinden birden kaçmak."

"Gleb de Vasily'nin patronu."

"Bir bakıma, evet."

"Bunların hiçbirini anlamıyorum." Koltuğumda biraz kaydım ve pencereden dışarı baktım.

Josh'un küçük sesi arka koltuktan "Tuvalete gitmem lazım anne," diyor.

Dönüp ona bakıyorum. "Az önce otele gitmiştin, hatırladın mı?"

"Tekrar gitmem gerek."

Lev'e baktım. "Yaklaşık on dakika sonra bir çıkış var. O zamana kadar dayanabilir misin dostum?"

Başını sallar ve kamyonuyla oynamaya devam eder.

"Sorun değil," der Lev. "Zaten depoyu doldurmam gerekiyor. Neden bu kadar huzursuzsun?"

"Bence anlaşılabilir bir durum, değil mi?"

O sıkır benim Diz, sonra tutar onun el Orada. "I

Sana ya da Josh'a hiçbir şey olmayacağına söz veriyorum."

"Ve ne hakkında Sen mi? Ne Eğer
bir şey olur sana?"

Bakışlarımı tutuyor, sonra pencereden dışarı çeviriyor. "Bilmen gereken bir haber daha var."

"Ne?"

Dikiz aynasına bakıyor, sonra bana dönüyor. "Andrei ölmedi," diyor Josh'un duymayacağı kadar sessiz bir şekilde.

"Ne?" Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum.

"Kötü yaralandığından oldukça eminim ve onunla ilgileneceğim, ama bilmeni istedim."

"Nasıl? Ve... Aman Tanrım. O da peşimizden gelecek." "Anne?"

"Sakin ol Kat. Her şey girecek," diyor Lev bana. "Bunu Josh için yap."

Ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum ve sonra Josh'a dönüyorum.

"Gerçekten gitmem
gerek." "Neredeyse
geldik, bebeğim."

Lev hızını artırıyor ve on dakika geçmeden çıkıştan dönüyoruz. Servis alanına kadar sürdü.

"Depoyu doldurup senin için geri geleceğim. Beni görene kadar içeride kal."

Başımı salladım, dışarı çıktım, sonra Josh'u dışarı çıkardım. Bir elinde Wally, diğerinde oyuncak kamyon var.

"Bunları arabada bırakalım mı?"

"Hayır," diyor ve kamyon eliyle Lev'e el sallıyor.

İtiraz etmiyorum ve sürgülü cam kapılardan geçip kadınlar tuvaletine doğru yürüyorum. Merkez çok kalabalık ve birkaç dakika sırada beklememiz gerekiyor ama çok geçmeden sıra bize geliyor. Josh işini bitirdiğinde, ellerini yıkaması için onu lavaboya kaldırıyorum.

Dışarı çıktığımızda onları görüyorum.

Josh onları aynı anda görmüş olmalı çünkü durup el sallıyor. Adamları dün gecedan tanır. Eşarbını iade etmişlerdi.

Josh'a "Gidelim," diyorum ve onu kapıya doğru çekiyorum, camdan Lev'i park yerinin karşısındaki pompada görebiliyorum.

"Diğer çıkışı kullanacağız," diyor adam kulağımın dibinde, ürpermeme neden olacak kadar yakın. Eli yine omzuma düşüyor, dün geceki gibi, ama bugün daha ağır ve ben çekmeye çalıştığımda elini üst koluma kaydırıyor ve bırakmayacağını biliyorum.

"Dondurma alıyordun," diyor Josh, Josh'un diğer tarafında duran ve elini tutmaya çalışan küçük olana.

Yanımdaki iri yarı adama "Bırak bizi," diyorum.

"Bana verilen emir sizi ve çocuğu içeri almak. Hepsi bu kadar. Sana zarar vermeyeceğim ve sen de çocuğu korkutmak istemezsin, bu yüzden normal davran."

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve SUV'un hâlâ pompada olduğunu görüyorum.

Kahretsin.

"Lütfen, ben-

"

"Wally!" Josh'un elinin benimkinden kaydığı anda yere bakıyorum ve diğer elinin genç adamın elinde olduğunu görüyorum, bizi ayırıyor ve onu merkezin arkasındaki çıkışa doğru hızla yürütüyor. "Wally'ye ihtiyacım var!" Josh adamdan kurtulmaya çalışıyor, vücudu yarı dönük bir şekilde peluş hayvanının giderek daha geride kaldığını görüyor.

"Sana başka bir oyuncak getireceğim," diyor adam aksanlı bir sesle. Dün gece konuşmuş olsaydı . Ama bana sahip olanın sesi Amerikalıya benziyor.

"Oyuncağına ihtiyacı var!" Arkadaşlarımızdan herhangi birinin hoşlandığından emin olduğumdan daha yüksek sesle ve insanların durup bakmasına yetecek kadar yüksek sesle bağıriyorum.

"Peki," diyor beni tutan kişi dişlerini sıkarak. O da

bana doğru eğiliyor. "Sen tut. Biz senin için çocuğu tutacağız."

Servis alanından aceleyle çıkan Josh'a bakıyorum. Wally'yi kaptığım gibi peşlerinden koşuyorum ve nasıl olup da kimsenin bizi durdurmadığını merak ediyorum. Neler olduğunu görmüyorlar mı?

Bir dakika içinde arka kapıdan çıktık ve renkli camlı koyu renkli bir cipe doğru ilerledik. Yasadışı bir şekilde park edilmiş ve Josh'u tutan adam arka kapıyı açarken yaşlı olan tekrar kolumu tutuyor.

"Anne!"

"Geliyorum, Josh!" Ona doğru koşuyorum ama beni tutan kişi ona ulaşmama izin vermiyor.

Tabancanın hala çantamda olduğunu hatırlıyorum. Dolu. Hazır. Ama Josh cipin içinde.

Genç adam Josh'un kapısını kapattıktan sonra sürücü koltuğuna oturuyor ve onu göremesem de yaşlı olan beni diğer tarafa geçirirken bana seslendiğini duyuyorum.

Elimi çantama sokup tabancayı arıyorum. Tam elimi kabzaya götürdüğümde sürgülü kapıların açıldığını ve Lev'in hızla içeri girdiğini görüyorum.

"Hey!" diye sertçe sesleniyor, ceketinin altından çıkardığı tabancayı kuruyor. Üzerinde susturucu var. Buradan görebiliyorum. "Aldığın şey sana ait değil." Sesi alçak, öfke o sahte kontrol kaplamasının yüzeyinin hemen altında.

"Orospu çocuğu," diyor beni yakalayan ve ceketinin altına uzanıyor, gözleri Lev'e yapışmış. İşte o zaman tabancamı çıkarıyorum çünkü tabancam olmasını beklemiyor. Silahlı ya da tehlikeli olmamı beklemiyor.

Ama ben .

Daha önce bir kez yapmıştım ama o zaman çok geç kalmıştım. Tereddüt ettiğim için harekete geçtiğimde Joshua çoktan ölmüştü.

Yine çok geç kalmayacağım.

Kendimi çelikleştirerek tabancamı kaldırdım ve

Bana sahip olan adamın şişman göbeği ve ne olduğunu anladığı, gözlerimle buluştuğu anda tetiği çekiyorum.

Patlama beklediğimden daha sessiz. Belki de şişmanlığı sesi boğuyordur diye düşünüyorum, adam geriye doğru tökezleyip duvara yaslanırken.

Başka bir ses, başka bir patlama. Josh'u almak için arka kapıyı açıyorum ve Lev'in genç adamı sürücü koltuğuna oturttuğunu görüyorum.

Lev bakışlarını , şimdi yerde oturan adama çeviriyor.

Ona döndüğümde Josh bana bakıyor, tabancamı bırakıp onu kollarımın arasına alıyorum. Yerdeki adamı görmemesi için yüzünü göğsüme gömüyorum.

Lev bana "SUV pompanın orada" dedi. "Yürü. Koşma."

Ben durmuyorum. Başımı sallayarak servis alanına doğru hızlıca yürüyorum ve diğer taraftan çıktığımızda kimsenin bizi fark edip etmediğini bilmiyorum. Aceleyle pompalara ve cipimize doğru ilerliyorum. Bizimkinin arkasında camları karartılmış başka bir araç fark ediyorum. Sürücünün eğik başını görüyorum ve arkamı dönüyorum.

Arka kapıyı açıp Josh'ı içeri yerleştirdim.

"Anne?"

"Onlarla tekrar karşılaşmak komik değil miydi?" Ona soruyorum, sesim her zamankinden daha yüksek ve muhtemelen çılgın bir kadınıninki gibi çıkıyor.

"Neler oluyor?" Kafası karışmış.

Kemerini bağladıktan sonra Wally'yi ona veriyorum, sağ elimi yukarı kaldırıyorum ama kan sıçramalarını gördüğümde duruyorum ve gözden uzak tutuyorum. Başının üstünü öpüyorum. Birazdan kendimi kaybedeceğim, bu yüzden Lev kontrolü ele almak için geldiğinde ona izin veriyorum.

"Her şey hazır mı ufaklık?" diye soruyor Josh'a, ona bir çikolata uzatarak. "Umarım Twix'i seversin."

"Teşekkür ederim," diyor Josh, hâlâ neler olup bittiğinden tam olarak emin değil.

Lev kapısını kapattı ve bana döndü. Bana baktı, sonra başını salladı. "Tamam mı?"

sallıyorum, her ne kadar iyi olmaya yakın olmasam da.

"İyi iş çıkardın. Gitmemiz gerekiyor. Şimdi." Kapımı açıp beni arabaya bindirirken, birkaç saniye içinde kemerimi bağladıktan sonra cipin ön tarafına geçip sürücü koltuğuna oturuyor ve hızla uzaklaşmadan, sadece otoyola çıkan rampaya doğru ilerleyerek yola koyuluyoruz. Servis merkezinin arka tarafına bakıyorum ve park halindeki cipi görüyorum.

"Onlar da Dairy Queen'deydi," diyor Josh arka koltuktan, ben çikolatasının paketinin açıldığını duyarken.

"Öyle ?" Lev soruyor. "Dairy Queen'e bensiz gittiğini fark etmemiştim," diye ekliyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda sertleşiyor.

"Biz sadece-"

Elini dizime kapatıp sıkıyor ama bu sefer sadece güven vermek için değil. "Bunu sonra konuşuruz." Torpido gözünü işaret ediyor. "."

T Maxim'in evine giden yol sessiz ve gerilim doluydu. Josh arka koltukta uyuyakalırken yanımda Kat camdan dışarı . Bugün olanlar hakkında konuşmamız gerekecek ama şu anda odaklanabildiğim tek şey Vasily'nin adamlarının bizi çoktan bulmuş olduğu gerçeği. Yanan

Aklımdaki soru nasıl olacağı.

Daha da önemlisi, bu Providence'ta bizim için fazla zaman kalmadığı anlamına geliyor. Vasily'nin adamları onu kontrol etmeyi başaramazsa, burada olduğumuzu öğrenecek. Ama Maxim'le en azından bir kez daha konuşmadan buradan ayrılamam. Bize yardım edebilecek bir bilgisi varsa, onu almadan hiçbir yere gitmiyorum. Kat ve Josh'la tanıştığında daha açık sözlü olacağını umuyorum.

Arabayı garaj yoluna çektiğimizde Kat evin haline bakıp kaşlarını çatıyor. Bu konuda hâlâ emin değil ama Maxim'le tanıştıktan sonra onun da daha rahat olacağını umuyorum.

Arabayı kapatıyorum ve Josh'u araba koltuğundan kaldırıp uyuyan bedenini göğsüme yaslıyorum. Ben kapı zilini çalarken Kat yanımda kıpırdanıyor. Evin içi sessiz ve Maxim bir dakika sonra kapıya gelmeden önce panjurlar hareket ediyor.

Kat'in yanımda durduğunu görünce kaşları alnına fırladı ve duyulabilir bir nefes verdi.

"Kutsal Lanet olsun, çocuk." O salları onun Başını.

"Sen şaka yapmıyormuş. Tıpkı ona benziyor."

Kat ona gergin bir gülümseme sunuyor ve Maxim hepimize içeri girmemizi işaret ediyor.

"Oturun." Kanepeyi işaret ediyor. "Burası Ritz değil ama susayanınız varsa size bir bardak su ikram edebilirim."

"Biz iyiyiz," diye cevaplıyor Kat. "Ama teşekkür."

Maxim başını salları ve bir an için ikisi de birbirlerini inceler. Sessizliği ilk bozan Kat olur, isteksizce bilgi almak istemektedir.

"Lev bana annemi tanıdığınızı söyledi?"

"Onu tanıyordum," diyor Maxim. "Tam olarak arkadaş değildik. azından ilk başta değil."

"Bu ne anlama geliyor?" Kat elimi sıkıyor ve bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Maxim bana bakıyor ve ben de ona hafifçe başımı sallıyorum. Kat'ın gerçeği bilmesini istiyorum. Bugünden sonra, inanmak istediğimden daha güçlü olduğunu kanıtladı. Vasily'nin adamlarının üzerine gelmesine dayanabiliyorsa, bazı acı gerçeklere de dayanabilir.

"Eskiden Vasili için çalışırdım," diye açıklıyor Maxim. "Anneni ilk kez o zaman duydum. Haftada bir kez kulübe gelirdi. Her zaman biz kapandıktan sonra olurdu ama barda oturur ve anahtarlarıyla oynardı. Her zaman o kulüpte uygunsuz görüldüğünü düşünmüşümdür. Orada tek başına oturmak için fazla güzeldi."

Kat duygularını yutuyor ve gülümsüyor. "Çok güzeldi." "Eğer teselli olacaksa, tıpkı ona benziyorsun. Aslında, Eğer bilmeseydim, bu sabah kapımın önünde bir hayalet gördüğümü düşünürdüm."

Kat başını salları, konuşamayacak kadar tıkanmıştır.

"Her neyse, onu her hafta orada görürdüm. Vasili gelir, onunla konuşur ve sonra giderdi. Neler olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Ta ki onu görene kadar.

Gleb'in kolunda bir Vory toplantısında kendim için bir şeyler yapmaya başladım."

"Gleb, patron?" Kat bana baktı.

"Evet." Başımı salladım.

"Vasily onu kullanıyordu. İlk etapta ona nasıl bağlandığını bilmiyorum ama belki de ona karşı bir şeyler hissettiğini düşündüm. Bu şekilde ona emirlerini yaptırıyordu."

"Ne demek istiyorsun?" Kat soruyor. "Ne yapıyordu?"

"Vasili'ye Gleb hakkında bilgi götürüyordu."

Cevap veriyorum. "Vasili onu bir piyon olarak kullandı. Gleb'i alaşağı etmek istedi."

"Ama annen hamile kalınca işler karıştı," diye ekliyor Maxim.

Kat'in yüzü soluyor ve sessiz düşüncelerini onaylatmak için bana bakıyor. "Bana Rus mafya babası Gleb'in babam olduğunu mu söylüyorsun?"

"Güçlü bir olasılık var." Kolumu ona doluyorum, bunu yaparken omuzlarındaki saçları tarıyorum.

Kat bu gerçeği uzun süre düşünmüş gibi görünüyor. "Ama bunu neden yapsın ki? Neden Vasili'ye herhangi bir konuda yardım etsin ki?"

"Bana hiç söylemedi." Maxim omuz silkiyor. "Ben de sormadım. Bunun onu ilgilendirdiğini düşündüm ve sonuçta o kadar korkmuştu ki, gerekli olmayan hiçbir şeyi kimseye söylemeyecekti."

"Gleb'i seviyor muydu?" Kat'in sesi çatallaşıyor.

"Bunu söylemek zor." Maxim bana bakıyor. "Ama benim fikrimi soruyorsan, bence öyle yaptı. Bence, sonunda, hangi yolun yukarı olduğunu bilmek onun için gerçekten zordu. O noktada ne yaptığının bir önemi kalmamıştı çünkü duvarlar üstüne üstüne geliyordu. Eğer Gleb'e itiraf ederse, bu büyük bir riskti. Ve Vasili'ye sırtını dönerek bir savaş başlattığını biliyordu. Ama en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Senin için."

Kat gözlerinin kenarından süzülen birkaç damla yaşı siliyor ve her şeyi anlamaya çalışırken başını sallıyor. Çok fazla şey var. Ama şimdi biliyorum ki yapılacak en doğru şey buydu. Kendi gerçeğini bilmeyi hak ediyor. Geçmişini. Zor olsa bile.

"Diskte Kieran ismini gördüğümde iki kere bile bakmadım. Sadece başka biri olduğunu düşündüm."

"Sanırım Vasili onu kendi bağlantılarında bu şekilde kodladı," diye açıklıyor Maxim. "Böylece Vory'lerden biri bunu görürse, onlar da bir şey düşünmeyeceklerdi. Aralarındaki bağlantının Gleb'e ulaşması riskini almak istemedi."

"Bu mantıklı," diye mırıldanıyor Kat. "Ben sadece... Onun benim babam olabileceğine hâlâ inanamıyorum."

"Evet." Maxim koltuğuna yaslanırken gözlerini bana diyor. "Bu işleri karmaşıktırabilir."

Kat bana baktı. "Nasıl?"

"Vasili bu bağlantıyı kendisi kurarsa, bunu bize karşı kullanma ihtimali var. Önce Gleb'e ulaşabilir. Bunu başka bir yöne çevirebilir. Bilemiyorum."

"Yani Gleb'e gitmemiz mi gerekiyor?" Ellerini kucağında birleştiriyor.

"Gleb'e gitmem gerekiyor," diye açıklıyorum. "Suları test etmeliyim. Sonra oradan devam edebiliriz. Bu habere nasıl tepki vereceği konusunda bir fikrim olana kadar seni onun yanına yaklaştırmayacağım."

Maxim ayağa kalkar ve mutfağa doğru ilerler. "Sanırım yardımcı olabilecek bir şeyim var. En azından zararı olmaz."

Döndüğünde elinde bir dosya vardı. Yaklaşık yüz yıllık gibi görünüyor. Ve ne olabileceğini merak ediyorum.

"Annenin notları." Dosyayı sehpanın üzerine koydu. Önümüzde. "Eğer Gleb'i görürsen, bunları Vasili'ye her şeyi vermediğinin kanıtı olarak ona verebilirsin. Bunlar orijinal kopyalar. Tek kopyalar."

"Bunları nasıl aldın?" Kat gözlerini sarı dosyaya diyor.

"Dürüstçe mi?" Maxim iç geçirir. "Vasili beni annenin peşinden gönderdi. Yapmak istediğim bir şey değildi ama bu işte fazla seçeneğin olmadığını anlamalısın."

Kat'in bakışları onunkilerle buluştuğunda yüzünü dehşet kaplıyor. "Sen-?"

"Hayır," diye sözünü kesti. "Çocuğu olduğunu gördüğüm an geri çekildim. Vasili'ye olan sadakatim zaten hayatımın o noktasında ince bir buz üzerindeydi, bu yüzden vicdanımda bunun olmasını istemedim. Annene gerçeği söyledim. Oraya ne yapmak için gönderildiğimi ve tek olmayacağımı. O da bunu anladı. Ama sanırım bunun gerçekleşmesi an meselesiydi."

"Kim olduğunu biliyor musun?" Kat bastırıyor. "Onu kim öldürdü?"

Maxim bana bakıyor, sanki bu da o piçin peşinden gitmem için bir başka nedenmiş gibi. "Vasily yaptı. Kendisi yaptı."

Kat derin bir nefes alır ve titreyerek gözlerini kapatır. "Şimdi anlıyorum. Neden ölmesi gerektiğini anlıyorum. O bir zehir. Dokunduğu her şeyi yok ediyor..."

Josh gözlerini açıp hayata geri döndüğünde, tanımadığı çevreye bakarken uykulu bir şekilde gözlerini kırptırırken, onun sözleri dağılıyor.

"Otel mi?" diye mırıldanıyor.

"Hayır, tatlım." Kat eğilip onun alnından öpüyor ve saçlarını geriye doğru okşuyor. "Biz... bir arkadaşımızın evindeyiz."

Maxim, Josh'a tehditkâr olmayan bir gülümseme için elinden geleni yapıyor ama Josh sadece gömleğine yapışıyor, parmaklarını kumaşa geçiriyor ki kimse onu çekip çıkaramasın. Ben de başımı öne eğip onu saçlarının üstünden öptüğümde bu ikinci doğam oluyor. Kat tüm bu etkileşimi gözleri yaşlı ama mutlu bir şekilde izliyor. Etrafımızda olup biten onca şeye rağmen hâlâ birbirimize sahibiz. Ve şimdi biliyorum ki bunun için savaşıyor.

Kelimeler dudaklarımdan dökülmenin eşiğinde. Annemden başka hiçbir kadına itiraf etmediğim sözler. Ama hâlâ bir dinleyicimiz olduğunun farkındayım ve şu anda bizi tekrar yola sokmam gerekiyor.

Maxim'e "Gitmemiz gerek," dedim. "Ama bilmen gereken bir şey var."

"Ne oldu?" diye sorar.

"Şehirde zaten birkaç adam vardı. Bizi bir şekilde buldular. Onların icabına baktım ama-"

"Diğerleri de çok geride kalmayacak," diye iç çekerek. "Ben de bundan şüphelenmiştim."

"Kapınıza sorun getirmek istememiştim." Bakışlarını karşılıyorum. "Ama artık getirdiğime göre, sanırım senin de gitmen en iyisi."

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyor Maxim nefesinin altında. "Ben artık yaşlı bir adamım evlat. Kaçak hayatı benim gibiler için çok zor."

"Belki de kaçmayı bırakmanın zamanı gelmiştir," diyorum. "New York'a gel. Gleb konusunda bana yardım et ve bu işi dek bitirelim. Birlikte."

Arkasına yaslanıyor, ev dediği derme çatma evin etrafına bakıyor ve omuz silkiyor. "Ah, siktir et. Başka ne yapabilirim ki?"

"NEREDEYİZ BİZ?" KAT BİZ ARABAYI ÇEKERKEN DÜŞÜNCELERİNDEN SIYRILIYOR.

Garaja.

"Maxim'in bir arkadaşı," dedim ona. "Yine araç takası yapacağız. Josh'ı alacağım."

İtiraz etmeden arabadan indi, hayatımızın şimdilik bu olduğu gerçeğini kabullenmişti. Ama söylediklerimde ciddiydim. Her zaman olmayacak. Ve umarım bir noktada buna inanmaya başlar.

Konuşmayı Maxim yapıyor ve yirmi dakika içinde yola geri dönmek için iki farklı aracımız var. Ama önce

Providence'dan ayrılıyorum, yapmam gereken bir şey daha var. Arabayı yükledik ve Maxim bizi otoyolun hemen dışındaki başka bir benzin istasyonuna kadar takip etti.

"Burada kal," dedim Kat'e. "Ben hemen dışarıda olacağım, tamam mı?"

Başını sallıyor ve ben de Vasili'nin adamlarından aldığım kullan-at telefonu çıkararak Maxim'le cipin arkasında buluşuyorum. Maxim'in gözleri sessiz bir düşüncede benimkilerle çarpışıyor.

"Uzun zamandır kimseye güvenmedim, Lev."

"Biliyorum."

"Doğruyu söylemek gerekirse, o kadar paranoyağım ki sana güvenebileceğimden bile emin değilim. Ama orada bir ailen var ve annesinin başına gelenlerin o kızın da başına gelmesini istemiyorum."

"Anladım." Başımı salladım. "Ben de bunu görmek istemiyorum."

"Size damla damla bilgi vereceğim," diyor. "Her seferinde bir gün alacağız. Şimdilik, annenizin apartmanında oturan komşunuz Roger Benson ile başlamanız gerektiğini düşünüyorum."

"Peki ya o?" Ben soruyorum.

"O sadece dost canlısı bir mahalle tamircisi değildi. Aynı zamanda emekli bir federal ajandı."

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Annemin konuştuğu kişi bu muydu?"

Maxim başını sallar. "Muhtemelen ona yardım edebileceğini düşündü. Muhtemelen o da yardım edebileceğini düşünmüştür. Kim bilir? Ama federaller bir süre bu davayla ilgilendiler, onu kimin öldürdüğünü bulmaya çalıştılar. Vasily aylarca paranoyakça davrandı. Bir süreliğine eyalet dışına bile çıktı."

"Hatırlıyorum."

"Bununla başlamak isteyebilirsin. Yola çıkmadan önce işemeye gidiyorum."

Servis istasyonuna doğru yürüyor ve ben elimdeki telefona bakıyorum. Artık ertelemeye gerek yok. Vasili bugün ailemin peşine adam göndererek elini gösterdi,

tekrar. Ve şimdi, benimkini gösterme sırası bende.

Numaraları tuşluyorum, Kat ve Josh'un güvenli bir şekilde içine sıkıştıkları SUV'ye bakıyorum. Vasili yarı nefes nefese telefonu açana kadar telefon üç kez çalıyor.

"Ivan," diye . "Ne oluyor lan-"

"Korkarım Ivan şu anda telefona gelemes," diye kestim sözünü. "Ya da bir daha asla, bugün ailemin peşinden gönderdiğiniz adamın o olduğunu varsayarsak."

Bir anlık sessizlik ve ardından alçak bir hırıltı. "Levka."

"Merhaba amca. Sanırım aramızdaki bu meseleyi erkekler gibi konuşmamızın zamanı geldi."

"Erkekler gibi mi?" Homurdanıyor. "Bir erkek sorunlarından kaçmaz."

"Bir erkek, arkasından başka bir erkeğin kadınının ölüm emrini vermez," diye karşılık veriyorum. "Ama her geçen gün anlıyorum ki sen aslında hiç erkek olmamışsın. Önce annem, kendi kanın ve şimdi de ben mi? Kendini kurtarmak için ihanet etmeyeceğin kimse var mı?"

"Siktir git," diye tükürüyor telefona. "Andrei'yi vurdun. Kuzenin. Benim oğlum! Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Sesimi alçaltırken telefonu sıkıca kavıyorum, böylece mantıklı bir zihne sahip olduğumdan emin olabilir. "Ben seni yok edecek adamım."

"Elimdeki tüm askerleri peşinizden göndereceğim. Senin kanın dökülene kadar bu ülkeyi parçalayacağım. Ve oğlunun-"

"Biliyor musun, boş tehditlerinden çok sıkıldım." Arabasına dönerken Maxim'in bakışlarıyla karşılaşıyorum ve bana doğru başını sallıyor. "Sanırım bunu senin anlayabileceğin şekilde açıklayacağım. Lanet köpeklerini hemen geri çek yoksa tüm kirli sırlarını tüm dünyanın görmesi için ortaya dökmekten başka çarem kalmayacak."

"Sırlar." Karanlık bir şekilde gülüyor. "Bana karşı hiçbir şeyiniz yok."

"Oh, ama ben biliyorum. Bulmaya çok niyetli olduğun o sürücü var ya? O isim listesi bende var. Ve bu kadar basit bir belgeden ne tür bağlantılar kurabildiğiniz çok komik. Annemin apartmanında öldürdüğün komşunun emekli bir federal olması gibi."

Hattın diğer ucundan gelen tek yanıt sessizlikti ve ağır nefes alıp verışı olmasa hala orada olduğundan bile emin olamayacaktım. Ama şimdi dikkatini çektim. Ve onunla birlikte koşacağım.

"Bir de öldürdüğün polis var," diye devam ediyorum. "Benim annem. Nina'nın babası. Ne de olsa listende onun adı var. Başka kaç kişi var? Sayılamayacak kadar çok bağlantı var. Hepsi seninle ilişkilendirilebilecek ölümler."

"Sen aileni ispiyonlamazsın," diye hırlıyor. "Pek çok şey olabilirsin Lev, ama muhbir bunlardan biri değil."

"Geleceğimi güvence altına almak için ne gerekiyorsa yapacağım," diye onu temin ediyorum. "Bu seni kurtların önüne atmak anlamına gelse bile."

"Sanırım bir şeyi unutuyorsun." Sesi bir eğlenceye dönüşüyor. "Vory'ye ihanet edersen, başına bir dünya bela açarsın. O yüzden devam et, federallerle konuş. Bakalım ne olacak."

"Ahh... ama mesele de bu. Vory'ye etmiyorum, değil mi? Sadece sana ihanet ediyorum. Tüm bu saldırıları kim onayladı? Emir komuta zincirinin her durumda kırıldığını söylememe gerek olduğunu sanmıyorum."

"Ve sanırım bir şeyi unutuyorsun," diye yanıtlıyor Vasili. "Bir Vor her zaman başka bir Vor'u destekleyecektir. Sen hiç göreve alınmadın. Eğer iş sana ya da bana kalırsa, her zaman ben olacağım."

"Göreceğiz."

Hattın diğer ucunda, çok sevdiği votkasının mührünü çevirdiğini duyabiliyorum. Onu dezavantajlı düşürdüğümü kabul etmiyor. adım atmayacağını zaten biliyordum. Hatta eğer

özgürlüğüne mal olsa bile, asla cezasız kalmasına izin vermeyecektir.

"Kendini çok akıllı sanıyorsun," diyor sonunda. "Küçük bir sürtük gibi beni tehdit etmek için arıyorsun. Ama senin öngöremediğin bir komplikasyon var. Benim bile göremediğim bir şey. Belki bir tahminde bulunmak istersin?"

İçimden bir ses ne demek istediğini anladığımı söylüyor. Ama beni test ediyor. Kat'in Gleb'le ilişkisini bilip bilmediğimi öğrenmek istiyor, bu da bağlantıyı kendisinin kurduğu anlamına geliyor. Bahsediyor olabileceği tek şey bu.

"Belki de onu bulduğumda senin küçük sürtüğünü öldürmem," diyerek dile getirmediğim düşüncelerime cevap veriyor. "Her şeye rağmen işe yarayabilir. Ancak senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Demek böyle devam etmeyi seçiyorsun?" Elim yumruk haline geliyor.

"Sahip olduğun her şeyle üzerime gel Lev," diye cevap veriyor karanlık bir şekilde. "Çünkü seni bir köpek gibi avlayana ve sevdiğin her şeyi yok edene kadar rahat etmeyeceğim. Sözlerimi unutma."

L Muhtemelen şimdiye kadar kaldığım en güzel birinde, iki için yeterince büyük bir küvette köpükler arasında oturmak. Lev'in yol dışında sakın bir otel seçeceğini düşünmüştüm. at a yüksek yükseliş içinde Times Kare içinde ve kalp .

Her şeyi.

Philadelphia'da büyümüş olmama rağmen New York'a hiç gitmemiştim. Josh yüzünü tavandan tabana cam duvara yapıştırmış, bir elinde Wally, yeni Minion pijamalarının altından küçük ayak parmakları görünüyor ve her şeye huşu içinde bakıyor. Banyo yapma zamanı geldiğinde küvetin büyüklüğünü görünce benimle kavga bile etmedi. Sanırım onun için küçük bir yüzme havuzu gibiydi. Ki burada kapalı bir havuz var ve Lev yarın onu yüzmeye götüreceğine söz verdi.

"Yatma vakti Josh," diyor Lev banyonun kapısından. O kadar büyük ki, Josh'la Colorado'da kiraladığımız kulübenin tamamının içine sığabileceğinden eminim.

Josh cevap vermeyince Lev yanına gidip çömeliyor. Bir şeyi işaret etmek için bir kolunu Josh'un omuzlarına doluyor ve ben bunun ne kadar doğru olduğunu düşünüyorum. Bizimle olmasının ne kadar doğru olduğunu. Her şey olup biterken bile, bunu tek başıma yapmak zorunda değilim ve bunca yıldır bunun ne kadar büyük bir yük olduğunu fark etmemiştim.

Lev şaka yaparken Josh kıkırdıyor, sonra onu kollarından kaldırıp bana doğru yürütüyor.

Josh gözlerini ovuşturarak, "İyi geceler anne," diyor.

Lev onu eğiyor ve ben de başının üstüne bir öpücük konduruyorum.

"İyi geceler bebeğim," diyorum ve onların bizim yatak odamızdan geçip bağlantı odasına doğru yürümelerini izliyorum. Birkaç dakika sonra, İyi Geceler Goril'in tanıdık sözlerini duyuyorum. Başımı küvetin serin seramiğine yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Annem bir şekilde bu dünyaya dahil oldu. Nasıl? Kim bilebilirdi ki? Vasily, ama bana bir şey söylemektense beni öldürmeyi tercih ederdi. Babam mı?

Babam.

Maxim'e göre annem ona aşıkmuş. Baloncukları rahatsız ederek doğruldum.

Annem bir gangstere aşıktı. Sadece o da değil, hepsinin patronuna. Ve Vasily'ye onun hakkında bilgi mi verdi? Bu hiç mantıklı değil. Bunu neden yapsın ki? Maxim ona şantaj yaptığı konusunda haklı mı? Ya da Vasili'nin onun deyimiyle "onun hakkında bir şeyler bildiği" konusunda?

Beni doğurduğunda henüz yirmi yaşındaymış. Bir insanda "sahip olunacak" ne kadar çok şey olabilir ki?

Lev on dakika geçmeden, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapının pervazına yaslanarak, "Bayılmış," dedi.

"Olan biten her şey onu çok yormuş olmalı."

Başını sallıyor. "Bu arada onu sen öldürmedin." "Ne?"

"Bu konuyu konuşma fırsatımız olmadı ama eğer benzin istasyonundaki adam için kendini suçlu hissediyor ya da üzülüyorsan, onu senin kurşunun öldürmedi. Benimki öldürdü."

O adamı için bende bir sorun mu var? Suçlu hissetmeli miyim?

"Bilmiyorum," diyorum Lev'e.

Her gibi beni inceliyor. Sanki zihnimin içini görebiliyormuş gibi.

Ayağa kalkıyorum ve sabunlu su vücudumdan süzülürken bakışlarını üzerimde gezdirmesini izliyorum.

"Kendimi suçlu ya da üzgün falan hissetmiyorum, Lev. Belki de benim hakkımda bunu bilmelisin." Minderin üzerine çıkıyorum ve odanın diğer ucundaki ayaklı duşa doğru yürüyüp için uzandığımda gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Durulanmak için buharlı suyun altına girdiğimde kapının kapanma sesini ve kilidin devreye girdiğini duyuyorum.

Bir dakika sonra, çıplak ve benimle birlikte duştaydı, elleri belimde, beni ona doğru çeviriyordu.

"Senin hakkında bilmediğim neyi bilmem gerektiğini düşünüyorsun?" Bir eli bacaklarımın arasına kayarken bakışları benimkine kilitleniyor.

"Öldürdüğüm iki adam var," diyorum.

"Sana söyledim, onu sen öldürmedin."

"Ben istedim. Eğer onu bıraksaydın kan kaybından ölecekti."

"Ama yapmadı."

Ona bakıyorum ve neden savunmacı ve öfkeli hissettiğimi bilmiyorum. Hayır, hissediyorum. Çünkü Josh ve benim Colorado'da hiçbir zaman güvende olmadığımızı bilmeme rağmen bir parçam onu suçluyor. Bunun her zaman peşimizi bırakmayacağını biliyordum.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Bırak gideyim." Elini üzerimden itiyorum.

"Yorulduğum." "Gitmene asla izin vermeyeceğim. Bunu hâlâ bilmiyor musun?"

Bir avuç saçımı tutuyor, beni parmak uçlarıma çekiyor ve öpüyor, diğer eliyle kışımı kavırıyor, siki aramızda çelik bir çubuk gibi.

"Sen benimsin, Katya. Sen bana aitsin. Sonsuza dek. Sana göz kulak olacağım. Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey seni bırakmama neden olamaz." Kulak mememi dişlerinin arasına alıp ısırıyor ve içime elektrik gönderiyor.

"Yoruludum." Onu itiyorum ama onu hareket ettirmeye çalışmak tuğladan bir duvarı hareket ettirmeye çalışmak gibi.

"Gelmen gerek."

"Bırak beni."

"Hayır." Başımı geriye doğru çekiyor. "Seni cezalandırmalıyım, biliyorsun," diyor.

Sırtımı duvara bastırıyor ve bir bacağını kaldırırken parmakları iç uyluğumun derisine acı verici bir şekilde giriyor. Dizlerini biraz büküyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. Beni kaldırıp sertçe içime girerken kollarım boynuna dolanıyor.

Nefes nefese, tam boyunu alıyorum, gerginlik acı verici derecede iyi ve onun içimde hissetmesi, beni böyle doldurması, bunu istiyorum.

Hayır, istemekten daha fazlası. İhtiyacım var.

"Sessizliğin bana evet, seni cezalandırmam gerektiğini mi söylüyor?" İtiyor ve ben bir homurtu çıkarıyorum.

"Sıkılmıştı. Dondurma istedi," diyorum.

"Ve dondurma yiyebilir. Eğer bana o adamlardan bahsetseydin, seni servis merkezinde yalnız bırakmazdım. Gözümün önünden ayrılmana izin vermezdim ve olanlar da olmazdı."

"Ya en kötüsü olsaydı? Ya onu alsalardı? Ya onlar..." Bitiremiyorum ve o da bitirmemi istemiyor.

Lev benden ayrılıyor, yüzümü iki elinin arasına alıyor ve alnını benimkine yaklaştırıyor.

"Boş ver . Bitti ve hepimiz iyiyiz." "İyi mi?"

"Tamam."

"Bunu nasıl söylersin?" Başlıyorum ama cevap vermiyor. Onun yerine duşu kapattı. Beni omzunun üzerinden kaldırıyor, kıcıma bir şaplak atıyor ve yatak odasına taşıyor. Beni yatağa fırlatıyor ve bizim odamızla Josh'unki arasındaki bağlantı kapısını kapatıyor.

"Ne yapıyorsun? Şunu açık bırak."

"Seni becerdiğimi duymasını istediğini sanmıyorum ve senin de becerilmeye ihtiyacın var Kat."

"Lev-"

Ayak bileğimden tutup beni yatağa yatırıyor, sonra da yüzüstü çeviriyor. Kıçımı tekrar tokatladı.

"Lev!"

"Merak etme, güvendesin," diyor yanaklarımı kavrayıp beni aralayarak. "En azından benim elimden."

İçime doğru itiyor ve saçlarımı tekrar yumruklayıp başımı geriye doğru çekerken ve içimde hareketsiz kalırken onu almak için sırtımı eğiyorum.

"Şu andan itibaren bana her şeyi anlatacaksın, Kat. Her küçük önemsiz detayı. Anladın mı?"

Kalçalarımı onun altında oynatıyorum, hareket etmesini istiyorum ve o hareket etmeyince elimi bacaklarımın arasına kaydırıyorum.

Kıkırdayarak bileğimi tutuyor ve elimi çekiyor. "O amcık benim de tatlım. Ona dokunmayacaksın Artık benim iznim olmadan." O kolumu ve diğer kolumu başımın üzerine uzatıyor ve her iki elini de metal yatak başlığının bir basamağının üzerine kapatıyor. "Onları orada tut."

Bir kez daha itiyor, sonra içimden çıkıyor. Elinin yanaklarımın arasından kaydığını, amıma sürtündüğünü ve sonra diğer deliğimi bulduğunu hissettiğimde nefesi yanağıma sıcak geliyor.

"Ne yapıyorsun?" Başlıyorum, uzaklaşmaya çalışıyorum.

Yine de bana izin vermiyor. Sadece parmaklarını ileri geri hareket ettirmeye başladı ve ileri geri hareket ettirerek kendi uyarılmamı içime bulaştırdı.

Hâlâ çok utanıyorum ama aynı zamanda tahrik oluyorum. "Bu benim de, bu küçük dar delik."

Parmağını içime soktuğunda tüm kaslarımı sıkıyorum.

"Yapamazsın... Çok büyüksün!"

Başımı çevirdi, ben de ona köşeden bakmak zorunda kaldım.

bir gözün.

"Haklısın, biraz sıkışık olacak," diyor parmağını içeri ve dışarı, içeri ve dışarı hareket ettirerek. "Ama bunu başar."

Parmağını çekip kıkımın yanakları arasında kaydırıyor, sikinin başını girişime getirmeden ve nazikçe bana doğru itmeden önce uzunluğunu kıkıma sürüyor.

"Lev." Klitorisimi parmaklarının arasına alırken bir inilti gibi.

"Becerilmen gerek. Sikildikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Öyle değil mi?"

Başımı sallıyorum çünkü bu çok iyi hissettiriyor.

"O zaman soruma cevap ver. Bana her şeyi anlatacağını anladığını söyle ki o küçük dar kıkını şimdiden sikebileyim."

"Evet. Evet. Anlıyorum." Başımı sallıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve bana izin verdiğinde dizlerimin üzerine kayıyorum ve o da dizlerimin arasına yerleşiyor.

"Sen mükemmelsin, bunu biliyor musun?" diye soruyor, parmakları hâlâ klitorisimde çalışırken yavaş yavaş santim santim içime giriyor. "Benim için mükemmelsin."

Sonra içimde hareket ederken ve parmakları klitorisimi ovarken boşalıyorum. Yüzümü bir yastığa gömüyorum ve işte o zaman içime tamamen giriyor ve beni becermeye başlıyor. Beni gerçekten sikmek için.

Bir orgazmdan diğerine yuvarlanıyorum, kayboluyorum, zihnim bir sis ve onun içimde zonkladığını hissettiğimde, onun boşaldığını hissettiğimde, tekrar boşalıyorum, son bir kez, sanki o da boşmuş gibi, bana her şeyini vermiş gibi tüm ağırlığını üzerime bırakırken.

Lev daha sonra beni nazikçe temizliyor, tişörtlerinden birini giydiriyor ve yatakta kolunun arasına sıkıştırıyor.

O haklıydı. Becerilmeye ihtiyacım vardı. Daha iyi hissediyorum. Daha hafif.

Lev'in tekrar açtığı odalarımız arasındaki kapıya bakıyorum. Dikkatle dinlersem Josh'un nefes alışını duyabiliyorum.

"Neden Maxim de burada kalmadı?" diye sordum. Yaşlı adam bizi yarın göreceğini söyledi ve biz otele varmadan ortadan kayboldu.

"Uzun zamandır saklanıyordu. Bana güvenmek istiyor, sana ve Josh'a yardım etmek istiyor ama Vasili hayatta olduğunu bilse onu öldürürdü. Onun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım."

Başımı sallıyorum. Mantıklı. "Benzin istasyonundaki adam, o zaman gerçekten düşünmediğim bir şey söyledi."

"Neydi o?"

"Emrinin beni ve 'çocuğu' almak olduğunu söyledi. Bize zarar vermek istemediğini söyledi."

"Vasily biliyor, Kat. Senin kim olduğunu biliyor."

"Yani Josh'ı ya da beni öldürmek istemeyecek mi? Annemi öldürmüş olsa bile mi?"

"O hasta bir piç. İyilik olsun diye yaşamana izin vereceğini sanmıyorum ve Gleb senin varlığından haberdar olmadığı sürece

Bahisler kapandı. Ama Gleb ..."

"Ancak bu bambaşka bir senaryoya yol açabilir ve muhtemelen iyi bir senaryo olmayabilir."

"Bence seni ve Josh'u korumak isterdi. Bu sadece içimden gelen bir his."

"Ya inanmazsa?"

"Seni gördükten sonra en azından dinlemeye istekli olacaktır. Tıpkı ona benziyorsun. İsterse babalık testi yaptırabilir. Ve her halükarda, senin ya da Josh'un zarar görmesini istemesi için bir neden yok."

"O diskte ne olduğunu gördüm."

"Ve bunu gördüğünde ne yapacağını merak ediyorum." "Ya benim onun kızı olduğumu kabul ederse ve bizi korumalı ama sonra o hayatın bir parçası olmamızı mı istiyor? Josh'ın bunun bir parçası olmasını mı istiyor?"

"Böyle daireler çizerek kendini delirteceksin. Bekleyip görmeliyiz."

"Peki ya sen? Seni Vasili'den koruyacak mı?" "Benim için endişelenme. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Yüzümdeki nemli siyah saç tellerinden birini fırçalıyor. "Saçımı geri istiyorum. Ona benzemeye devam etmek istiyorum. Ondan bana kalan tek parça bu."

"Yakında. Söz veriyorum."

"Sence bu doğru mu? Vasily'nin onu kendi elleriyle öldürdüğünü mü?" "Bilmiyorum, Kat. Ama Maxim'in yalan söylemek için bir nedeni yok."

"Ona yardım etmeye çalıştı. En azından sonunda bir arkadaşı oldu." Ona bakıyorum ve ne kadar bencil olduğumu fark ediyorum. O da annesini kaybetmişti, hem de aynı katil tarafından. "Bana annenden bahset."

Derin bir nefes alıyor ve gözleri Josh'un pijamalarını ararken masanın üzerine koyduğum küçük mücevher kutusuna takılıyor.

"Nazik ve kibardı. Amcamdan hiçbir şey istemedi. Ve şimdi düşündüğümde, bazı şeyleri görüyorum."

Farklı bir şekilde. Beni ondan nasıl korumaya çalıştığını görüyorum. Onun yanındayken nasıl gergin ve ürkek olduğunu görüyorum. Sanırım öz kardeşinden hep korktu. Belki de kendi kanı söz konusu olduğunda bile onun neler yapabileceğini başından beri biliyordu."

İfadesi değişiyor, daha karanlık bir hal alıyor. "Bir şey yapmam gerek. Burada kal."

Kolunu tuttum. "Gitme, Lev. Lütfen, sadece bu gece. Kalmana ihtiyacım var."

Eğiliyor, yanağımı kavlıyor ve alnımdan öpüyor. "Hiçbir yere gitmiyorum, Katya." Yataktan kalkıyor. Odanın içinde yürümesini izliyorum, çıplak sırtındaki kaslar çalışıyor ve midemi titretiyor.

"Ne yapıyorsun?" Telefonunu kot pantolonunun cebinden çıkarışını izlemek için doğrulup soruyorum.

"William von Brandt'ın FBI'da bir bağlantısı varmış." Kanepenin kenarına oturur, birkaç tuşa basar ve telefonu önünde tutar.

"Lyoshenka." Alexei'nin sesini tanıdım.

"Alexei," diyor. "Bu kadar geç aradığım için özür dilerim." Rusça'ya geçmemesine şaşırdım.

"Sorun değil. Zaten seni yarın arayacaktım." "Bilgi sizde o zaman? William von Brandt'ın

FBI'daki irtibatınızdan ismini bulabildiniz mi?"

"Of Tabii ki. Bu aldı a küçük iş, ama I keyif aldım meydan okuma. Ama Lev, endişeliyim-"

"Hepsini bana gönder. Her şeyi."

"Bununla ne yapacaksın?" "Sanırım biliyorsun."

Alexei keskin bir nefes alır. "Bunun seni ne yapacağını biliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"gelen sadece Vasili olmayacak." "Bu riski almaya hazırım."

"Ne?" Vücudumdaki tüm tüyler diken olmuş bir halde soruyorum.

"Bunu yapmak zorundayım, Alexei. Ya o ya ben ve öyle olmasa bile en azından annemin ölümünden dolayı ona borçluyum."

"Buna karşı tavsiyede bulunuyorum."

"Seni bu işin dışında tutacağım. Sen ve ailen bununla bağlantılı olmayacaksınız."

Alexei'nin sessizliğindeki onaylamazlığı neredeyse duyabiliyorum. "Birkaç dakika içinde alacaksın."

"Teşekkür ederim kuzen."

Telefonu kapatıyor, sonra yatağa doğru yürüyüp kenarına oturuyor ve başka bir numara çeviriyor. Konuşmak için ağzımı açtığımda parmağını dudaklarına götürüyor ve bir kadın sesi duyuyorum.

"Philadelphia Polis Departmanı."

"Kalem ve kağıdın var mı?" "Ne?"

"Birkaç gece önce Club Delirium'da bir kadın kayboldu. Cesedini Andrei Stanislov'a ait bir evde bulacaksınız. Yeni bir bahçe dikmiş." Bir adres verdikten sonra telefonu kapatır, derin bir nefes alır, sonra bırakır ve telefonu komodinin üzerine koyar.

"Az önce ne yaptın sen?"

Bana dönüyor, iri elini dizimin üzerine kapatıyor. "Vasili'yi bir iki gün meşgul edeceğim. Zamana ihtiyacım var. Biraz uyu. Birkaç telefon görüşmesi daha yapmam gerekiyor."

"Ne araması? Alexei neden hepsinin senin peşinden geleceğini söyledi? Bu sadece Vasily değil mi demek?"

Ayağa kalktı ve spor çantasının olduğu yere gitti. Çantayı karıştırarak annemle ilgili bilgilerin yer aldığı klasörü ve o bellekte bulunanların bir çıktısını çıkardı.

"Ne yapman gerekiyor Lev?"

A ding signals an email on his phone. He shifts his

Dikkatini ona verdi, bir şeyler tuşladı, sonra telefonunu bıraktı ve bana baktı.

"Kanıtları William von Brandt'ın FBI'daki bağlantısına teslim edeceğim."

Josh yumurtalarını bitiriyor ve masadan kalkmadan önce karnını ovuşturuyor. Kat ve ben ikimiz de onu izliyoruz, bana doğru geliyor, Wally bir eliyle sallanırken bir yandan da manila kutusuna doldurduğum belgeleri inceliyor.

Zarf.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor merakla.

"Bir paket göndermem gerekiyor." Gözlerim odanın öbür ucundaki Kat'ın gözleriyle buluşuyor ve o da sinirlerini gizleyemiyor.

İkimiz de bunun son çare olduğunu biliyoruz. Bugün geri dönmeme ihtimaline karşı bunu yaptığımı ona söylememe gerek yok.

"Yardım edebilir miyim?" Josh sorar.

"Bak sana ne diyeceğim, dostum." Onu kucağıma aldım ve yanımdaki yatağa yatırdım. "Neden bir saniye burada beklemiyorsun? Senin için mükemmel bir işim var. Ama çok gizli, tamam mı? Sadece ikimizin arasında. Bunu halledebilir misin?"

Kıkırdıyor ve aniden duymamış gibi yapan annesine bakıyor. Yanına gidip komodinden annemin biblo kutusunu aldığımda, elini yüzünü yıkamak için banyoya giren Kat'e gizlice bakıyorum. İyi bir şey yapmadığımızı biliyor ama o da bu saçmalıkların sessiz bir katılımcısı.

Josh'un önünde diz çöküp kutuyu açıyorum ve içindeki mücevherleri incelerken gözleri büyüyor.

"Sence annen ne isterdi?" Ona sordum. "Bir şey seçmeme yardım eder misin?"

Hevesle başını sallıyor, güdük parmaklarıyla önce bir bilezik, sonra da bir yüzük çıkarıp inceliyor. O yüzüğü gördüğümde tıkanmamak elde değil. Babamın yıllar önce aşklarının bir sembolü olarak anneme verdiği yüzüğün aynısıydı. 1920'lerden kalma eski bir mavi safir yüzük, hala ona verdiği günkü gibi parlıyor, ya da en azından ben buna inanmak istiyorum.

"Mavi," diyor Josh. "Sanırım annem bunu sevecek."

Dudaklarımda bir sırıltı belirirken ona doğru eğilip komplocu bir fısıltıyla sesleniyorum. "Sanırım haklısın, dostum."

Yüzüğü bana uzatıyor, ben de göz kırparak cebime atıyorum ki Kat elinde bir saç fırçasıyla yeniden ortaya çıkıyor. İkimize de dikkatle bakıyor ve sonra gelip Josh'un diğer tarafına oturuyor.

"Neyin peşinde sormalı mıyım?"

Josh başını sallar, ifadesi son derece ciddidir. "Hayır. Çok gizli."

"Aynen öyle." Gülümseyerek başındaki saçları karıştırıyorum. "Kardeşlik kodu."

Kat gözlerini deviriyor ve Josh'un kucağındaki kutuya bakıyor. "Bu annenin mi?"

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor usulca.

Josh madalyonu çıkarıp parmaklarıyla açıyor ve gözlerini kısarak küçük fotoğrafı inceliyor.

"Anne, bak bu benim." Josh fotoğraftaki çocuğu işaret ediyor ve ikimiz de gülüyoruz.

"Hayır, tatlım, o Lev."

"Lev?" Yanındaki fotoğrafı incelerken Josh'un kaşları birbirine çarpıyor. Annem ve babamın da olduğu fotoğraf.

"Senin baban var mı, Lev?" Bana baktığında en masum soru bu, ama göğsüme bir füze gibi çarpıyor. "Çünkü benim bir babam yok."

Bir şey elimi sıkıyor ve aşağı baktığımda Kat olduğunu fark ediyorum. Gözlerimiz çarpıştığında, başıyla onaylarken onda bir yumuşaklık var. İşte beklediğim an buydu. Her şeyi değiştirecek an.

"Aslında, tatlım." Kat onunla göz hizasında buluşmak için önünde diz çöküyor. "Seninle konuşmak istediğimiz bir var. Sana bazı erkeklerin evde babaları olduğunu, bazılarının ise olmadığını söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet." Josh başını sallar.

"Peki." Yutkunuyor ve bana bakıyor. "Senin bir baban var. Lev senin baban."

Tam bir dakika boyunca Josh'un bir şey söylemesini beklerken sanki iğne atılsa yere düşecekmiş gibi hissediyorum. Ve bana döndüğünde, yüzü mutlulukla aydınlanmıştı, kutuyu yere bırakıp bana sarılmak için kucağıma süründüğünde ikimizi de şaşırttı.

"Lev'i seviyorum," diyor. "Lev benim babam."

Bu çok basit bir şey, ama ona sarıldığımda hayatımın en gurur verici anıymış gibi hissediyorum, boğazım neredeyse konuşamayacak kadar kısık.

"Doğru, dostum," dedim ona. "Ben senin babanım ve artık bir aileyiz."

Sonra biraz daha sessiz bir şekilde kulağına eğilip Kat boğulurken doğrularımı fısıldıyorum. "Seni seviyorum, Josh. Her zaman."

"NEDEN YAPABİLİR MIYIM? OLSUN VE HİSSETMEK BU OYOL DAHA KORKUTUCU DAHA SEN

"soruyor. Kat soruyor.

"Değil," diye yalan söylüyorum, uzanıp saçlarını bir kez daha okşuyorum. "Bu akşam döneceğim, tatlım."

İkna olmuş görünmüyor ve da.

"Ama her ihtimale karşı-"

"İşte geliyor." Gözleri yaşarır ve başını sallar. "Her ihtimale karşı duymak istemiyorum."

"Bu sadece bir güvenlik önlemi," diyorum ona. "Bunu biliyorsun, bebeğim."

Kollarını kendine sarıp toparlanmaya çalışıyor ve bu bana sadece ne kadar ilerlediğimizi fark ettiriyor. Beni kaybetmekten korkuyor ve bu sadece korktuğu için değil. Bu çok daha fazlası ve şu anda tek dizimin üzerine çöküp onu benim olarak kabul etmek istiyorum ama bu koşullar altında olmasını istemiyorum.

"Eğer bu akşam sekize kadar dönmezsem, sana söylediklerimi unutma."

"Alexei'yi ara." Sertçe başını sallıyor.

"Ve kasadaki parayı al. Her şeyi yanına al. Her şey yakında bitecek ama bu arada ona güvenebilirsin Kat."

"Beni ona güvenmek zorunda bırakma." Ceketimin yakasına yapıştı. "Sadece bize geri dön."

"Yapacağım." Dudaklarım son bir kez onunkilere değiyor ve cebimden yüzüğü çıkarıyorum. "Senin için bir şeyim var."

Elimdeki yüzüğü fark ettiğinde, bakışları benimkilerle çarpışmadan önce nefesini içine çekiyor. "Lev?"

"Sadece şimdilik takmanı istiyorum." Elini elime aldım ve sağ yüzük parmağına taktım. "Bu annemindi ve senin istiyorum. Ama daha da önemlisi, ona her baktığında beni düşünmeni istiyorum."

"Ha, ha." Göğsümü tokatlıyor ve sonra bana sulu bir gülümseme veriyor. "Bu çok güzel. Asla çıkarmayacağım."

"Olacak," diye söz veriyorum ona, "bunu resmileştirdiğimizde. Ama şimdilik, her zaman öyle hissettirmese bile, tüm bunları senin için yaptığımı unutma."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor.

"Kat?" Yüzünü ellerimin arasına alıp bakışlarını

Benim. "Seni seviyorum, tatlım. Bunu bilmeni istiyorum."

D Kendi başıma, üzerinde yüz dolarlık bir banknot bulunan zarfı kapıcıya veriyorum.

"Bunun yarın sabah yola çıkması gerekiyor," diyorum ona. "Bugün değil. Yarın öğleden sonra değil. Sadece yarın sabah. Bunu yapabilir misin?"

"Evet, elbette." Başını salladı. "Ne isterseniz efendim."

"Bugünkü vardiyın ne kadar sürecek?" Ona soruyorum.

"Dokuza kadar burada olacağım, efendim."

"Güzel." Ona bir yüzlük daha veriyorum. "Eğer almak için geri gelirim, bana vereceksin. Ama almazsam, başka kimse alamaz, kim olursa olsun. Yarın sabah gönderirsin. Anlaştık mı?"

"Temiz." Başını eğdi. "Sizin için şahsen halledeceğim, efendim."

"Çok iyi."

Paketi ona bırakıp çıkışa doğru ilerliyorum ama oraya varamadan telefonum çalıyor. Arayanın Alexei olduğunu görünce koridora dalıp cevap veriyorum.

"Lyoshenka," diye selamlıyorum onu. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Bugün keyfin yerinde." Bana kaşlarını çattı. "Günün sonunu göremeyecek bir adam için."

"Nasıl olduğunu bilirsin." Omuz silkiyorum. "gelenin en iyisini yapmalıyız."

"Ah evet, şey..." Çenesini kaşıyor. "Bazı haberlerim var."

"Ne oldu?"

"Polisler Andrei'nin evini bastı. Arka bahçeyi kazdılar. Hiçbir şey bulamadım. Her yer tertemizdi."

" çocuğu," diye . Bunun lanet bir tuzak olduğunu biliyordum. Vasili muhtemelen cesedi ertesi gün oradan çıkarmıştı. "Ancak"-

Alexei parmağını kaldırdı-"görünüşe göre Andrei'nin o gece kayıp kızla birlikte olduğu kamera görüntülerini bulduk. Bir benzin istasyonunda çalışan bir memur ihbarda bulundu."

"Bu da bir şeydir," diye mırıldandım, "ama tam olarak umduğum şey değil."

"Dikkat dağıtmak için yeterli," diyor Alexei. "Andrey hâlâ hastanede ama kaynaklarım bana onu şimdiden iki kez sorguladıklarını söyledi. Vasily ortadan kayboldu, tüm hesaplara göre saklanıyor, ama New York'a doğru yola çıktığından şüpheleniyorum."

"Ben de o kadar şüphelenmiştim." Başımı salladım. "Fazla zamanımız yok."

"Hayır, ," diye onaylıyor Alexei.

"Eğer bedava kötü tavsiye veriyorsan, ben de piyasadayım." Gülümseyerek ona takılıyorum.

"Ciara ile başla." Alexei bana sırtlıyor. "Her zaman kadınla başla."

"BUNA HAZIR MISIN?" BEN SORUYORUM.

Maxim bana hayal görüyormuşum gibi bakıyor. "Taşaklarımı patlatmaya hazır mısın? Evet, tabii evlat. Haftanın her günü ve pazar günleri iki kez."

Durumun ciddiyetine rağmen gülüyorum. Etrafta olmak

Yaşlı adam bana onu neden bu kadar çok sevdiğimi hatırlattı.

"En azından o kadar yaşlandın ki artık taşaklarına ihtiyacın bile kalmadı," diyorum ona. "Otelde benimkilere oldukça düşkün bir kadın var. O yüzden onları tek parça halinde tutmaya çalışalım, olur mu?"

Omuz silkiyor ve kulübe göz gezdiriyor. "Buranın doğru yer olduğuna emin misin?"

"Evet. Her Çarşamba buraya saat gibi geldiğine dair iyi bir istihbaratım var."

"İyi bir saat bile " Maxim omuz silkiyor.

Sessizce bekliyoruz, binayı inceliyoruz. Delirium'dan daha lüks ama binanın planını bilmiyorum. İçeride bizi neyin beklediği ya da Gleb gerçekten ortaya neler olacağı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Acımasızlığıyla ün salmış biri ama bunun en azından yarısının Vory folkloru, geri kalanının da muhtemelen gerçek olduğundan şüpheleniyorum.

Sonunda onu görebilmem için tam iki saat geçmesi gerekiyor. Siyah bir SUV kaldırıma yanaşıp rölantide çalışırken askerlerinden biri arka tarafa gelip onun için kapıyı açıyor. Yaşlı adam dışarı adımını attığında, askerleri iki kez kontrol etmiş olmasına rağmen sokağın her iki tarafına da bakıyor. Sanırım alışkanlık. Besin zincirinin en tepesindeki adam olduğunuzda, yerinizi almak isteyecek adam sıkıntısı çekmezsiniz.

Maxim ve ben yaklaşırken konuşmuyoruz bile ve askerlerinden biri silahına uzanmadan önce ona on adım yaklaşmayı başaramıyoruz.

"Sen de kimsin lan?" Gleb bana dönüyor, gözleri karanlık ve sert.

İçimden bir ses ikimizin de vurulmak üzere olduğunu söylüyor ama o emri vermeden önce gözleri Maxim'e kayıyor ve tanıma kıvılcımları çakıyor.

"Durun," der adamlarına. "Bunu tanıyorum. Sizin ölmüş olmanız gerekmiyor muydu?"

"Onun gibi bir şey." Maxim'in dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ama daha birkaç hayatım daha var."

"Maxim," diyor Gleb adını söyleyerek. "Eskiden Vasili için çalışıyordun, değil mi?"

"Tek ve ." Maxim başını sallar.

"Siz ikinizin burada ne işi var?" Gleb gözlerini bana dikerek soruyor. "Sen de kimsin lan?"

"Ben Vasili'nin yeğeniyim," diye dikkatle cevap veriyorum, Vasili'nin onunla henüz konuşmamış olmasını umarak. "Lev."

"Sizinle özel bir görüşme yapmayı umuyorduk," diyor Maxim. "Sadece birkaç dakikanızı alacağız."

Askerlerinden biri öne çıkıp bize doğru bakıyor. "Patron, bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum-"

Gleb tutar yukarı onun el, Susturma onu hemen. "Bu neyle ilgili?"

Bunu pek çok şekilde yorumlayabilirim ama tek düşünebildiğim Alexei'nin söyledikleri ve onun haklı olduğunu biliyorum.

"Ciara March hakkında."

Bir anlığına, Gleb'in gözlerindeki sertlik kayboluyor ve Ciara'nın adını tekrarlarken acı dalgasının altında kayboluyor. "Ciara?"

Başımı sallıyorum. Maxim yanıma kayıyor. Gergin bir sessizlik içinde bekliyoruz, nasıl tepki vereceğinden emin değiliz. Bunca yıl sonra bile, kızın onu hâlâ etkilediği çok açık. Adını anmak bile onda kapanmamış bir yara açtı ve bildiğim kadarıyla bu unutmak istediği bir şey de olabilir.

"Üzerlerini arayın ve içeri götürün." Gleb adamlarına işaret ediyor. "Çabuk olun."

Adamları bizi etkisiz hale getirirken ve telefonlarımızı alırken bizi kaldırımda bırakıyor. Üzerimizde dinleme cihazı olmadığından emin olduktan sonra bizi içeri, kulübün içine ve bodrum katına götürüyorlar.

Maxim soru sorar gibi bana bakıyor, ben de omuz silkiyorum. Ya şu anda ölüme yürüyoruz ya da burası Gleb'in işlerini yürüttüğü yer.

Merdivenlerin dibine , Gleb kendi özel kullanımı için kurulmuş gibi görünen bir barda bekliyor. Yanına oturmamızı işaret ediyor ve sonra adamlarına bakıyor.

"Kulaklıkları takın. Bir konuşma yapacağız."

Askerler onun istediğini yapıyor. Merdivenlerin girişinde nöbetçi gibi durup, Gleb üç bardak votka doldururken bizi dikkatle izliyorlar.

"Onun adını duymayalı uzun zaman oldu." Bir kadehi bana doğru uzatıyor, ardından bir tane de Maxim'e. "Onu nereden tanıyordun?"

Maxim bana bakıyor ve ben de ona devam etmesi için başımı sallıyorum.

"Ciara kulübe gelirdi," diyor Gleb'e. "Philly'de."

Gleb ona ruhunun derinliklerine uzanıyormuş gibi bakıyor ve şimdiden gözlerinin etrafındaki gerginliği görebiliyorum. Burada dikkatli davranmamız gerekiyor ve umarım Maxim sözlerini dikkatli seçer.

"Haftada bir kez Vasili ile buluşurdu. O zamanlar hiç konuşmadım ve hakkında pek bir şey bilmiyordum. Ama onu seninle birlikte bir Vory toplantısında gördükten sonra işlerinin ne olduğundan şüphelenmeye başladım."

" et," diye emrediyor Gleb.

"Sonra bir gün, durup dururken, Vasili bana onunla ilgilenmem gerektiğini söyledi. Onun bir sorun olduğunu. Ben de tam olarak bunu yapmaya gittim."

Gleb'in parmakları bardağın etrafında sıkılaşıyor ve Maxim geri kalanını çıkarmak için acele ederken kendi kaslarımın da aynı şekilde karşılık verdiğini hissediyorum.

"Ama sonra onu gördüm ve bunu yapamazdım. Hayatta olmaz. I

kadınlara iş yaptırmayı sevmezdi ve söyleyeceklerim için kusura bakmayın ama Vasili'nin saçmalıklarından bıkmıştım. Her hafta yeni biri ölüm için işaretleniyordu."

"Ona ne oldu?" Gleb homurdanıyor.

"Onunla konuştum," diyor Maxim. "Şehirden defolup gitmesini söyledim. Ona Vasili'nin göndereceği tek kişinin ben olmayacağımı açıkladım. O da bunu anladı. İşte o zaman bana bunları verdi."

Maxim dün gece aldığı notların fotokopilerini ceketinden çıkarır ve Gleb'in önündeki barın üzerine koyar. Gleb bir dakika boyunca onlara bakar, gözlerini kapatmadan önce onları karıştırır ve konuşurken bariz bir ürperti hisseder.

"Bana ihanet etti."

"İlk başta," diye kabul ediyor Maxim. "Onun niyeti buydu. Ama bence onunla yaşadığın şey gerçektir. Sonunda seni daha fazla incitmek istemedi. Kendini kapana kısılmış hissetti ve sana gelmekten de kalmaktan da çok korktu. O yüzden bunları bana verdi ve söyledi. Belki bir gün anlayabilirsin diye."

"Her zaman anladım." Gleb iç geçirdi. "Vory'deki birine bilgi aktardığından şüpheleniyordum ama kim olduğunu bilmiyordum. Onunla bu konuda yüzleştikimde inkar etti. O gün bir iş için dışarı çıktım ve döndüğümde gitmişti. Onu bir daha hiç görmedim ama bunca yıldır arıyordum."

"Vasili'nin onu ele geçirdiğini söylediğim için üzgünüm," diyor Maxim. "O gittikten sadece birkaç yıl sonra."

Gleb başını eğiyor ve oturduğum yerden bile ondan yayılan acıyı hissedebiliyorum. Ciara'nın yaptıklarına rağmen aralarındaki şeyin gerçek olduğu ve Gleb'in bunu asla atlatamadığı çok açık.

"Bunu Vasili mi yaptı?" diye soruyor, akıldan çıkmayacak bir kesinlikte. "Evet," diye yanıtlıyorum.

Bakışlarımla buluşmak için başını yukarı kaldırıyor. "Peki bunların seninle ne ilgisi var? Neden amcana ihanet edip bu bilgiyle buraya geldin? Sen üye bile değilsin. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Benden şüpheleniyor ve onu suçladığımı söyleyemem. Ama ona her şeyi anlattım.

"Önemsemek için birkaç nedenim var," diyorum. "İlki annemi öldürmüş olması ve babamdan da şüpheleniyorum. Polis soyulduğunu söyledi ama bu çok tesadüfi görünüyor."

"Peki üçüncü neden?" Gleb bastırır.

Maxim'e bakıyorum, hayatımda oynadığım en büyük kumarı oynarken göğsüm daralıyor. "Aslında iki yönlü. Ve umarım sana söylemekte neden tereddüt ettiğimi anlayabilirsin. Ama Ciara için ne hissettin? Ben de onun kızı için aynı şeyleri hissediyorum."

"Kızım mı?" Gleb'in gözleri fırladı, Maxim ve benim aramda gidip geliyordu. "Ne... kızım mı?"

"Sanırım bu senin kızın olmalı," diye cevaplıyor Maxim. "Ya da en azından, seni terk ettikten sonra onu bebekle birlikte gördüğümde vardığım sonuç bu."

Oda uzun bir süre sessizliğe gömülüyor ve şu anda söyleyebileceğim başka bir şey olmadığını biliyorum. Gleb bilgiyi sindiriyor, zihninde evirip çeviriyor, bir sonuca varmaya çalışıyor. Kat'i bulduğumda içinde bulunduğum koşulları göz önünde bulundurduğumda, bu durumu çok iyi anlayabiliyorum.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diyor sonunda.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kat'in Colorado'da kullandığı sahte ehliyeti çıkarıp barın üzerinden ona doğru uzatıyorum. "Ama genler yalan söylemez."

Parmağı yüzünde geziniyor, onu inceliyor ve başını sallıyor, konuşurken sesi çatallaşıyor. "Hayalet görmek gibi bir şey."

"Onu seninle buluşmaya getirebilirim," dedim. "Eğer istediğin buysa

İstiyorsun. Sanırım kendisinin de size söylemek istediği birkaç şey var."

Önündeki votka bardağını deviriyor ve duygularını gizlemek için önündeki duvara bakıyor. "Bunu çok isterim."

"Onun güvende olacağına dair teminatınıza ihtiyacım var," diyorum ona. "Onu karım yapmak niyetindeyim. Ve gitmesine izin vermeyeceğim."

Gleb bana bakıyor ve gözlerinde en ufak bir saygı parıltısı belirliyor. Kimsenin onunla bu şekilde konuşmasına alışık değil. Emirleri o verir. Diğer insanlara işlerin nasıl gideceğini söyler. Ama konu Kat olunca, bu konuda taviz vermeye niyetim yok.

"O güvende olacak," diye cevap veriyor. "Ve diğer kısmı, buna layık olup olmadığınızı zaman gösterecek."

Dudaklarımda bir sırıtış belirliyor ve başımı sallıyorum. "Konuşmamız gereken bir şey daha var."

"Ah, evet." Önündeki votka şişesine uzanıyor ve bir bardak daha dolduruyor. "Vasily."

"C Şimdi yüzebilir miyiz anne?"

Pencereden döndüğümde Josh'un iç çamaşırlarına kadar soyunduğunu ve Wally'yi kucakladığını görüyorum. Elini kapı tokmağına dayamış kapının yanında duruyordu ve Lev'in bugün onu yüzmeye götüreceğine söz verdiğini hatırlıyorum.

Ona doğru yürüyüp göz hizasında olabilmek için gülümsemek zorunda kalıyorum. Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum ve Lev'inkilere ne kadar benzediğini düşünüyorum. Ne yaparsam yapayım nasıl sürekli bir o yana bir bu yana savrulduğunu.

"Neden iç çamaşırlarınla geziyorsun, Josh? Kıyafetlerin nerede?"

"Babam beni yüzmeye götüreceğini söyledi."

Babacığım. Bunu ne kadar kolay kabulleniyor. Bu bir rahatlama.

"Ah," dedim. "Sanırım mayo yerine külotunun iş göreceğini düşündün. Akıllıca."

Saçlarını karıştırdım ve saate baktım. Sabahın geç saatleri. Lev'in dönmesini beklerken, dönmeyebileceğine dair içimi kemiren düşünceyle savaşıırken dakikalar akıp gidiyor.

"Bak ne diyeceğim, hadi seni giydirelim çünkü iç çamaşırlarınla yüzemezsin ve annen de kesinlikle yüzemez, bu yüzden hediyelik eşya dükkanına gidip yeni mayolar alacağız. İster misin?"

Hevesle başını sallıyor ve ben de yatak odasının zemininden kıyafetlerini almaya gidiyorum. Giyindikten sonra Lev'e hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Josh'ı yüzmeye götüreceğim. Merak etme, güvende olacağız.

Bir yanıt ya da metni okuduğuna dair bir onay almayı umarak bekliyorum, ama ikisini de alamıyorum.

"Anne." Josh kapı kolunu dener ama ekstra kilit yüzünden açılmaz.

"Pekâlâ, pekâlâ," diyorum, oda anahtarımızı çantama, geçen gün kullandığım silahın olduğu yere bırakarak. Sanırım Lev bilmediğim bir zamanda geri koymuş.

Karnım gergin. Bundan nefret ediyorum. Tüm bunlardan nefret ediyorum.

Josh'un elini tutarak kapıyı açıyorum ve Rahatsız Etmeyin tabelasını kapının dışına yerleştiriyorum. Asansöre doğru ilerlerken koridorda sohbet eden iki hizmetliye gülümsüyorum. Lobiye inerken yalnızız.

Otel oldukça kalabalık. Hem turistleri hem de konukları çektiğinden emin olduğum bir restoran ve bar var. Havadaki enerji heyecan ve eğlenceye dair ama ben bunun dışındayım.

Lobiye tararken sıra dışı birini görmüyorum ve hediyelik eşya dükkanına doğru yürürken kimse kafasını kaldırıp bakmıyor bile.

Yeterince hızlı hareket etmiyor olmalıyım çünkü Josh elimi çekiştiriyor ve küçük dükkânı işaret ediyor. İçeri giriyoruz ve Josh doğrudan şamandıraların ve havuz oyuncaklarının olduğu bölüme gidiyor. Onu takip ediyorum ve çocuklar için mayoların olduğu rafı buluyorum. Fiyat etiketleri beni duraksatıyor, ama ya bu ya da iç çamaşırlarımız ve havuzdan atılmak istemiyorum, bu yüzden onun bedeninde iki takım elbise tutuyorum.

"Minyonlar mı Marvel

mı?" "Minyonlar!"

"Minyonlar o ."

"Anne?" Josh sürpriz bir şekilde bir çift şamandıra tutuyor.

-Üzerlerinde minionlar ve bir top.

"Pekâlâ. Neden olmasın? Hadi ama, annenin de bir mayoya ihtiyacı var. İç çamaşırlarımla yüzemem, değil mi?"

"Hayır. Aptal anne."

Bulabildiğim en ucuz takım elbiseyi alıyorum, ama yine de seksen dolarlık etiket şoku yaşıyorum. Lev'in bunları ödemek zorunda kalmasından nefret ediyorum çünkü üzerimde yaklaşık yirmi beş dolar var, ama hepsini odamıza yüklüyorum ve kızıdan ayrılmadan önce etiketleri kesmesini istiyorum.

Josh mutlu bir şekilde topunu taşıyor ve ben de çantamızı alıp bir kat aşağıda bulunan havuza gidiyorum. Asansör inerken klor kokusunu alabiliyorum ve kapılar açıldığında, bebeklerden onlu yaşlara kadar değişen çocuklu ailelerle dolu büyük bir kapalı havuz buluyorum.

Josh o kadar heyecanlıdır ki topunu bırakır ve hemen orada soyunmaya başlar.

"Vay be, ufaklık," diyorum ona ve gülmek zorunda kalıyorum. "Soyunma odaları hemen şurada."

"Tamam." Topunu tekrar eline aldı ve takım elbiselerimizi giymek için soyunma odalarına gittik. Çantamdaki silah da dahil olmak üzere geri kalan eşyalarımızı bir dolapta tutmaya karar verdim, çünkü etrafta bu kadar aile varken onu kullanmamın imkanı yoktu.

İki havlu ve Josh'un şamandıralarını alıp havuza gidiyoruz, Ben de şamandıraları şişirmek için yerime oturdum. Şamandıralar Josh'un kollarına dolandıktan sonra koşuyor ve korkusuzca derinlere atlıyor.

Tıpkı baban gibi.
Kalktım ve ona
katıldım.

LEV'İN KAPIYI ÇALDIĞINI DUYDUĞUMDA ÖĞLEDEN SONRA OLMUŞTU.
Bir duraklama, sonra bir tane daha. Josh tamamen televizyona dalmışken ben kapıyı izlediğim yataktan kalkıyorum

ve cıvatanın kilidini içeriden açın.

"Tanrı'ya şükür," diyorum, onu görür görmez Lev'in kollarına atılıyorum, midemdeki düğüm nihayet çözülüyor.

"Baba!" Josh yataktan fırlar ve kendini Lev'in bacaklarına doğru atar.

"Bu şimdiye kadar karşılaştığım en iyi karşılama olabilir," diyor Lev, Josh'u tek koluyla kaldırıp bize sarılırken.

Odaya giriyoruz ve Lev kapıyı arkasından kapatıyor. Geri çekiliyorum. Josh'u yere bırakıp saçlarını hışırdatıyor.

"Az önce banyo mu yaptın?" "Annem ve ben yüzmeye gittik." Bana bakıyor.

"Sana bir mesaj gönderdim. Almadın mı?"

"Kahretsin." Arka cebinden telefonunu çıkarır ve masanın üzerinde duran şarj aletlerinin olduğu yere doğru yürür. Telefonunu şarja takar ve yere bırakır. "Günün büyük bölümünde telefonum yanımda değildi ve geri aldığımda şarjı bitmişti."

"geçti mi?" Tek parça halinde.

"Evet," diyor. "Beklediğimden daha iyi aslında."

"Baba, takım elbiseme bak!" Josh takım elbiselerimizi kurutmak için astığım banyodan koşarak çıktı. Takım elbisesini, topu ve şamandıralardan birini taşıyordu, hepsi hâlâ sıırılsıklamdı.

"Oh, bunlar güzelmiş."

"Minyonlar," diye işaret ediyor Josh. Lev .

"Benim topum ve şamandıram var, annemin de takım elbisesi var ama onunki sadece pembe." Son kısmı fısıltıyla söylemeye çalışıyor çünkü sanırım bu kardeşlik kuralı.

"Eminim içinde çok güzel görünüyordur," dedi Lev tekrar ayağa kalkarak. "Hepsini odaya yükledim. Umarım sorun olmamıştır?" diye soruyorum. "Elbette. bile geçirme." Yanıma geldi

Josh televizyona dönerken elinde Josh'un ıslak eşyaları vardı.

"Benimle gel de şunları ."

Banyoya girdik ve kapının çoğunu kapattı.

sonra topu ve şamandırayı küvete bırakıyor ve takım elbiseyi benimkinin yanındaki kalorifer rafına asıyor. Benimkini eline alıyor, cimri kıyafeti inceliyor ve kaşlarını kaldırıyor.

Ondan aldım ve kuruması için geri koydum. "En ucuzu buydu."

"Nedenini anlayabiliyorum. Yapacak pek bir şey yok."

"Merak etmeyin, sadece çocuklarıyla gelen aileler vardı."

"Ve eminim babalar senin bu halini görünce ereksiyon olmuşlardır."

"Kapa çeneni," diyorum ona, şakacı bir şekilde koluna vurarak.

Beni belimden yakalayıp kendine doğru çekiyor ve eliyle bir yanağımı sıkıyor.

"İyi misin? Korkmadın mı?" diye sorar.

Başımı salladım. "İyi idi. Yine de senin için endişelendim ve döndüğüne sevindim. Neden telefonun yanında değildi?"

"Gleb onları toplantımız sırasında aldı."

"Neden?"

"Onun seviyesindeki bir adam için oldukça normal."

"Bir de bana sor." Gleb ile görüşmesini duymak için sabırsızlanıyorum. Onun babam olduğu gerçeğini hâlâ tam olarak kavrayabilmiş değilim ve Josh'un Lev'i kabul ettiği kadar kolay kabullenebileceğimi sanmıyorum.

"Her şey yolunda gitti. Senin fotoğrafına bir kez baktı ve yüzünü görmeliydin. Anneni önemseddiğini düşünüyorum. Öldürüldüğünü öğrendiğinde bunu yüzünde görebiliyor ve hissedebiliyordum."

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Sevindim. Kulağa garip geldiğini biliyorum ama

."

"Kulağa garip gelmiyor." Bana sarılıyor, sonra alnımdan öpüyor. "Seninle tanışmak istiyor, Kat."

Geri çekildim ve ona baktım. Bunu isteyeceğini biliyordum. Tabii ki isterdi. Ama ben hiç hazırlıklı değilim.

"Bu onun kızı olduğuma inandığı anlamına mı geliyor?"

"Bilemiyorum. Yani, eminim o hesaplamıştır, ama sanırım senin olma ihtimalin de var."

Annemin birden fazla sevgilisi olma ihtimali olduğunu söylemek istemiyor. Ben de istemiyorum ama anlıyorum.

"Ne zaman?"

"Bu gece. Akşam yemeğinden önce." " önce mi? Bu şimdi."

Saatini kontrol etti. "Evet." "Peki ya Josh?"

"Bizimle gelecek. Ona kimseyle güvenmiyorum." "Belki Maxim ona göz kulak olabilir?"

"Maxim'e güveniyorum ama hayır. O da bizimle gelecek."

"Güvenli olduğuna emin misin? Yani, ya kızı olmadığını düşünürse ve-"

"Bana söz verdi. Ona güvenmek zorundayız. Güvenli olduğunu düşünmeseydim seni almazdım."

"Vasily'den ne haber?"

"O kayıp."

"Ceset hakkında polise verdiğin ipucu mu?"

"Piç herif temizletmiş. Ceset gitmişti. Yerde ya da evde kıza dair hiçbir iz yok. Gerçi Andrei'nin kızla birlikte ayrılırken çekilmiş kamera görüntüleri vardı, en azından bu var."

"Gleb, Vasily konusunda bize yardım edecek mi?"

"Eğer bugün ona anlattıklarımıza inanırsa, bize yardım etmekten fazlasını yapacaktır. Amcamı bizzat kendisi vuracaktır."

"Peki ya sana inanmazsa?"

"Hadi gidip onunla tanışalım. Sanırım o zaman nerede durduğumuzu anlarız."

"Korkuyorum ama sana güveniyorum. Ve..." Daha önce söylediklerini hatırlayarak duraksıyorum. "Ben de seni seviyorum, biliyor musun?"

Tam kapının çalındığını duyduğumuz sırada onu öpmem için beni kendine çekiyor.

Ben donup kaldım ama Lev hemen harekete geçti.

Bir saniye içinde gitti ve ben yatak odasına vardığımda Josh'un açık kapıda durup bir kadına baktığını gördüm. Lev onun yanında, eli Josh'un omzunda, bir bacağı neredeyse Josh'un yabancıyı görmesini engelliyor.

"Havlu getirdim efendim. Bugün odayı temizlemedik."

"Teşekkür ederim," dedi ve havluları aldı.

Bir an sonra o gitti ve ben tekrar nefes alabildim. Lev Josh'a döndü.

"Biri kapıyı çaldığında, annenin ya da benim kapıyı açmamıza izin ver, tamam mı?" Hissettiğinden daha rahat görünmeye çalışsa da sesi gergin.

Josh şaşkınlıkla ona bakar, sonra alt dudağı titremeye başlar çünkü Lev'in ruh halindeki bu değişimi o da hissetmiş olmalıdır.

"Başın belada değil Josh," diyorum onu kollarımın arasına alarak. "Sadece yabancılara karşı dikkatli olmamız gerekiyor, hepsi bu."

Başını sallıyor, yüzünü göğsüme gömüyor.

Lev doğrulur, havlu yığınının yatağın üzerine koyar ve saatine bakar.

"Gitmemiz gerek Kat. Araba çoktan olmalı."

Josh ve ben cipin arkasında otururken Lev önde gidiyor. Yoğun trafikte ilerlerken tedirginim, şoför tek kelime etmiyor ve Lev telefonuma bir şeyler yazıyor. Onunki bozuk olduğu için odada şarjda bırakmıştı.

benimkini aldı.

"Acıktım anne," diyor Josh.

"Yakında sana yiyecek bir şeyler getireceğiz," diyorum ona. Geç saatte yediğimiz öğle yemeğinden beri bir şey yemedi ve benim de yanımda atıştırmalık bir şey yok.

Lev biraz dönerek, "Neredeyse geldik," dedi.

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. Birkaç dakika sonra SUV durdu ve hem Lev hem de şoför araçtan indi. Şoför kapımı açıyor ve ben de dışarı çıkıyorum. Lev, Josh'u kollarının arasına alıyor ve onu tutuyor. Kapının yanında duran iki adama doğru yürüyoruz.

"Çanta," dedi biri bana.

Kafam karıştı ve başını sallayan Lev'e dönüp baktım. İçine bakması için çantamı açtım. Lev silahı aldı ve biz ayrılmadan önce otelin kasasına yerleştirdi.

Çantama baktıktan sonra adam bana kollarımı uzatmamı söyledi.

"Josh'a simit getireceğim. Hemen döneriz." Lev

Josh'un dikkatini daşıtırken dediklerini yapmam için bana işaret ediyor. Adamlar ararken Josh'ın kafasını nasıl başka yöne çevirdiğini izliyorum. Ben. Bir kez onlar Memnun oldum, I İzle Lev ve Josh Josh kocaman bir çubuk kraker yiyordu.

"Neden sen ve Josh içerde beklemiyorsunuz? Ben hemen geliyorum," diyor ve Josh'u bana uzatıyor. Lev'in silahlı olduğunu biliyorum ve sanırım daha önce yaptıklarını söylediği gibi silahını ve cep telefonunu ondan alacaklar.

Adamın açtığı kapının hemen içinde bekliyorum ve bir dakika sonra Lev bize katılıyor. Josh'u benden alıyor ve ben adamı kalabalık kulübün içinden arka taraftaki merdivene kadar takip ederken elini sırtıma koyuyor. İnmeden önce Lev'e tekrar bakıyorum ve o da bana başıyla selam veriyor.

Alt kat sessiz. Burada da bir bar var, ama burada çok daha az insan var ve hepsi erkek.

Hangisinin Gleb olduğunu hemen anladım. Burada olmasaydım bile bildiklerimden sorumlu kişinin o olduğunu anlardım çünkü güç saçıyor.

Beklediğimden daha yaşlı çünkü annemden en az yirmi yaş büyük olması gerekirdi. O da uzun boylu, Lev kadar. Ayağa kalkıp takım elbise ceketini iliklediğinde görüyorum, koyu renk gözleri bana odaklanmış.

"Lev?" Tereddüt ettim, döndüm.

"Devam et, Kat." Elimi tutuyor ve yaklaştığımızda Gleb bir sandalye çekip Josh'a bakıyor. Adamı okuyamasam da, yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi belirlediğine yemin edebilirim.

"Katerina," diyor Gleb, ben olabildiğince uzağa gittiğimde, aramızdaki tek şey sandalye. Yüzümü inceliyor, biraz dağınık olduğunu kabul ettiğim boyama bakıyor, ama zaman lüksüm yoktu. Gözleri yoğun ve sanki aklına bir şey gelmiş gibi neredeyse gülümsüyor. "Arkanı dön."

"Ne?"

"Bir şey görmem lazım."

Başımı çeviriyorum, ne istediğinden emin değilim, ama sonra onun

eliyle saçlarımı okşuyor, kazağımı biraz aşağı itmeden önce ensemden uzaklaştırıyor. İşte o zaman ne aradığını anladım.

Bir ses çıkarıyor ve ben de dönüp ona bakıyorum.

"Ailemin her üyesinde aynı iz var. Bir kadında daha iyi duruyor," diyor şaka yapmaya çalışarak, ama bu toplantının ona beklediğinden daha ağır geldiğini hissediyorum.

Bahsettiği iz sırtımda, boynumun hemen altında bulunan kalp şeklindeki doğum lekesi. Josh'ta da aynı yerde var.

"Anne." Josh'un sesi kısık. Gergin.

Döndüğümde kollarını bana doğru uzattığını görüyorum, ben de onu Lev'in elinden alıyorum.

Gleb Josh'a bakıyor, Josh da ona. Josh'un saçları Lev'ininkinden bir ton daha koyu ve bunun Gleb'in tarafından olup olmadığını merak ediyorum.

"Onda da var," diyorum ve Gleb bana dönüp kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Doğum lekesi."

Gleb gülümser, sonra Josh'un bakar. "Nedir o? Aç mısın oğlum?" "Josh. Onun adı Josh." "Aç mısın, Josh?"

Josh yüzünü boynuma gömüyor.

"" diyor Gleb ve birini çağırıyor.

Josh kucağımdayken oturuyorum ve Gleb'in gözleri benden Josh'a gidip , sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi.

"Ne yemek istersin?" diye sorar Josh'a. "Sana istediğin her şeyi yaparlar."

Josh bana bakıyor.

"Marşmelovlu krep yok," diyorum ona kırparak.

Gülümsüyor ve Gleb'e dönüyor. "Tavuk nugget."

"Tavuk nugget." Gleb başını sallar. "Çocuğa biraz tavuk
kölçeler ve koy bir şey yeşil sonraki
için

onları."

"Yeşil yemez," diye araya giriyorum. "Havuç belki?"

"Havuç. biraz havuç koy. Peki ya bir Josh?" Sanki ismi deniyormuş gibi. "Kola," diyor Josh.

", " diyorum.

Benden Gleb'e bakıyor ve "Lütfen" diye ekliyor.

Gleb sırtıyor ve başını sallıyor. "Kibar. Çok iyi. Çocuğa bir kola. Votkamı da getir. Aç mısın, Katerina?" "Hayır, teşekkürler."

Kaybolan adamı göndermek için başını sallıyor ve bir süre sonra elinde bir şişe votkayla yeniden ortaya çıkıyor. Bu markayı hiç duymamıştım ama dekoratif şişesinden oldukça özel bir marka olduğunu anlıyorum. Gleb, isteyip istemediğimizi sormadan Lev ve benim için dolduruyor, ama dürüst olmak gerekirse, işime yarayabilir.

Gleb benim içebildiğimin üç katı votka içerek beni izlerken garip bir sessizlik içinde oturuyoruz.

Tavuk nuggetlar geldiğinde Lev, Josh'u kucağına oturtur ve Josh yemeye başlar.

Gleb uzun bir onu izler. "O senin mi?" diye sorar Lev.

"Evet."

Gleb başını salladı, sonra bana döndü.

"Sana kız kardeşimin adını vermiş," diyor sonunda. "İyi arkadaşlardı."

"Öyle miydiler?" Birden kendimi çok üzgün hissettim. Annem hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tek bir şey bile.

"O da genç yaşta öldü. Kanserden. Annen ayrılmak zorunda kalmadan bir yıl önce." Sonunda sesi sertleşiyor ve kendine bir votka daha dolduruyor, şişeyi sertçe kavırıyor.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Sana söyleyeceğim. Merak etmeyin. Ama diğer konuları konuşmamız gerek.

Her şey . Çocukla birlikte benim evimde kalacaksın-"

"Hayır. Onlar benimle kalsın, biz de olduğumuz yerde kalalım," diyor Lev, sesi otoriter ve tavizsiz. Elimi tutmak için masanın altına uzanıyor.

Gleb bundan rahatsız olmuş görünüyor ve ona pek fazla insanın hayır demediğini hissediyorum. Bana döndü.

"Seni tanımıyorum," diye başlıyorum o daha bir şey söyleyemeden. "Josh geçen hafta hayatında yeterince çalkantı yaşadı. Bir şeyi daha değiştiremem."

Sözlerimi düşündü ve sonra başını salladı. "Şu an için." Saçlarıma dokunuyor. "Saçını değiştirmiştin. Ciara'ninkiyile aynı renk mi?"

Başımı salladım.

"O piç Vasily için mi ?" Bakışlarımı

Josh'a çeviriyorum.

"Özür dilerim, Üzgünüm." Gleb diyor, El sallamak kapalı onun kelimeler ve votkasından biraz daha içti. "Korunmaya ihtiyacınız var. Otel -"

"Lev bizi koruyor. Biz iyiyiz."

Gleb kaşlarını kaldırarak Lev'e bakar. Josh son tavuk nugget'ını bitirir ve kolasını alır. Üzerinde parlak renkli çizgi film karakterleri ve parlak sarı pipeti olan plastik damlatmaz bardak burada yersiz görünüyor. Son gazozunu höpürdeterek içiyor ve bardağı yere bırakıyor.

"Oyun oynamayı sever misin, Josh?" Gleb sorar.

Josh başını sallıyor, sanırım tam olarak istediği şeyle beslendikten sonra daha rahatlamış hissediyor.

"Dima," diye seslenir Gleb. Bir adam . "Josh'u şu oyunlardan birini oynamaya götür."

90'lardan kalma görünen bazı makineleri işaret ettiği yere bakıyorum.

Lev, Pac-Man'in ne olduğunu bilmeyen Josh'"Görünüşe göre Pac-Man var" diyor.

"Oynamak ister misin?" Josh'a sordum.

"Seninle birlikte." Gleb'e hâlâ emin olmayan bir bakış atıyor.

"Ben tam burada olacağım. Sen beni her zaman görebilirsin, ben de seni, tamam mı?"

Başını sallıyor ama Dima gülümsemeye çalışsa da elini Dima'nın elinin içine sokmasının bir dakika sürdüğünü görüyorum. Acaba yapmamasının daha iyi olacağını söylesem mi diye düşünüyorum.

"İyi olacak," diyor Gleb.

Lev ve ben ikimiz de ona dönüyoruz. Bana doğru eğiliyor ve saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. Beklediğimden daha yakın ve geri çekilmemem gerektiğini hatırlamam bir an alıyor. Başparmağını iyileşmekte olan sararmış çürüğün üzerinde gezdiriyor.

"Bunu Andrei Stanislov mu yaptı? Sana el mi kaldırdı? O piç Vasily, onun hamile olduğunu biliyordu ve onu öldürttü. Bir çocuğum olduğunu biliyordu ve bana söylemedi." Pişmanlık içindeymiş gibi başını sallıyor. "Bunca yıl. Bir de torun." Elini cebine atıp telefonunu çıkarıyor. Biri hemen cevap verir. "O sıçandan haber var mı?" Sesindeki tiksintiyi duyabiliyorum.

Başını sallıyor, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. "İkisini de istiyorum. Canlı olarak."

"I Sana göstermek istediğim bir şey var." Gleb onu arkadan takip etmemi işaret ediyor. Geç oldu, gece yarısını geçti ve ben

Kat'i otelde yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor ama en azından Maxim lobide, bana göz kulak oluyor. Umarım ortaya çıkabilecek sorunları fark edebilecek kadar ayık kalır.

"O kadar endişelenme." Gleb endişelerimi boşa çıkardı. "Otelin dışına birkaç adamımı park ettirdim. Bir şey görürlerse ilk ben haberdar olacağım."

Nerede kaldığımızı çoktan öğrenmiş olması beni şaşırtmamalı. New York Gleb'in bölgesi ve her yerde gözü kulağı var. Yine de, onlar tanımadığım adamlar.

"Önce benimle konuşmalıydın," diyorum ona.

Gleb durdu ve bakışlarımı meydan okurcasına karşıladı. "Kendi kızımı korumak için senden izin almam gerektiğini mi söylüyorsun? Torunumu mu?"

Sözlerimi dikkatle değerlendiriyorum ama bu konuda geri adım atmayı reddediyorum. "O senin kızın olabilir ama benim müstakbel karım. Ve ben ikisine de göz kulak oluyorum. Senin adamlarını tanımıyorum. Kat senin adamlarını tanımıyor. Onun bu hayatın içinde büyümediğini anlamalısın. Rusça konuşan bir çift ahmak görürse, yapacağı ilk şey kaçmak olur. Tecrübesinin ona öğrettiği tek şey bu."

Gleb sessiz, yüzü kıpırtısız ve kafama vuracak mı yoksa konuşmayı bitirecek mi anlayamıyorum. Pek bir şey belli etmiyor. Ciara'nın ona gelip günahlarını itiraf etme konusunda neden endişeli olduğunu şimdi anlayabiliyorum. Ama şöhretinden daha yumuşak olabileceğini de biliyorum. Bunu Kat'te gördüm. Ciara'dan bahsettiğimde de gördüm.

"Doğru bir noktaya değindin." Omuz silkiyor. "Sana hak veriyorum. Yapmak isteyeceğim son şey onu korkutmak olur. Ama şunu anlamalısın ki, onun babası ve benim gibi bir adam olarak, hayatında olup bitenlerle ilgili söz hakkım var. Buna sen de dahilsin. Ailesini savunan bir erkeğe saygı duyabilirim ama kendini kızıma layık görmek istiyorsan, daha yapacak çok işin var."

Benden uzaklaşıp kapıya doğru ilerliyor ve beni konuşmaya bir çözüm bulamadan takip etmek zorunda bırakıyor. Bir mafya patronu böyle yapar ve Gleb de buna sahip çıkar. Beni beklemek zorunda değil. Bana bir erkek, bir koca ya da bir baba olarak saygı duymak zorunda değil. Ve Kat'i ondan daha uzun süredir tanıyor olsam bile, babası olarak bana siktirip gitmemi söyleme hakkına da sahip. Söyleyeceğimden değil, ama bu hakkı var.

Gleb'i iyi tanımıyorum ama saygı duyabileceğim bir adam olduğunu düşünüyorum. Kendisine meydan Vasily gibi sinirlenmiyor. Dinliyor ve makul olabiliyor. Ve günün sonunda, Kat ile olan ilişkiyi kabul etmesini istiyorum. Çünkü Gleb gibi bir adamla ya onun yanındasındır ya da ona karşı.

Kulübün arka kapısı açılıyor ve en az beş adamı dışarıda bizi bekliyor. Önce onun konuşmasına izin verirken yüzlerinde kayıtsızlık maskesi var.

"Bana istediğimi getirdin mi?" Gleb kulübün önüne yanaşmış olan minibüse bakar.

"Evet, patron. Şimdi mi istiyorsun?"

Gleb başını sallar ve adamlardan biri minibüsteki şoföre eliyle işaret eder. Bir saniye sonra, her iki ön kapı da açılır ve bir çift

önlük giymiş adamlar dışarı çıkıyor. Gleb'e bakıyorum ama onlar minibüsün arkasına doğru yürüyüp kapıları açarak bir hastane yatağını ortaya çıkarırken hiçbir şey belli etmiyor.

Ne gördüğümü anlamam bir dakikamı alıyor. Park yeri loş bir şekilde aydınlatılmış, ancak dört adam bir ekip olarak yatağı indirip bize doğru çekerken tanıdık yüzü seçebiliyorum.

"Andrei?"

Onlar yaklaştıkça yüzümde beliren sırtışa engel olamıyorum. Bir kilise faresi kadar sessiz, ama bunun nedeni muhtemelen ağzına bir sürü koli bandı sarmış olmaları. Elleri ve ayakları da birbirine bağlı ve şimdiden çok kötü bir gün geçirmiş gibi görünüyor. Ya da bir ay, daha doğrusu.

"Onu bodruma indirin," diye emrediyor Gleb.

Adamlar başlarını sallayıp yatağı içeri taşıyorlar, ben de başımı sallıyorum, bu adamın ulaşabildiği mesafeden biraz etkileniyorum.

"Onu hastaneden nasıl çıkardınız?" diye sordum. "Bu benim ilk rodeom değil." Gleb sırtıyor. "Şimdi, hadi işe koyulalım, olur mu? Kızıma layık olduğunu kanıtlamak ister misin?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Ben buna layığım," diye onu temin ediyorum. "Ama bunu kanıtlamaya hazırım, eğer bu henüz netleşmediyse."

"Sen kendini beğenmiş bir orospu çocuğusun." Gözlerini kısar. "Eminim Kat'e ne yaptığını sana hatırlatmama gerek yoktur."

"Hayır, yok." Sesim sertleşiyor. "Çok net hatırlıyorum."

Gleb kapıyı arkamızdan kapatıyor ve bizi merdivenlere geri götürüyor. "O zaman bunu ona ödet. Onun senin için ne anlama geldiğini tam olarak görmek istiyorum."

KİMSENİN

BODRUMUNDA

BİR

OLDUĞUNDAN ŞÜPHELENECEĞİNİ SANMIYORUM

New York'un en seçkin kulüplerinden biri olan bu oda, bir işkence odasına rahatlıkla rakip olabilir. Hiçbir zaman yaratıcı bir adam olmadım, ama elimin altındaki tüm enstrümanlara bakarken, nabzım olasılıklarla atıyor.

Gleb köşeye park etmiş, elinde votka, ben ilk seçimimi yaparken beni izliyor. Alternatif bir evrende bu bir zımpara makinesi, ama bizimkinde daha çok insan kıyma makinesi olarak biliniyor.

"İşin ilk sırası." Öğütücüyü Andrei'nin hastane yatağının yanındaki masaya bıraktım ve bir makas aldım. "Burada neyle çalıştığınızı görmek istiyorum."

Hastane önlüğünü parçalara ayırarak vücudundan ayırdım, onu çırılçıplak ve titreyerek bıraktım. Kolları ve bacakları yatağın parmaklıklarına bağlı olduğu için bir milim bile kıpırdayamıyor ama ben eskiden aletin olduğu yeri incelerken gözleri yüzümde serbestçe dolaşıyor. Bir araya getirmeyi başardıkları deri boyunca hala dikişler var ve görülmesi gereken korkunç bir manzara.

"Ouch." Titriyorum. "Seni epey hırpaladım, değil mi Andrei?"

Koli bandının altından bir şeyler mırıldanıyor ama ben başımı sallayıp yüzüne dokunuyorum.

"Yıllardır seni yeterince dinledim. Ve söyleyeceklerini umursamayı çoktan geçtim."

Öğütücüye uzanıyorum ve vücudunda maksimum acı verecek bir bölge ararken ciyaklamaya başlıyor. Vücudunda kolayca tahrik edilebilecek pek çok farklı sinir var ama sanırım en kolay yol omzundaki hala iyileşmekte olan kurşun yarası.

"Bu Kat için." Düğmeyi çevirirken bakışlarıyla buluşuyorum ve ağzı kapalı olmasına rağmen, Andrei ikimizin de yüzüne kan sıçrarken bir ölüm perisi gibi çılgılık atmayı başarıyor. Kemiği görene kadar durmuyorum ve kanı Kat'in tuzuyla karıştırıyor.

kendi gözyaşları.

Omzuyla işim bittiğinde, yüzüne geçiyorum. Her zaman çok değer verdiği yüzüne. Bunun onu en çok inciteceğini biliyorum. Kendi aleti dışında, onun en değerli varlığı olduğunu söyleyebilirim.

Ama kanı bileklerimden aşağı damlarken bile, onu kasaptaki bir domuz gibi doğranmış görmek bana umduğum tatmini vermiyor. Çünkü zihnimde hâlâ Kat'i, pantolonunu dizlerine kadar indirmiş, güvenli evin zemininde yatarken hayal edebiliyorum. Yüzü morarmış, gözyaşları yanaklarından süzülürken, oğlum yukarıda dehşet içinde çığlık atıyordu.

Öğütücüyü bir kenara atıp çekice uzanırken tansiyonum yükseliyor ve önce küçük kemiklerden başlıyorum. Parmaklar, bilekler, ayaklar. Hepsini o kadar deforme olana kadar parçalıyorum ki, eğer yaşamasına izin verecek kadar nazik olsaydım, onları bir daha asla kullanamayacaktı. Ama bu fitil uzun zamandır yanıyor. Andrei'yi yıllardır öldürmek istiyordum, daha neler yapabileceğini tam olarak bilmeden önce. Yok ettiği insanların yüzlerini hatırlamak zor değil. Mahvettiği hayatları. Sebep olduğu acıları.

Bir süre sonra bu yüzler anneme de bulaşıyor ve onun sözleri aklımdan çıkmıyor. Ona nasıl dokunduğunu. Nasıl kustuğunu. Andrei'nin bu acıyı hissetmesini istiyorum. Bunu her düşündüğümde onun da benim kadar hasta hissetmesini istiyorum.

Süpürgeye uzanıp Andrey'in bacaklarını ayırdığımda Gleb bana meraklı bir bakış fırlatıyor. Ben ona işkence ederken bir noktada çığlıkları zayıf inlemelere dönüştü. Ama süpürge'nin sapını kışına soktuğumda bir başka korkunç inleme için enerji bulmayı başardı.

"Bahse girerim bu ilaç acıdır." Yüzüne doğru eğildim ve onu tekrar kazığa oturttum. "Eminim acıtır, değil mi? Annem sana böyle mi söyledi? Hiç dinledin mi? Umursadın mı?"

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

bayılmaktan. Bu dünyada kendisine bu kadar özgürce verilen şeyi alamayacak kadar korkak. Onu yüzünden tutup birkaç kez tokatlayarak uyanmaya zorladım.

"Henüz işimiz bitmedi," diye kükrüyorum yüzüne. "Yaklaşmadık bile. Çekip gittiğini mi sanıyorsun? Tekrar düşün, orospu çocuğu."

Yumruğum boğazına çarpıyor ve ciğerlerinde sıkışan havayla boğuluyor, hırıltılı nefes alıyor, öksürüyor ve sonunda gurulduyor. Tekrar yapmak için elimi geri çekiyorum ve tam o sırada omzumda bir el hissediyorum. Bu Gleb'di.

"Lev." Sesi alttan alta bir sempati akımı taşıyor. "Bitir işini. Ne demek istediğini kanıtladın."

Saçları avuçlarımdan kayarken Andrei'nin başı yatağa doğru düşüyor. Ve ben ona bakıyorum, içimde hala çalkalanan şiddetle sersemlemiş bir halde. O ana kadar derinliğini bile bilmediğim bir şiddet ve öfke. Ama Gleb'e bir bakışımla bunun onun için bile çok fazla olduğunu söyleyebilirim.

"Bitir işini." Bana tabancasını uzattı. "Ve bu iş bitsin."

"ANNENİ DE ÖLDÜRDÜĞÜNDEN HIÇ BAHSETMEDİN," DIYOR GLEB.

"Biliyorum." Bana verdiği havluyla yüzümü silmeyi bitiriyorum ve barda onun yanına , zaten büyük bir bardak votka beni bekliyor.

"Uzun zamandır bu işin içindeyim." Gleb bardağı elinde döndürüyor. "Sana bir şey söyleyeyim. İntikam gereklidir ama aynı zamanda bir zehir de olabilir. İş bittiğinde barış yapmalısın. Bırak gitsin. Hayatına devam et. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

Bakışlarım duvara kayıyor ve Kat'in otelde neler tamamen habersiz olduğunu düşünüyorum. Ya da

Belki farkında ama de görmezden gelmeyi seçiyor. Birini bu kadar çok sevmek çok acı veriyor. Onlar için en iyisini istemek ama iki dünya arasında kalmak ve bence bunu anlayabilecek biri varsa o da Gleb'dir.

"Yıldızlarınız yok," diye belirtiyor. "Hiç göreve alınmadın mı?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Babam bir Vor değildi. Vasili sadece onun emirlerini yerine getirmemi istedi. Benden asla yemin etmemi istemedi, ben de teklif etmedim. Olan oldu."

Gleb bir an için bunu düşünüyor gibi görünüyor ve şimdi bana bu yemini etmemi önereceğinden endişeleniyorum. İyi ya da kötü, sevdiğim kadınla ömür boyu bağlıyız. Daha iyi bir hayat vereceğime söz verdiğim kadın.

"Doğruyu söylemek gerekirse, bunu tekrar yapar mıyım bilmiyorum," diye itiraf ediyor Gleb. "Ve bu hayatı kızım için istemiyorum. Her gece eve geleceğinden emin olamayacağı bir adamdan daha iyisini hak ediyor."

"Ben de onun için bunu istemiyorum." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Ve ona bu şekilde olmayacağına dair söz verdim."

"Bu çok yüce bir söz," diyor. "Ama bunu yerine getirmeni istiyorum. Vasily ile bu iş bittiğinde, hepsi bu . Yasal olarak döneceksin ve birbirimizi gördüğümüzde bu bir aile toplantısında olacak. Anladın mı?"

"Bu senin onayını aldığım anlamına mı geliyor?" Sırıtiyorum.

"Eğer Kat seninle evlenmek istediğini söylüyorsa, benim onayımı almışsın demektir." Başını sallıyor. "Ama önce, başladığımız işi bitirmeyi düşünelim."

"Vasily'den haber var mı?" diye sordum.

"Hayır." Omuz silkiyor. "Ama az önce adamlarımdan tüm bağlantılarına Andrei'nin fotoğrafını içeren bir mesaj göndermelerini istedim. O yüzden ortaya çıkmasının uzun süreceğini sanmıyorum. Ortaya çıktığında, başka sürprizler olup olmadığını bilmem gerek Lev. Artık sır yok. Aile arasında olmaz."

Bardağımdaki votkanın geri kalanını boşaltıyorum ve

Ona dönmeden önce boğazımı rahatlatmak için yanıyorum.
"Onunla ilgili elimdeki her şeyi sana vereceğim. Ama bu iş bitene kadar kopyalarını kendime saklayacağım."

Gleb başını sallar ve votkaya uzanır. "Pekâlâ. Yarın otele gelip alacağım. Günü birlikte geçirebiliriz. Bir aile olarak."

I boynumda bir gıdıklanmayla uyanıyorum. O noktayı kaşıdıktan sonra tekrar uykuya dalıyorum, ama bir dakika sonra yine orada.

Göz kapaklarım kapalı perdenin arkasından görünen ışıkları almak için çırpınarak açılıyor, sonra kapanıyor. Sırt üstü dönüyorum ve battaniye üzerimden kayınca onu geri çekmek için uzanıyorum. Dirençle karşılaşınca yere kaydığını düşünerek gözlerimi açıyorum.

İşte o zaman onu
gördüm. "Lev,"
diyorum uykulu bir
şekilde.

Oturmak için hamle yapıyorum, ama o eğiliyor, külotumun kasıklarını tutup iterken kalçalarımı açıyor.

Bir an sonra ağzı cinsel organıma kapanıyor ve ağzının sıcaklığından, ıslaklığından, yumuşak dilinden nefes alıyorum. Çok aç ve dilini üzerimde gezdirip beni yutmaya çalışırken çarşafı yumrukluyorum. Çenesini klitorisimin sert çıkıntısına sürtmek için başını kaldırıyor ve iki parmağını içimde kaydırıyor, onları kancalıyor,... lanet olsun... tam o noktayı buluyor.

İnlemeye başladığımda eliyle ağzımı kapatırken kıkırdadığını duyduğumu sanıyorum, sırtımı kamburlaştırıp diline boşalıyorum.

Lev beni siktiğinde, serttir. Sert.

Amımı yediği zaman yumuşacık ve ıslak oluyor ve aman Tanrım, durmasını istiyorum.

"Lütfen!"

Parmaklarını çekiyor, sonra külotumu çekip çıkarıyor, sonra ağırlığını üzerime veriyor, dirseklerini başımın iki yanına koyuyor.

"Tadını seviyorum Kat," diyor ve beni hâlâ ıslak olan dudaklarımdan öpüyor.

Onun üzerinde kendi tadımı alıyorum ve kotunu çıkarmak için aşağı uzanırken dilini kendi dilim ile karşılıyorum. Ben de açım. Ona ihtiyacım var.

Bana sarılmak için doğruldu ve çıplak göğsünü, omuzlarını ve kollarını gördüğümde açgözlülükle gömleğini başının üzerine çekmesini izledim. Dudaklarımı yalıyorum ve kısmen açık kemerini kavriyorum.

"Her gece yatmadan önce senin amını yemek zorunda kalacağım," diyor, kot pantolonunun fermuarını açıp kendini yumruklayarak.

Bir, iki kez pompalıyor ve ben gözlerimi ayıramıyorum.

Uzanıyorum, parmağımı ıslak ucunda gezdiriyorum ve dudaklarıma götürüyorum, onu tatmak için yalamadan önce dudak parlaticısı gibi sürüyorum.

"Daha fazla," diye talep ediyorum.

"Sen pis bir kızsın," diyor sırtarak. Kot pantolonunu ve külotunu çıkarmak için yataktan kayıyor, sonra tekrar üzerime diz çöküyor, bu sefer kollarımı yanlarımda tutuyor.

"Biraz daha?" diye soruyor. Mastürbasyon yaparak sikinin başını dudaklarıma değdiriyor.

Başımı sallıyorum, onu almak için ağzımı açıyorum. Eğilirken bir eliyle yatak başlığını kavriyor, sikini ağzıma sokarken üstümden kocaman görünüyor.

"Gözlerini benden ayırma," diyor diğer elini duvara koyarak. "Beni almanı izlemek istiyorum."

İlk başta yavaşça hareket ediyor, ancak aciliyetin arttığını hissedebiliyorum ve boğazımın arkasına çarptığında öğürüyorum.

O

geri çekiliyor ve tekrar girmeden önce nefes nefese kalmama izin veriyor.

"Henüz yüzünü becermeme hazır değilsin Kat, istediğim şekilde değil," diyor sonunda çekilmeden önce. Üzerimden kayıyor ve ağzımı öpmek için yüzümü kavırıyor.

"İstiyorum-"

"Ne istediğini biliyorum," diyor ve beni tekrar öpüyor. Ellerini kalçalarımın üzerinde birleştiriyor ve dizlerimi yukarı doğru büküyor. "Ama şu anda ihtiyacım olan şey seni istediğim gibi becermek."

Ayağa kalkıyor ve bana bakıyor, her şey açık ve ona maruz kalıyor. Dudaklarını yalıyor.

"Çok güzelsin amına koyayım." Dizlerimi daha geniş itiyor ve içime girerek nefesimi kesiyor. "Ve çok sıkı."

Beni sikerken sert davranıyor, ağzının tam tersi. "Tanrım."

Bacaklarımı geniş tutarak , ikimiz de sikişimin parladığı yere bakıyorum. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diyor ama hareket etmemi beklemiyor. Bunun yerine, beni ters çeviriyor ve kalçalarımı yukarı çekiyor, dizlerimi rahat olduğundan daha geniş zorluyor ve amımı yalamak için başını aşağı eğmeden önce kışımı açıyor. Yine o yumuşaklık var ama bir anda ve bir avuç saçımı kavrayıp içime girerken başımı geriye doğru çekiyor.

Sırtım dikleşiyor ve bir elimi bacaklarımın arasına sokup klitorisimle oynuyorum. Sikişmemizin sesi yüksek ve ıslak, ten tene çarpıyor, onun inlemeleri ve benim inlemelerim ve onun kalınlaştığını hissettiğimde, boşalmadan hemen önce o tanıdık seğirmeyi hissettiğimde, ben de boşalıyorum, duvarlarım sanki onu sağlamak için onun etrafında titreşiyor. Son bir kez daha itiyor ve derinliklerinde duruyor, zonkluyor, içime boşalıyor.

Bittiğinde ikimiz de yere yığıldık. O arkamda, bir kolu belimde.

Tuvalete gidip için hamle yapıyorum ama beni çekiştiriyor.

daha yakın.

"Kokumu üzerinde istiyorum. boşalmamı." Elini göbeğimin üzerinden aşağıya kaydırıyor ve amımı avuçluyor, içime sızan şeyi sürüyor, bu his hala hassas olan klitorisim için çok fazla. "İçine bir bebek daha koyacağım, Kat."

Sözleri karşısında içimi kaplayan umudu bastırıyorum. Henüz bir şey söylemek için çok erken, bu yüzden bir şey söylemiyorum. Bunun yerine sırtüstü uzanıp ona dönüyorum. Perdelerin arkasından gelen ışıktaki yüzünü görebiliyorum. Dağınık saçlarını geriye tarıyorum ve avucumu dağınık çenesinde gezdiriyorum.

Eğiliyor ve ben de onu öpmek için yarısına kadar geliyorum. Uzun, yumuşak bir öpücük ve bana zamanımız olduğunu düşündürüyor. Zaman belki de sonunda bizim tarafımızda.

Geri çekildiğinde yan yatıyor ve bana bakıyor.

Saçımın bir tutamını parmaklıyor.

"Siyahı misin?" "Bu güvenli olduğu anlamına mı geliyor?"

Düşünürken başını hafifçe eğiyor ve sanırım cevabımı aldım. Hayır. Henüz değil.

"Gleb senden ne istedi?" diye sordum.

Sırt üstü yatacak şekilde yer değiştiriyor ve sanki kendini kapatıyor. Bunu daha önce de yapmıştı, o sabah evinin en başında.

"Sadece bazı işler. gerektirecek bir şey yok."

Bir dirseğimin üzerine kalkıp başımı ellerimin arasına alıyorum. Göğsüne dokunuyorum, kesik karnına kadar kaslarını takip ediyorum. Yara izlerine de dokunuyorum ve o işi düşünüyorum. Yaptığı şeyi.

"Bilmek istiyorum, Lev."

"Hayır, Kat. O tarafı bilmeyeceksin. Asla."

Onu inceliyorum, sonra elimi göğsüne koyuyorum ve altındaki kasları, gücü hissediyorum. Bu beni rahatlatıyor.

"Artık onun için çalışmak zorunda mısın?"

Bir an için kafası karışmış görünüyor. "Baban mı?"

Benim babam.

"Gleb," diye düzeltiyorum. Henüz ona babam demeye hazır değilim. "Hayır. Bu iş bittiğinde, ben . Sen, ben, Josh ve..." O elini karnıma koyuyor. "Ve ailemizin geri kalanı normal, sıkıcı hayatlar yaşayacak. Eğer geri dönmek istersen Colorado'ya taşınırız. Belki ben de erkek arkadaşın gibi bir çift haki pantolon alırım."

"Luke benim erkek arkadaşım değildi ve lütfen asla haki pantolon alma." Gülerek arkama yaslanıyorum ve elimi onun elinin üzerine kapatıyorum.

"Merak etmeyin, böyle bir risk yok."

Onu izlemek için yüzümü çeviriyorum. "Ciddi misin? Gitmemize izin verecek mi?"

"Sen onun kızıydın. Josh onun torunu. Bunun bir parçası olmak isteyecektir ve ben de onu durdurmayacağım. Bunun doğru olduğunu düşünüyorum. Ama artık o hayatın içinde değiliz. O hayat bitti. Boktan amcam çirkin yüzünü gösterir göstermez her şey bitecek."

Ani bir ürpertiyle ürperiyorum.

Lev battaniyeyi üzerimize çekiyor.

"Hâlâ dışarıda mı? Vasili mi?" Lev başını sallıyor.

"Adamları mı?"

"Sadece ölmek isteyen biri artık onunla bir şey yapmak isteyecektir."

"Peki ya Andrei?"

"Andrei öldü Kat," diyor, ses tonu farklı. Son.

Ben sessizim. Sadece ona bakıyorum, ne hissettiğimden emin değilim. Çünkü Andrei yaptıklarından dolayı ölümden daha kötüsünü hak ediyor. İncittiği tüm hayatlar için, aldığı hayatlar için. Ama yine de bunu duymak garip.

"Ödeme yaptı mı?" diye sorduğumu duyuyorum çünkü Lev bana ne yaptığını söylemek istemeyebilir ama ben biliyorum. Her zaman biliyordum.

Bakışlarını bana çeviriyor. Uzun bir süre sessiz kalıyor, cevap vermeden önce beni inceliyor. "Acı çekti. Ben emin oldum

Bu."

Başımı sallıyorum. Tek ihtiyacım olan bu.

"Hadi biraz uyuyalım," dedi Lev. "Kendimizi yarın Gleb'le geçireceğimiz aile zamanına hazırlayalım."

Yan dönüyorum ve o da beni kendine çekiyor, bacaklarını benimkilerin arkasına sıkıştırıyor.

"Gleb ve aile zamanı. Bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Josh ne dedi bu arada?"

"Bence kafası daha da karışık. Yani adam ona tavuk nugget verdi ve kola içmesine izin verdi, yani bu Josh için çok şey ifade ediyor."

Arkamdan gülümsediğini hissediyorum. "Bir erkeğin kalbine giden yol karnından geçer."

Ortalık ve Lev'in nefes alış verişini dinliyorum. "Lev?" diye soruyorum.

"Mmm."

Ona içimde kötü bir his olduğunu söylemek istiyorum. Sanki henüz kutlama yapmamalıymışız gibi çünkü henüz bitmedi. Vasily köşeye sıkıştı. Andrei öldü. Kaybedecek bir şeyi kalmadı ve bu onu daha da tehlikeli yapıyor.

Ama sonra onu dinliyorum ve uyuduğunu biliyorum, bu yüzden tüm bunlar yerine ona onu sevdiğimi söylüyorum.

A Ertesi sabah Josh'un giyinmesine yardım ettikten sonra, meyveli waffle'dan oluşan kahvaltısını yapması için onu sandalyeye oturtuyorum.

Şurupla ıslatılmış.

En azından meyve var, diyorum kendime. Eve döndüğümüzde onu tekrar sağlıklı bir diyetle sokacağım. Çocuğun ciddi bir tatlı düşkünlüğü var.

Lev duş alırken ben gergin bir şekilde saate bakıyorum. Gleb birazdan "aile günü" için bizi alacak. Bize ne planladığını söylemedi ama şehirden biraz uzakta olan evine gideceğimizi biliyorum. Görünüşe göre hem kapalı hem de açık bir havuzu olduğu için Josh'un şamandıralarını ve topunu bir çantaya koydum. Kıyafeti hala nemli olduğu için biraz daha kuruması için banyoda asılı bıraktım.

Gleb'le tanışmadan önce ne beklediğimden emin değilim. Belki bir DNA testi. Ama sanırım doğum lekesi, anneme olan benzerliğim ve yaşımla onu tatmin etti.

Evli değil ve henüz bildiğim kadarıyla başka bir ailesi de yok. Sadece adını taşıdığım kız kardeşi var ama o da öldü, belki de yalnızdır.

Josh başını sallayıp ağzına bir çilek atarken kıkırdamaya çalışarak "Babam şarkı söylüyor," diyor.

Duş kapanır ama Lev hâlâ şarkı söylemektedir.

"Sesi çok iyi değil, değil mi?" Çenesindeki şurubu silerken burnumu kırıştırarak soruyorum.

Banyo kapısı açılırken Josh başını sallar.

"şarkı söylememle dalga mı geçiyorsunuz?" Lev sahte bir sertlik ifadesiyle sorar.

"şarkı söyleyemezsin baba," diyor Josh, sonra dönüp kaşığından halıya düşen waffle parçasını izliyor. "Uh- oh."

"Ben temizlerim. Sen yemeye devam et. Birazdan gitmemiz gerek." "Bana temiz bir gömlek getirebilir misin?" Lev sorar.

Spor çantasını çekip açıyorum ve son beyaz tişörtünü çıkarıyorum. Bu Lev imzalı. O zaman dün sabah buradan taşıdığđ zarfın çantaya geri döndüğünü fark ediyorum.

"Sen göndermedin mi?" Josh'un omzunun üzerinden çizgi filmi izlerken saçlarını kuruladığđnı görmek için dönüp soruyorum.

Bana döndü. "Bu bir önlemdi. İşler kötüye giderse diye."

"Sevindim. Al bakalım." Ona gömleği veriyorum ve yerdeki siyah gömleği alıyorum. "Bu senin değil, değil mi?" Dün gece çıkardığđ gömlek.

şöyle bir bakıyor, benden alıyor ve çöp kutusuna atıyor. "Ödünç aldım."

Bunu düşündüm, Andrei hakkında söylediklerini hatırladım, ama boşverdim.

Lev giyindikten sonra saçlarını tarıyor, sonra Josh'u ellerini yıkaması için banyoya götürüyor. Onları yatak odasından izliyorum. O kadar doğal, o kadar rahat ki, sanki hep buradaymış, hep hayatımızdaymış gibi.

Lev'in masanın üzerinde duran telefonundan bir mesaj sesi gelir.

Gleb: Alt katta. "O burada."

Josh ayakkabılarını giymek için otururken Lev telefonu alır.

"Aile günümüz için hazır mısın?" Lev bana sordu.

"kadar ." Elimi onun elinin içine sokuyorum ve Josh'a dönüyoruz. Bağcıklarını bağlamaya çalışıyor ama henüz bağlayamıyor. Josh'un ayakkabılarının nasıl da yanlışı ayağında olduğuna dikkat çekerek, "En azından zamanın yarısında doğru ayağına geçirebileceğini düşünürsün," diyorum.

Lev omuz silkip Josh'a yardım etmeye giderken ben de paltolarımızı, yüzme eşyalarımızın olduğu çantayı ve çantamı alıyorum. Koridora girdiğimizde Lev duruyor, geri dönüyor, bir süre sonra elinde zarfla geri dönüyor ve çok geçmeden asansöre binip aşağı iniyoruz, üçümüz aynalı duvarlarda normal bir aile gibi görünüyoruz.

Lobi bir önceki günkü gibi uğultulu. Lev'in lobiden geçerken gelişigüzel -ya da en azından gelişigüzel bir görüntü vererek- lobiyi taramasını izliyorum. Daha biz dışarı çıkmadan girişteki cam kapılardan Gleb'in çevresindekileri tanıyorum. Camları opak olacak kadar koyu renkle boyanmış üç iri siyah cip.

"Oh, kahretsin."

Durdum. "Ne oldu?"

Lev soruyor.

"Josh'ın takımını unuttum. Hâlâ kuruyor. Yukarı geliyorum." "Ben giderim. Sen dışarı çık."

"Hayır, sorun yok. Nerede olduğunu biliyorum. Hemen geliyorum," diyorum ve hızla asansöre doğru yürüyorum. Oraya varır varmaz bir tanesi açılıyor ve binip bizim katın düğmesine basıyorum.

"Hoşça kal anne," diye sesleniyor Josh.

Onu duyuyorum ve anahtarı aradığım çantamdan başımı kaldırıp kapılar kapanmadan hemen önce onun küçük gülümseyen yüzüne el sallamayı başarıyorum. Anahtarı elimde tutarak, yukarı doğru sayan rakamlara bakıyorum ve ne kadar sessiz olduğunu hissediyorum. Lev ve Josh yanımda değilken ne kadar garip hissediyorum.

Çok kısa bir süre içinde bir aile olduk.

Ve onlardan uzak kalmayı sevmiyorum.

Dün geceki o his tekrar üzerime geliyor. Bu

Karnımda bir düğüm gibi duran bir korku.

Asansör bizim kata geldiğinde zıplıyorum. Koridorda hızla ilerlerken bir temizlikçi arabasının yanından geçiyorum ve elektrik süpürgesinin sesini duyuyorum. Burada hayat normal akışında devam ederken ben oğlum ve Lev'le birlikte mafya babası babamın evine gidip ailece vakit geçirmek üzereyim. Çok garip.

Anahtarımı kilide sokarken bunları düşünüyordum. Önce çalışmıyor, ışık iki kez kırmızı yanıp sönüyor. Tam hizmetçiden beni içeri almasını isteyecekken, üçüncü kez klik sesini duyuyorum ve kapıyı açıyorum.

Takım elbiseyi almak için banyoya giriyorum ve kuru ya da en azından yeterince kuru olmasını umuyorum.

İşte zaman hissediyorum.

Birinin izliyor olmasının verdiği o tüyler ürpertici his.

Okuldaki ormandaki adamı hatırlıyorum. O Lev'di. Josh da onu görmüştü. Şimdi de aynı his var ama tam olarak değil.

Bu daha kötü niyetli.

Ve sonra hayatımın son günlerinde çok tanıdık gelen bir ses duyuyorum.

Bir silahın horozunun kurulması veya indirilmesi.

Döndüğümde tanımadığım ama korkunç derecede tanıdık gelen bir adam görüyorum. Andrei'nin yaşlı bir adamdaki yüzü gibi. Sanırım gözlerindeki parıltıdan dolayı. İçlerindeki nefret.

"Erkek arkadaşını mı bekliyorsun?" diye soruyor ve ben daha çılgılık atmak için ağzımı açamadan silahı kaldırıp şakağıma dayıyor.

Acı anlık ve paramparça edici. Öne doğru düşüyorum, neredeyse kendimi lavaboda yakalıyordum ama aynaya çarpıp kırıyorum. Başımın arkasına bir darbe daha geliyor ve bu sefer acı hissetmiyorum. Bana vurduğunda değil. Aşağı inerken ağzım lavabonun dudağına çarptığında değil. Vasili'nin kaburgalarımın tekme atmasından hemen önce kendi kanımın tadını aldığımda da

Dışarı çık.

I İçinde kaybolduğum sisi temizlemek için mücadele ederken araba egzozu kokusu alıyorum. Başım daha önce hiç olmadığı kadar zonkluyor ve inlediğimi duyuyorum. Uyumak istiyorum. Kaçmak için. Ama gerektiğini biliyorum. Uyanmak zorundayım. savaşmak için.

"Onu bagaja koy ve kaybol."

Düştüm ve sert bir şeye çarptım. Sarsıntıyla gözlerimi açtım ama tek gördüğüm karanlıktı.

Panik iimde dalgalanıyor. Josh.

Josh onda mı?

Hayır. Öyle değil. Öyle mi? st katta yalnızdım. Josh'un mayosunu unutmuştum. Bu yüzden geri dönmüştüm.

Josh.

"Hoşça kal anne." Küçük tatlı sesini duyuyorum ve kapanan asansör kapıları arasında onun minik yüzünü tekrar görüyorum.

Bu kadar mı? Bu onu son görüşüm m?

Tanrım. Hasta olacağım.

"Kaybol ve kaybolduğundan emin ol dedim, sik kafalı." Vasily.

Başımı çeviriyorum, iki yüz görmek için yukarı bakıyorum. Biri Vasili'ninki, diğeri ise gözlerimle buluştuğunda dehşete düşmüş bir keşe benziyor.

Vasili banknotları ona doğru iter ve bir dakika sonra adam gitmiştir.

Bir adam kaçırma olayına yardım ve yataklık edecek kadar korkmuş değil.

"Uyanmışsın, güzel," diyor Vasili, kollarımı kaldırıp bileklerimi bir araya getiriyor ve bir rulo koli bandı alıp bileklerime sıkıca sarmaya başlarken bir eliyle de onları tutuyor.

"Acıyor," diyorum, dilim kalınlaşıyor, dudağım daha da kalınlaşıyor.

"Öyle mi?" Sırıttıyor, kollarımı ve bandı bırakıyor. "Daha yeni başlıyorum." Kolunu kaldırıyor ve kafatasıma tekrar vurmadan önce silahın kabzasını görüyorum.

Beynim sarsılıyor ve gözlerim kapanıyor. Duyduğum son ses bagajın çarpma sesi.

Tekrar kendime geldiğimde, artık bagajda değildim. Hareket ediyordum. Birisi hareket ediyor ve ben de onun omzunun üzerindeyim.

Kusmuk tadı alıyorum. Bir ara kusmuş olmalıyım. Başım, kafatasım bir mengeneye sıkıştırılmış gibi ağrıyor. Gözlerimi açıyorum ve o bile acıyor. Başımı kaldıramıyorum ama içeride geniş, karanlık bir alana geçerken yeri izliyorum. Bilincimi tekrar kaybetmiş olmalıyım çünkü bir sonraki uyanışında bir sandalyede oturuyorum ve başım yana doğru sallanırken sandalyeye bantlanmış durumdayım. Bant olmasaydı düşeceğime eminim.

Saçlarım kan içinde ve kucağımdaki bağlı ellerime baktığımda bazı tırnaklarımın yırtılmış olduğunu görüyorum. Sağ elimin serçe parmağı kırılmış. Açıdan anlayabiliyorum, acıdan değil çünkü her şey acıyor ve neyin daha kötü olduğunu anlayamıyorum.

Bant sesi nihayet kesiliyor ve başımı yukarı kaldırmak için saçlarımdan bir tutam tutuyor.

Ona bakıyorum, Vasily Stanislov'un yüzüne. Lev'in amcası. Annemi öldüren adam bu.

Lev'in annesini öldüren adam.

Günlerdir tıraş olmamış gibi görünüyor, saçları keçeleşmiş ve yağlanmış. Kıyafetleri de yıpranmış görünüyor.

Koku, birkaç gündür duş almadı.

Bence Lev'e benzemiyor. Lev'in gözlerinde farklı bir şey var. Ya da belki de sadece bana öyle bakıyordur.

"Artık o kadar da ateşli görünmüyorsun," diyor ve kulaklarımın hasar görüp görmediğini merak ediyorum çünkü sesi önce yankılanıyor ama sonra oda da onun etrafında sallanıyor, belki de hasar gören kulaklarım değil beynimdir.

Saçımı bırakıyor ve arkamdan uzaklaştığını duyuyorum.

Tekrar yukarı kaldıramadan başım aşağı eğildi.

Büyük bir yerdeyim. Bir depodayım. Terk edilmiş bir yer. Duvarlar tozla kaplı makinelerle kaplı, zemin yer yer yırtılmış ve yukarıdaki pencerelerin çoğu patlamış. Duvarların çoğunda grafiti izleri var ve sanırım biraz ileride yerdeki siyah nokta bir zamanlar birilerinin ateş yaktığı yer. Belki de ısınmaya çalışan evsiz insanlar.

Uzaktan bir damlama sesi ve başka bir şey geliyor. Akan su gibi bir şey.

Hayır, su değil. Trafik. Yani insanlar. Tamamen izole değiliz. Eğer dışarı çıkabilirsem- "Kat ya da Katie mi diyorsun?"

Çok arkamda değil, ama ona bakmak için dönmeye çalıştığımda, neredeyse elektriksel bir acı omurgamdan aşağı vuruyor ve yapamıyorum.

Kaçma düşüncem kayboluyor. Başımı bile çeviremiyorum. Kaçmak, beni bağladığı sandalyeden kalkabilsem bile, imkansız olurdu. Sandalyeden çıkacağımdan değil. Göğsümün ve omuzlarımın etrafını saran koli bandı bacaklarımda da beni sandalyeye bağlıyor.

Elinde bir tuğlayla tekrar ortaya çıktığında bana, "Bununla kafanı kırabilir ve bu işi bitirebilirim, biliyor musun?" diye .

Tuğlaya bakıyorum, dudaklarımı yalıyorum ve yutkunmaya çalışıyorum ki

Konuş.

"Ama bunun ne eğlencesi olabilir ki?" diye soruyor ve onu yere bırakıyor. Yere düştüğünde çıkardığı gümbürtü beni irkiltiyor.

"Annem." Bilgiye ihtiyacım var. Herhangi bir şeye. Ve Lev'in beni bulması için zaman kazanmalıyım. Çünkü şimdiye kadar beni arıyor olmalıydı. Beni bulacaktır. Bulmayacak mı? O ve Gleb beni bulacak. Bulmak zorundalar.

Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor.

Ya yaparlarsa ve çok geç olursa ve Lev'i de öldürürse? Ya da ikisini de. Josh'a ne olacak?

"Zavallı bebeğim. Üzgün müsün?" Yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırıyor, yana yatırıyor ve endişeliymiş gibi yapıyor.

Beni öldürecek. Bunu biliyorum.

Bu işin sonu benim için iyi olmayacak. "Korkuyor musun, Kat?"

"Annemi öldürdün." Sesimde çelik var. Nasıl oldu bilmiyorum. Belki de bu adama duyduğum nefret bana güç veriyor.

"Ben yaptım. Evet. Gerçi beş para etmez bir fahişeydi. Büyük bir kayıp değil."

Sözleri çok dikkatsiz, çok duygusuz. Kaybedilen bir insan hayatı büyük bir kayıp değil mi? Annemin hayatı mı?

Başımı geriye çekiyorum ve bu halimle yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Yüzüne tükürdüm.

Yanağına denk geliyor ve bunu beklemediğini biliyorum. Ve doğrulduğu anda bunun bedelini ödeyeceğimi biliyorum. Elinin tersiyle tükürüğümü siliyor ve tekrar göz göze geldiğimizde saf bir öfke görüyorum.

Az önce yüzünü sildiği elini bana tokat atmak için kullanıyor. Yanağıma o kadar sert iniyor ki sandalyem devriliyor ve başım beton zemine çarpıyor. Her şey tekrar karanlığa gömülüyor ve ben bunun o an olduğunu düşünüyorum. Bu olmalı.

"Yine de..." diye başladı. Sandalyemi tekrar dikleştirerek yüzümü iki elinin arasına alıyor ve ona bakmamı sağlıyor. Yine de görüşüm zayıflıyor. Geliyor ve gidiyor. "Sokaklarda çalışmıyordu. Sadece parası olan erkeklerle yatan türden bir fahişeydi. Benimle kal, Kat." Yüzüme iki hafif tokat atıyor. "Yoksa bu pek eğlenceli olmaz. Bak sana ne diyeceğim." Uzaklaşıyor ve ben ona bakmaya çalışıyorum. "Yeğenimi arayacağım. Onu yola çıkar. İşler böyle giderse, daha fazla dayanamayacaksın."

O uzaklaşıyor ve benim başım düşüyor, gözlerim kapanıyor. Şişmiş, hassas dudağımı yaladığımda kan tadı alıyorum ve artık tek gözümü bile açamıyorum.

Konuştuğunu duydum.

Ve sonra Lev'i duydum.

Ses çıkarıyorum. Ona Josh'a iyi bakmasını söylemek istiyorum. Josh'a onu sevdiğimi ve üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Ama tek yapabildiğim kısık bir inilti. Artık başımı bile kaldıramıyorum.

"Nerede kalmıştık?" Vasily sorar.

Yine, ne kadar zamandır baygın olduğumdan emin değilim çünkü dikkatimi çekmek için yüzüme dokunuyor.

"Doğru, annen. Üst düzey bir eskorttu." Ne?

"Bunu biliyor muydunuz? Bir şekilde Katerina Mikhailov ile bağlantı kurmuş. Belki bir kulüpte falan, kim bilir? Ve sonra Gleb'le tanıştı. Bunu nereden bildiğimi mi soruyorsun? Ya da konuşabilseydin sorardın." Kendi şakasına kıkırdıyor. Elini yine saçlarımın arasına sokmuş, başımı geriye doğru çekiyor. "Tanrı aşkına, benimle kal dedim. Küçük oğlunu almaya gitmemi istemezsin, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve Josh'un adını söylemeye çalışıyorum, ama çenemden aşağı damlayan bir kan şırıltısı olarak çıkıyor.

"Bu da ne? Dikkatini çekti mi? Josh, değil mi? Sevimli çocuk. Görünüşe göre benim ailemden."

"Uzak dur..."

"Ona bu şekilde yaptırdım, biliyorsun," diye devam ediyor ve karşıma oturmak için bir sandalye çekiyor. "Ona Gleb'e geçmişini anlatacağımı söyledim. Ne de olsa bir fahişeyi becermek istemezdi."

Annem bir fahişe miydi?

"Yani, onun olup olmadığını bile kim bilebilir. İki kez bakan herkese bacaklarını açardı."

Sonra ayağa kalkıyor ve başını yana eğiyor.

"Erkek arkadaşın kesinlikle acele etmiyor, değil mi? Bu işi ilginçleştirelim," diyerek yanıma geldi ve başımı geriye doğru çekti.

"Gözlerini aç ve bana bak. Bunu yaparken beni görmeni istiyorum."

Yine de kendimi kontrol edemiyorum. O bunu bilmiyor mu?

"Josh'ı düşün. Öyle olduğumu biliyorum."

Bu sayede sağlam gözüm açılıyor ve onun hınzır sırıtışını görüyorum. "İşler kötüye giderse diye, bu onun için" diyor. Karnıma öyle sert bir yumruk indiriyor ki, ciğerlerimdeki nefesi kesiyor ve saçlarımdan tutmasa sandalyeyi geriye doğru devirecek.

Nefes alamıyorum. Beni dik tutan tek şey, gitmeme izin verdiğinde bant ve bu yeni acıyla başa çıkmaya çalışırken hava almaya çalışırken sadece hırıltıyla nefes alıyorum.

"Eğer yeğenim oraya başka bir piç koymayı başardıysa, Kat, bil ki o öldü."

"W burada mı?" Gleb kaldırımında duran SUV'den iner ve geliyor içinstand yanında Ben. "Ne var alarak Yani Uzun mu?"

Boğazımdaki gerginlikten güçlükle konuşabiliyorum. On dakika oldu. Asansörler günün bu saatlerinde kalabalık olabiliyor ama olan biten bu değilmiş gibi geliyor. On beş yıl önce annemin yanına gittiğimde i imde dönen aynı hastalıklı his.

Eve sadece kısa bir metro yolculuğu olmasına rağmen her zaman işten sonra beni almaya gelirdi. Beni almaya kendisi gelmezse soyulacağımdan ya da vurulacağımdan korkuyordu. Ama o gün, faturalara yardımcı olmak için yiyecek stokladığım dükkanın önünde durdum ve saniyeler birbiri ardına geçip gitti, ta ki nefes alamıyormuşum gibi hissedene kadar.

Dairemizin kapısından içeri girdiğimde onu daha görmeden anlamıştım. Eve dönerken iki kez kusmuştum bile. Bu bir hastalıktı, damarlarıma sızıyor, görüşümü karartıyor ve atlatamadığım bir ateşi ateşliyordu. Ateşim tekrar yükseldi ve Gleb hemen arkamdayken asansörün yanına doğru yürürken uzuvlarım doğal olmayan bir şekilde kaskatı kesildi. Hâlâ konuşuyor ama söylediklerinin tek kelimesini bile duyamıyorum.

"Josh," diye . "Birinin Josh'la kalması gerekiyor."

Maxim bir anda ortaya çıktı ve bugün uğrayacağını söylediğini unutmışum. "Ben çocuğa bakarım, Lev. Sen git kadını getir."

Başımı sallıyorum ama Gleb tereddüt ediyor, ben asansörü çağırmak için düğmeye basarken adamlarına Maxim'e göz kulak olmalarını işaret ediyor. Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Hem de çok uzun. Merdivenlere yönelmek üzereyken ışık nihayet yanıp sönüyor ve inmeye çalışan insanların arasından ite kaka içeri giriyorum. Yolculardan biri bana dik dik bakıyor, beni tutuyor.

"Affedersiniz!" diye
tersliyor. "Siktir !"
Kükrerim.

Gözleri irileşiyor ve Gleb bana bakarken korku içinde kaçışıyor.

"Sakin ol," diyor ama sesi bile titriyor. O da bunu hissediyor.

Asansör bizim kata çıkıyor ve kapılar açılır açılmaz içeri giriyorum, kapıları sayarken ayaklarım yere çarpıyor. Bizim kata ulaştığımda, Gleb elimden kapmadan önce üç kez kilidi açmak için başarısız bir şekilde anahtar kartıyla uğraşıyorum.

"Bırak ben yapayım."

Onun eli benimkinden daha sağlam ve bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum. Sadece Kat'e ulaşmam gerektiğini biliyorum. Kapı açılır açılmaz ona sesleniyorum ama cevap vermiyor.

Gleb ve ben odaya giriyoruz, gözlerimiz boş alanda geziniyor.

Ben banyoya yönelirken o Josh'un yatak odasını kontrol ediyor.

Her şey bıraktığımız görünüyor; Josh'un takım elbisesi bile kuruması için asılı duruyor. Ama gözlerim aynanın ve lavabonun üzerinde gezindiğinde, hiçbir şeyin aynı olmadığını anlıyorum. Kalbime bir mızrak gibi saplanıyor. Nefesimi tutmaya çalışırken dizlerimin yere çarptığını hissediyorum. Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz. Ama bedenimi öne doğru itip parmaklarımı kıpkırmızı sıvının içinde kaydırıyorum,

ve midem sıkıştı, kahvaltımızın içindekileri dökmekle tehdit ediyor.

Kan. Kat'in kanı.

"Lev?" Gleb'in ayak sesleri beni görünce duraklıyor ve ona baktığımda yüzünün rengi soluyor. "Ne oluyor lan?"

"O gitti," diye . "O gitti."

"Bunun olmasına nasıl izin verirsin?" Gleb uluyor, ben bir yığın halinde yığılana kadar beni geri itiyor. Eğilip yakama yapışıyor ve yüzüme doğru bağılıyor. "Ona ulaşmasına izin verdin!"

Konuşamıyorum. Tartışamıyorum bile. Çünkü yalnız gitmesine izin vermemeliydim. Onu takip etmeliydim. Pek çok şeyi farklı yapmalıyım. Ama yapmadım. Ve şimdi o gitti.

"Bana onu koruyacağını söylemiştin!" Gleb tekrar üzerime geliyor ve bu sefer bir yumruk atıyor. Yumruk çeneme çarparak beni bir anlığına kederimden sıyırdı ve ne olduğunu anlamadan ben de ona yumruk atmaya başladım.

Maxim'in sesi bizi böldüğünde banyoda yerde yığılmış, birbirimize bağıırken güreşiyorduk.

"Lev, kendine gel." Beni Gleb'den uzaklaştırıyor ve ben bir elimi saçlarımda gezdirirken yaşlı adam dudağındaki kanı siliyor. Bakışlarımız tekrar çarpıştığında, onunkindeki çiğ acıyı tanıyorum ve onun da benimkinde görebildiğini biliyorum.

"Bu şekilde olmaz," diye mırıldanıyor Gleb. "Birlikte çalışmamız gerek. Hadi onu birlikte yakalayalım. Çok uzağa gitmiş olamaz."

"Josh nerede?" Başka bir ipucu bulmak için odaya göz gezdirirken Maxim'e soruyorum.

"O güvende. Gleb'in adamları ona aşağıda bir milkshake ısmarladı. Neler olduğunu bilmiyor."

"Onu buradan çıkarmalıyız." Gleb ve Maxim çok geride kalmadan odadan çıktım.

"Adamlarım onu yerleşkeye geri götürebilir. Kimse götüremez.

onu oraya götür."

Tereddüt ediyorum ve Maxim omzumu sıkıyor. "Onunla gideceğim, Lev. Eğer istediğin buysa."

"Lütfen," diye .

Başını sallıyor ve asansöre doluşuyoruz, kendi düşüncelerimiz içinde boğulurken sessizlik bizi yutuyor. Kat'in gittiğini kabullenemiyorum. Henüz değil. Ona her ne olduysa, hâlâ zaman var. Lobiye adım attığımızda ve Gleb adamlarına bağırarak emirler yağdırmaya başladığında kendime sürekli bunu söylüyorum.

Josh'u kapının yanında oturmuş, dedikleri gibi milkshake içerken buluyorum.

"Artık yüzmeye gidebilir miyiz?" diye soruyor, gözleri ruhumu paramparça eden bir masumiyetle parlıyor.

"Yakında, dostum." Onun için gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Halletmem gereken bir şey var. Ama Maxim seninle Gleb'in evine gidecek, tamam mı? Ben de elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

"Peki ya annem?" diye soruyor.

Ona söylemek istemediğim yalanlarda boğuluyorum ama Gleb beni kurtarıyor, yanımda diz çöküyor. "En kısa zamanda orada olacak, küçük asker. Endişelenme, tamam mı? Şimdi evime git. Hizmetçiye ne istersen söyle, o da senin için yapsın. Disneyland'den daha iyi, söz veriyorum."

Josh gülümser ve başını sallar. "Tamam."

Onu kucağıma alıp Maxim'e vermeden önce sıkıca kavriyorum, gözlerimiz söylenmemiş bir anlayışla kilitleniyor.

"Oğluma iyi bak."

"ŞURADA DURAKLAT." GLEB GÖZLERİNİ KISARAK EKRANA BAKAR VE otelin güvenlik kamerasındaki adam. Onu kullanan adam çok korkmuş görünüyor, ama Gleb ona birkaç yüz dolar verdi ve biz de bu lanet şeye çok uzun zamandır bakıyoruz.

Vasily'i bulmaya çalışıyorum. Şimdiye kadar hiçbir şey çıkmadı ve bu hızla giderse bütün gün sürebilir.

"Bir tur daha atacağım," diyorum ona. İçimde bir bomba gibi biriken bu gergin enerjinin bir kısmını atmam gerekiyor ve burada öylece durup parmaklarımı oynatamam. Kat'ın hâlâ otelde olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyorum ama şu anda yapabileceğim tek şey bu.

Gleb beni el sallayarak uğurluyor ve ben de Vasili'nin onu nereye götürebileceğine dair bir fikir bulmak için zihnimi yoklayarak tekrar otoparka yöneliyorum. Tüm uğrak yerlerini biliyorum ama o artık aranan bir adam. Arkadaşları, askerleri, Gleb başına ödül koydurduktan sonra hepsi onunla bağlarını kopardı. Köşeye sıkışmış durumda, yas tutuyor ve şu anda her yerde olabilir.

Arabaları tekrar tarıyorum, Vasili'nin kullanabileceği bir şey arıyorum. Lastik izleri ya da Kat'ın burada olduğuna dair başka bir işaret var mı diye kontrol ediyorum. Yardımcı olabilecek herhangi bir şey. Çaresizlik beni pençesine alıyor, vücudumdaki her siniri kavuruyor. Yumruğumu tuğla duvara çarpmak istiyorum. Vasily'nin aletini kesip boğulana kadar boğazına sokmak ve sonra onu hayata döndürüp her şeyi yeniden yapmak istiyorum.

"Hadi Kat," diye fısıldıyorum. "Bana bir işaret ver. Herhangi bir şey, bebeğim. Lütfen."

Telefonum cebimde titriyor ve ekrana baktığımda New York'tan bir numara olduğunu görüyorum. Cevap vermek için parmağımı ekranda kaydırduğımda, göğsümde beni sadece hayatta tutan organ fazla mesai yaparak damarlarıma çılgınca bir hızla kan pompalıyor.

"Nasıl bir his?" Vasili'nin sesi hat boyunca kayıyor. "Nasıl hissediyorsun, Lev?"

"Nerede o?" Homurdanıyorum. "Nerede lan o?"

"Şimdi mi?" Alay ediyor. "Terk edilmiş bir deponun zemininde kanlar içinde yatıyor. Hangisi olduğunu tahmin edebilir misin? Bu şehirde çok var. Belki hala burada

zaman."

"Seni yok edeceğim." Parmaklarım telefonu o kadar sert kavırıyor ki neredeyse ikiye ayrılacak. "Vücudundaki her uzvu keseceğim ve seni ölüm için yalvartacağım. Çabuk olmayacak. Kolay olmayacak."

"Onunki de öyle," diye cevap verir Vasili. "Andrey'e ne olduğunu düşünmeni istiyorum. Kıymetli orospuna yapacaklarımın yanında o lanet olası bir piknikti."

Duygularım sesimi boğuyor ve mantıklı bir kafa tutmaya çalışmak içimdeki her şeyi alıyor. "Ne istiyorsun Vasily? Oyun oynamayı bırak ve söyle bana."

"Gleb seninle mi?" diye sorar. "O otelde."

"Göster bana," diye emrediyor Vasily. "Kendini videoya çek."

Telefonu kulağımdan çekip beni görebileceği şekilde video ekranını açıyorum ve saniyeler içinde onun çirkin, alaycı yüzüyle karşılaşıyorum.

"Tatmin oldun mu?" Ona boş garajı gösteriyorum.

"Arabana bin ve sana mesaj attığım adrese gel. Yalnız gel ve benimle taşak geçme. Gözüm üzerinde Lev. Eğer Gleb'e söylersen, hiç düşünmeden onu öldürürüm. Eğer dediğimi yaparsan, seninle bir anlaşma yaparım. Onun hayatına karşılık senin hayatın. Buraya zamanında geldiğin sürece."

"Geleceğim," dedim ona. "Ama ben gelene kadar onu yalnız bırakacaksın."

"Anlaşma yok." Vasili başını sallar. "Sen ve Gleb'in oğlumu öldürdüğünüzü bilmediğimi mi sanıyorsun? Senin küçük kaltağın da aynısını alacak. Buraya gelmek için harcadığın her saniye, ona işkence edeceğim bir saniye daha demek. O yüzden oyalanmayı bırak ve yaratıcınla barışmaya hazırlan. Çünkü bugün seninle işim bittiğinde, domuzlar için artıklardan başka bir şey kalmayacak."

"Bana lanet olası adresi mesaj at," diye hırladım, anahtarlarımı çekiştirdim.

cebimden. "Ve ona dokunmadan önce iki kere düşün, ihtiyar. Çünkü bu iş bugün bitiyor. Sen ve ben. Erkek erkeğe. Anlaştık mı?"

Telefon biraz kayar ve Vasili'nin yüzü ekrandan kaybolur, ardından Kat'ın bir görüntüsü belirir. Bir sandalyeye bağlanmış, ağzı bantlanmış, saçları kan içinde.

"Koş, koş," diye alay ediyor Vasili. "Zaman geçiyor."

Başka bir şey söyleyemeden arama sona eriyor ve ben SUV'a koşup tam adresin yazılı olduğu mesaj geldiğinde çalıştırıyorum. Garajdan çıkarken GPS'ime taktım ve New York trafiğine daldım.

Sinirlerim bozuldu ve telefondaki tahmini süre bana hiç iyi gelmiyor. Vasily on mil uzakta ama bu karmaşada bir saatimi alabilir.

"Lanet olsun." Trafik durma noktasına geldiğinde yumruğumu direksiyona vuruyorum.

Telefonum tekrar çalıyor ve bu sefer arayan Gleb. Kapatmadan önce birkaç uzun saniye ekrana bakıyorum. Trafik yine ilerliyor. Sokaklar tam bir kâbus. Trafik durakları arasında alternatif rotaları, metro tarifelerini ve yürüme mesafesini kontrol ediyorum. Araba kullanmak hâlâ en iyi seçeneğim. Sakin kalmaya çalışıyorum. İki mil daha. Telefonum çalmaya devam ediyor. Gleb bana bir mesaj gönderdi.

Neredesin lan sen?

Yola konsantre oluyorum, kavradığımda parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

Kat yaşıyor.

Kelimeler zihnimde bir mantra gibi tekrar tekrar çalıyor. Yol boyunca tekrarlıyorum. Bir blok ilk park yerini bulup içine giriyorum, cipi vitesine takıp anahtarları kontaktan çekiyorum.

Kat yaşıyor.

Depoya doğru koşup içeri girmek için bir yol ararken ayaklarım kaldırıma çarpıyor.

Kat yaşıyor.

Arkadaki çıkış kapısı kırıktı ve içeri süzıldüm. Telefonum tekrar çalışıyor. Vasili gölgelerin arasından çıkarken silahının namlusu kafatasımın arkasına vuruyor.

"Kapat şunu. Şimdi."

Telefonu kapatıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Nerede o?"

Gölgelere doğru işaret ederken yüzünde bir gülümseme beliriyor. Hafif bir inilti kulaklarıma doluyor ve Vasily beni geri çekmeden önce ileri atılıyorum.

"Anlaşma buydu!" Hırladım.

"Bizim de bir anlaşmamız vardı." Yüzüme tükürdü. "Sadakat mi? O lanet kelimeyi hatırlıyor musun, seni değersiz bok çuvalı?"

"Onu bırak, bana ne istersen yapabilirsin." "Buradan canlı çıkmasının tek yolu beni." Namluyu kafa derime saplarken yüzü kıpkırmızı kesiliyor. "Ve bu ."

Vasili beni ileri doğru itiyor, silah kürek kemiğimde bir yuva bulurken beni ilerletiyor. "Şimdi otur lan yerine. Bu gösteriyi VIP bölümünden izleyeceksin."

Beni deponun diğer ucuna itiyor ve Kat'in tam karşısındaki sandalyeye oturmamı emrediyor. Ama hareket edemiyorum. Bakışlarım onun morarmış ve kanlı bedenine kilitlendiğinde tek içgüdüm ona ulaşmak oluyor. Kendinde değil, gözleri o kadar şişmiş ki beni görüp görmediğini bile bilmiyorum.

"Kat."

İnliyor ve Vasily silahının kabzasını başımın yan tarafına beni sersemletiyor.

"Sana dedim!" diye gürlüyor.

İçgüdüsel olarak ona bir yumruk atmaya çalışıyorum ama o geri sıçırıyor ve silahını Kat'in kafasına doğrultuyor.

"Beni deneme bile, seni aptal herif. Kafasına öyle hızlı bir kurşun sıkarım ki gözünü kırpmaya bile vaktin olmaz."

Bakışlarını karşılıyorum, kendimi öfkemi kontrol altında tutmaya zorluyorum.

kontrol et. "Ne. Ne. Sikeyim. Ne. Sen. İstiyorsun?"

"Sana söylemiştim." Bana dizginlenemez bir tiksintiyle bakıyor. "Kanının bu zemini boyadığını görmek istiyorum. Ama önce acı çekeceksin. Tıpkı Andrei'nin çektiği gibi."

"Andrei bu dünyada nefes almış en büyük bok parçası ve insan israfiydi," diye kestirip . "Sana bir iyilik yaptım. Tüm dünyaya bir iyilik yaptım."

Çenesini sıkarken Vasili'nin alnındaki damar zonkluyor, kontrolsüz bir öfkeyle titriyor. Onu kışkırtmanın akıllıca olmadığını biliyorum ama dikkatini dağıtmam gerek.

"Geçmeyeceğin bir çizgi yok, değil mi?" Ona soruyorum. "Kendi kız kardeşin. Kendi etin ve kanın."

Vasili'nin yüzü soluyor, beni incelerken bakışları yoğunlaşıyor. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Hep şüphelenmiştim." Ona ters ters baktım. "Hiçbir şeyi kalbinin iyiliğinden dolayı yapmadın. Beni yanına aldın ve tam da onun istemediği bir şeye dönüştürdün."

"O lanet olası bir haindi!" Kelimeler dudaklarından öyle bir şiddetle dökülüyor ki, bunca yıldır ona duyduğu nefreti görmediğime inanamıyorum. Başından beri bir canavarla yaşadığım gerçeğine ne kadar da körmüşüm.

"O pis dölünün ona dokunmasına izin verdin. Öz yeğenine. Seni hasta, ahlaksız orospu çocuğu!"

Benim için gelmesini istiyorum. Öfkesini bana odaklamasını istiyorum ama Vasili gibi bir korkak olduğu için her zaman en kolay dövüşü seçiyor. Kat'i saçlarından tutup sırtına vurduğunda onun ahlaksızlığına tanık olmak beni hâlâ şok ediyor. Ağzından kan fışkırıyor ve içimdeki tüm hayvani içgüdüleri harekete geçirerek ileri atılıp Vasili'yi yere düşürüyorum. Silahı kaburgalarımına saplıyor ve tetiği çekiyor ama lanet olası bir mucize eseri silah tutukluk yapıyor.

"Orospu çocuğu!" Dizini karnıma vuruyor ve parmaklarını geriye doğru büküp silahı elinden almaya çalışırken acıyla boğuluyorum.

Kemikleri çatırdıyor ve ben ona kafa atarken inliyor, silahı kapıp ulaşamayacağı bir yere fırlatacak kadar sersemletiyorum onu.

"Şimdi ödeştik." Yüzüne tükürdüm. "O zaman benimle bir erkek gibi dövüş, seni zavallı pislik."

Vasili dizini tekrar savuruyor, bu sefer kasıklarına vuruyor. Bir an için sarsılıyorum ve o da dirseğiyle şakağıma vuruyor. Hakimiyet için boğuşurken ikimiz de saf öfke ve adrenaline koşuyoruz.

"Sen benim babamı da öldürdün." Parmaklarımı boğazına doladım ve sıktım. "İtiraf et. Tüm ailemi yok ettiğini kabul et."

Parmaklarımı geriye doğru büküp beni kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken yüzünde şeytani bir gülümseme kıvrılıyor. "Sevdiğin her şeyi yok ettim, Lev. Babanı, anneni, küçük orospunu. Bu iş bittiğinde, hepsi benim isteğimle ölmüş olacak. Çünkü ben senin asla olamayacağın lanet olası tanrıyım. Ben gerçek Vor'um. Ve baban da en az senin kadar zayıftı. Zavallı bir pislik gibi öldü, nefesi kesildi ve merhamet için yalvardı."

Göğsüne sert bir darbe indirip ciğerlerindeki rüzgârı savuruyorum ve bu bana sendeleyerek ayağa kalkmam için gereken zamanı veriyor. Çizmelerim göğüs kafesine çarpıyor ve ben yüzüne basıp burnunu kırarken o da top gibi kıvrılıyor.

Ağızına akan kendi kanında boğuluyor ve onu tekrar tekrar tekmeliyorum, ayağa kalkmak için mücadele ederken acı içinde yerde kıvrınmasını izliyorum. Ama artık çok geç. Zaten bir ayağı mezarda ve onu cehenneme gönderene kadar bitirmeyeceğim.

"Şimdi senin tanrın kim, orospu çocuğu?"

Bir tuğla parçasını kaptığım gibi göğsünün üzerine diz çöküp kafatasına indirirken yüzüme kan sıçırıyor. Tuğlayı ona defalarca çarpıp zemini kanıyla boyarken öfke içimde taşkınlıklara yol açıyor.

"Senin lanet tanrın kim şimdi?" Yine kükredim.

"Lev." Gleb'in sesi beni cinayet sersemliğimden kurtarıyor ve uzanıp tuğlayı parmaklarımın arasından alıyor. "O öldü."

Gözlerim açılıp yüzümdeki kanı silerken, eskiden Vasili'nin kafası olan şeye bakıyorum. Ama şimdi, kan ve kafatası parçalarından başka bir şey yok, işe yaramaz beyni dökülüyor.

Gleb, "O öldü," diye tekrarlar.

"Hayır." Sendeleyerek ayağa kalktım ve bileğime bağlı Glock'u aldım.

Ölmüş olamaz. Bu onun için çok kolaydı. Bütün bir şarjörü vücuduna boşaltırken ve beton zeminde bir balık gibi çırpınısını izlerken kendime sürekli bunu söylüyorum. Yaralarından kan sızarken hiç tatmin olmuyorum. Ama Gleb'in bir sözü beni kendime getiriyor.

"Katerina."

Kat. Glock elimden düştü ve ona döndüm. Bilinci yerinde değil ama Gleb'in adamlarından biri onu çözmüş.

"Onu hastaneye götürmeliyiz," diyor Gleb. "Hemen."

Önündeki adam onu kucağına almaya çalışıyor ve ben iterek yolumdan çekiyorum. "Hayır. O benim."

Toplayabildiğim tüm incelikle onu kollarıma alıp uyandırmaya çalışıyorum ve kanlı yüzünü öpücüklere boğuyorum.

"Uyan bebeğim. Ben buradayım. Buradayım ve seni bir daha asla bırakmayacağım. Sen de beni terk edemezsin. Anlaşma bu."

Gleb beni kolumdan tutup deponun dışına sürüklerken, birkaç adamına geride kalıp temizlik yapmalarını emrediyor.

"Uyan bebeğim," diyorum tekrar, alnından öperek. "Ben buradayım."

"Lev. ." Gleb cipinin kapısını açtı ve ben de Kat'i göğsüme bastırarak içeri girdim.

Gözlerim yanıyor ve Kat'in yanağına bir şey sıçırıyor ve o zaman gözlerimden geldiğini fark ediyorum.

"Katya." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Beni bırakma bebeğim. Bunu sensiz yapamam."

Cipin motoru kükrüyor ve ben şu anda ne olduğunu bile bilmiyorum. Gleb emirler yağdırıyor ve adamı cehennemden çıkmış yarasa gibi uçarak en yakın hastaneye gidiyor. Ama tek odaklanabildiğim şey Kat. Meleğim. Hayatım. Onu kaybedemem.

Gleb arkasını dönene kadar bunu yüksek sesle söylediğimin farkında bile değilim. "Yapamayacaksın, evlat."

Ama bunu nasıl bilebilir? Bizi nasıl buldu ki?

"Adamlarım bir hafta önce GPS sisteminizi hackledi," diyor bana, yüksek sesle söylediğimi bile bilmediğim bir başka soruyu yanıtlarken. "Bu olay verene kadar bir güvenlik önlemiydi."

Kat'i kollarımda sallıyorum, saçlarını yüzünden geriye doğru okşuyorum. Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yok. Sadece uyanmasını istiyorum.

"Benimle kal, bebeğim." Şakağına doğru fısıldıyorum. "Sadece benimle kalmalısın."

K At'ın eli benimkinde kıpırdıyor ve bir an için gözlerimi günlerdir hissetmediğim bir umutla yüzüne dikiyorum. Ama altında ve bandajlar ve ve Teller, ve ve monitörler

bip sesleri, hiçbir şey değişmedi.

Hastaneye vardığımızda, onu bana teslim etmek istediklerinde neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Onlara sadece onu kurtarmaları gerektiğini söyledim. Yapabildiğim tek şey buydu. Sağlık personeli onu götürdükten sonra, nihayet bir doktor görene kadar günler geçmiş gibi geldi. Bize söyleyebildiği tek şey Kat'in çok fazla kafa travması geçirdiği idi ve şimdi tüm ekip, tıbbi olarak indüklenen bu komanın beynindeki şişmeyi azaltacağı ve ona en iyi hayatta kalma şansını vereceği konusunda beni temin etmeye devam ediyor. En iyi ama garanti değil. Bunu asla söylemiyorlar. Günden güne ilerledikleri dışında pek bir şey söylemiyorlar.

Gleb bir nöbetçi gibi oturuyor, sessiz ve dalgın. Bunca zamandır burada ve birbirimize pek bir şey söyleyememiş olsak da ortak kederimiz yeterli. Varlığı için minnettarım ve bir bakıma bunu rahatlatıcı ve tuhaf buluyorum. Onu sadece kısa bir süredir tanıyorum ama güçlü ve istikrarlı varlığının bir baba figürü olduğunu anladım. Farkına bile bir babaydı.

Ve sanırım garip bir şekilde, hayatımın yarısı boyunca Vasili'de aradığım baba figürü o.

Pişman olamayacağım tek şey onu ve Kat'i bir araya getirmek. Ben burada oturup kendimi çaresiz hissederken, o Kat'in mümkün olan en iyi tedaviyi aldığından emin olmak için Doğu Yakası'ndaki tüm uzmanları aradı. Bazıları bizzat gelirken, bazıları da bulundukları yerden Kat'in tıbbi çizelgesini inceleyip görüşlerini bildirdiler. Ancak Gleb'in ülkedeki en iyi tıbbi ekibi bir araya getirdiğinden şüphem olmasa da, bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Zaman. Bize söyleyip durdukları tek şey bu. Sadece zamana ihtiyacı var.

"Bu iş bittiğinde..." Sesi beni düşüncelerimden uyandırıyor. "Onu bu dünyadan çıkarmanı istiyorum Lev. Onun için bu hayatı istemiyorum."

Bakışlarını karşılıyorum, ses tonundaki kesinlik daha önce bilmediğim bir rahatlık. Bu iş bittiğinde. Eğer değil.

"Yapmak istediğim şeyi yaptım," diye cevap veriyorum. "İşim bitti. Kat'i eve getirdiğimde, hayatında tanıştığı en sıkıcı erkek olacağım. Bir polo giyeceğim, işe gideceğim, ne gerekiyorsa yapacağım. Umurumda değil. Bu bölümü geride bırakıyorum ve o da benimle geliyor."

"Güzel." Gleb başını sallar. "Ama çok ileri gitme, tamam mı? Onunla daha yeni tanıştım. Sizi buralarda görmek istiyorum, belki torunlarımın bile izleyebilirim. Benim için güzel bir değişiklik olur." "Kat'le konuşmam gerekecek." Sesim kalın çıkıyor. "Ama sanırım

o da bundan hoşlanırdı."

"Bir şeyler yemelisin," diye homurdanıyor. "Ya da gidip bir duş almalısın. Uyandığında seni berbat bir halde bulmak ona iyi gelmeyecektir."

"Onu bırakamam." Yutkunuyorum. "Onun iyi olduğunu öğrenene kadar olmaz."

"Zaman alacak," diyor. "Doktorların ne dediğini hatırlıyor musun?"

Ben biliyorum. Bize Kat'in bilincinin kapalı olduğunu söylediler.

Muhtemelen çevresiyle ilgili farkındalık anları vardır. Çok fazla rüya görecektir ve olayları kendi zihninde anlamlandırmaya çalışacaktır. Ve büyük olasılıkla arada sırada bizi duyacaktır, bu yüzden ona her gün iyileşmeye odaklanmasını söylemeye özen gösterdim. Endişelenmemesini. Ve Gleb'in haklı olduğunu biliyorum. Eğer içerideyse ve dedikleri gibi bizi dinliyorsa, muhtemelen daha iyisini yapmadığım için bana bağırıyordur. Kendime bakıyorum. Josh'ı görmeye gidiyorum. Her şeyde başarısız oluyorum ve bu kalbimi parçalıyor.

"Gidip bir fincan kahve alacağım," diyorum Gleb'e onu yatıştırmak için. "Ve Josh'u ara."

Başını sallıyor ve ben koridorun boşluğunda kayboluyorum. Ayakkabılarım yerde gıcırdarken dezenfektan ve berbat hastane yemeklerinin kokusu burun deliklerimi yakıyor. Kafeteryaya varıp bir kahve aldığımda, kasadaki kadın bana sempatik bir gülümseme sunuyor. Geçen hafta boyunca beni her gün görmüş.

"Bir gün sen de yemekleri denemelisin," diye öneriyor. "Oldukça yenilikçi olduğunu duydum."

"Teşekkürler." Başımı salladım. "Bunu düşüneceğim."

Cam kenarına oturuyorum ve fincanımın kapağını çekip buharın dışarı çıkmasına izin verirken telefonumu elime alıp Maxim'in numarasını arıyorum. Hayatım boyunca yaşlı adam için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Eğer şu anda Josh'la birlikte olmasaydı, Kat'le nasıl kalabilirdim, onu bile bilmiyorum.

"Hey," ikinci cevap veriyor. "Güneş çıktı. Umarım bu, bugün iyi haberler olduğu anlamına gelir."

"Henüz değil," diyorum ona. "Orada işler nasıl gidiyor?"

"Gayet iyi gidiyoruz," diye cevap veriyor. "Josh beni çalıştırıyor

yırtık pırtık, ama yaşlı bir adamın kalbinin yeniden genç olması iyi bir şey. Ufaklıkla konuşmak ister misin?"

"Lütfen."

Josh'un ona nasıl yapılacağını göstermesi gereken görüntülü sohbeti açıyor ve oğlumun yüzü gülümsemeye zorluyorum. Elinde yaban mersini ve hatmi gibi görünen bir şey vardı.

yanagına bulaşmış ve bu hafta ne yediğini ancak hayal edebilirim. Gleb ona hizmetçiden istediği her şeyi sipariş etme özgürlüğü verdi ve görünüşe göre Josh bundan sonuna kadar yararlanıyor.

"Nasılsın dostum?" diye sordum.

"Güzel." Gülümsüyor. "Maxim Amca ve ben bugün yine yüzmeye gidiyoruz. Eğer onu havuzda yine geçersen dondurma alacağımı söyledi."

"Maxim Amca?"

Kaşlarımı çattım ve Maxim arka planda omuz silkti. "Bu yeni. Düşündüm ki-"

"Bu mükemmel," diyorum ona. Dünyanın en berbat ailesine sahip olabiliriz ama biz bir aileyiz. Daha geçen hafta Josh'a Gleb'in onun büyükbabası olduğunu açıkladım ve o da bunu basit bir soruyla kabul etti. Her zaman Gleb Dede'de yüzmeye gidebilir mi?

"Demek dondurma, ha?" Josh'un mutlu yüzünü incelerken sesimi hafif olmaya zorluyorum. "İçinde sebze de var mı?"

Maxim, "Öğle yemeğinde biraz havuç yiyor," diye beni temin ediyor.

Josh başını sallar. "Ve tavuk nugget."

"Benim için kaleyi korumaya devam et, tamam mı dostum? Annemle ilgilenmeye devam edeceğim ama söz veriyorum en kısa zamanda seni görmeye geleceğim."

Gözlerinde umut ışıltısıyla, "Annemin baygınlığı geçti mi?" diye soruyor.

Başımı sallarken asit boğazımı yakıyor. "Hala bol bol dinleniyor, böylece kurtulmaya çalışabilir."

"Benim için ona sarılır mısın?" Josh soruyor. "Ve ona Maxim Amca'yı yüzmede yendiğimi söyler misin?"

"Söyleyeceğim," diye teminat verdim. "Seni seviyorum, dostum."

Sırıttırıyor, mavi dudakları genişliyor. "Ben de seni seviyorum baba."

Maxim telefonu görüntülü sohbetten çıkarır ve hatta geri döner. "Sana bir şey getiremeyeceğime emin misin? Kıyafet değişikliği? Yiyecek bir şeyler?"

"Hayır, ben iyiyim. Sadece Josh'la kalmanı takdir ediyorum. Onun yanında kendimi daha iyi hissediyorum."

Tehdit ortadan kalkmış olsa da bu endişelerimin ortadan anlamına gelmiyor. Sanırım konu ailem olduğunda her zaman endişeleneceğim.

"Kendine iyi bak evlat," diyor Maxim. "Ve bir dahaki sefere aradığında bana iyi haberler ver."

"Deniyorum, ihtiyar."

Vedalaştık ve hattı kapattık. Sessizce kahvemi içiyor, geleceğin belirsizlikleri üzerine kafa yoruyorum. Kat'e ne olacağını bilmiyorum ama doktorların bana Kat hamileliği sürdürebilirse yeniden baba olacağımı söylediklerini biliyorum.

Başka herhangi bir durumda, gurur ve heyecandan havalara uçardım. Bu sefer farklı olması gerekiyordu. Bunu birlikte yapmamız gerekiyordu. Ama bunun yerine, gerçek şu ki, eğer gerçekleşirse, bunu başıma yapıyor olabilirim. Ve bu senaryodaki hiçbir şey asla iyi olmayacak.

I Süzülüyorum. Kaydettiğim ilk his bu. Çok parlak. Etrafımda ışık var ama görebildiğim herhangi bir kaynaktan değil. Sadece parlak beyaz ışık.

Öldüm mü ben? Bedenimi hissetmiyorum. Sadece sanki bir hava kabarcığıyla destekleniyormuşum gibi süzüldüğümü hissediyorum.

Öldüm mü ben?

Panik üzerime çöküyor ve bu his geçiyor. Josh.

Eğer ölürsem, Josh'ın yanında olamam. Ya Lev de ölürse? Ya koruyucu aileye verilirse ve ya Georges gibi bir çift onu alırsa? Peki ya...

"Şşş, bebeğim."

Ses beni anında sakinleştirdi. Zar zor fark ettiğim gürültü arka planda azalıyor.

Etrafıma bakıyorum. Yine süzülüyorum.

Bir an kızıl saçlar gözüme çarpıyor. Geçici bir şey. Orada, sonra gitti, sonra geri geldi.

O burada. Ve sırtı bana dönük olsa da, o olduğunu biliyorum. Biliyorum. Bir şey tutuyor. Kucaklıyor. Duruşundan anlayabiliyorum.

Ayağa kalktım. Biraz çaba sarf etmem gerekiyor ve kendime baktığımda ellerimin morarmış ve bembeyaz olduğunu görüyorum.

her yerde kablolar var.

Başımı sallayıp tekrar ona bakıyorum.

"Anne?"

Orada olduğumu yeni fark etmiş gibi dönüyor, gülümsüyor ve o kadar güzel ki gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Tıpkı küçüklüğümden hatırladığım gibi. Uykuya dalarken bana sarılırdı ve ben de Josh'un benimkine sarıldığı gibi onun saçlarına tutunurdum.

"Seni özledim anne."

"Benim küçük kızım büyümüş." Dudakları hareket etmese de kelimeleri duyuyorum.

"Öldüm mü ben?" diye soruyorum. Huzurlu his tekrar kayboluyor, onun yerine içimi panik kaplıyor.

Başını yana eğiyor ve bir an için üzgün görünüyor, ama sonra tekrar gülümsüyor. Güven verici bir gülümseme. "Merak etmeyin. Onunla ben ilgileneceğim," diyor.

Sözleri biter bitmez karnımda keskin bir acı hissediyorum. Süzülme hissi gitti, yerini ses aldı, çok fazla ses. Makineler, insanlar ve acı. Aman Tanrım, acı.

"Kanaması var," diye sesleniyor bir kadın ve etrafımdaki ani telaşlı hareketliliği duyuyorum.

"Kat? Siktir. Bırak beni!" Lev.

Daha fazla gürültü. İnsanlar bağırıyor ve Lev de bağırıyor.

Gözlerimi açıyorum, floresan ışıklara, etrafımdaki tüm hareketliliğe, yabancıların yüzlerine, sırtımdaki ve karnımdaki ağrıya, bacaklarımda arasındaki sıcaklığa göz kırpmıyorum.

"Buradayım, Kat!"

Buradayım!" Acıtıyor. Çok acıyor.

Bir şey kolumu deliyor ve acı azalmaya başlıyor. "Kat?"

Artık sesini takip edebiliyorum ve onu görüyorum. Onu tüm o yüzlerin ötesinde görüyorum ve harap olmuş görünüyor. Sanki hiç uyumamış gibi.

Günlerdir. Cehennemden çıkmış gibi.

Ve hatırlıyorum. "Hayati değerler yine iyi."

"Efendim, dışarı çıkmanız gerekiyor. Biri onu odadan çıkarsın lütfen. Efendim, siz engel olursanız ona yardım edemeyiz."

"Buradayım Kat," diyor tekrar.

Ben . O yaşıyor. Josh mu? Josh yaşıyor mu?

"Josh?" Mırıldanıyorum.

Sanırım gülümsediğini gördüm. "Josh iyi. Annesini bekliyor."

Bu iyi bir

şey. Böyle

iyi.

Gözlerim kapanıyor. Dünya tekrar solmaya başlıyor ve ben de buna izin veriyorum, ama bu sefer aydınlık değil karanlık ve bilincim solmaya başlarken neler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Josh'un mayosunu almak için odamıza çıktım ve Vasili orada beni bekliyordu. Beni o depoya götürdü. Annem hakkında korkunç şeyler söyledi. Canımı yaktı. Ve karnıma yumruk attı.

İşler kötüye giderse diye, demişti. Ve ne demek istediğini anladım.

Hamileydim.

"Merak etmeyin. Onunla ben ilgileneceğim." Ona.

Küçük bir kız. Şimdi annemle birlikte, Josh güvende ben de uyuyabiliyorum. Endişelenmeme gerek yok. Sadece uyuyabilirim.

"W "Tekrar hoş geldiniz." Kat'in elini sıktım.

Konuşmaya çalışıyor, boğaz kasları çalışıyor, ama Hemşire başını sallar. "Biraz zaman ver, tatlım. Bir süredir baygınsın. Sana biraz su getireceğiz, sonra da doktor seni kontrol etmek istiyor."

Gözleri benimkilere kayıyor ve eğilip alnından öpüyorum, her şeyin yoluna gireceğine dair sessiz bir söz veriyorum. Şu anda oda hemşireler ve teknisyenlerle dolu. Söylemek istediğim çok şey var. Bilmek istediğim çok şey var. Ama sabırlı olmak zorundayım.

Vücudunun geri kalanı yavaş yavaş uyanmaya başlarken Kat gözlerini kırıştırıyor ve bakışlarını odanın içinde gezdiriyor. Zayıf, soğuk ve korkmuş durumda. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Ama burada olduğumu bilmesini istiyorum.

"İşte suyunuz." Hemşire geri döndü. "Seni oturtacağız. Çok yavaş yudumlayın, tamam mı?"

Kat cevap olarak göz kırptıyor ve yatağını ayarlıyorlar, ona suyu taşımasına yardım ederken ne yapmasını istediklerini söylüyorlar. O kadar küçük ve kırılgan ki; onu bu şekilde görmek kalbimi parçalıyor. Davranışları ve ifadeleri neredeyse çocuksu. Bu benim alışık olduğum Kat değil ve hala en kötüsünün gelmesinden korkuyorum.

Belki beni hatırlamayacak. Belki konuşamayacak bile. Belki de hiç Kat olmayacak. Doktorlar beni her senaryoya hazırlamaya çalıştılar ve bunu söylemenin tek yolunun zaman olduğunu söylediler. Ama muayene konusunda endişeliyim. Kendim görmek istiyorum. Ne olursa olsun, önemli değil. Beni hatırlamaması ya da nasıl konuşacağını bilmemesi umurumda değil. Her şeyi atlattığımız gibi bunu da atlatmanın bir yolunu bulacağız.

"Tekrar hoş geldin, Katerina." Doktor elinde bir pano ile içeri girer, Kat'i incelerken gözleri parlak ve pozitifdir. "Ben Dr. Sampson, bugün muayenenizi ben yapacağım."

Kat başını sallıyor. Sert ama orada. En ufak bir hareket ama bana umut veriyor. Çok fazla umut. Başını sallıyorsa anlıyor demektir, değil mi? Doktora bakıyorum ama çok iyi bir poker suratı var. Sandalyesini Kat'in yatağının yanına çekerken gözünü bile kırpmıyor.

"Hayati değerlerinize bakmam için bana bir saniye verin," diye mırıldanıyor ve sonra panoyu hemşirelerden birine uzatıyor. "Tamam, işte başlıyoruz. Bir dizi test yapacağız, Katerina. Şu anda konuşman zor olabilir, bu yüzden bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Eğer anlıyorsan, evet demek için iki kez göz kırpmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Bakışlarımı tekrar Kat'e çevirip bir kez ve sonra tekrar göz kırpışını şahin gibi izlerken gerginlik kemiklerime kadar işliyor. Sanki olimpiyatları kazanmışız gibi hissediyorum. İçten içe çıldırmak üzereyim ama doktor sakın davranıyor ve bunun daha gereken çok şey olduğu anlamına geldiğini biliyorum.

Sonraki yarım saat boyunca Kat'e bir dizi test yaptı. Görmesini, duymasını, anlamasını kontrol ediyor. Bir test diğerine geçiyor ve her zaferle birlikte hızla atan kalbim yavaşlıyor. Bebeğim burada. Yaşıyor. Ve her zaman yaptığı gibi kış tekmeliyor.

"Bugünlük bu kadar yeter." Doktor lavaboya gider ve ellerini yıkar. "Yarın seni tekrar kontrol etmek için geri geleceğim ve buna devam edeceğiz. Ama çok iyi iş çıkardın, Katerina. Şimdi dinlenmeni istiyorum, tamam mı?"

Kat iki kez göz kırptıyor, ben de elini sıkıyorum. Birkaç dakika içinde oda boşalıyor ve Kat'in yanında sadece Gleb ve ben kalıyoruz. İkimize de bakıyor, sonra bana dönüyor, yüzü hayal kırıklığıyla sıkışıyor. Bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyor.

"Josh iyi," diyorum ona. "Maxim'le birlikte Gleb'in evinde . Merak etme tatlım. O gayet iyi."

İki kez göz kırptıyor ve sonra suyunu işaret ediyor. Suyu ona uzatıyorum ve bir kenara koymadan önce birkaç yudum almasına izin veriyorum. Sonra titrek bir elini boğazına götürüyor, kavrulmuş dudaklarını tekrar açarken boğazını sıkıyor. Dudaklarından cızırtılı bir ses daha çıkıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Boğazın hassas. Doktor dedi ki-"

"Bebeğim."

Bu sefer kelimeyi zar zor bir fısıltı olsa da net bir şekilde duyuyorum. Kalbim duracak gibi oluyor ve Gleb elini omzuma koyuyor. İkimiz de bu durumun üstesinden nasıl geleceğimizi bilmiyoruz. Ve Kat'in kalbini kırmaya dayanamıyorum. Yaşadığı onca şeyden sonra olmaz.

"Dinlenmen gerek, tatlım." Öne doğru eğilip onu şakağından öpüyorum. "Birkaç gün içinde Josh seni görmeye gelebilir. Ama önce dinlen."

Yüzü düşüyor ve iki kez göz kırptıyor. Elini okşuyorum ve birkaç dakika içinde tekrar uykuya dalıyor.

ÖNÜMÜZDEKİ ÜÇ GÜN BİR DİZİ DÖNÜM NOKTASI OLACAK. KAT ONU TAŞIYOR
El. Kat oturuyor. Kat yardımla ilk adımlarını atıyor.

İki hemşire, ben ve Gleb de her ihtimale karşı yedek olarak. Onun en basit şeylerle mücadele edişini izlemek yavaş ve acı verici, ama o sadece Kat'ın yapabileceği gibi, çelik bir omurga ve gözlerindeki kararlılıkla bunların üstesinden geliyor.

En büyük motivasyonunun Josh'ı tekrar görmek olduğunu biliyorum. Ama onun kendisini bu kadar zayıf görmesini istemiyor. Kendi ağzından çıkan kelimelerle hala mücadele ediyor. Bir konuşmayı sürdürebilir ama sadece bir süre sonra tekrar ara vermek zorunda kalır. Dr. Sampson, bu kadar büyük bir travma geçiren birinin kendini bu kadar güçsüz hissetmesinin son derece normal olduğunu, ancak Kat'ın büyük olasılıkla tamamen iyileşeceğinden emin olduğunu söyledi ve bu, tam bir aydır yaşadığım ilk huzur. Kolay olmayacak. Kat'ın gücünü ve dengesini yeniden kazanmasını sağlamak için fizik tedavi ve henüz ortaya çıkmamış yan etki potansiyeli olacak. Dr. Sampson baş ağrısı ve ruh hali değişikliklerinin dikkat etmemiz gereken şeylerden sadece birkaçı olduğunu söyledi. Ama şu anda Kat'e baktığımda, o benim için hala Kat. Gözleri kırılganlık ve acıyla ama aynı zamanda sevgiyle parlıyor. Bana olan sevgisi.

"Seni özledim," diye fısıldıyor. "Bunu söylemek tuhaf mı?"

Avucunu dudaklarıma götürüyorum ve onu oradan öpüyorum. "Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin bebeğim."

"Çok garipti" diyor. "Kendi bedenimin içinde kapana kısılmış olmak. Çok çaresizdim. Size iyi olduğumu söylemek istedim ama yapamadım. Bazen de gerçekten iyi olup olmadığımı ya da tüm bunların bir rüya olup olmadığını merak ettim. Ya da zaten-"

"Sakın ." İrkildim. "Lütfen bile."

Başını sallıyor, birbirimizi inceliyoruz ve ben daha o konuyu açmadan ne olacağını biliyorum.

"Bebek gitti."

İçim acıyor ve onu rahatlatacak kelimeleri bulmaya çalışarak başımı sallıyorum.

"Bunun hakkında konuştuklarını duydum," diyor bana. "Ve sonra ben

annemi gördüm."

"Annen mi?" .

Gözleri doluyor, yanaklarına yaşlar dökülüyor. "Bana küçük kızımız Lev'e bakacağını söyledi. Bana birlikte olduklarını söyledi."

"Çok üzgünüm, tatlım." Başımı göğsüne gömdüm, duygularımı bastırırken bedenine sarıldım. "Çok özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Hepinizi hayal kırıklığına uğrattım."

Parmakları saçlarıma dolanıyor ve Josh'u sık sık rahatlattığı gibi beni okşuyor. Bu çok basit bir şey ama her şey demek. Buna bir daha asla sahip olamayacağımı ve bunu hak edip etmediğimi sorgulamadığım tek bir saniye bile yok.

"Seni seviyorum Lev," diye mırıldanır Kat. "Ve aşkımız başımıza gelen her şeyden daha güçlü. Üzgün olmana ihtiyacım yok. Sadece burada olmana ihtiyacım var. Sonsuza dek."

Ona bakıyorum, keşke onu kollarıma alabilsem ve göğsüme yaslayabilsem diyorum. Ona söylemek istediğim çok şey var ama şimdilik bir söz vermekle yetineceğim.

"Hayatımın geri kalan her gününü senin yanında geçireceğim, tatlım. Hiçbir yere gitmiyorum."

ÜÇ AY SONRA

T Bugün Josh'un dördüncü yaş günü. Açık kapıdan koşarak içeri girdiğinde mutfakta doğum günü pastasının kremasını yapıyordum.

sürgülü cam kapılar.

"Ne yaptığımıza inanamayacaksınız!" diyor bana. Heyecanlıydı ve koşmaktan neredeyse nefesi kesilmişti.

Onu yakalamak için dönüyorum, bana çarpması için kendimi hazırlıyorum ama Lev engel oluyor.

"Yavaş ol," diyor Lev onu kollarının arasına alarak. İki aydır evdeyim, daha doğrusu Gleb'in evindeyim ve yemin ederim Lev bir ninja gibi bir gözünü benden ayırmıyor ve yorulduğumdan ya da ayağımın takılacağından şüphelendiğinde ya da bu olayda olduğu gibi çok heyecanlı bir Josh'u yakaladığında her an harekete geçmeye hazır.

Parmağımdaki vanilya kremasını yıkarken Lev'e bir bakış atıyorum. "Ben iyiyim," diyorum.

Beni görmezden geliyor, Josh'la birlikte eğilerek bana sarılıyor ve yanağıma yapışkan bir öpücük konduruyor.

"Üzgünüm, anne."

"Üzgün olmana gerek yok, Josh. Sarılmana bayılıyorum. Şimdi bana ne yaptığını anlat." Gleb -onu babam olarak düşünmek hâlâ tuhaf ve ona Gleb'den başka bir şey diyemiyorum- Josh'la geçirdiği günün ardından biraz yorgun görünerek eve girerken soruyorum.

"Büyükbabam beni yarışa götürdü! O gerçekten iyi bir sürücü anne," diyor ve dedesine doğru başını sallıyor. Tüm bunları nasıl kabullenmişti. Yeni ailesi, yeni hayatı. Bu onun yeni hayatı değil ama daha bir yıl önce babasının olmadığını düşünen ve nedenini soramayacak kadar küçük olan küçük bir çocuk için artık bir babası ve bir büyükbabası var ve bu çok normal bir şeymiş gibi davranıyor. Sanki onlar hep oradaymış gibi.

"Yarış mı?"

"Formula 1, anne!"

"Bunu nerede yaptın?" Masaya oturup telefonunu kontrol etmeye başladığında Gleb'e soruyorum.

"Buraya yakın kiraladığım bir yer var." Soruyu geçiştirdi.

"Maxim Amca'yı ve hatta Dima'yı bile dövdü. Onları fena dövdü."

Maxim Amca sert adımlarla eve giriyor, Dima da onu takip ediyor. Yorgun görünmeyen tek kişi o.

Lev Maxim'e sırtıyor. "Gerçekten yaşılanıyorsun dostum," der ona.

"Lev." Ona bir dirsek atıyorum ve Gleb'e dönüyorum. "Bütün evi kiraladın mı?"

Sorduğum şey çok saçmaymış gibi bana bakıyor. "Tabii ki."

"Bunu konuşmuştuk. Ona normal bir çocuk gibi davranılması ve normal bir hayat sürmesi gerekiyor."

Omzunu silkerek umursamaz bir ses çıkarıyor ve pastaya temkinli bir şekilde bakıyor. Kreması vanilyalı ama neon mavisi gıda boyası pek doğal görünmemesine neden oluyor. Üzerine doğada asla bulamayacağınız renklerde minyatür şekerlemeler serpiştirilmiş.

Josh tezgâhtaki tabureye tırmanmış ve hülyalı bir şekilde pastasına bakıyor.

"gerekmiyor mu? Dinlenmen?" Gleb bana soruyor.

"Aylardır dinleniyorum. Dinlenmekten yoruldum. Hey,

Ama ben ciddiym," diyorum ve gidip elimi omzuna koyuyorum.
"Normal, tamam mı?"

"Tamam," diyor, elini benimkinin üzerine kapatarak. "Ama o benim torunum. Doğum gününde onu şımartabilirim."

"Tamam."

Her şeyden beri özel olarak pek konuşmadık ve onunla biraz zaman geçirmek istiyorum. Annemi ondan dinlemek.

Beynim öğleden sonra tıbbi olarak komaya girmeme neden olan gerçek olayları bloke etmiş gibi görüldüğü için minnettarım. Umarım o gün başıma gelenleri asla hatırlamam çünkü hatırladığım tek şey Vasili'nin bana ona bakmamı, henüz varlığından bile emin olmadığım bebeğimizi öldürürken onu gördüğümünden emin olmamı söylerkenki bulanık görüntüsü ve geceleri soğuk terler dökerek uyanmam.

Bu tür bir kötülüğü anlamıyorum ve asla da anlamak istemiyorum.

Gleb bana gülümsüyor. Gözlerindeki hüznü, pişmanlığı ya da kaybı görüyorum. Nasıl hissettiği konusunda pek açılmadı. Bunu yapmasının doğal olduğunu sanmıyorum, ama pişmanlığının olabilecekler için hissediyorum.

Annem ona gelseydi, sanırım onu affederdi. O zaman bir babayla büyür müydüm?

Hayır. Bir babam olsaydı bile Lev ya da Josh olmazdı ve onlardan hiçbir şey için vazgeçmezdim.

"Torunumu yukarı çıkar, Katerina. Odasında onun için birkaç hediye daha var."

"Daha fazla hediye mi?" Ben soruyorum.

"Doğum gününde onu şımartmaya iznim var, unuttun mu?" Bakışları Lev'in üzerine düşer. "Lev ve ben konuşacağız."

İkisinin arasında ileri bir geri bakıyorum ve Lev'in bunun ne hakkında olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum.

"Annenle yukarı çık, Josh," der Lev, parmağındaki kremanın birazını yalamış olan Josh'a.

Masadan atladı ve ben de elini tuttum. "Bunu görmediğimi sanma." Lev mutfak masasına otururken ona göz kırpıyorum ve onların hemen ötesinde, dışarıdaki iki adamı görüyorum.

Gleb'in evi şehrin dışında yüksek bir yerleşkede, ancak tüm bu korumalara alışabileceğimi sanmıyorum. Vasily ve Andrei öldüğüne göre, başka düşmanlarımız var mı? Sanırım Gleb Mikhailov'un kızı olmak beni bir hedef haline getiriyor ve Josh'u da öyle.

Üst kattaki yatak odasına çıkarken Josh bir melodi mırıldanıyor. Bizimkinin yanında, arada bir bağlantı kapısı var ve Colorado'daki küçük kulübemizin yaklaşık üç katı büyüklüğünde.

Ona buna alışmamasını söylemeliyim. Sanırım yakında gideceğiz. Ama Colorado'yu ne kadar sevsem de bir parçam burada kalıp babamı bulduğum için ona daha yakın olmak istiyor. Josh'a hiç sahip olmadığım ailemi vermek.

Yine de Lev'in bu hayattan çıkmak istediğini biliyorum. Evde kalmaktan hoşlanmıyor ama ben hastanedeyken en iyi seçenek buydu ve ne yapacağımıza karar verene kadar Josh'u çok fazla hareket ettirmek istemedik.

"Vay canına!" Yatak odasının kapısını açtığında Josh'un gözleri kocaman açılır.

"Oh... Tanrım."

Yatağına doğru koşar, muhtemelen nereden başlayacağını bilemez, çünkü parlak renkli kâğıtlara sarılmış kutular ve kutular yataktaki ve yerdeki mevcut her yüzeyi doldurur.

Odaya girip yatağın başına oturuyorum, biraz yorgun hissetmekten nefret ediyorum ve paketleri yırtmaya başlarken onu izliyorum. Onu bu kadar mutlu gördüğüm için yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum.

Andreï ile evdeki o günü hatırlıyor mu? Ya da dinlenme tesisinde koştığımız o adamları? Bu olaylar daha sonra onu rahatsız edecek mi?

Kolumdaki yara izine dokunuyorum ve o zamanki olayları hatırlıyorum.

beni travmatize etti. Bu beni ben yaptı.

O korkunç şeyleri Josh'tan uzaklaştıramam ama hatırladığında onun yanında olabilirim.

Komodine bakıp fotoğraflardan birini alıyorum. Annemin Gleb'le çekilmiş bir fotoğrafı ve ikisi de çok mutlu görünüyor. Benim odamda da buna benzer bir tane var. Ve hastanede gördüğüm rüyayı düşünüyorum.

"Merak etme, ben onunla ilgilenirim," demişti. Ona. Küçük kızımız.

"Anneciğim." Josh kucağıma tırmanıyor, başını yaslarken bir kolumu ona doluyorum, sonra da fotoğraftaki annemin yüzüne dokunuyorum. "Anneciğim."

"Büyükanne." Bana inandığından emin değilim.

"Büyükanne," diye tekrarlıyor ve Lev'in gözleriyle bana bakıyor.

Bu yeni yarayı gizlemek için yeni kestirdiğim perçemin altındaki yara izine dokunuyor. Bunu yaptığında yüzü kararıyor ama hastanede olduğum zamanı hiç sormuyor. Sanırım daha sonra, büyüdüğünde soracak. Onun yerine küçük elini saçıma götürüyor ve bir tutamını avucunun içine alıyor.

"Saçını böyle daha çok seviyorum. Ben kızıl seviyorum."

"Ben de, tatlım. Ben de." Onu başının üstünden öpüyorum ve uzun süre sarılıyorum. Uyuyacağını düşünüyorum ve tam benim de uyuyabileceğimi düşündüğüm anda kıpırdanıyor.

"Pasta zamanı mı?" diye soruyor.

"İ gururlu bir adam olduğunu biliyorum." Gleb masanın karşısından beni inceliyor. "Emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyorum. aileniz rahat etsin."

"Her zaman." Geçtiğimiz yıl boyunca olanları düşündükçe üzerimde kara bir bulut dolaşıyor.

"Eminim benim de gururlu bir adam olduğumu söylememe gerek yoktur." Gleb gülümsüyor ve ikimiz de kıkırdıyoruz. "Uzun hayatımda kimse yoktu. Ama ilk kez Kat, Josh ve senin gibi bir ailem var. Ve ben de ailemle ilgilenmeyi seviyorum. Bu işi nasıl yürütebileceğimizi çok düşündüm."

"Önerilere açığım," diyorum, "ikimiz de aynı fikirde olduğumuz sürece."

Gleb başını sallar. "Maxim'le çoktan konuştum. New York'ta kalmak istiyor. Kulüpte benim için bazı işler yapacak. Çok yorucu bir şey değil ama onu meşgul edecek bir şey olur diye düşündüm."

"Eğer o bundan memnunsa, ben memnunum."

"Güzel." Gleb elini cebine atıp bir şey çıkarıyor ama ne olduğunu göremiyorum. "Kat'e gelince, o ne yapmak istediğini henüz söylemedi."

"Henüz gerçekten o kısma gelemedik," diye itiraf ediyorum.

"Bir şey yapmadan önce tamamen iyileştiğinden emin olmaya çalışıyoruz."

"Bir seçeneğim var." Gleb avucunda ne varsa masanın diğer tarafına kaydırıyor ve bıraktığında bunun bir anahtar seti olduğu anlaşılıyor. "Teşekkür istemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum. Sadece bana ailene kendi başına bakabileceğini söyleyecek kadar kibirlenmeden bunu kabul etmeni istiyorum, ya da her ne söyleyeceksen. Ben yaşlı bir adamım ve ihtiyacım olan her şeye zaten sahibim. Eğer bunu kızım için yapabilirsem, bu bana huzur verecektir."

"Nedir bu?" İncelemek için anahtarlığı masadan aldım.

"New York'un taşrasında bir ev," diye açıklıyor. "Ev derken, tam bir kale demek istiyorum. Çok geniş bir arazisi var ve çok güvenli. Josh'un büyümesi için iyi bir yer. Senin adın hiçbir evrakta geçmeyecek. Kat'in de olmayacak. Kimseyi ilgilendirmez, hiçbirimizle ilişkisi olmayan paravan bir şirkete ait. Burası bulabileceğin en güvenli yer ve senden sadece burayı kabul edeceğini söylemeni istiyorum."

Yaşlı adamın gözlerinin içine bakıyorum ve sesindeki küstahlığa rağmen bunun onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum. Ve haklı olduğunu biliyorum. Muhtemelen dünyada onun seçtiği yer kadar güvenli olabilecek başka bir yer yok. O, Rus sendikasının tepesine kadar yükselmiş ve bunca yıl hayatta kalmayı başarmış bir adam çünkü akıllı ve dikkatli.

"Bir şey daha var," diye ekliyor. "Dikkate alınması gereken başka bir şey. Evet ya da hayır dersiniz bu benim duygularımı incitmez. Ama şu tarafta yerel işletmelerle bağlantıları olan bir adam var. Eğer yasal bir iş yapmak istiyorsan, seni ekiplerden birine dahil edebilir. Ama senin gibi bir adamın, tanrı kompleksi olan sivilceli suratlı bir yöneticiden emir almak isteyeceğine dair şüphelerim var."

"Evet." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bunun sanmıyorum ama bir planım ve biraz tohum param var. Bununla neler yapabileceğime bakacağım."

Gleb ellerini kavuşturur ve başını öne eğer. "Pekâlâ. Peki, ev hakkında ne düşünüyorsun?"

Elimdeki anahtarlarla oynuyorum ve omuz silkiyorum. "Ben buna açığım. Ama önce Kat'le konuşmam gerek. Belki görmeleri için onları oraya götürürüm."

"Ben de şüphelenmiştim," diyor. "Yarın hepimiz yukarı çıkabiliriz. Bu gece birkaç kadeh içip rahatlayacağım. Senin şu çocuğa ayak uydurmak çok zor."

ARABADAN INERKEN KAT KENDİ KENDINE "VAY ANASINI!" DIYE FISILDADI. ve Gleb'in Cooperstown'a giderken rahat olarak tanımladığı eve bakıyorum.

Gleb kızını dikkatle izliyor ve onun sinirlerini görmesine izin vermemeye çalışıyor. Ama hoşuna gitmesini istiyor. İkimizin de hoşuna gitmesini istiyor.

Gleb, "Lev kütük kulübeleri sevdiğini söylemişti," diyor.

Kat bana göz kırpmıyor. "Evet ama burası benim kulübemi kahvaltı niyetine yiyebilir."

"Büyük görünüyor ama sadece kırk üç yüz metre kare. Eklemeler için bolca yeri olan bir aile için yeterli bir büyüklük."

Kat'in yüz ifadesi kararıyor ve elini kendi elimle sıkıyorum. Bu konu hakkında çok fazla konuşmadık ama bu trajedi hâlâ hepimizin zihninin bir köşesinde duruyor. Gleb'in Kat'in mutlu olmasını, bunu geride bırakmasını ve daha fazla torun sahibi olmayı düşünmesini istediğini biliyorum. Çoğu kişi kadar nazikçe ifade etmese de bu onun bunu gösterme şekli.

"Verandayı sevdim." Konuşmayı yeniden yönlendiriyorum.

Yamaçta yer alan kulübe inanılmaz bir manzaraya sahiptir

Otsego Gölü ve ailemin her yaz etrafı çevrili güvertede oturup gölün tadını çıkardığını hayal etmek benim için zor değil.

"Çok güzel bir sundurma," diye katılıyor Kat. "Manzara inanılmaz."

"Hadi gelin." Gleb bizi takip etmemizi işaret ediyor ve eve doğru götürüyor. "İçerisi daha da güzel."

Buranın havası farklı kokuyor. Daha temiz. Daha gevrek. Colorado'ya çok benziyor. Ve Gleb'in evinden sadece birkaç saat uzaklıkta, bu yüzden istediği sıklıkta ziyaret etmesi yeterince kolay olacaktır.

Gleb'in bana verdiği yüzükteki anahtarları kullanarak kapının kilidini açıyorum ve içeri girip mekânın detaylarını inceliyoruz. Ana oda, devasa pencereleri ve Gleb'in sözünü ettiği manzarasıyla yüksek, açık bir kat planına sahip."

Josh ayakkabılarını ahşap zeminde gıcırdatırken Kat'i yanıma yatırıp kolumu beline doluyorum.

"Burası çok büyük!" diye bağılıyor. "Yüzmeye gidebilir miyiz?"

Kat güler ve başını sallar. "Bugün olmaz. Yüzmek için şey getirmedi. Ama belki başka zaman."

Evin tüm özelliklerini gösterirken Gleb'in gözlerinde umut parlıyor. Taş şömine ve ana süit arasında bir yerde Kat'in gözlerinde kabullenmeyi görebiliyorum. Ama hâlâ tereddütlü. İçinde, sıfırdan gelen o küçük kız var. Tüm bunları hak edip etmediğini bilmiyor ve bunları ona veren Gleb olsa da, hak ettiğini bilmesini her şeyden çok istiyorum.

"Hadi gidip ek binaları kontrol edelim," diyorum ona. "Büyükbaba Gleb'i burada Josh'la bırak."

Gleb başıyla onaylıyor ve ben de Kat'in elini tutarak onu arazideki büyük dükkâna götürüyorum. Şimdiden buranın ne işe yarayacağını görebiliyorum. Kendimi burada, köklerime geri dönerken ve sevdiğim eğlenceyi yeniden yaratırken hayal etmek zor değil. Babamla birlikte dükkânda saatler geçirir, metal parçaları alır ve

onları başka bir şeye dönüştürmek. Ama şu anda, kapıyı arkamızdan kapatıp ışıkları yakarken aklımda farklı bir fikir var.

"Ne biz?" Kat fısıldıyor.

"Bu." Onu tezgâhın üzerine kaldırdım ve vücudumu bacaklarının arasına sıkıştırarak yüzünü kendime doğru çektim.

Kat dudaklarıma doğru iniyor, ben de acele etmeden onun tadına bakıyorum. Ona dokunuyorum. Bugünlerde nadiren sahip olduğumuz mahremiyetin her saniyesinin değerini biliyorum. Bunu her şeyden çok özlemiştim ama onu zorlamak da istemiyordum. Aletim kotumun içinde zonklayan bir canavara dönüşmüştü ve sonunda geri çekildiğimde Kat ve ben ikimiz de nefessiz, aç ve muhtaçtık.

"Neden durdun?" diye mırıldanıyor, beni tekrar kendisine çekmeye çalışıyor.

"Yapamayız." Alnımı onunkine yaslıyorum.

"Lev." Hayal kırıklığı içinde iç çekti. "Eve geldiğimden beri bana çocuk eldivenleriyle davranıyorsun."

"Çünkü hiçbir şeyi aceleyle getirmek istemiyorum." Saçlarını gözlerinden geriye doğru tarıyorum ve alnındaki yeni yara izini öpüyorum. Onu neredeyse kaybettiğimi sürekli hatırlatan bir yara.

"Sanırım zamanı geldi," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Geçmiş arkamızda bırakıp ilerleme zamanı. Ama ben korkuyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum, tatlım." Saçlarını okşuyorum ve onu göğsüme yaslıyorum, onu her zaman koruyacağıma dair sessiz bir söz veriyorum. Bir daha kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğime.

"sevdin mi?" diye sordum.

"İstiyorum." Parmakları kucağında birbirine dolanıyor. "Ama sence bu çok mu fazla?"

"Hayır." Dudaklarım boğazında geziniyor ve parmaklarını saçlarıma doluyor. "Bence eğer hoşuna giderse, ailemizi burada büyüteceğiz. Ama beğenmezsen de sorun değil. Sadece sahip olman gerektiğini düşündüğün şeylere göre karar vermeni istemiyorum. Çünkü sen bütün dünyayı hak ediyorsun bebeğim. Ve Gleb ve ben ikimiz de sahip olmanı istiyoruz

Bu."

Vücudu avuçlarımin arasında titriyor ve duygularına karşı koyduğunu anlamak için gözlerine bakmama gerek yok. Onu hastaneden eve getirdiğimden beri pek çok duygusal an yaşadım. Her gün, kaybettiklerimiz yerine neleri fethettiğimizi hatırlamak için bir savaş veriyoruz.

"Baba!" Kapı pat diye açıldı ve Josh, arkasında nefes nefese kalmış bir Gleb'le birlikte hızla içeri girdi. Ayrılırken bize özür dileyen bir omuz silkme hareketi yapıyor ve ben de Kat'ın tezgahdan inmesine yardım ediyorum.

"Ne oldu, küçük dostum?" Eğiliyorum ve saçlarını karıştırıyorum. "Bu evi seviyorum," diyor kararlılıkla.

"Büyükbaba Gleb dedi ki
bir yarış arabası yatağım olabilir."

"Oh, şimdi mi yaptı?" Kat babasına mizahi bir güvensizlikle bakar.

"Evet." Josh başını sallıyor. "Ve yazın gölde yüzmeye gidebiliriz. Ve bir köpek de alabiliriz."

"Görünüşe göre her şeyi planlamışsın." Nefesimi tutup Kat'e bakıyorum. Gleb'e ve nihayet Josh'a da.

Çok geçmeden üçümüz ona pes etti. Omuzları titriyor ve kaybımızı öğrendiğinden beri ilk kez küçük bir kahkaha atıyor. Başkası için önemli olmayabilir ama kontrol edemediği bir şey yüzünden kendini cezalandırma ihtiyacı hisseden bir kadın için bu benim için çok büyük bir olay. Aylardır ilk kez, gözlerine geri dönen o küçük yaşam kıvılcımını gördüğümde yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum. Ve her şeyi değiştirenin gerçekten buradaki hava olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

"Sanırım anlaştık." Kat babasına bakıyor, gözleri takdirle parlıyor. "Cooperstown'a taşıyoruz."

"I anlamıyorum." Kat bana dik dik bakıyor, parmakları ceketimin içine giriyor. "Nereye gitmen gerekebilir ki? biz olmadan?"

"Bir gün, tatlım." Dudaklarım alnını sıyrıyor ve dokunuşumun altında titriyor. "Tek istediğim bu."

"Ne için bir gün?" diye mırıldanıyor. "Hiçbir yere gitmeni istemiyorum. Cevaplara ihtiyacım var Lev. Bana söz vermiştin. Bu hayatla işinin bittiğini söylemiştin. Gitme."

"Kat," diye araya giriyor Gleb, beni şu anda bu konuşmayı yapmaktan kurtarıyor. "Lev gitmek zorunda. Gitmesi uzun sürmez. Bu arada ev için mobilya seçmeme yardım edebilirsin."

Kat tartışmaya hazır görünüyor ama tam Josh yolumuza çıkıp Kat'in bacağını çekiştirirken ona hızlı bir öpücük veriyorum. "Artık yüzmeye gidebilir miyiz?"

"Çocuğu yüzmeye götür." Elini kendi elimle sıkıyorum. "Ve bana çok kızma. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Kat arkamdan sesleniyor, ama Gleb araya giriyor ve hızlı bir çıkış yapmam için bana bir an veriyor. Onu arkamda bırakmak istediğimden değil ama yapmam gereken bir şey daha var. Kat'in gerçekten huzur içinde yaşayabilmesi için geçmişten son bir parça daha koparmak.

Bitmemiş bir söz ve ruhumu lekelemesine memnuniyetle izin vereceğim son bir şiddet eylemi.

PHILADELPHIA KARANLIK VE KASVETLİ, GRI BULUTLAR GÖKYÜZÜNÜ ÖRTÜYOR.

Her an açılmak ve serbest kalmak için sessiz bir tehdit. Kat beni sayılamayacak kadar çok aradı ve mesaj attı ve bir parçam şu anda onu görmezden geldiğim için kendimi bir pislik gibi hissediyor. Ama umuyorum ki erken saatlerinde beni tekrar gördüğünde beni anlayacaktır.

İlk durağım, görünüşe göre hiç dokunulmamış olan eski evim oldu. Bir yıl boyunca her şeyin parasını ödediğim düşünülürse bu şaşırtıcı değil. Ama kapıyı açtığımda içerisinin aynı olmayacağını biliyorum ve öyle de değil. Parçalanmış lambalara ve kesilmiş mobilyalara bakılırsa, Vasili ve adamları buranın altını üstüne getirmiş gibi görünüyor. Hiçbir şey bulamamanın onun için ne kadar sinir bozucu olduğunu tahmin edebiliyorum. Benim de bu kadar aptal olmamı isterdi. Ama bu evde benim için manevi değeri olan sadece iki şey var. Gerisi hiçbir şey ifade etmiyor.

Yatak odama girip halıyı geri çekiyorum. Sanırım Vasili buraya bakmayı hiç düşünmemişti, ama düşünmüş olsaydı bile, döşeme tahtalarının altındaki deliğimde sakladığım eski siyah çöp torbalarını umursayacağından şüpheliyim. Onları bunca yıldır sakladığım, sık sık karıştırdığım ve kaybolmaya başlayan kokusundan son bir ipucu almayı umduğum gerçeği dışında, onları kınayacak bir şey yok. Kat'ın bu çantalarındaki eşyaları gerçekten isteyip istemeyeceğini bilmiyorum ama her ihtimale karşı bunları ona geri vermek her zaman amacım olmuştur. Bu şimdiye kadar tutabildiğim tek sözlerden biri ve eski dairesindeki eşyalarına sahip olmasını istiyorum, bu sadece eşyalarını atmaya karar vermesi anlamına gelse bile

onları kendisi.

Sonra, garaja doğru ilerliyorum. Burada sakladığım birkaç kutu yırtılarak açılmış ve etrafa saçılmıştı ama eski metal saklama dolabının içindekiler hâlâ orada, kapakları sonuna kadar açık bir şekilde sergileniyordu. Vasily için bunların hiçbir anlamı yoktu. Ama benim için bunlar geçmişimle olan bağlantım. Sahip olduğum tek güzel anılardan biri. Babamla birlikte yaptığımız ve umarım bir gün Josh'a da öğretebileceğim şeyler.

Saatlere, aynalara, hayvanlara, robotlara ya da babamın o zamanlar ilgilendiği her neyse ona kaynaklanmış paslı araba parçalarına bakıyorum. Bunca yıl sonra bile hala oldukça havalı göründüklerini düşünüyorum ve halkın da öyle düşüneceğine güveniyorum. Babamın çelik fabrikasındaki işini bırakıp tam zamanlı olarak bu işi yapma hayali vardı. Bu, her şeyin çevrimiçi olduğu günlerden önceydi, ama şimdi daha uygulanabilir ve sanırım bunu sağlam bir şekilde yapacağım. Şu anda kendimi başka bir şey yaparken hayal edemiyorum.

Arabamı yükledikten sonra, eskiden evim dediğim küçük eve son bir kez bakıyorum. Ama hiçbir zaman gerçekten evim olmadı ve New York'ta beni nelerin beklediğini düşündüğümde bunun farkına varıyorum. Ama gerçek evime dönmeden önce son bir durak daha var. Adresi GPS'ime giriyorum ve yirmi dakika sonra Philadelphia'nın en köhne mahallelerinden birinden geçiyorum.

Bunu düşünürken, belki de aradığım kadının kapısını çalacak en kötü şey bile olmadığımı düşünüyorum. Belki de her şeyini kaybedip buraya taşınmak zorunda kaderin bir cilvesiydi. Ama ben karmaya inanmam. Hiç inanmadım. Benim gibi bir adam hiçbir şeyi kadere bırakmaz. İntikamımı kendim alırım ve bundan pişmanlık duymam.

GPS'im çalışıyor ve evin bir blok ötede, sağda olduğunu bildiriyor. Burası pek öyle bir yere benzemiyor.

Kimse komşusuna yardım etmek için polisi aramaz ama her ihtimale karşı arabamı terk edilmiş bir bakkalın yanına park ediyorum. Sokaktaki gölgeleri inceleyerek herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını dinliyorum. Saat gece yarısını geçiyor ve duyabildiğim tek şey uzaktaki bir sirenin sesi ve yanımdan geçerken bölgelerini belirleyen bir çift sokak kedisi.

Sessizce ilerliyorum, evleri sayıyorum ve posta kutularını kontrol ediyorum, sonra da etrafında kalitesiz bir tel örgü olan küçük, tek yatak odalı bir delik buluyorum. Güvenlik yok. Bir köpek bile yok. Bu işimi kolaylaştırıyor ve arka tarafa geçtiğimde kapıda lanet olası bir sürgü bile olmadığını görüyorum. Bu kadın ya çok aptal ya da çok saf.

Kilidi açmam bir dakikamı alıyor. Ve içeri girdiğimde, çürüme kokusu burun deliklerimi yakıyor. Ev, lavaboda çürüyen bulaşıklar ve küllerle dolup taşan sigara tablaları ile çöplerle dolu. Kusmak istememe yetiyor ve Kat'in böyle bir ortamda yaşadığını hayal bile edemiyorum. Tek umudum bunun kocasını kaybettikten ve tüm hayatı mahvolduktan sonra gerçekleşmiş olması ki Kat'in önceki açıklamaları göz önüne alındığında tek mantıklı sonuç bu olurdu. Tüm hayatının boka sarmış olması çok yerinde ve umarım inançlı bir kadın gibi davrandığı her günün her saniyesinden pişmanlık duyuyordur. Ama her halükarda, her günahının kefareтини ödemek üzere.

Koridora adım attığımda döşeme gıcırıyor ve aynı anda banyonun kapısı açılıyor. Geceliğinin içindeki gölgeli figür, kapısında duran şeytanı, beni gördüğünde çılgılık atmak için ağzını açıyor. Elimle ağzını kapatıp duvara yapııştırıyorum ve el fenerimi gözlerine tutarak teyit almak için yüzünü inceliyorum.

Dehşete düşmüş ama sanki bugünün geleceğini biliyormuş gibi teslim olmuş görünüyor. Daha önce hiç görmediği türden bir hesaplaşma. Bir hırıltı dudaklarımı kıvırıyor ve

Cebimden Kat'in resmini çıkarırken ışığı uzaklaştırarak önündeki canavarı bir anlığına görmesini sağlıyorum.

"Merhaba, Bayan George." Fotoğraflı yüzünün önünde tutuyorum. "Siz beni tanımıyorsunuz ama ben sizi tanıyorum. Peki bu kadını? Benim için çok önemli biri, bu yüzden onunla ilgili biraz sohbet etmemizin zamanı geldi sanırım."

I Bir buçuk gün boyunca endişeden hasta olacağım. Gleb, Lev'in nerede olduğunu biliyor. En azından bir şeyler biliyor. Gleb'in öğreniyorum. Bir şeyi atladığında gözlerinin biraz sola kayması, açıkça söylemese bile

Yalan söylüyorsun.

Ona doğrudan sorduğum zamanlarda, bu adamın dünyasında "bu işleri" bilmenin bir kadının işi olmadığını söyledi ki bu saçmalık.

Öfke ve felç edici korku arasında gidip geliyorum. Gleb ve Lev'e gizlilikleri için öfke, başka bir iş yapmaya gittiği için korku. Ama ya bundan sonra bir tane daha varsa ve ondan sonra bir tane daha varsa? Bu hayatı yaşayamam. Josh'un yaşamasına izin veremem.

Hayal kırıklığı ve endişe beni sabahın dördünde mutfağa götürmüş, kendime bir bardak votka dolduruyorum. Cam kapıların önünde durup geniş arka bahçeye bakıyorum, arkasında dikenli tellerle kaplı on iki metrelik sağlam bir duvar olan ormanın ağaçlarına.

Burası bir kale.

Evimiz bir kale olacak.

Ama eğer onu almak bu hayatın bir parçası olduğumuz anlamına geliyorsa, eğer onu almak Lev'in yaptığı işe devam etmesi için bir şekilde onay vermem anlamına geliyorsa, o zaman yapamam. Çekip gideceğim. Bunu yapmamalıyım.

bedeli ne olursa olsun.

Acaba ikisi de bana izin verir mi?

Evin içinden gelen bir ses, antrenin görüldüğü oturma odasına doğru dönmeme neden oluyor. Ön kapının açıldığını duyuyorum. İki adam kısık sesle Rusça konuşuyor ve kendimi nefes verirken buluyorum. Tanrı'ya şükrediyorum.

Kapı kapanır. Sessiz ayak sesleri merdivenlere yönelir.

Bardağımı tezgâha bırakıyorum ve sesini duyuyorum, dönüyor ve loş odada bile yüzünü gördüğümde onu ne kadar özlediğimi düşünüyorum. Onu hala ne kadar özlediğimi.

Her şey olduğundan beri bana dokunmadı. Beni incitmekten korktuğunu biliyorum ama ona ihtiyacım var. O bunu bilmiyor mu? Lev beni sonsuza kadar izledikten sonra oturma odasından geçip mutfığa girdi. Bana bakıyor ama konuşmuyor. İçkime bakıyor, alıyor ve yutuyor.

geri kalanını.

"Ne yaptın sen?" diye sordum.

Şişeyi alır ve ikinci bir bardak doldurur. Uyumamış gibi görünüyor. Sanki bitirdiği votkayı değil de bir fincan kahve içmesi gerekiyormuş gibi.

Bir bardak daha doldururken elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Ne yaptın Lev?"

"Geçmiş gömdüm," diyor ve o bardağı da yutuyor. Bardağı yerine bıraktığında votkayı bitirmiş ve tezgahın etrafında bana doğru ilerliyor.

Onunla birlikte dönüyorum, ellerini iki yanına koyup bedenini bedenime yasladığında sırtım tezgâha dönük.

Onun da bana ihtiyacı var. Bu ihtiyacın aciliyetini hissedebiliyorum. Başını eğip beni öpüyor. İlk başta çekingendi,

Ama ellerimi omuzlarına doladığımda, omuzlarının tanıdık, rahatlatıcı gücüne sarıldığımda, başımın arkasını kavırıyor ve bu öpücük açlığa dönüşüyor. Açgözlü.

Beni kaldırıyor, bacaklarımı ona doladığımda beni öpmeye devam ediyor. Beni mutfak masasına taşıdı, sandalyeyi itti

Yüksek sesle yolundan çekiliyor ve beni masanın üstüne oturtuyor, öpüşmemizi kısa bir süreliğine keserek üzerimdeki ipeksi geceliği belime kadar yırtıyor ve göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

İnliyor, onlara bakıyor, sonra başını aşağı eğiyor ve aç ağzını birinin üzerine kapatıyor, ağzına alıyor, ben sırtımı eğip kendimi onun sikinin sert uzunluğuna doğru iterken dişleriyle meme ucumu dışarı çekiyor.

Ona ihtiyacım var. Ona içimde ihtiyacım var.

"Lev." Kemerinin tokasına uzandım ve .

Diğer göğsüme de aynı ilgiyi göstermek için beni geriye doğru iterken ellerimi itiyor. Dişleri meme ucumda bir dakika öncesine göre daha sert ve bu iyi hissettiriyor.

Gelmem gerek.

Ona içimde ihtiyacım var ve .

"Kat." Beni tekrar öptüğünde ağzıma karşı inliyor. Geceliğimi yukarı iterek, onlardan kurtulmak için aceleyle külotumu yırtıyor.

Sonra beni tatmak için başını eğiyor.

"Lanet olsun. Bunu çok özledim. Bunu çok özledim."

Nefes nefeseyim, ağzını üzerimde istiyorum, klitorisimi sertçe emmesini ve beni boşaltmasını istiyorum, ama onu içimde daha çok istiyorum. Elimi kot pantolonunun bel bandına sokup onu daha yakına çekiyorum, bunu yaparken karnının kaya gibi sert kaslarını hissediyorum.

Beceriksiz ellerimi iterek beni öpüyor, sonra kot pantolonunu çözüyor ve külotuyla birlikte aşağı itiyor.

"Seni incitmek istemiyorum," diye başlıyor ve ben onun sikini yumruklayışını izliyorum. Bunu istiyor. Bunu görüyorum. Hissediyorum. O da en az benim kadar çaresiz.

"Sana ihtiyacım var. Beni sertçe becermene ihtiyacım var Lev. Tekrar senin olduğumu bilmeye ihtiyacım var."

Duruyor, kafası karışmış gibi bana bakıyor, sonra bir eliyle başımın arkasını kavırıyor ve ağzımı kendi ağzına götürüyor, sikini girişime doğru yönlendirirken beni öpüyor.

"Ne zaman benim olmadığınızı düşündünüz?" diye sorar.

İçime giriyor, ilk başta öpücük gibi çekingen, ama bu temkinin hemen arkasındaki çılgınlığı hissedebiliyorum.

"Benim olmadığın izlenimini sana ne verdi?" Sertçe itiyor.

Vücudu benimkiyle aynı hizaya geldiğinde, siki içime gömüldüğünde nefesim kesiliyor. Acıtıyor. Çok uzun zaman oldu, çok uzun, ama bu tam da ihtiyacım olan şey.

"Göster bana," dedim ona. "Bana senin olduğumu göster."

"Siktir, Kat." Ağzıma karşı inliyor, içimde hareket ediyor, beni beceriyor, ama hala kendini tuttuğunu biliyorum.

"Sert, Lev. Buna ihtiyacım var. Eskiden olduğun gibi olmana ihtiyacım var. Artık çocuk eldivenleri yok."

Duruyor, sonra yüzümü avuçluyor. Saçları alnına yapışıyor ve gözleri simsiyah yanıyor. Parmakları yanaklarıma sertçe değiyor. Bir kez başını sallıyor ve bir eli başımın arkasına kayıyor ve saçlarımı çekiştirildiğinde bir ses çıkarıyorum, başımı geriye doğru itip boğazımı öperken bir homurtu, sonra bir elini omzuma kaydırıyor, acil, kısa nefeslerle içime girerken beni destekliyor, yanan gözleri benimkileri hiç terk etmiyor.

Boşaldığımda, sert boşalırım.

Saçımı çekiyor ve ben haykırıyorum. Son bir kez hayvani bir sesle itiyor ve durduğunda içimde titreştiğini hissediyorum ve birbirimizi böyle izliyoruz. Buradayız ama burada değiliz. Birlikte nefes alıp veriyoruz ve her şey bittiğinde ben tükenmiş oluyorum. Gevşek. İkimiz de masaya yaslanıp nefesimizi tutarken, onun alnından yanağıma ter damlıyor.

"Benim olduğundan asla şüphe etme," diye mırıldanıyor, sanki tek yapabildiği kelimeler bunlarmış gibi. "Her zaman benim olacaksın."

ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDA LEV'I

bir dirseğiyle bana gülümsüyor ve saçlarını geriye doğru itiyor.

Yüzüm.

Gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık verirken sersemlemiş durumdayım. "Yukarı nasıl çıktık?"

"Hatırlamıyor musun?" diye soruyor, kaşlarını kaldırıyor ve parmak uçlarını çıplak omzumun üzerinde gezdiriyor.

Ama sonra aklıma geliyor ve yukarı çıktığımızda ne yaptığımızı hatırladığımda yanaklarım kızarıyor.

"Al bakalım." O oturuyor, ben de aynısını yapıyorum ve battaniyeyi üzerime örtüyorum.

"Ne zamano Öyle mi? Neden değil Josh gel namlu Burada mı?"

"Saat on ve sanırım Gleb onu meşgul ediyor."

Lev'e dönüyorum, onu incelerken yüzüm yine ciddileşiyor. Kesik ya da çürük yok. Ama dün gece hiç cevaplamadığı soruyu hatırlıyorum.

"Ne yaptın Lev? Nereye gittin? Bana anlatman gerek."

Yataktan kalkıp kot pantolonunu giyiyor.

O bunu yaptığında, uzanıp atılmış tişörtünü alıyorum ve başımın üzerine geçiriyorum, doğrulup deri ceketini almasını izliyorum.

Daha önce de böyle bir tişörtü vardı. Bu ve hala giydiği beyaz tişörtler. İlk tanıştığımızda ona nasıl aşık olduğumu ve o tertemiz beyaz tişörte nasıl eflatun ruj sürdüğümü hatırlıyorum. Sonsuzluk önceymiş gibi geliyor. Başka bir ömür gibi.

"Eşyalarını getirdim," diye başladı. "Rachel'la paylaştığın daireden."

"Ne?"

"Sen gece onları topladım." Rachel'ın bana bunu söylediğini hatırlıyorum.

"Arabamdalar."

Ceketini taşıyor ve cebinden iki şey çıkarıyor, sonra ceketini bir kenara koyup oturuyor.

"Uzun zaman önce sana ne söz verdiğimi hatırlıyor musun?" diye başlıyor, elinde tuttuğu şeyi gözümün önünden uzak tutmaya devam ediyor ama kolumu kaldırıyor ve Joshua'yla tuttuğumuz taciz kayıtlarını yaktırdıktan sonra Bayan George'un ikramı olan yara izli deriyi izlemek için çeviriyor.

Yüzümdeki kanın çekildiğini ve midemin sıkıştığını hissediyorum. "Ne yaptın Lev?"

"Sana onu cezalandıracağıma söz verdim. Ve sana ya da ailemize bir daha zarar vermeye kalkışacak herkesi cezalandıracağıma söz veriyorum."

"Lev?"

"O senin gözyaşlarını hak etmiyor. Parasını ödedi. Ve artık gitti."

Elini açıyor ve tuttuğu şeyin düşmesine izin veriyor, çözülmekte olan zinciri tanıdığımda içim sıkılıyor. Ondan sarkan iğrenç haçı.

Elim ağzımda ve gözlerim o şeye kilitlenmiş bir şekilde uzağa eğildim. Tuttuğu haça. Neredeyse sesini duyabiliyorum, bize yaptıklarına seyirci kalırken ettiği duaları duyabiliyorum.

"Hey." Lev elini elinin etrafına kapatıyor, benimkini onunkine doğru kaldırdığımda gözlerini benimkilere dikeyyor. "Düşündüm ki... lanet olsun, ne düşündüğümü bilmiyorum. Ondan kurtulacağım."

Uzaklaşmak için döndü ama kolunu yakaladım.

"Hayır. Yanlış bir şey yapmadın. Ben sadece... onu tekrar görüyorum..." Boğazımdaki yumruyu yuttum ve omurgamı çelikleştirdim. "Ver onu bana." Elimini uzattım.

"Ben bakarım. Kurtul ondan."

Başımı salladım. "Bunu yapmam gerek. Onu gömmeliyim."

Uzun bir süre beni inceledi, sonra nihayet şeyi cebine attı.

"Lev-"

"Bunu birlikte yapacağız."

"Ama-"

"Orada bir şey Başka bir şey. Bir şey çok daha fazla

önemli, Kat."

Bana diğer şeyi gösteriyor ve kalbim, geçmişin başka hangi parçasıyla yüzleşeceğimi beklerken göğsüme çarpıyor.

"Atkını kaybettiğini biliyorum. Joshua'nın sana verdiğini. Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Bunu düşününce yüzüm biraz düştü. Vasili'yle olanlardan sonra otel odamızı boşaltmıştı ama Lev orada ne varsa topladığında eşarp eşyalarımız arasında yoktu. Buna şaşırmadım. O kadar yırtık pırtıktı ki muhtemelen çöp olduğunu düşünmüşlerdi.

"Sorun yok, Lev. Ben-"

"Bunu buldum. Aynı şey değil ama almak istersin diye düşündüm."

Fotoğrafi çevirip bana uzatırken yere bakmaya korkuyorum ama bakıyorum ve bu sefer sanki bir şey kalbimi sıkıştırıyor. Kırışmış eski fotoğrafı almak için uzanıyorum.

Joshua ve ben. Cassie fotoğrafı şu şipşak fotoğraf makinelerinden biriyle çekti. Fotoğraf soluk ama yine de .

"Restore ettirmeyi düşünebiliriz," diyor.

Ona cevap veremiyorum. Boğazımda nefes alamadığım bir yumru var ve bir damla gözyaşımı siliyorum.

Joshua ve ben Cadılar Bayramı kostümleri içinde. İkimiz de iskeletiz. Üçümüz de öyleydik. Georges'lar bize kasabayı gezdirmek istediler, hayır işlerini.

"İnanabiliyor musunuz, yatağının yanına çerçeveletmişti" diyor Lev.

Fotoğrafta gülümsüyorum, başımı Joshua'nın omzuna yaslamışım. O kocaman bir Snickers barından bir ısırık alıyor ve etrafında gülüyor. Elimde ise şekerlerimizi taşımak için jack-o'-lantern'im var.

O gece çok eğlenmiştik.

"Kat? İyi misin? Kahretsin, yine mi kötü fikir?"

Başımı sallıyorum ve ona bakıyorum, ona sarılıyorum, beni göremediği bir an için ağlamama izin veriyorum. Kendimi bir kez daha yas tutmaya bırakıyorum.

"Artık geçmişte kaldı. Onu geri getirebilseydim, getirirdim ama yapamam ve geri kalan her şey bitti. O öldü. Her şey bitti. Göm onu, Kat. Bir geleceğimiz olsun."

Geri çekilir, cebinden bir şey çıkarır. Küçük bir kutu. O özel, mutlu maviyi tanıyorum.

Ona bakıyorum ve o da beni izliyor. İki elimi de avucunun içine alıyor ve annesinin yüzüğüne dokunuyor, yüzük hâlâ sağ yüzük parmağında.

"Bunu resmileştirmenin zamanı geldi," diyor.

"Ne yaptın sen?" Ses tonum aynı soruyu son kez sorduğumdan farklıydı.

Kutuyu açıp bana çeviriyor ve Lev'i bir Tiffany mağazasında hayal etmeye çalışıyorum ve bu beni güldürüyor. Bilmiyorum. Belki de sadece gerginim, ama elimde değil.

"Beklediğim tepki tam olarak bu değildi."

Nişan yüzüğüne bakıyorum. Platin bant, merkezinde tek ve mükemmel bir pırlanta taşıyor. Sade ve zarif ve...

"Bayıldım." Kollarımı omuzlarına atıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. O da bana sarılıyor, kutuyu yatağın üzerine bırakıyor ve bana sımsıkı sarılıyor.

O bizi bulmadan önce nasıl bu kadar uzun süre hayatta kaldığımı merak ediyorum. Bana böyle sarılmak için orada olmadığında nasıl hayatta kaldım.

Geri çekiliyor ve havada bir sıcaklık var, sadece bizim için bir şey.

"Benimle evlenir misin, Katya?"

ALTI AY SONRA

EPILOG 1

KAT

I Kuaför duvağını daha önce yaptığı chignon'a tuttururken yansımama bakıyorum. Kaküllerimi yana yatırmış ve uzun bir tutamı kıvrırarak sağ saçımın üzerine yumuşak bir şekilde düşmesini sağlamıştı.

Tapınak.

Elbise çok güzel. Kesinlikle benim seçeceğim ya da bakacağım bir şey değildi çünkü fiyatı çılgıncaydı ama Gleb ısrar etti. Ona bakmak için döndüğümde gözlerindeki yaşları görmeseydim itiraz ederdim ama edemedim.

Ama peçe. Aman Tanrım.

Hayatımda gördüğüm en karmaşık dantelden yapılmış, katedral uzunluğunda fildişi bir duvak. Görünüşe göre büyükannemindi ve ona bayıldım. Her şeyine bayıldım.

"Bir şey daha var" diyor, sandalyemi biraz çevirip bir tüp mercan rengi dudak boyası alıyor.

En küçük parçayı sabırla oturuyorum.

"Mükemmel," diyor ve kendime baktığımda, evet, mükemmel olduğunu düşünüyorum. Artık Lev'le evlenmeye hazırım.

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Kapı çalındığında ona "Teşekkür ," diyorum. "Benim için zevkti."

Kapı açıldığında eşyalarını toplamaya başladı ve ben

Gleb'in çok şık bir takım elbise giydiğini görüyoruz. Yanında Josh, ona uygun bir takım elbise giymiş ve elinde bir kağıt parçası tutuyor. Dima onların arkasında, yoldan uzakta ama her zaman ellerinin altında duruyor.

"Vay canına," diye haykırıyor Josh, bana bakınca kelimeyi uzatarak. Yavaşça bana doğru yürüyor, gözleri kocaman.

"Yakışıklı görünüyorsun," diyorum ona, yeterince yaklaştığında yakasını düzeltiyorum.

"Anne, sen çok güzelsin." Daha haftalar önce nasıl yuh dediğini hatırlıyorum. Zaman çok hızlı akıyor.

"Anneni ağlatma," diyor Gleb, ama ona baktığımda o da biraz duygusal görünüyor. "Ona çizimi ver Josh, sonra da kiliseye gitmek için hazırlanman gerekecek. Baban geç kalmak istemeyecektir."

"Al anne, bu senin için."

"Teşekkür ederim." Çizimini görmek için açtım. Lanet olsun. Kesinlikle ağlayacağım ve makyajı mahvedeceğim.

"Sen, baban, ben ve büyükbabam."

"Bayıldım," diyorum. "Bu mükemmel." Ona sarılıyorum. "Dima," diye sesleniyor Gleb.

Dima bir anda odanın içinde.

Gleb, Josh'u alması için eliyle işaret ediyor. Bir asker olan Dima'yı Josh ile bu rolde görmek çok komik. Hoşuna gittiğinden emin değilim. Bence seviyor ama bebek bakıcılığı yapmak için işe alınmadı.

"Kilisede görüşürüz, anne. Sakın geç kalma."

Gülümsemek zorundayım. "Kilisede görüşürüz. Babanın geç kalmadığından emin ol."

Onlar gittikten sonra Gleb yatağın kenarına oturur ve ceketinin iç cebine uzanır. Oradan kadife bir kutu çıkarır. Kutuyu açar ve uzun bir süre kendi anılarının içinde kaybolur.

Onu izliyorum, bu güçlü adamı, bu acımasız adamı. Biraz araştırma yaptım ve onun kim olduğu hakkında hiçbir yanılsamam yok,

ama benimle, bizimle, o farklı.

Bana bakıyor. "Onu affedebilirdim, biliyorsun." Annemi. Başımı sallıyorum çünkü biliyorum.

"Bir insanı geçmişteki hatalarından dolayı cezalandırmamak gerektiğini herkesten iyi bilirim. Vasili zaten bildiğim bir şey yüzünden ona şantaj yaptı. Benim hatam ona söylememek oldu."

O zaman bir şey hatırlıyorum. Vasily'nin annemin yaptıkları hakkında söylediği bir şey. Onun ne olduğu.

"Onun geçmişine bakmayacak kadar aşık olduğumu mu düşündü?" Gleb devam ediyor. "Ama bu masumiyettir. Ve benim Ciara'm masumdu."

"Vasily onun eskort olduğunu söyledi."

"Sana bu ülkede yalnız olduğunu söyledi mi? Bu dünyada yalnız olduğunu? Buranın onun için sokaklardan daha güvenli olduğunu söyledi mi? Aç olmanın nasıl bir şey olduğunu söyledi mi? Hayır, bunu bildiğini hiç sanmıyorum. Ben açlığı bilirim. Ve çaresiz kaldığında ne yapacağını biliyorum. Annenin hiç ailesi kalmamıştı, Katerina. Daha iyi bir hayat için Amerika'ya geldi ve bizim aramıza karıştı. Ben onun gerçekte kim olduğunu hatırlamayayı seçiyorum, hayatta kalmak için yaptıklarını değil."

"Kız kardeşinle nasıl tanıştı?"

"Bir gece kulübünde. Onun öyle yerlere gitmesinden hiç hoşlanmazdım ama kız kardeşim de benim kadar inatçıydı." Hatırladıkça gülümsüyor. "En azından yanına asker alırdı. Ciara bir erkekle sorun yaşadı ve Katerina bunu gördü. Sanırım o zaman kız kardeşim o askerlere sahip olmanın değerini anladı. O ve annen iyi arkadaş oldular ve ben de onunla Katerina sayesinde tanıştım." Bir an için uzaklara bakıyor. "Onu ilk gördüğüm andan itibaren büyüledim." Gülümsüyor. "Elbette güzelliği vardı ama bundan çok daha fazlasıydı. Nazik biriydi. Tıpkı seninkinde gördüğüm gibi onun gözlerinde de bunu gördüm. Bu da beni şuna getiriyor."

Kutunun içindekilere bakıyor, sonra bana çeviriyor.

Nefesim kesildi çünkü içinde çok güzel bir çift safir vardı.

Gördüğüm en güzel küpeler. Gümüş antika bir ortamda, neredeyse dokunulamayacak kadar güzeller.

"Onlar onundu. Benden bir hediye. Kaçarken onları geride bıraktı. Sanırım kendisine ait olmayan bir şeyi aldığını düşünmemi istemedi. Sanki ben almışım gibi." Başını sallıyor. "Onlar artık senin, Katerina. Ve bugün onları giymelisin. Nedir bu Amerikan geleneği? Eski bir şey, yeni bir şey, ödünç alınmış bir şey, mavi bir şey. Bu eski ve maviyi hallediyor. Elbise yeni. Giy şunları."

"Emin misin? Almak istemiyorum-"

"Giy şunları." O ilk gece tanıştığım Gleb'in sesini duyuyorum. Mafya babası Gleb.

Küpeleri alıyorum ve her birini kaydırarak takıyorum, arkasının sıkıca büküldüğünden emin oluyorum. Aynaya bakıyorum, saçlarım ve gözlerimle mükemmel uyum sağlıyorlar.

"Çok güzeller. Bana ona ait bir şey verdiğin için teşekkür ederim." Ona sarıldım.

Başını sallıyor ama kaskatı, belli ki şaşırmış. Kucaklaşmaya ben de şaşırdım.

"Ödünç alınan bir şeye gelince..." Ayağa kalkar, etrafına bakınmaya başlar. "Düşünmedim-"

"Örtülü," diyorum, elbisemin kolunu yukarı çekip Josh'un ben hastanedeyken benim için yaptığı bileziği gösteriyorum. "Josh onu geri aldı ve bugünlük bana ödünç verdi, ama yarın saklamak için alabileceğimi söyledi."

Gleb kıkırdar. "Akıllı çocuk, torunum. Hazır mısın?"

Kendime son bir kez bakıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ona. "Her şey için teşekkür ederim, Gleb." Duruyorum, başımı sallıyorum. "Baba."

Artık babama baba demenin doğru olduğunu fark ettim. Gleb değil. "Yaşlı bir adamı mutlu ediyorsun, Katerina. Sen, Josh ve Lev'i bile." Sonra bana sarıldı, büyük, sıcak bir sarılma. Ondan gördüğüm ilk gerçek sarılma. Beni incitmekten çok korkuyordu,

Daha sarılmadığımız onca şeyden sonra çok kırılđan olduğumu
düşünüyorsun.

"Beni de mutlu ediyorsun baba."

EPILOG 2

LEV

I 've asla olmuştur Yani lanet olsun Gergin içinde benim tüm Hayat. Koridorun sonunda penguen takımım ile durmuş, beni boğacakmış gibi hissettiren yakamı çekiştiriyorum. Josh hemen , . Kendi siyah takım elbisesini giymiş, saçları yana taranmış, parmakları kullanmaya niyetli olduğu yüzük "kasasını" tutuyor. Aslında oyuncak bir kasa ama ona bu işin ne kadar önemli olduğunu söylediğimizde Kalbini. Tıpkı babası gibi.

Bana güven verici olduğunu hissettiren bir gülümseme verdikten sonra dikkatini kutuya veriyor ve onu korumaya niyetleniyor. Sıralardaki adamlara bakarken kalbimin nabzı duvarlarda yankılanıyor gibi hissediyorum. Hepimiz kilisede olmaktan biraz rahatsız görünüyoruz ama bunu başka bir yerde yapmayı hayal edemiyorum. Kat en iyisini hak ediyor, bu bir ibadet yerinde bir oda dolusu Rus gangster anlamına gelse bile.

Kendimize ait diyebileceğimiz çok fazla arkadaşımız ya da ailemiz yok ama sahip olduklarımızın hepsi bugün burada toplandı. Maxim, Gleb, Alexei ve ailesi, Pasha, Dima ve burada muhafız olarak bulunan diğer bazı güvenilir Vory'ler. Muhtemelen hepsi de şu anda benim kadar rahattır, en güzel kıyafetlerini giymişlerdir, acaba bir anda tutuşup tutuşmayacaklarını merak ediyorlardır.

Bu kutsal bina.

Maxim boğazını temizliyor, ben de yukarı bakıyorum. Gülümsüyor ve koridorun sonuna doğru başını sallıyor ve işte orada. Güzel beyaz elbisesi içinde kıvılcık saçlı meleğim. Arka planda bir yerde müzik başlıyor ama bakışlarım onunkilerle çarpışırken hiçbir şey duyamıyorum.

Bir parçamın gerçekten gelip gelmeyeceğini sorguladığımı itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra onu suçlayamazdım. Ama gitmesine de izin vermezdim. Kat, eğer kaçarsa, onu kovalamak için orada olacağını biliyor. Ama yanında Gleb ile koridorda yürürken, artık bu konuda endişelenmeme gerek olduğunu sanmıyorum. Yüzündeki inanç, sabah güneşin doğacağı kadar kesin. Bunun olması gerekiyordu. O ve ben dünyanın sonuna kadar ya da bedenlerimiz küle dönüşene kadar, hangisi önce olursa.

Sona ulaştığında ve kolumu onun için uzattığımda, sonunda tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum. Ama Gleb onu vermekte o kadar acele etmiyor. Zaten onayını aldığımı bilsem de, onu bırakmadan önce bana dönüp bir uyarıda bulunduğu için yine de ona saygı duyabiliyorum.

"Küçük kızıma iyi bak, Lev."

"Her zaman." Ben de ona aşık bir aptal gibi gülümsüyorum.

Kat de gülümsüyor ve Hallmark filmlerinden fırlamış aptal karakterler gibi görünüyoruz ama umurumda değil. O benim, ben de onunum ve bu hayatımın en güzel günü, o yüzden istersem gülümserim.

Maxim önümüzde duruyor, nikâh memuru olarak hazır ve nazır; Josh'la ikisinden hangisinin rolü konusunda daha ciddi olduğunu bilmiyorum. Maxim'in Kat ve beni ömür boyu birbirimize bağlayacak sözleri okumaya başlaması benim için sadece bir formalite. Kalplerimizde, zihinlerimizde ve ruhlarımızda zaten sonsuza kadar bağlıyız. Onu hastalıkta ve sağlıkta, iyi zamanlarda ve kötü, zenginlikte ve hastalıkta seveceğime dair yeminleri tekrarlarlarken bundan hiç bu kadar emin olmamıştım.

Yoksulluk. Ama kafamda çok daha fazlası var. Onu yaşlı ve gri olana kadar seveceğim. Kızgın ve karamsar, ya da parlayan bir ışık feneri. Onu en karanlık zamanlarda da seveceğim, en aydınlık zamanlarda da. Bunda hiç şüphe yok. Ona olan bağlılığım sarsılmayacak ve bunu sadece onun duyabileceği fısıltılı bir söz olarak söylemeye özen gösteriyorum.

Başını salladığında gözleri cam gibiydi ve nefesinin altından "Ben de" diye fısıldadı.

Sıra yüzüklere geldiğinde Josh tam bir profesyonel gibi davranıyor, kasasının kilidini sorunsuzca açıyor ve gönülsüzce yüzükleri veriyor. Kat ve ben ona ne kadar iyi bir iş çıkardığını söylerken, Maxim de ona doğru gizlice göz kırparak gururla ışıldamasını sağlıyor.

Töreni Gleb'in istediği birkaç gelenekle bitirdik; bunlar arasında ikimize de taç giydirilmesi ve birkaç kristal bardağı paramparça etmemiz de vardı. Benim için hiç fark etmedi ve Kat ailevi köklerinden bazılarını törene dahil etmekten mutluluk duydu. İsteddiği herhangi bir yerde evlenebilirdik ve ben de onun bu isteğini yerine getirirdim. Kat mutlu olduğu sürece ben de mutluyum.

Sonunda ellerini ellerime aldığımda ve Maxim bizi karı koca ilan ettiğinde olduğu kadar değil.

"OLDUKÇA MEMNUN GÖRÜNÜYORSUN," DIYE MIRILDANDIM, KOLUMU

Kat'in omuzlarından tutup yanıma yatırdım.

İkimiz de ana süitimizde çıplak, yorgun ama kutlama gecesinden memnun bir haldeyiz. Pencerenin dışında cırcır böcekleri cıvıldıyor, göl hafifçe kıyıya vuruyor ve aramızda ikimizin de daha önce hissetmediğinden emin olduğum bir huzur duygusu var.

"Bu gece için bir yere gitmek istemediğine emin misin?"

Balayı mı?" Ona tekrar sordum. "Çok geç değil."

"Hayır." Memnuniyetle iç geçiriyor, yüzünü omzuma yaslıyor. "Sayılamayacak kadar çok otel odası gördüm. Ve burada kaldığım için mutluyum. Sanırım ihtiyacımız olan tek şey bu."

"Eğer karım da bunu istiyorsa." Onu şakağından öpüyorum ve o da sırıtıyor.

"Sence Gleb ve Maxim önümüzdeki birkaç gün Josh'a bakmayı nasıl başaracaklar?" diye soruyor, sesinde bir parça endişe var.

"Bence gayet iyi yaşayacaklar," diyorum ona. "Sen hastanedeyken harika bir iş çıkardılar. Ama onun eve, bize gelmesini istiyorsan, bunu da engelleyen hiçbir şey yok."

Rahatlayarak iç geçiriyor ve beni kollarıyla sıkıyor. "İşte seni bu yüzden seviyorum. Sanırım bu hoşuma giderdi. Sadece ailemizin bir arada olmasına hazırım."

"Ben de seni seviyorum, tatlım." Yüzümü boynuna gömüyorum ve onu içime çekiyorum.

"Oh!" Dik oturuyor ve sıcaklığını benden uzaklaştırıyor. "Neredeyse unutuyordum. Senin için başka bir şeyim var."

"Ne oldu?" Diye soruyorum ama artık çok geç. Çoktan odadan dışarı fırladı ve bana kışının güzel bir görüntüsünü verdi.

Döndüğünde, beni hayal kırıklığına şekilde bir battaniyeye sarılmıştı ve elinde bir kek vardı.

"Düğünde yeterince pasta yemedin mi?" Sırıtıyorum, şekerli bir öpücüğü paylaşmadan önce birbirimizin yüzüne nasıl sürdüğümüzü hatırlıyorum.

"Bu seferki farklı," diye cevap veriyor endişeyle, gelip yatakta yanıma oturuyor. "Bu ikimiz için."

ne kastettiğinden emin değilim, ama avucuma koyduğunda açıklıyor.

"Bir pastaneye sadece bizim için özel olarak yaptırdım. İçinde bir sürpriz var, bu yüzden ikimiz de aynı anda ayırmak zorundayız."

"Tamam." Yüzünü inceliyorum, neden bu kadar gergin görüldüğünden hâlâ emin değilim. Ama bu beni de endişelendiriyor ve şimdi neler olduğunu görmek için bu lanet olası keki açmak istiyorum.

Kat ve ben bir tarafı tutuyoruz ve o üçe kadar sayıyor. İkiye ayırıyoruz ve plastiğe sarılmış küçük bir kağıt parçası düşüyor.

" da ne...?"

"Aç ," diye ısrar ediyor.

Plastiği açtım ve bir fotoğrafı ortaya çıkarmak için parşömeni çözdüm. Bir sonogram fotoğrafı.

Ona göz kırpıyorum ve gözleri yaşlarla parlıyor. Ona yetişmem birkaç saniye alıyor ama yetiştiğimde kendi kelimelerimde boğuluyorum.

"Bana sen olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hamile." Başını sallayarak benim için bitirdi.

Onu bir mağara adamı gibi kucağıma sürüklüyorum, keki bir kenara fırlatıyorum ve yüzünü tutuyorum. "Emin misin?"

"Evet, Lev." Gülüyor. "Şişmanladığımı fark etmedin mi?"

"Şişman değilsin." Kaşlarımı çattım. "Her zamanki gibi güzelsin." "Peki, bu küçük göbek stresten yemekten değil," o

bana güvence veriyor. "Bir bebeğimiz olacak."

Aklımda milyonlarca farklı düşünce savaşıyor. Heyecanlı olmak istiyorum ama yalan söyleyemem çünkü ben de çok korkuyorum. Kat bunu yüzümden anlamış olmalı ve sadece onun sahip olabileceği bir nezaketle bana dokunuyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyor. "Üç ayı geride bıraktık. Güvendeyiz, Lev. Bu sefer her şey yoluna girecek."

Alnım onunkine değişiyor ve dudaklarımız nefes nefese, çılgınca bir enerjiyle çarpışıyor. Yeniden baba olacağım. Bir bebeğimiz olacak. Ve bu sefer, tüm bunların bir parçası olacağım.

"Her şeyi bilmek istiyorum," diye mırıldanıyorum.

battaniyeyi vücudundan çıkarıp karnını avuçladı. "Bu sefer her randevuda orada olmak istiyorum. Her adımda. Seninle ilgileneceğim. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Kat gülüyor, sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Sadece buna. Sadece sen, ben, Josh ve bebeğimiz. İstersen cinsiyetini yakında öğrenebiliriz."

Yavaş, uyuşturucu bir öpücük için onu kendime çekiyorum ve sikim kışının altında canlanıyor. Çok fazla düşünmeden göğüslerini avuçluyor ve vücuduna dokunuyorum, şimdi ve sonsuza dek benim diyebileceğim bu kadına sessizce tapıyorum.

"Sanırım bana verebileceğin bir şey daha var," diye fısıldıyor Kat kulağıma, ereksiyonumun üzerine bastırırken. "Başka bir orgazma ne dersin?"

"Üç ne dersin?" Onu sırt üstü çeviriyorum ve ikimiz de bir yığın halinde yatağa yığılana kadar sikimi içine gömüyorum, ellerimiz birlik içinde birbirine dolanıyor.

Hiç şüphesiz, bu kadın her zaman benim olmalıydı.

Son.

MINE and HIS'i okuduğunuz için teşekkür ederiz. Lev ve Kat'in hikayesini sevdiğinizi ve kitabı satın aldığınız yere bir yorum bırakmayı düşündüğünüzü umuyoruz.

A. Zavarelli'nin [Crow](#) ve Natasha Knight'ın [Unholy Union](#) kitaplarından örnekler için okumaya devam edin.

KARGADAN ÖRNEK

YAZAR: A. ZAVARELLI

Donovan'ın hareketleri zayıflıyor, kan akışı kesiliyor ve havası yavaşça kayboluyor. Kafamın içinde saniyeleri sayıyor ve her şeyi görmezden geliyorum.

Üç... dört... beş... altı...

Sonunda, bir saniye daha dayanamayacağımı düşündüğümde, vücuduma karşı gevşiyor ve Johnny kontrol etmek için geliyor. Maçı iptal etti. Altından sürünerek çıkarken zar zor hareket edebiliyorum ama etrafımdaki kalabalığı tararken adrenalin beni ayağa kaldırıyor. Ekibini buldum ve onlara kibirli bir sırıtış attım. Alın bakalım sizi piçler.

Kalabalık binanın dışına süzülürken birkaçı ölen arkadaşlarını almak için içeri giriyor. Dudağımdaki kanı siliyorum ve beklerken merakla onları izliyorum. Sadece bir tanesinin ısırmasına ihtiyacım var. Birinin benimle ilgilenmesi. Ruslar olamaz. Birden fazla fraksiyonları ve sayılamayacak kadar çok üyeleri var. Şüpheli havuzumu daraltmanın tek yolu doğrudan kaynağa gitmek. Olayın olduğu kulübe.

Hepsi bana doğru bakıyor ama gözlerini benden ayırmayan Lachlan. Yüzündeki ifadeden kızgın mı yoksa etkilenmiş mi olduğunu anlayamıyorum. Doğal olarak benden şüphelenecektir. Bu dövüşlere her hafta geliyorlar,

ve beni daha önce burada hiç görmedi. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok ama ben onun hakkında birkaç şey biliyorum.

Söylenenlere göre yirmi dokuz yaşındaymış. Belfast'ta doğup büyümüş ve onlu yaşlarında Amerika'ya göç etmiş. Carrick'in torunu Crow, Niall MacKenna'nın patron yardımcısı. Slainte'yi yönetiyor ve Tanrı bilir sendika için başka neler yapıyor. Gerisi benim çözmem gereken bir gizem.

Gözlerim onun üzerinde geziniyor, her ayrıntıyı yakalıyor. Yuvarlak bir çenesi var ve yaklaşık bir haftalık olduğunu tahmin ettiğim tüylerle kaplı. Bakırımsı kahverenginin bir karışımı ve kafasının üzerinde duran koyu renkli, asi saçlarından sadece birkaç ton daha açık. Gözleri korunaklı ve birbirine çekilmiş ve muhtemelen onun en büyüleyici özelliği. Normalde yumuşak ve neredeyse çocuksu olan yüzünü sertleştiriyorlar. Onlarda neredeyse tanıdık gelen bir şey var ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyorum. Belki de hüznü?

Mümkün görünmüyor ama bunu söylemek zor. Şu anda vücudumun üzerinde geziniyorlar. Açıkça cinsel bir bakış değil, hiç değil. Aslında, düşüncelerini anlayamıyorum, ki bu benim için alışılmadık bir durum. Bu adam her geçen saniye daha da gizemli hale geliyor.

Bir dövüşçü gibi duruyor. Kendini taşıma şeklinden anlayabiliyorum ama onu burada dövüşürken hiç görmedim. Vücudu kaslı. Zayıf, güçlü ve sağlam. Elleri sadece bokstan gelebilecek bir şekilde nasırlı.

Boğazını temizliyor ve gözlerim fırlayıp onunkilere kilitleniyor.

Ben o vahşi gözlere bakarken karanlık bir enerji aramızda hayat buluyor. Kendimi bir türlü alamadığım, sarhoş edici ve canlı bir renk cümbüşü içinde dönüp duruyorlar. Gri olduklarına yemin edebilirim, ama bir an sonra maviye dönüşüyorlar ve sonra tekrar geri geliyorlar. Hem sade hem de beklemediğim bir şekilde güzeller. pencereleri onun aksi takdirde soğuk

Dışarıdan.

Şiddet. Şehvet. Çatışma. Acı.

Nefes alıyorum ve kalbimdeki şiddetli çarpıntının sadece mücadeleden kaynaklandığına kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Hedefime ulaşmaya ne kadar yakın olduğumu bilmenin heyecanı. Düşünüyorum.

Hâlâ konuşmadı. Ama konuşacak. Ve ağzını açtığında, hala bir aksanı olacağından hiç şüphem yok.

Onu cesaretlendirmiyorum. Onun yerine saçlarımı çözüp titrek parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Bu küçük irade savaşı beklenmedikti. Bahse girerim onun gibi bir adam kadınların üzerine düşmesine alışıktır. Kanatlarda bekleyen birkaç tane var, onları fark etmesini umuyorlar. Ama ona yaklaşmaya cesaret edemiyorlar. Sanırım onun ününü duyan tek kişi ben değilim.

Bunu düşünürken, göz ucuyla Donovan'ın bana doğru saldırdığını görüyorum. Bana doğru hamle yaparken hırlıyor, kanında yok etme arzusu var.

Geri kaçıp yerimi korumaya hazırlanıyorum ama buna gerek bile kalmıyor. Lachlan harekete geçti ve vücudunu Donovan'ın yan tarafına çarparak onu döndürdü ve kolunu arkasından kilitli bir pozisyona çekti. Bu sadece onun bir dövüşçü olduğuna dair daha önceki şüphelerimi doğruluyor. Hızına ve çevikliğine bakılırsa doğuştan dövüşçü.

Yaklaşıyor ve Donovan'ın kulağına bir şeyler fısıldıyor. Donovan öldürücü gözlerini benden ayırmıyor ama Lachlan'ın söylediği her neyse onu gerçekliğe geri döndürdü. İsteksizce geri çekiliyor ve uzaklaşmadan önce nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Her şey bitmiş gibi görünüyor, ama aklımın bir köşesinde, daha sonra onunla mücadele etmek zorunda kalabileceğimden endişeleniyorum. Bir kadın tarafından yenilmeyi kolay kabullenecek birine benzemiyor.

Lachlan, adamlarıyla kulak misafiri olmadan yaptığı bir konuşmanın ardından, yüzünde aynı karanlık ifadeyle bana doğru yaklaşıyor. Bunu itiraf etmek bana acı veriyor ama o yakışıklı. O

Ayrıca beklediğimden daha çekingen. Sessiz düşünceli haline eşlik eden sakın bir dış görünüş. Bu onun katil olduğunu bildiğim kişiyle tam bir çelişki.

Karşımdaki beton sütunda duraklıyor, mesafesini koruyor ve ifadesini nötr tutuyor.

"Donny için üzgünüm," diyor. "Biraz biri olabiliyor."

Tam tahmin ettiğim gibi, hala bir aksan var. Buradaki cazibe faktörünü tamamen hafife almışım. Kendimi kelimelere takılırken bulduğum nadirdir, ama şu anda tam olarak bunu yapıyorum. Yine de yüz hatlarımı düzeltiyorum ve soğukkanlı görünmeye çalışıyorum. Rus'a odaklanmam gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

"Önemli değil."

"Bu tür şeylerde kadınların savaşıması genellikle yazılı olmayan bir kural değil mi?" diye soruyor.

"Şey..." Ona ukala bir sırıtış attım. "Şanslıyım ki kurallara göre oynamıyorum."

Bana bir kemik atmasını bekliyorum. Bir gülümseme. Bir seğirme. Bir şeyler. Ama hiçbir şey alamadım.

"Bu gece en iyi dövüşçülerimden birini yendin."

Bunu bir iltifat olarak mı yoksa başka bir şey olarak mı söylediğini anlayamıyorum ama öyle kabul ediyorum. "Teşekkürler."

Lachlan kayıtsızlığını sürdürüyor ve onu bundan nasıl kurtaracağımı gerçekten bilmiyorum. Elimi dikkatli kullanmalıyım.

"Seni daha önce buralarda gördüğümü hatırlamıyorum, kelebek."

Dövüş ismimi vurgulama şekli bile başlı başına bir tehdit gibi geliyor. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama adam sandığımdan biraz daha korkutucu.

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum ve bir plan yapıyorum. Daha sonra tekrar ortaya çıktığımda onu bana karşı yumuşatacağını umarak kırılgan küçük kadın kartını oynayacağım. Çekecek bir gönül bağı olduğundan şüpheliyim ama denemekten zarar gelmez.

"Ben sadece paraya ihtiyacım olduğunda dövüşürüm."

Lachlan gözlerini kısıyor ve buna inanmadığını biliyorum. O da

Parmaklarını kalçasına vuruyor ve kısa bir an için gergin olup olmadığını merak ediyorum. Ama sonra gözlerinin odanın karşısındaki birkaç adama kaydığını fark ediyorum. Dönüyorum ve yüzüm görsel etkiyle ekşiyor. Kahrolası Ruslar. Beni süzüyorlar ama özellikle bir tanesi doğrudan Lachlan'a bakıyor.

Onlara tatlı bir gülümseme gösterip el sallıyorum. Onlardan nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum.

Lachlan'a döndüğümde tedirgin görünüyor, ama hemen dağılıyor.

"Yola devam etmeliyim," diyor. "Catcha, kelebek."

Ağzımın açık kalmasını engellemek için çenemi sıktım. En azından bana bir içki teklif etmesini umuyordum. Telefon numaramı. Ya da başka bir şey. Ama bariz reddi, itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yaktı.

Askerlerinden biriyle flört etmem gerektiğini biliyordum ama o bu planı tamamen engelledi.

"Evet," diye . "Görüşürüz o zaman."

[Tek tıkla CROW: Boston Underworld Şimdi!](#)

UNHOLY UNION'DAN ÖRNEK

NATASHA KNIGHT TARAFINDAN

D Amian Di Santo.

Adını hala hatırlıyorum.

Yüz ifademi gizlemeye çalışıyorum. Bu kadar yakın olmasının bana ne yaptığını görmesine izin vermeyeceğim.

Az önce bana dokunduğunda nefes alamadım. Ve odada bizimle birlikte üç adam daha olmasına rağmen, gördüğüm tek kişi o.

Yara izini takip edişinden, neye ait olduğunu bildiğini anladım. Ne zaman olduğunu. Nasıl olduğunu.

O gece ne kaybettiğimi biliyor mu? O zamandan beri neler kaybettiğimi?

Düşüncesi bile göğsümü ağrıtıyor. Bu hassasiyet tanıdık. Ve asla iyileşmiyor. Kaç yıl geçerse geçsin asla kolaylaşmıyor. Scott'ı ve ailemi hâlâ çok özlüyorum. Hala ne zaman iyi ya da kötü bir şey olsa onları düşünüyorum. Hâlâ eve dönüp onlara söylemek için sabırsızlandığımı düşünürken yakalıyorum kendimi.

Bu düşünceden kurtulmak için başımı sallıyorum.

Damian kenara çekilip masanın üzerindeki tabut benzeri kutuyu işaret ederek, "Neredeyse doğum günün geldi," diyor. Şimdiye kadarkilerin en büyüğü. bakmama gerek kalmadan sekiz gül olduğunu anlıyorum.

Son teslimat.

Ona döndüğümde, soğuk gözlerle beni izliyordu. Çelik gibi buz gibi. Ve her türlü savunmayı delip geçiyor gibiler.

Bu adam beni tanıyor, geçmişimi biliyor, bana yabancı olsa bile.

"Hediyeni erken getirdim."

"Neden?"

"Buralardaydım," diyor hafifçe. Bana gülüyor.

"İstemiyorum." Boğazım o kadar kuru ki devam etmeden önce yutkunmak için duraklamak zorunda kalıyorum. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

Sadece beni inceliyor, ifadesi değişmiyor ve keşke gözlerindeki bariyerin ötesini okuyabilseydim. Keşke ne düşündüğünü bilebilseydim.

"Neden hediyeni ve adamlarını alıp gitmiyorsun?" diyorum, hissettiğimden daha cesur görünerek.

Yüzüne bir gülümseme yayılır. "Bu pek kıbarca değil, değil mi? Senin için yaptıklarımı düşünürsek."

"Benim için ne yaptın?"

Pozisyonunu değiştirmeden bakışlarını amcama kaydırıyor ve bir kaşını kaldırıyor. Ağzının bir köşesi küçük bir sırıtışa dönüşüyor ve bana bundan ne kadar keyif aldığını söylüyor. Saatini kontrol ediyor ve kutuyu almak için eğiliyor.

"Ben gittikten sonra amcana sorabilirsin. Daha birkaç saatin var. Sanırım onları ailenle geçirmek isteyeceksin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hediyeni aç, ben de yoluma gideyim." Kutuyu bana uzattı.

"Hediyeni kabul etmiyorum. Açmakla da ilgilenmiyorum. Gitmeni istiyorum."

"Size bunun bir seçim olduğu izlenimini mi verdim?"

"İçinde ne zaten biliyorum ve istemiyorum. Ben asla

hiçbirini istemedim." Uzaklaşmasını umarak kutuyu itiyorum çünkü boşluğa ihtiyacım var. Geri çekilen ben olmak istemiyorum. Ama onun yerine bileğimi yakalıyor ve ben onun eline bakıyorum, büyük, güçlü ve hasarlı.

O ilk gece de elimi tutmuştu ama o zaman nazik davranmıştı. incitmek ya da korkutmak istememişti.

Şimdi durum farklı.

Bakışlarımı tekrar yukarı çevirdiğimde, onun beni incelediğini görüyorum. "Bu seferki özel, Cristina. Bu en önemlisi bir tane." Bileğimi sıktı. "Bana tekrar sordurtma."

Sadece o izin verdiği için başardığımı bilerek kendimi kurtarıyorum. Onun ötesine, amcamın başında duran adamlara, sonra da amcama bakıyorum. Onu hiç böyle görmemiştim. Hiçbir zaman yakın olmadık ama her zaman sırtımı yaslayabileceğim bir adam oldu. Ailemin ölümünden sonraki yıllarda ona çok yaslandım. Ama şimdi, her ne kadar öfkeden kudursa da, bu adamdan nefret ettiği çok açık olsa da, aynı zamanda daha küçük, daha zayıf görünüyor.

"Onun iznine ihtiyacın yok," diyor Damian.

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum.

"Sadece benim," diye ekliyor. "Kutuyu aç, Cristina."

Damian. Sekiz yıl önceki o ilk gece kulağa ne kadar şeytan gibi geldiğini düşündüğümü hatırlıyorum.

O gece orada olduğunu kimseye söylemedim. Çalışma odasındaki diğerlerinden de kimseye bahsetmedim. Ama onu tekrar göreceğimi başından beri biliyordum. Bu canavarı.

Onun gözlerinin içine bakma şansım olacağını biliyordum. Soğukkanlı, yakışıklı dış görünüşünün altında yatan kötülüğü bilmek için.

Tek çirkinlik onun eli. Ve içindekiler.

Kutuyu alıp oturmak için hareket ediyorum çünkü bacaklarım altımda titremeye başlıyor.

Damian kutuyu kucağıma koyup kurdeleyi çözerken beni izliyor.

Kapağını çıkarıp bir kenara koyuyorum. Tanıdık koku midemi bulandırıyor. Ölü güllerin üzerini örten kâğıt mendili açtığımda koku daha da artıyor. Parmağıma diken batmamasına dikkat ediyorum çünkü her zaman dikenleri var.

Siyah kağıdın içine yerleştirilmiş cansız çiçekleri görmek için son katmanı sıyrıyorum. Bu kez numara yazılı bir kart yok. Onun yerine çiçeklerin arasına sıkıştırılmış sararmış bir kâğıt parçası var.

Başımı kaldırıp ona baktığımda yüz ifadesi ölümcül bir ciddiyete bürünmüştü.

Gözlerime bakıyor ve devam etmemi işaret ediyor.

Çarşafa uzanıyorum, ellerim titriyor. Bakmak zorundayım. Başka seçeneğim yok.

Kağıt eski ve açtığımda tekrar kıvrılmak istiyor.

Açmak için tutuyorum. Gözlerim hemen babamın karalanmış, sarhoş imzasına takılıyor. Kazadan sonra çok sarhoş olmuştu. Sanırım kaza sırasında da sarhoştı. Sonunda annemle çok kavga etmişlerdi.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Oku ," emrediyor, sesi gergin, gözleri kâğıda kilitlenmiş.

Bu bir çeşit sözleşme. Hiçbir mahkemede olmayacak bir sözleşme. Satın alan biri... Hayır, bu hiç mantıklı değil.

Okumaya devam ediyorum. Yazılanlar başka bir nesilden birine ait. Ama söylediği şey, bu olamaz.

Bir takas var. Babamın hayatına karşılık benim çocukluğum.

Ama hepsi bu değil. On sekizinci doğum günümde, yani artık çocuk sayılmadığım gün, adil bir oyun olacağıma dair bir söz var.

"Bu olamaz..."

Damian'a bakıyorum.

"Kız kardeşimin düğün günü olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor bana.

Neden bahsettiğini sormak istiyorum. Bunun ne anlama geldiğini. Ama boğazım bir çöl kadar kuru ve konuşamıyorum.

"Mum ışığında bir düğün. Onun hayali." Sözleri hüzünlü geliyor, ama sonra yüzü sertleşiyor ve bana odaklanırken göz bebekleri iğne ucu gibi oluyor. "Yine de bunu asla başaramadı. Hiçbirimiz yapamadık." Elini hafifçe çeviriyor ve yaralı etini görüyorum.

Annemi ve kardeşimi benden çalan kazayı düşünüyorum. Hatırlamıyorum. Pek bir şey hatırlamıyorum ama unutmak istediğim tek şey kardeşimin ön camdan geçmeden hemen önceki yüzü.

Başımı sallıyorum, engellemek için bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. Şu anda bunu düşünemem. Onun önünde olmaz.

Damian'a baktığımda, sözlerinde duyduğum keder gözlerinde görünmüyor. O üzüntünün zamanla iltihaplanarak bu hale dönüştüğünü hissediyorum. Çünkü gördüğüm, sekiz yıl önce beni hakkında uyardığı canavardı.

İçinde   nefret
görüyorum.   Benden
nefret ediyor.

Elimdeki sözleşmeyi ezerek ayağa kalktığımda kutu ve güller mermer zemine dökülüyor.

"Bu olamaz," diye fısıldıyorum.

"Ama öyle." Yaklaşıyor, üzerime geliyor ve tek yapabildiğim ona bakmak oluyor. "Son birkaç saatlik özgürlüğünün tadını çıkar Cristina, çünkü gece yarısı geldiğinde bana ait olacaksın."

Tek tıkla [Unholy Union](#) Şimdi!

NATASHA KNIGHT TARAFINDAN DA

Kutsal Olmayan Birliktelik Düeti

Kutsal

Olmayan

Birlik Kutsal

Olmayan Niyet

Collateral Damage Düet

Collateral: Bir Görücü Evlilik Mafya Romansı Usulü

Damage: Bir Görücü Usulü Evlilik Mafya Romanı

Karanlık Miras Üçlemesi

Taken (Karanlık Miras, Kitap 1)

MirasTorn (Karanlık , Kitap 2)

Twisted (Karanlık , Kitap 3)

Bağlayan Bağlar Düeti

Benimki

Onunki

MacLeod Kardeşler

Şeytanın Pazarlığı

Benedetti Mafya Dünyası

Salvatore: Karanlık Bir Mafya

Romanı Dominic: Bir Romanı

Karanlık Mafya Sergio: Karanlık

Bir Mafya Romanı

Benedetti Kardeşler Kutu Seti (Salvatore, Dominic ve Sergio'yu İçerir) Killian:

Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Giovanni: Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Amado Kardeşler

Onursuz Rezil

Unhinged

Tek Başına Karanlık Romantik

İniş Sapkın

Güzel Yalancı

İntikam

Onları

Almak, Esir

Benimki Alfa

Vahşiye Verilen

Canavar Tarafından

Alınan Canavar

Tarafından

Sahiplenilen y1 y1

Esirin Arzusu

Koruyucu Gözaltı

Amy'nin Katı Doktoru

Emma'Evcilleştirmek

Megan'ı Naia'Kızı Geri

Kazanmak Sophie

Tehlikeli Meydan

Okuma Diz Çökmeyi

Öğreten Serseri

Şövalye

Ehlileştirilmiş: Roark Kardeşler Üçlemesi

A. ZAVARELLI TARAFINDAN DA

Boston Yeraltı Dünyası Serisi

CROW: Dünyası #1 Yeraltı

Boston Yeraltı REAPER#2 : :

Boston Yeraltı SAINT: Boston

Yeraltı Dünyası #4 Boston

Dünyası GHOST#3 Dünyası

THIEF: Boston Yeraltı Dünyası

#5 CONOR: Boston Yeraltı

Dünyası #6

Günah Şehri Kurtuluş Serisi İtiraf

Mahkum

Kanayan Kalpler Serisi

Echo: Kanayan Kalpler Romanı Birinci Cilt

Kekeme: Kanayan Kalpler Romanı İkinci Cilt

Twisted Ever After Serisi

BEAST: Sonsuza Kadar Çarpık

#1

Standalones

Tap Left

Hate Crush

Kitapların ve ses kayıtlarının tam listesi için <http://www.azavarelli.com/books> adresini ziyaret edin.

A. ZAVARELLI HAKKINDA

A. Zavarelli, USA Today ve Amazon'un en çok satan karanlık ve çağdaş romantizm yazarıdır.

Karakterlerine cehennemi yaşatmadığı zamanlarda, genellikle araştırma adına tuhaf ve çarpık belgeselleri izlerken bulunabilir.

Şu anda Kuzeybatı'da oduncusu ve bir sürü kürklü bebeğiyle birlikte yaşıyor.

Ashleigh ve Natasha'nın yayınlarından haberdar olmak ister misiniz? Haber bültenlerimize buradan kaydolun:

<https://landing.mailerlite.com/webforms/landing/x3s0k6>

NATASHA KNIGHT HAKKINDA

Natasha Knight, Romantik Gerilim ve Karanlık Aşk Romanlarının USA Today Çok Satan yazarıdır. Yarım milyondan fazla kitabı satılmış ve altı dile çevrilmiştir. Şu anda kocası ve iki kızıyla birlikte Hollanda'da yaşamaktadır ve yazmadığı zamanlarda ormanda kitap dinleyerek yürümekte, bir köşede oturup kitap okumakta ya da kaçabildiği sıklıkta dünyayı keşfetmektedir.

Natasha'ya buradan yazın: natasha@natasha-knight.com

Kitaplarına buradan göz atın: <https://natasha-knight.com>

[https://](https://natasha-knight.com)Haber bültenine buradan kaydolun:

[//bit.ly/3heleGN](https://bit.ly/3heleGN) FB Hayran Grubuna buradan katılın:

<http://bit.ly/2xvnZO5>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

